

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

şafağın rengi

jack & jill
beşinci kitap

Jewel E. Ann

ölüm bizi ayırana kadar

Jillian Knight, yaşadığı büyük kaybın ardından toparlanmaya çalışır. Ancak Çavuş Monaghan'a son vedası için yola çıktığında işler beklediği gibi gitmez. Göz açıp kapayıncaya kadar geçmişi ile bugünü birbirine karıştır. Genç kadın tehlikeli bir oyunun içinde mahsur kalır ve intikamla dolu bir geçmiş tarafından rehin alınır. Oyun ölümcüldür; çünkü bu sefer, düşmanın hedefinde Luke Jones da vardır. Jillian, uğruna kendi hayatını feda ettiği adamı korumak için ne kadar ileri gidebilecektir?

Jackson ve Ryn içinse mutlu sona giden yol engellerle doludur. Jackson bir yandan sevdiği kadının yanında olmak, bir yandan da kız kardeşinin hayatını kurtarabilmek için büyük bir tehlikeyi göze almak zorundadır.

Yüzleşme vakti geldiğinde her kelime hayalleri solduracak ve anıları paramparça edecektir. Peki, geçmişten ve bugünden vazgeçmek, Day ikizlerine bir gelecek kazandıracak mıdır?

nemesiskitap.com

KOD: GEN MURAT

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 707

Şafağın Rengi Jewel E. Ann

Kitabın Özgün Adı: Dawn of Forever

Çeviren: Esra Çetin

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Ece Uyar

Son Okuma: Mihriban Onur

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Jewel E. Ann, 2016

Bu kitap, Nurchihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Maximus Literary ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6947-30-6

Baskı: Mart 2023

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17

Sertifika No: 46025

şafağın rengi

Jewel E. Ann

Çeviren: Esra Çetin

NEMESIS
KİTAP

Jewel E. Ann

Özgür ruhlu bir romantizm bağımlısıdır. Üç harika oğluyla birlikte evde kalmak ve aile işini yönetmek için dış hijyeni kariyerinden erken emekli oldu. Çağdaş-romantik türünden birkaç kitap okuduktan sonra bu hikâyelerin bağımlısı haline geldi. Haftada iki ya da üç roman okuyup daha fazlasını arzuladı ve yazma pratiği yapmaya karar verdi. Pelerinini takıp gezegeni kurtarmadığı ya da içini ısıtan aşk romanları okumadığı zamanlarda arkadaşlarıyla yoga yapmaktan, ailesiyle yemek yemekten ve çocuklarıyla kaya tırmanışına gitmekten hoşlanıyor.

- *Kalbim Sana Ait*
- *Günün Sonu (Jack&Jill #1)*
- *Gecenin Ortası (Jack&Jill #2)*

Esra Çetin

1986 yılında Düzce'de doğan Esra Çetin, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi-İşletme bölümünden mezun olmuştur. 2012 yılında başladığı çevirmenlik serüvenine hâlâ devam etmektedir ve okuyucuyla buluşan kırk dört çevirisi vardır.

Okuyucularıma, size "tapiyorum".

Birinci Bölüm

DAY

"JUDE! DUR!" SUNNY Day, on yedi yaşındaki oğlunu de Young Müzesi'nin ön kapılarından dışarı kovalarken gece elbisesinin uzun eteğini yukarı kaldırdı.

Jude nefes alamıyordu, ama bacakları onu ileri itmeye... Annesini taklit eden kadından uzaklaştırmaya devam ediyordu. Gördüklerinden uzaklaştırmaya. Paramparça olan hayatından uzaklaştırmaya.

"Dur! Anlamıyorsun."

Haklıydı. Anlamıyordu. Nasıl anlayabilirdi ki? Dünyadaki hiçbir açıklama onun yaptıklarını haklı çıkaramazdı.

"Lütfen..." Kadının yalvarışı yürek burkan bir hıçkırıkla yarıda kesildi.

Jude görünmez bir duvara toslamış gibi durdu; göğsü hızla inip kalkıyor, kalbi dört odacıklı bir acı hapishanesine dönüşerek katılaşıyordu.

Sunny elini onun omzuna koydu. Sırtı ona dönük bir şekilde duran Jude omzunu silkerek ondan kurtuldu.

"Onu seviyorum. Onu tüm hayatım boyunca sevdim."

Jude güldü. "Bunu masum bir şeymiş gibi göstermeye çalışma."

"Gerçeği duyacak yaşa geldin. Sana yalan söylemeyeceğim."

Jude gerçeği istemiyordu. Annesinin, babası olmayan bir adamı öptüğünü gördüğünü unutmak istiyordu. "Onu sevdiğini" söylediğini duyduğunu unutmak istiyordu.

"Siktir git."

"Jude!"

Jude ona döndü. "Eğer gerçeği duyacak yaşa geldiysem, o zaman sana ne düşündüğümü söyleyecek yaşa da gelmişimdir."

Annesi neden ağlıyordu? Gözlerinden sildiği yaşlar hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Beş yaşındayken tanıştık. Ayrılmaz bir bütün olduğumuzu söylemek yetersiz kalırdı. Elimi tutan ilk çocuk oydu, öptüğüm ilk çocuk oydu, beni tüm mezuniyet balolarıma götüren çocuk oydu. Tüm ilklerim oydu. Sonra askere yazıldı ve beni terk etti. Beş yıl boyunca onu bekledim, ama görevde kalmaya devam etti ve kariyer hırsı yüzünden beni hayatından çıkardı. Bir aile istiyordum... Bir hayat istiyordum."

"Umurumda değil." Jude dişlerini sıktı. Kasları neredeyse titreyinceye kadar gerilirken, vücudunu bir sıcaklık kapladı.

Önündeki yabancı, kolunu kendi bedenine dolayarak ayakta kalmaya çalıştı. Sesi acıyla kalınlaştı. "Bir gün anlayacaksın. Bir gün âşık olacaksın ve bu sonsuza dek kalbini dağılayacak. Eğer hayat sizi ayrı düşürürse kalbine başkalarını davet edebilirsin, ama kalbin asla gerçekten onlara ait olmaz. Bir mühür. Bir kişi."

Sunny, boş gözlerle Jude'a baktı. "Beni terk ettiği için ondan nefret ediyorum. Çok geç olduğunda geri döndüğü için ondan nefret ediyorum. Beni hâlâ sevdiği için ondan nefret ediyorum. Ama

geçen on yedi yıldan sonra tüm bu nefretten çok yoruldum. Sadece senin için ve Jessica için buradaydım.”

“Buradaydın?”

Sunny uzun ve yavaş bir iç çekişle gözlerini yere dikti. “Jessica’yla gelecek sonbaharda üniversiteye başladığınızda babanızı terk edeceğim. Bir şey söylemek için gelecek yazı kadar beklemek istiyordum. Jessica için çok zor olacağını biliyorum ama o güçlü bir genç kadındır. İkkinizin çok yakın olduğunu ve aranızda hiç sır olmadığını biliyorum, ama eğer onu seviyorsan lisenin son yılında onun için en iyisinin ne olduğunu düşünmelisin.”

Jude öne doğru eğilerek annesini ona bakmaya zorladı. “Onu seviyorsam mı? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Sadece kendini ve elleri senin üzerinde gezinen o lanet olası pisliği severken bana sevgi hakkında nasıl vaaz verebilirsin?!”

Annesinin gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. Jude hiçbir şey hissetmiyordu.

“Seni ve Jessica’yı seviyorum...”

“Hayır! Az önce söyledin. Bir mühür. Bir kişi.”

“Bu... Aynı şey değil.” Vücudu hıçkırıklarla sarsılan annesi elinin tersini burnunun altına bastırarak başını iki yana salladı. “Size olan sevgim farklı türde bir sevgi. Koşulsuz. Sen ve Jessica benim kalbim değilsiniz, kalp atışımınız. Benim hayatımınız, dünyamınız. Sizin için yapmayacağım hiçbir şey yok ve son on yedi yılımı bunu kanıtlamakla geçirdim. Hayatımın geri kalanını sizi severek, sizin yanınızda olarak, sizi koruyarak geçireceğim...”

Jude gözlerini kıstı. “Senin korumanı istemiyorum. Senin beni korumana ihtiyacım yok.”

“Öyle söyleme.”

Sevgi diye bir şey yoktu, en azından onun sandığı gibi. Jessica babasının kızıydı, ama Jude annesine tapardı. Sunny, bağış topla-

ma etkinliklerinin organizatörü, programların düzenleyicisi, tüm okul etkinliklerinde ön sırada yer alan gülen yüz, yatmadan önceki kucaklaşma ve sabahları yanağa kondurulan öpücüktü. Evi derli toplu tutar, yemek pişirir, kıyafetleri onarır ve her zaman... Her zaman herkese sevildiğini hissettirirdi.

Dahası, o sevgi dolu bir eştı. Jude bunu biliyordu. Bunu baba-sıyla karşılıklı sevgi dolu bakışmalarında, el ele tutuşmalarında, keyifli şakalaşmalarında, babasının işi stresli bir hal aldığında gösterdiği sabırda görmüştü. O herkesi bir arada tutan yapıştırıcıydı.

Artık değil.

O bir sahtekârdı. Bir yalancı. Zina yapan bir kadın. Ona güvenilemezdi. Kadınlara güvenilemezdi... Jessica hariç. O akşam kız kardeşi onun her şeyi oldu ve diğer tüm kadınlar düzülecek bir nesne haline geldi. Nokta.

İkinci Bölüm

KNIGHT

JACKSON KNIGHT HER şeyi harekete geçirmek için bir arama yaptı.

“Dodge, ben Jackson Knight. Şükran Günü’nde rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama bazı kötü haberlerim var...”

AJ’in başı PT Cruiser’ın camına dayalıydı. Cam da en az ölümlüyle ilgili olayları özetleyen ses kadar soğuktu... Ama o ölmemişti – henüz.

Uykusunda öldü. Onu Jillian buldu. Naaşı, Portland’a geri gönderilmeye hazırlanmak için evinden alındı.

Lastiklerin altındaki asfalt uğultusu çakıl taşlarının çatırtısına dönüştüğünde araba yavaşladı. Jackson motoru kapattı.

Sessizlik.

AJ gözlerini kırıştıarak açtı.

Karanlık.

“Ne-ne-neredeyiz?” Onurlu bir şekilde ölme seçeneği artık mevcut değildi.

“Yolun sonu.”

AJ başıyla onayladı. “Se-senden ne-ne-nefret e-edecek.”

Jackson’ın sessizliği bunu doğruluyordu. Jillian ikisinden de nefret edecekti.

“Hiçbir şeyi midende tutamıyorsun, bu yüzden sana son bir yemek ikram edemem. Başka son bir isteğin var mı?”

Cage hafta sonu için Portland’a geldiğinde, AJ son vedasını etmişti. İkisi de bunun son veda olduğunu itiraf etmemişti, ancak üniversite takımında oyun kurucusu olan oğlu, beş yaşındaki bir çocuğun çaresizliğiyle ona sarıldığında, gözyaşları söylenmesi gereken her şeyi söylemişti.

Hayat adil değil.

Çok üzgünüm.

Seni affediyorum.

Seni seviyorum.

Babası anlayacaktı. Annesi anlamayacaktı, Brooke da öyle. Kadınlar, makul sınırları aşacak şekilde umut beslemek ve taşımak için yaratılmıştı. Kalbi zırla kaplanmış Jillian bile, onunla Portland’a geri dönmesi için yalvardığında kendi kırılganlığına yenik düşmüştü. O anda Jillian artık onun *gerçeği* değildi. Dürüst olmak gerekirse AJ, Jillian’ı Houston’dan Omaha’ya giden özel bir jette kaybetmişti. Genç kadın o gün kolları arasında ölmüştü, ama AJ nedenini bilmiyordu.

“Ji-Jillian. Ben bi-bilmek i-istiyorum.”

“Neyi bilmek istiyorsun?”

“He-her şe-şeyi.”

“Her şeyi mi?” Jackson bir kahkaha attı. “Sana *her şeyi* anlatırsam, geri dönüşü olmaz. Şu anda, seni ona geri götürmemi isteyebilirsin ve ben de bunu yaparım. Ama bu hikâyeye bir kez başladığımda, sonu sadece senin ölümün olacak. Anlaşıldı mı?”

AJ, gerçekten sevdiği ilk kadınla evlenmişti. Brooke oğullarını doğurduktan dakikalar sonra, Cage'in minik parmaklarının serçe parmağının etrafına dolanarak kalbini ele geçirmesini izlemişti. Ülkesine gururla hizmet ederken savaş alanında bir yoldaşı için kurşun yemişti. TSSB'nin canı cehenneme. AJ güzel bir hayat yaşamıştı. Onu *bana en kötüsünü göster ben de seni daha çok seveyim* şeklinde kabul eden bir kadının sevgisiyle sona eren bir hayat.

"An-la-şıl-dı." AJ gözlerini kapattı ve bir daha asla açmadı.

"Adı Jessica Mauve Day'di, San Francisco'da doğup büyüdü; Grant ve Sunny'nin kızı, Jude'un kız kardeşiydi. Elit taktik ve kendini savunma becerilerine sahipti. On yedi yaşındayken, o ve en iyi arkadaşı bir seri katil tarafından kaçırıldı. Arkadaşı, vücuduna aldığı kırk dört bıçak darbesi sonucu öldü. Sonuncusu uyluk atardamarına gelmişti. Jessica hayatta kaldı çünkü onun olayı bu... O bir savaşçı. Onları kaçıranlardan biri kırk dört bıçak darbesi sonucu öldü, sonuncusu uyluk atardamarına gelmişti. Kaçıranlardan diğeri, birkaç ay önce Wyoming'deki bir dinlenme tesisinde boynu kırılarak öldü ancak ölüm nedeni resmi raporlara kalp yetmezliği olarak geçti. Onları kimin öldürdüğünü tahmin edebiliyor musun?"

AJ'in söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

"Psikiyatristine âşık oldu ve geçen yıl ebeveynlerimiz öldürülene kadar köpekleriyle birlikte aynı evde yaşadılar. Babamız gizli bir narkotik ajanıydı, ta ki birisi kimliğini ifşa edene kadar. Sonuç olarak, Jillian ve Jackson'ın yaşayabilmesi için Jessica ve Jude ölmek zorunda kaldı. Kimsenin tam olarak anlayacağını sanmadığım şekillerde berbat durumda. Ama dürüst olmam gerekirse, gerçekten istediği tek şey kendini biraz normal hissetmek ve sevecek birini bulmaktı."

Sessizlik.

Acı.

Pişmanlık.
Sonra... Hiçlik.

BİR.

Jude Day yirmi üç kişinin canına kıymıştı. Jackson Knight ise tek bir adamı öldürdü, bir merhamet cinayeti. Jillian, Trigger'ı öldürdükten sonra Jackson, kız kardeşinin başka bir can almasına asla izin vermeyeceğine yemin etmişti. AJ ondan canını almasını isterdi. Acı insanı çaresizliğe düşürürdü ve Jackson, bir adamın bu kadar çok acı çektiğini daha önce hiç görmemişti.

Jillian ondan nefret edecekti. Jackson bunu kabul edecekti. Hayatta kalacaklardı. Onları olayı buydu.

AJ'in yemek masasında tek bir mum titreyordu. Jackson, cam kırıklarının ve yerdeki su birikintisinin içinde duran güllerin üzerinden atladı, duvar darbeden dolayı hâlâ ıslaktı.

"Bana dokunursan... Seni. Öldürürüm." Jillian'ın boğuk sesi sessizliği böldü.

Jackson, ikizinin yanında durdu. Jillian, *kumaş peçeteyi* göğsüne bastırarak yerde cenin pozisyonunda kıvrılmıştı.

"O zaman beni öldürmek zorunda kalacaksın." Jackson onu kucağına almak için eğildi.

Keskin bir acı onu durdurdu. Öfke dolu kısıp gözler ona bakıyordu. Jackson, Jillian'ın bileğini tuttu; genç kadının kanlı eli hâlâ omzuna saplanmış uzun cam hançeri tutuyordu.

"Tekrar kesmeye ne zaman başladın?" diye sordu Jackson öfkeyle, Jillian hançeri bırakıncaya kadar kolunu sıkarak. Camı tutmak için gömleğinin önünü yukarı kaldırdı, sonra homurdanarak omzundan çekip çıkardı.

“Onu öldürdün mü?”

Jackson yanılmıştı. Jillian’ın gözlerindeki acı, AJ’in acısı kadar çaresizlik taşıyordu. Camı kardeşinin omzuna saplayan elinden sıızan kan, gerçeği duymaya hazır olmadığını gösteriyordu.

“Acısını aldım.”

“Onu öldürdün. Sen lanet olası bir katilsin!” Kanlı olmayan elindeki peçete yere düştü ve vazodan akan suyu emdi. Siyah kelimeler bulanık lekeler halinde kayboldu. “Hayır! Hayır! Hayır!” Jillian peçeteyi hemen kaptı ve mürekkep lekeli su kenardan damlarken nefesini tuttu.

Jackson onun solup gitmesini izledi... AJ’in ona bıraktığı son sözlerle birlikte ölmesini izledi. Birçok kez mezarından dirilmişti, ama onun bile sınırları vardı. Bundan sağ çıkabilecek miydi?

“Dönüştüğüm kişiden nefret ediyorum.” Jackson bıçak yarasına daha fazla baskı uyguladı.

Jillian peçeteyi göğsüne bastırdı. Sessiz hıçkırıklar vücudunu sarstı.

“Geçmişimizden nefret ediyorum. İnsan gibi hissetmemekten nefret ediyorum. Ve hayatımdaki pişmanlıkların listesi her geçen gün daha da uzuyor. Ama AJ’in canını aldığım için *asla* pişman olmayacağım.”

“Aman Tanrım...” diye bağırdı Jillian.

Jackson onu kucağına aldı ve omzundan daha fazla kan süzülürken yüzünü buruşturdu.

“Onu öldürdün... Neden... Neden... Neden?”

“Seni kurtarmak için,” diye fısıldadı Jackson, kapıya taşıdığı Jillian’ın kulağına. Kız kardeşi için yapmayacağı şey yoktu. Eğer bu onun tüm öfkesini, tüm gözyaşlarını ve tüm acısını almak anlamına geliyorsa, yapacağı şey buydu. Ölüm, AJ’in kaderiydi; acı verici, onursuz, sefil bir ölüm. Kız kardeşi, kör edici aşkının

ötesini göremiyordu. Jackson, AJ'i kurtaramazdı, onu hiç kimse kurtaramazdı ama kız kardeşini kurtarabilirdi.

"Bu dünyadan nefret ediyorum. Bu kahrolası dünyadan *nefret ediyorum*." Her kelimeyle birlikte sesi çatlayarak kısıldı.

"Biliyorum, Jess."

Jillian başını kaldırdı ve şiş gözlerle ona baktı. Jackson onu alnından öptü. "Bana öyle bakma. Benim için her zaman Jessica olacaksın."

"*Fin de journée*," diye fısıldadı Jillian.

Günün Sonu.

Jackson cevap vermedi. Gün, belki de son değildi.

AŞK VE KAYIP, Jessica ve Jillian'ın hayatının kırılmaz bir kalıbı haline gelmişti. Almaya hakkı olmadığı bir şeyi aldığı için kardeşinden nefret ediyordu. Belki de kendisinden de nefret ediyordu. Acısı AJ'in acısını gölgede mi bırakmıştı? AJ ondan canını almasını isteseydi, bunu yapabilir miydi? Sorular gibi cevaplar da ona musallat olmuştu.

"Eninde sonunda benimle tekrar konuşmak zorunda kalacaksın."

Jillian kıyafetlerini bir çantaya tıktı.

Jackson iç çekerek kendini onun yatağına bıraktı. "Seninle gelmeliyim."

Jillian durdu ve toplanmasına devam etmeden önce birkaç saniye boyunca ona öldürücü bir bakış attı.

"Elin nasıl?" Jackson elini, dikişlerden sonra hâlâ sargılı olan kendi omzuna bastırdı.

Jillian'a da iki akşam önce, Jackson'ı bıçaklamak için kullandığı cam hançer yüzünden on beş dikiş atılmıştı.

"Bayan Baker, artık benden ders almayacağını belirten bir mesaj attı. Belki de aşırı tepki gösterdim."

Jillian ona *gerçekten mi* dercesine bakmak için tekrar durakladı. Jackson'dan nefret etmek kolay değildi, ama sahip olduğu tek şey buydu. Öfke, hareket etmeye devam etmesi için motivasyon görevi görüyordu ve AJ'in cenazesine katılmak üzere Portland'a gitmek için toplayabileceği her türlü itici güce ihtiyacı vardı.

AJ'in ailesine ne diyecekti? Öldüğünde onun yanında olduğuna inanıyorlardı. Kendi kendine dayattığı sessizlik cezası, Jackson'a AJ'in son sözlerini sormasını engelliyordu. AJ'in ona bıraktığı son sözler, kanlı bir peçete üzerindeki dağınık mürekkepten ibaretti. Tüm geçmişinin kana bulanmış olması ne kadar da yerindeydi.

Jillian sadece bir kararın kendisine ait olmasını istiyordu. MHKM sahte ölümlerinin intihar olmasını seçtiğinde, bu konuda söz hakkı olmamıştı. Luke'u geride bırakmak, onu *onun* için yaşayacak kadar sevmediği inancıyla bırakıp gitmek anlamına geliyordu. Luke neredeyse bir yılını onun kendisinden vazgeçtiğine inanarak... Onlardan vazgeçtiğine inanarak geçirmişti. Ama keşke *her şey* olduğunu bilebilseydi.

Jillian valizinin fermuarını çekti ve valizi ön kapiya doğru çekti. Ani bir öfke dalgasına kapılarak arkasını döndü.

"Cenazeden sonra geri dönmeyeceğim. Seni affedip affedemeyeceğimi anlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, çünkü yaptığın şey şu anda bana affedilemez geliyor. Beni arama, çünkü cevap vermeyeceğim." Telefonunu masaya fırlattı.

Jackson yenilgiyle iç çekerek telefona baktı. Hayal bile edilemeyecek şeyler yaşamışlar ve hayatta kalınamayacak şeylerden

sağ çıkmışlardı, ama yaptığı şey asla kopmaması gereken bir bağı koparmıştı.

“Mesajlar?”

Jillian başını iki yana salladı. “Peşimden gelebilirler, ama yaratıcısıyla ilk kimin buluşacağını göreceğiz.”

UÇAK PORTLAND'A GİDİYORDU, ancak Jillian'ın ilk tercihi Afrika idi. Afrika, Çin, Antarktika ya da AJ'in ölü bedeninden, Jackson'ın berbat niyetlerinden ve Luke'un acı verici anılarından mümkün olan en uzak nokta olarak nitelendirilen herhangi bir yer...

Havaalanının güvenlik bölgesinden çıkarken, siyah bir pantolon ceket takım giymiş ve koyu kıvılcı saçlarını sıkıca bir topuz yapmış olan orta yaşlı bir kadının tuttuğu, üzerinde adının yazılı olduğu büyük bir tabela gördü. Jillian, arkasındaki telaşlı insanlar birkaç omuz darbesiyle omzunda asılı duran çantayı sallayarak yanından geçerken birkaç saniye duraksadı. İnsan kalabalığını inceleyen kadının gözleri herhangi bir tanıma belirtisi ile Jillian'ın üzerinde durmadı.

AJ'in ailesinin, oğullarının son günlerini çalan kadını nasıl karşılayacağını belirsizliği, o ana kadar kalbine oturan bir tuğla gibiydi. İçlerinden biri onun havaalanından alınmasını ayarlamıştı ve o anda... Ağırlaşmış kalbi biraz hafifledi.

“Ben Jillian Knight.” Kadına hafifçe gülümsedi. Zoraki gülümsemesi dudaklarına yabancı geliyordu. En son ne zaman gerçekten gülümsediğini hatırlayamıyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Knight. Kayıtlı bagajınız var mı?”

Jillian başını iki yana salladı.

“Pekâlâ. Beni takip ederseniz, bizi bekleyen bir arabam var.”

AJ ile birlikte Omaha'ya geri döndüklerinden beri geceleri birkaç saatten fazla uyumamış olan Jillian onu çıkışa kadar bir zombi gibi takip etti. Uykusuzluk, bedenine ve zihnine zarar vermeye başlamıştı.

“Çantanızı bagaja koyacağım.”

Kadın camları karartılmış olan beyaz bir SUV'nin kapısını açık tutarken Jillian zoraki bir gülümseme daha gönderdi. Çantayı bıraktıktan sonra, arka koltuğa tırmandı ve tüm vücudunun gevşediğini hissederek iç çekti. Yirmi dört saat sonra, kalbinden ve insanlığından birer parça talep eden ve tamamen mahvolmuş hissetmesinde parmağı olan adamlardan çok uzak bir yere gitmek üzere bir uçakta olacaktı.

Sürücü bagaj kapısını açtı. Jillian'ın çantası bir *kût* sesiyle yere indi. “Bugün çok trafik yok. Çok geçmeden gideceğimiz yere varmış oluruz, Bayan Knight.”

Jillian arkasındaki sese pek de dikkat etmedi, ta ki kulağında buz gibi bir fısıltı hissedene kadar. “Yoksa Bayan *Day*'i mi tercih edersiniz?”

Her şey kararmadan iki saniye önce Jillian'ın boynuna bir iğne saplandı.

Üçüncü Bölüm

BUZ GİBİ BİR şok dalgası Jillian'ın vücudunda sarsıcı kasılmalara yol açtı. Gözleri hızla açıldı. Halat ve kablo bağı ile bağlanmış el ve ayak bileklerinin derisine keskin bir acı saplandı. Her şey bembeyaz olana ve sonra tekrar siyaha dönene kadar güneşe bakıyormuş gibi hissettiren keskin ışık ve acı karşısında gözlerini kırıştırdı. Titreyen vücudundaki bütün tüyler diken diken olmuştu çünkü teninin her bir santimi gözler önündeydi.

“Deli sen olsan da benim beş yıl boyunca akıl hastanesine kapatılmam ne kadar da komik. Beş. Uzun. Yıl.”

Jillian bir gözünü kısarak açtı ve onu kaçırان kişiye görebilmek için ışıktan kaçınmaya çalışarak başını sağa sola çevirdi. Ama maalesef göremedi.

“Ama o beş yılda ne oldu biliyor musun?”

“Lanet olası aklını tamamen mi kaybettin?”

Başka bir buzlu su dalgası Jillian'ın yüzüne çarptı ve ona tepki olarak sıçrayan genç kadının bileklerindeki bağlar etine iyice

battı. Kablo bağlarını her çekiştirdiğinde elindeki dikişler yarısından kopup ayrılıyordu.

“Tekrar dene fahişe. Sana biraz yardım edeyim. Aylardır sana ipucu gönderiyorum.”

Meşhur İncil mesajları.

“Beş yıl boyunca İncil’deki ayetleri mi ezberledin?”

“Tanrı’yı buldum.”

Jillian kıkırdadı. Bir şey görmeye çalışmaktan vazgeçerek gözlerini kapattı ve çenesini göğsüne dayadı. “Tanrı da mı akıl hastanesindeydi?”

“Orada, bir vaizle tanıştım. Karısı intihar etmiş, bunun üzerine adamın içinde bir şeyler kopmuş. Sevgi sana bunu yapabilir. Bana her gün İncil’i okurdu. Günahlarımdan arınmak çok rahatlatıcıydı. Tanrı beni bağışladı.”

“Seni ne için bağışladı?”

“O konuya sonra geleceğiz.”

Çıplak vücudu soğuk suyla bir kez daha ıslanan Jillian’ın nefesi kesildi. “Lanet olsun!”

“Bunu bir tür vaftiz –günahlarından arınma- olarak düşün.”

“N-ne günahı?” diye sordu Jillian dişleri takırdarken.

“Evli bir adamla seks.”

“Ha-hayır...”

“Evet! Kocamı becerdin, annen de öyle.”

Onu kaçırان kadının deliliği sınır tanımıyordu. Jillian gözlemini sımsıkı yumarak başını iki yana sallamaya devam etti.

“Sen neden... Bahsediyorsun?”

“Be-ben özür dilerim,” dedi kadın gergin, yorgun bir sesle. Uzun bir nefes çektikten sonra derin bir soluk verdi. “Kendimi bir daha kaybetmeyeceğim. Hayatına son vermeden önce gü-

nahlarını bağışlayabilmem için tövbe etmen gerek, bu yüzden bana güvenmene ihtiyacım var.”

Jillian’ın ölümden çekindiği falan yoktu, ama günahlarının sapkın bir şekilde bağışlanması için karşısındaki psikopata tövbe etmesi ve *güvenmesi* mümkün değildi. Kiliseye giderek büyümüştü ve şu ana kadar bir lütufmuş gibi görünmeyen hayatındaki tüm olaylara rağmen, tüm insanlıktan çok daha büyük bir şeyin –*birinin*– olması gerektiğine inanıyordu. Karşısındaki ses, Jillian’ın çıplak kıcının altındaki kirli zeminden daha büyük bir şeyi temsil etmiyordu.

“Katılmam gereken bir cenaze töreni var. Annemle birlikte kocanla hayali bir üçlü seks yaptığımız için üzgünüm. Yedinci sınıftayken tarih sınavında kopya çektiğim için üzgünüm. On altı yaşındayken ilk kez regl olduğumu iddia ederek aşırı hız cezası yemekten kurtulduğum için üzgünüm. Bunlar işini görür mü?”

“Evet, şey... Çavuş Monaghan’ın cenazesi dündü. Bir süredir baygındın. Sakinleştiriciyi biraz abartmış olabilirim ama geçmişini düşünürsek işimi şansa bırakamazdım.”

Aric James...

Jillian, avını parçalamaya hazır bir hayvan gibi dişlerini sıktı. Cage, AJ’in annesiyle babası, Dodge ve Lilith, hepsi AJ’i son yolculuğuna uğurlamışlardı, onsuz. Bazı şeyler asla geri alınamazdı. AJ... Jillian onu bir daha asla göremeyecekti. Parlak ışıkların ardına saklanan korkak ölecekti. Hayatındaki iki adam ondan koparılıp alınmıştı. Eylemleri artık önemli değildi. Jessica ve Jude –Jillian ve Jackson– her zaman katil olacaktı. Kilometrelerce gübreye çevrili bir şehirde yeni kimliklere sahip olmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

“Seni öldüreceğim.”

Kadın alaycı bir kahkahayla karşılık verdi. “Tamamen çıplak ve çaresizce bağlanmış olan birinden bunu duymak çok komik.”

“Siktir!” diye bağırdı Jillian, omzuna saplanan sivri uçlu okun sebep olduğu acı kolundan aşağıya yayılırken.

“Boynunu kıramam. Kahretsin, bedenini buraya sürüklemek bile otuz dakikamı aldı. Ama bunları vücudunun herhangi bir yerine büyük bir incelikle saplayabilirim. O yüzden ölümümü planlarken bunu aklında tut.”

“Ne istiyorsun?” diye homurdandı Jillian, okun ucunun daha fazla derine batmaması için hareketsiz kalarak.

“Aptal olmadığımı kanıtlamak istiyorum. Hepiniz, toplamınızdan daha zeki olduğumu göreceksiniz.”

“Hepiniz derken?”

“MHKM.”

Solugunu yavaşça bırakan Jillian, omzundaki acıyı görmezden geldi ve durumunun gerçekliğine odaklandı. Kadın MHKM’yi biliyordu, dolayısıyla her şeyi biliyordu.

“İyi kız. Hiçbir şey söylememek üzere eğitildin. Sorun değil. Konuşmayı ben yaparım. Masum Hayatların Koruyucu Melekleri. Son derece şiirsel ve güzel. Sence de öyle değil mi? Adını Gail Brighton’dan almıştır, kurucu Edgar Brighton’ın eşi ve Peter Brighton’ın annesi, *benim* annem.”

“Sadece tek bir çocukları vardı.”

“Şimdiden konuşmaya başladın, öyle mi? Kurallara uyma konusunda düşündüğüm kadar iyi değilsin. Haklısın. *Onların* tek bir çocuğu vardı, ancak ikimiz de Peter’ın aslında hiç doğmadığını biliyoruz. Gail öldürüldüğü gün Peter da onun rahminde öldü. Gail’in iki çocuğu vardı. Ben onun ilk çocuğuydum. Babam ben yedi yaşındayken bizi terk etti. Annem beş yıl sonra Edgar ile evlendi çünkü onun çocuğu Peter’a hamileydi. Edgar beni hiç sevmeydi. Çocukluk çağındaki obezitenin timsali olduğumu düşünüyordu. Anneme hiç benzemiyordum, bu yüzden bende gör-

düğü tek şey babamdı. Beni yatılı okula gönderdi. Annemin ve erkek kardeşimin –üvey kardeşimin– cenazesine katılmak için kış tatilinden üç hafta önce eve döndüm.”

Jillian hesabı yaptı. Onu kaçıran kişi kırk iki yaşında olmalıydı.

“Annemi tanı mıyordum. Edgar’ı belki birkaç kez gördüm ama onunla yalnızca bir kez, babam bizi ilk tanıştırdığında konuştum.”

“Anlıyorum. Görüyorsun ya, sen ve ailen hakkında senden çok daha fazlasını biliyorum. Ama merak etme. Ölmeden önce –çünkü sen ve diğer herkes elbette ölmek zorunda kalacaksınız– seni aydınlatacağım. Yüzündeki ifade paha biçilemez olacak. Birinin hayalleri yıkıldığında her zaman öyle olur.”

Jillian’ın hayalleri ya da yıkılacak bir şeyi kalmamıştı. Akli dengesi yerinde olmayan kadın fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı.

“Suç ortağın kim?”

“Bir suç ortağım olduğunu düşünmene neden olan nedir?”

“Herkes bedel ödetme niyetin. Eminim birilerinden yardım alıyorsundur.”

“Çok komiksin. Muhteşem Jessica Day benim insafıma kaldı ve hepsini tek başıma yaptım. Nasıl eğitildiğini biliyorum. Ama sana küçük bir sır vereyim: En tehlikeli silah, onu kullanabilecek bir beyinle intikam almaktır.”

“Seni tanı mıyorum bile. Var olduğunu bile bil miyordum.”

“Var olduğumu bilseydin kocamın seni becermesine izin verir miydin?”

Kabul edilemez bu suçlama Jillian’ın başına, balyozla vurulmuş gibi hissetmesine neden olan bir acı gönderdi ve tüm tutarlı düşüncelerini yok etti. Ağrıyan kasları, kısıtlamalardan kurtulmak için çılgık attı. Omzundan kan akarken parmaklarına soğuk bir karıncalanma hissi yerleşti.

“Kocan kim?”

“Bir önemi var mı? Doğru cevap, ‘Hayır. Asla zina yapmam,’ olacaktı.”

“Ben yuva yıkan biri değilim.”

“Saçmalık! Hem sen hem de annen kocama göz koydunuz.”

Yine, uzun bir nefes çekme sesini derin bir soluk veriş takip etti. Tanıdık geliyordu ama Jillian çıkaramamıştı. Annesi de başka birinin yuvasını yıkacak biri değildi. Sunny Day, kocasını ve çocuklarını severdi. İyi bir hayat yaşamıştı. Jessica, annesinin babasını aldatıp aldatmadığını bilirdi. Dahası, Jessica’nın ve annesinin aynı aşığı paylaşması fikri saçmalığın daniskasıydı.

Jessica’nın ve Jude’un yıllar boyunca birçok sevgilisi –tek gecelik ilişkileri– olmuştu. Aradaki fark, Jessica’nın bir ilişki istemiydi. Jude ise istemiyordu. Jude’un becerdiği kadınlar, telefon numaralarını ona fırlatırlardı. Jessica’nın becerdiği adamlar ise “psikopat” ve “hasta orospu” gibi sözlerle onu kapı dışarı ederlerdi.

Luke hariç. Luke onu sevmişti. Tamamen. Koşulsuz. Sonsuza dek.

JONES

JESSICA HAYATTAYDI.

Luke için zaman kavramı yoktu, işi de. Hafif bir beyin sarsıntısı ve hafızasına kazanmış olan Jessica’nın perişan ifadesi ile kendi yatağında uyandıktan sonra, altı Heineken içti ve tekrar kendinden geçti. Sekiz saat sonra uyanıp banyoya koştu. Heineken o gün onun arkadaşı değildi.

Gerçeklik, dünyasını paramparça ederek onu kendi evinde rehin aldı. Bu insanlar onu izliyor, takip ediyor ve her hareketi-

ni biliyorlardı. Luke, ailesine, Charlie'ye, yakın arkadaşlarına ve sekreterine mesajlar atarak onlara grip olduğunu söyledi ve ondan birkaç gün uzak durmalarını istedi. Ardından sonraki birkaç gün boyunca vücudunu çılgınca miktarda alkolle doldurdu.

Jessica hayattaydı.

Luke'un onu kurtarması gerekiyordu. Birine söylemesi gerekiyordu. Herhangi biri onu iradesi dışında tutmuyorsa neden terk edildiğini bilmesi gerekiyordu.

Eğer polise giderse, ailesini tehlikeye atardı. Ona yardım edebilecek tek kişi Jessica'ydı. Luke, kalbinin her hücresiyle onun intihar etmediğine inanıyordu. Onun öldürüldüğünü ve intiharın sadece bir örtbas olduğunu bu şekilde biliyordu. Ama geçen yıl... Onun hâlâ hayatta olduğunu bir kez bile düşünmemişti. Bu farkındalık onu yerle bir etti. Jessica intihar etmiş de olabilirdi. Her halükarda, Luke'u sonsuza dek terk etmek için bilinçli bir seçim yapmıştı.

Susuzluğa ve ölüme ramak kalmışken sürünerek sıcak duşa girdi ve ardından büyük bir bardak su ile birlikte iki Advil içti. Sonra giyinme odasını talan etti. Luke, yaklaşık bir yıl sonra bile Jessica'nın tüm eşyalarının el değmeden kalmasına yol açan kendi deliliğini görmezden geldi. Mont ceplerini, cüzdanları, ayak-kabıları, üzerinde "çocukluk" yazan kutuları karıştırarak dört saat boyunca her şeyi didik didik etti.

Hiçbir şey yoktu.

"Lanet olsun!" diye kükreyerek saçlarını çekiştirdi ve altını üstüne getirdiği odanın ortasında dizlerinin üzerine çöktü.

Tek bir ipucu bile yoktu, tek bir *sevgili Luke eğer ölmüş gibi yaparsam gel beni burada bul* notu yoktu. Luke onu kendisinden bile daha iyi tanıyordu ama yine de... O anda, onu hiç tanıımıyordu.

"Luke?"

Başını kaldırdı.

“Luke?”

Hızla ayağa fırladı ve saçlarını parmaklarıyla düzeltmeye çalıştı. “Geliyorum,” diye seslendi, giyinme odasından dışarı çıkarken.

“Neler oluyor sana böyle? Tanrım, kilo vermişsin.”

Luke, neler olduğunu açıklamak –bu konu hakkında yalan söylemek– için derin bir nefes alarak cesaretini topladı. Kız kardeşi Lake, yumruk yaptığı ellerini beline dayamış bir halde kapının önünde duruyordu. Onu hâlâ zorlamakta olan protez bacağına rağmen sert kız rolünün üstesinden geliyordu.

Cehennem, bir önceki yılı tarif etmeye en uygun kelime gibi görünüyordu. Lake bir araba kazasından sağ kurtulduktan sonra ölüm kalım savaşı vermiş, üç ay boyunca komada kalmış ve sonunda uyandığında bacağının dizden altının kesilmiş olduğunu öğrenmişti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, erkek arkadaşının kazadan sağ kurtulmadığını ve araba kazasından üç hafta sonra Jessica’nın öldüğünü de onunla paylaşmak zorunda kalmışlardı.

Luke, ailesi için soğukkanlılığını korumuştü. Bu üç ay boyunca Lake’in yanından ayrıldıkları tek an, Jessica’nın ve ailesinin cenaze töreninin yapıldığı gündü. Jessica bunu ona nasıl yapabilirdi? Ona en çok ihtiyacı olduğunda onu nasıl terk edebilirdi?

Luke, kız kardeşine sarıldı. Lake bu sevgi gösterisine karşılık vermedi.

“Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Belli oluyor. Bok gibi görünüyorsun. Ama bu, Charlie’yi Houston’da neden ektiğini açıklamıyor. Oraya sırf seninle birlikte olabilmek için gitmişti. Onu ciddi bir ilişkiye hazır olduğuna inandırmanın için hasta randevularını yeniden planlamıştı.”

“Çay? Kahve?” Luke mutfığa doğru ilerledi.

“Hiçbiri. Beni de başından savmaya çalışma.” Lake dırdırcı bir köpek gibi onu takip etti.

Luke’u mutfakta karşılayan boş bir buzdolabı oldu. Heineken yoktu. Hepsini bitirmişti. Çekmeceden şarap açacağını alarak raftan bir şişe Pinot Noir aldı.

“Şarap mı içiyorsun?”

“Evet.”

“Daha öğlen bile olmadı ve şarap içmeyi kesmiştin, şeyden sonra...”

Luke, kız kardeşine arkasını dönerek duraksadı ve kısa bir an için gözlerini kapattı. “Biliyorum. Jessica öldükten sonra.”

Lake iç çekti. “Lütfen bana bunun bir tür gerileme değil de bir ilerleme olduğunu söyle.”

Luke gülerek şişenin tıpasını çıkardı. Kesinlikle bir ilerlemeydi. Şoktan perişanlığa geçmiş, sonunda derin bir öfke ve inkâr çukuruna düşmüştü. Bir zamanlar, en iyi arkadaşı Gabe’e bir daha şarap içmektense –Jessica’nın tadını almaktansa– bileklerini kesmeyi tercih edeceğini söylemişti. Sonra Luke’in fizyoterapisti Charlie ile tanışmıştı.

Kaza San Francisco’da meydana gelmişti. Lake, iyileşmek için eve dönmek yerine komadan uyandıktan sonra orada kalmak istemişti. Bunun kendisini erkek arkadaşına daha yakın hissettirdiğini iddia etmişti. Ama Luke, onun bunu yas tutan abisine daha yakın olmak istediği için yaptığını biliyordu.

Ebeveynleri, hastanenin yakınında engelli erişimine uygun bir yer kiralamıştı. Tom ve Felicity sırayla onunla kalırken, diğerleri Tahoe’daki butik otel ile ilgilenmişlerdi. Lake protez bacağına kavuştuktan sonra Luke, ebeveynlerinin biraz ara verebilmesi ve birlikte çok ihtiyaç duydukları o zamanı geçirebilmeleri için kardeşile ilgilenerek onu fizik tedavi randevularına götürmüştü.

“Charlie ile konuşurum. Ona benden daha yakın olman gerçekten rahatsız edici. Bu, ‘bağlılık’ sorunlarımın büyük bir parçası. Eğer ilişki yürümezse, seni de hayal kırıklığına uğratmış olacağım.”

“Hepsi bu mu?”

Luke, kardeşinin sesindeki kuşku karşısında irkildi. Ona bakmaya cesaret edemiyordu. Eğer bakarsa, kardeşi anlardı. Hayatını tehlikeye atabilecek yalanları, acıları ve gerçekleri görürdü.

Doğrudan şişeden içme dürtüsüne yenik düşmeyerek bir kadeh aldı ve kadehi ağzına kadar doldurdu.

“Hepsi bu.” Birkaç uyuşturucu yudum aldı.

“Houston’a *uçtu*. Sen orada değildin. Aramadın. Telefonuna cevap vermedin. Tanrım, Luke! Senin için endişelendi. Telefonuna hiç baktın mı? Charlie’yi ekip sonra da *hastayım benden uzak durun* mesajlarını gönderdiğinden beri hepimiz senin için endişeleniyoruz.”

Luke ona döndü. “*Hepiniz?*”

“Evet. Annem ve babam...”

“Bekle. Annem ve babam, Charlie olayını biliyor mu?”

Lake gözlerini devirdi. “Evet. Charlie ‘olay’ hakkında beni aradıktan sonra onları aradım.”

Luke, kadehinin içindeki şarabı döndürdü ve cevap yüzeyde belirecekmiş gibi tüm dikkatini kadehe verdi. “Charlie’yi aradım ama telefonumun şarjı bitti.”

“Şarj cihazın yok muydu?”

“Kaybettim.”

“Yenisini alabilirdin.”

“Sana kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Sadece evime gelmek istedim. Ben iyiyim. Charlie iyi. Sen iyisin. Sadece...”

“Üzgünüm.” Başını kaldırdı. Bu kadarı doğrudu. “Gerçekten üzgünüm ve annemle babamı arayacağım, sonra da Charlie’yi arayacağıma söz veriyorum.”

“Çiçekler, dostum.” Lake gözlerini kısarak parmağını ona doğrulttu. “Bir sürü çiçek. Ve çikolata. Çikolatayı ve seksi sever.”

“Lake!”

“Ben ciddiylim. Artık çocuk değilim. Kızlar bu tür şeyleri konuşur. Bana ikinizin henüz seks yapmadığını söyledi. Tamam... Ben sordum, ama her neyse. Bunun Jessica ile bir ilgisi olduğunu düşünüyor. Ona alakası bile olmadığını söyledim. Tanrı aşkına, sen bir psikiyatrısın, tüm bunları aştın.”

Luke göz teması kurmayı bir kez daha reddetti.

“Aştın. Değil mi?”

Aşmıştı. Charlie’yi aylarca güvenli bir mesafede tuttuktan sonra, hayatına devam etme zamanının geldiğine karar vermişti. Charlie, Jessica değildi ve bunu anlamak için doktora derecesine gerek yoktu ama Luke, kalbinin yegâne amacını özlemesini engelleyemiyordu. Zihninin ve bedeninin devam etmesine izin verirse, sonunda kalbinin de onlara yetişeceğini düşünüyordu. Houston, Jessica’dan ve birlikte yaşadıkları hayattan, yataklarından bağımsız hissettiren mükemmel bir fırsat sunmuştu. Ama ondan kaçmak için gittiği yerde onu bulmak nasıl bir şanstı?

“Jones!” Lake, her zamanki güvenli limanına sarılarak mutfağa giren küçük atı selamladı. “Sen ve o çılgın *sweatshirt*. Neden o şeyi sürekli yanında taşıyorsun?”

Jones kırmızı *sweatshirt*’ü Luke’un ayaklarının dibine bıraktı.

“Onu besleyip dışarı çıkarmak için geldiğimde *sweatshirt*’ü almaya çalıştım. Neredeyse elimi ısıırıyordu.”

“Jessica’nındı. Şey, benimdi, ama Jessica el koymuştu.” Her sabah çıplak vücudunun üzerine giymişti. Luke, onun dizlerini

sweatshirt'ün içine tıktırarak masaya oturduğunu ve kahve fincanını tutmak için on beş santim uzun olan kollarını fırın tutacağı gibi kullandığını hâlâ görebiliyordu. Gökyüzünde ona günde kaç kez âşık olduğunu saymaya yetecek kadar yıldız yoktu.

“Ah, Jones, zavallı bebek.” Lake alt dudağını sarkıttı. “Annecik eve gelmeyecek.”

Gerçek, Luke'un kalbini yaraladı. Tam orada, yerde kan kaybindan ölmek istedi. Gerçeği bilmenin acısını dindirecek herhangi bir şey...

Dördüncü Bölüm

KNIGHT

ŞÜKRAN GÜNÜ'NDEN BİR gün sonra Ryn, Jackson'dan AJ'in öldüğünü bildiren bir telefon aldı. Adamın sesinde hiç duygu yoktu. Bir yabancıdan gelen hizmet duyurusu gibiydi. Sessiz gözyaşları döken Ryn, o aramayı sonlandırmadan önce zar zor veda edebildi.

Cenaze töreni için Portland'a uçmak maddi açıdan zorlayıcı olacaktı ve Ryn, Jillian'ın yanında olmak istese bile Jackson'ı görmeye hazır değildi. Açıklanamayan bir şey, salı sabahı arabasını AJ'in evine doğru yönlendirdi. Evini son bir kez temizlemek istiyordu. Ona veda etmeye ihtiyacı vardı ve bu da onun veda etme şekliydi.

Dağınık yemek odası onu şaşırttı. Yerdeki solmuş çiçekler ve cam kırıkları, kurumuş kana benzeyen lekelerin arasında dar-madağınık duruyordu. Masa iki kişilik hazırlanmıştı, ancak üzerinde tek bir lokma yemek yoktu. Cam kırıklarını birer birer çöp torbasına koyan Ryn, karşısındaki sahneye hangi olayların yol açtığını hayal etmeye çalıştı. Şükran Günü yemeği yemeyecek-

lerdi. Çünkü AJ'in midesi müsaade etmiyordu. Peki, o halde neden resmi bir masa kurulmuştu?

"Ne yapıyorsun?"

"Kahretsin!" Korkuyla yerinden sıçrayan Ryn'in parmağına küçük bir cam parçası battı. "Lanet olsun," diye bağırdı öfkeyle, parmağını tutarken.

Jackson onun yanında diz çöktü. "Bakmama izin ver."

Ryn ayağa kalkarken onun elinden kurtuldu ve banyoya yöneldi. "Beni korkuttun. Burada ne işin var?"

Jackson onu takip etti. "Arabanın dışarıda park edildiğini gördüm."

Ryn birkaç çekmeceyi açarak bir yara bandı buldu. "Hayır. Omaha'da ne işin var? Cenazeye neden gitmedin?"

Jackson yara bandını ondan aldı. Ryn gözlerini kıstı.

"Otur."

"İstemiyorum..."

Jackson onu kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu. Adamın dokunuşu hâlâ tenini ısıtıyordu. Her nedense vücudu artık Jackson Knight'a ilgi duymaması gerektiğine dair notu almamıştı.

"Parmağına batmış bir cam parçası var." Jackson onun parmağını tuttu.

Ryn nefesini tuttu.

Yara bantlarının durduğu çekmecedен bir cımbız alan Jackson, cımbızı sıcak suyla yıkadı. Ryn gözlerini ondan ayıramıyordu.

"İşte." Jackson, genç kadının parmağını işaret ve başparmağının arasında tuttu. "Jillian cenazeye gitmemi istemedi," dedi, cam parçasını çıkarırken gözlerini parmağına odaklayarak.

"Neden?"

Jackson omuz silkerek cımbızı tekrar yıkadı ve sonra Ryn'in parmağını bantladı. "AJ'in ölümü için beni suçluyor."

"Bunu neden yapsın ki?"

Jackson başparmağını yara bandının üzerinde gezdirdi. Ryn o anda onun zihnini okumak için neler vermezdi. Yüzündeki yoğunluk, bir Truva atının olasılıklarını taşıyordu. Tek bir çatlak olursa tüm dünyası kaçabilirdi. Peki, ya sonra? Ryn'i hâlihazırda olduğundan daha fazla mı mahvederdi?

"Çünkü kimse kötü şeylerin sebepsiz yere olabileceğine inanmak istemez. Suçlayacak birine ihtiyacı var." Jackson, Ryn'in parmağını dudaklarına götürdü.

Ryn derin bir nefes alarak soluğunu bir kez daha tuttu.

"Dolayısıyla suçu ben üstleneceğim. Bunu onun için kolaylaştıracaksa benden nefret etmesine izin vereceğim."

Ryn parmağını onun elinden kurtardı. "Bu hiç mantıklı değil. Seni nasıl suçlayabilir ki?"

Jackson'ın bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı kalktı. "Çünkü AJ öldüğünde onun yanımdıydım."

"Jillian neredeydi?"

"AJ'in yemek odasında bekliyordu."

Ryn'in alnı gerildi. "Ah. Çok çabuk gitmiş olmalı."

Jackson başıyla onayladı. "Göz açıp kapayıncaya kadar."

Jackson'ın başparmağı yanağına değinceye kadar Ryn kendi gözyaşlarını fark etmemişti.

"Seni özledim," diye fısıldadı Jackson. Genç kadının alt ducağına sürtünen başparmağı hem arzu hem de öfke uyandırdı.

"Yapma." Ryn onu itti. Ayakları yere basarken kalbi kapıdan dışarı koşmak istiyordu. Beyni onu, tekrar kırması için Jackson'ın önüne altın tepside sunmadan önce kaçması gerekiyordu.

“Bunu yapamam.”

“Ryn, özür dilerim.” Jackson eline dokundu.

Ryn geri çekildi. “Seni affediyorum.” Sözleri dürüsttü. Başka bir kesik riskine girmemek için cam kırıklarını süpürmek üzere bir süpürge kaptı.

“Ama?” Jackson onun her hareketini izliyordu.

“Ama hiçbir şey. Seni affediyorum. Nokta.” Ryn sırtını ona dönerek yemek odasında dolandı.

“Beni affediyorsun ama ‘bunu yapamazsın,’ öyle mi?”

“Doğru.”

“Neden?”

Jackson’ın sesindeki belirgin acı yüreğini sıkıştırdı. Ryn, onun yaratmaya çalıştığı baskıyı kırmak için derin bir nefes aldı.

“Sorunlu ilişki olayını yaşadım. Beni neredeyse öldürüyordu. Bir sonraki ilişkim, bana tapan ve bir sineği bile incitmeyecek biriyle olacak. Verandamdaki salıncağımda oturacak, ayaklarımı ovacak ve evimi yeniden boyamak için gereken parayı bulduğumda hangi renk boyayı kullanmam gerektiğini tartışacak birine ihtiyacım var. Sadece birkaç gün değil, sonsuza dek *her gün* benimle birlikte olmak isteyen bir adama ihtiyacım var. Ve uygun bir teklifi hak ettiğimi düşünüyorum. Benim erkeğim önümde diz çökecek ve bana onun tüm dünyasıymışım gibi bakacak. Hayatının geri kalanını bana ondan önce dokunan tüm erkekleri unutturmakla geçireceğine dair söz verecek.”

Jackson’ın sıcak nefesi ensesini yalarken bir ürperti tüm vücudunu felç etti.

“Hiçbir erkek benim dokunuşumu silemez.”

Doğruydı. Ve Ryn bunu biliyordu.

“Hangi dokunuş? Seni sevmeme neden olan mı, yoksa beni terk etmene neden olan mı?”

Jackson keskin bir nefes alarak geri adım attı. Ryn, neden yarıldığına dair bir dizi bahane ve bunun bir daha asla olmayacağına dair bir söz duymayı bekledi. Ancak Jackson hüsrana dolu bir iç çekişle umut mumunu söndürdü.

“Senden bana iki hafta vermeni istedim.”

“Hayır. Benden sana her şeyi vermemi istedin ve bunu yaptığında hepsini yüzüme geri fırlattın. *Yaptıklarının* kabul edilemez olduğunu bana *sen* söyledin. Ve ne var, biliyor musun? Haklıydın. Seni tanımıyorum ve tanımadığım biriyle birlikte olamam.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve kontrolünü geri kazanmak için kısa bir anlığına gözlerini kapattı. “Üzgünüm. Beni fiziksel ya da duygusal olarak incitmek istemedim. Bunu biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ben... Ben sadece hayatımda bir kez olsun kolay bir şey yaşamak istiyorum.”

“Ryn...”

“Hayır. Lütfen hiçbir şey söyleme. Kimi istiyorum biliyor musun? Kız kardeşini alnından öpen ve ‘Bunu da atlatacaksın,’ diye fısıldayan adamı istiyorum.” Ryn hayret dolu bir kahkaha patlattı. Acı bir sırıtişla başını iki yana salladı. “Bu kulağa çok saçma geliyor, değil mi? O dokunuş... Seni sevmeme neden olan? Dokunduğun kişi *ben* bile değildim. Kız kardeşini böylesine sevmen yüzünden sana âşık oldum. Eminim bunu daha önce hiç duymamışsındır.”

“Kız kardeşim benden nefret ediyor.”

Ryn omuz silkti ve cam kırıklarını farasha toplamak için eğildi. “Seni affedecektir. Ona hissettiğin sevgi? Herhangi bir nefretten çok daha derin ve birinden nefret etmek, onu sevmekten çok daha fazlasını gerektirir. Nefret çok yorucudur. Güven bana, biliyorum.”

“Benden nefret etmiyor musun?” Jackson çöp torbasını onun için açık tuttu.

Ryn cam kırıklarını torbanın içine attı. “Hayır. Seni seviyorum. Ama yirmi yıldan fazla bir süredir ilk kez kendimi daha çok seviyorum. Yirmi yıldan fazla bir süredir ilk kez kendimi değerli hissediyorum.”

Parmak uçlarında yükselerek onu yanağından öptü. Jackson hareket etmedi.

“Teşekkürler Jackson Knight. Bunu bana sen verdin.”

“BENİ TEMİZLİK YAPARKEN izlemek zorunda değilsin. Sırada senin evin var.”

Jackson gözlerini Ryn'dan ayıramıyordu. Kadının sözleri onu tamamen hayrete düşürmüştü. Jackson ondan vazgeçmemiştir. Onun gitmesine izin vermemiştir. Ve *teşekkür edip* çekip gitmesini de kesinlikle istemiyordu.

Başka bir adam mı? Ryn her şeyi yanlış anlamıştı. Onun erkeği, *sonsuz dek* birlikte olacağı adam onunla aynı odada duruyordu. Jude Day, ömrünün sonuna kadar yetecek kadınla tek gecelik ilişkiler yaşamak istemiştir. Jackson Knight ise ömür boyu birlikte olacağı tek bir kadın istiyordu. Ama sadece herhangi bir kadın değil. Ryn Middleton; onu istiyordu, sadece onu istiyordu.

“Destansı bir konuşma hazırladığını biliyorum. Ama ben çalışıyorum ve sen benim göletimde yüzmeyi bıraktın.”

“Belden aşağı vurdu.” Jackson gözlerini kıstı, ama Ryn onun egosuna yumruk atmamış gibi çalışmaya devam etti.

“Git.” Ryn kıkırdadı. “Çalışıyorum.”

“Peki, ama neden? Artık burayı temizlemek için sana para ödeneceğini sanmıyorum.”

Ryn titrek bir nefes aldı ve sonra omzunun üzerinden ona baktı. "Ben sadece... Sadece bunu yapmaya *ihtiyacım vardı*. Kendim için."

Jackson, onu bir tür veda için AJ'in evini temizlerken bırakmadan önce başıyla onayladı. İki piyano dersi boyunca bir zombinin odağıyla hareket etti ve utanmadan onunla flört etmekten başka bir şey yapmak istemeyen kadınlara hak etmedikleri övgüler yağdırdı. Çirkin değillerdi. Jude onları becerilebilir olarak sınıflandırırdı. Belki Jackson onları Siyah İnci'ye dayayıp gözleriyle yalvardıkları şekilde becerseydi, kız kardeşinin gidişini ve Ryn'in onu reddetmesini unuturdu.

Yıllar boyunca kendini pek çok kadında kaybetmişti. Anlamsız seks, bir çeşit arınma haline gelmişti. Sadece saniyeler süren bu rahatlama, ona kontrolü başkasına bırakma hissi vermişti. Ryn, birinden nefret etmenin yorucu olduğunu düşünüyordu; kontrole ihtiyaç duymak da öyleydi. Seks daha fazlasını ifade etmeliydi. Hayat daha fazlasını ifade etmeliydi. Ama etmiyorlardı.

Jude Day insanları öldürmüştü, kız kardeşinin hayal edebileceğinden bile çok daha fazla insanı. Jude Day kadınları becermişti ama bu, herhangi birinin hayal edebileceği nedenlerden dolayı değildi. Ebeveynleri ona bir peri masalı vermişti ve sonra elinden çekip almışlardı. Sevgi, kan bağına sahip olmayan sevgi, yoktu. Varmış gibi davrandığı için Jessica'dan nefret ediyordu. Ya o, Luke'u mahvedecekti ya da Luke onu mahvedecekti. Kaçınılmaz olan, Luke'un onun boş tabutu başında ağladığı gün gerçekleşmişti.

Jessica, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğü için Luke'un gitmesine izin vermişti. Jackson, Luke'un durumu *asla* böyle görmeyeceğini biliyordu. Jude Day, kadınlara asla onu mahvetme şansı vermemişti. Asla babası gibi olmayacaktı.

Jessica, normallik ve aşk hayallerinin yanılsamalar üzerine kurulu olduğunu bilmiyordu. Ebeveynlerinin evliliğini putlaştırmıştı. Sunny Day'in kanı kızının damarlarında akıyordu. Anneleri bir başkasını sevmişti, sonra fedakârlık ve sadakat temelleri üzerine bir aile kurmuştu.

Jessica ve Claire kaçırılmasaydı, Jude ona gerçeği söyleyecekti. Claire ölmeden önce, aralarında hiç sır yoktu. O öldükten sonra, Jude'un hayatı Jessica'yı kendisinden, geçmişinden ve hayallerini paramparça edebilecek herkesten korumaktan ibaret olmuştu.

"Jackson?"

Başını piyanonun üzerine dayadığı kollarından kaldırdı. Bir şeyleri duymamak ona göre değildi, ama Ryn hemen önünde duruyordu.

"Selam."

"Uyuyor muydun?"

Jackson hüzünlü bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Sadece... Derin düşüncelere dalmıştım."

"Ah. Peki, daha sonra gelmemi ister misin?"

"Hayır." Jackson ayağa kalktı. "Dışarı çıkacağım. Jillian'ın motosikletiyle gezintiye çıkacağım. Sözüm ona zihni boşaltmaya iyi geliyormuş."

"Dışarı... Eksi iki derece falan."

Jackson omuz silkererek ona hafifçe başını salladı ve yanından geçerek arka kapıya doğru ilerledi.

"Jackson?"

"Evet?" Kadına döndü.

"Bana kızgın mısın?"

"Neden soruyorsun?"

"Soğuk tavrın ve sert bir şekilde başını sallaman yüzünden."

Jackson çenesini aşağı indirerek güldü ve başını iki yana salladı. Kadınları asla anlamayacaktı.

“Vücut ısım epey yüksek, bu yüzden tavrımın ‘soğuk’ olması pek mümkün değil. Ve sadece başımı salladım, ‘sert’ bir şekilde başımı sallamadım.”

“Yani... Biz iyi miyiz?”

Jackson iç çekti. “Sen iyi misin, Ryn?”

“Yani bana kızgınsın.”

“Ah, Tanrı aşkına...” Jackson’ın hayal kırıklığı bir hırıltı olarak serbest kaldı. “Battaniye üzerinde peynir küpleriymiş, terli ahır çalışanıymış, hadi oradan,” diye homurdandı. “Ben ‘kadın’ dilinden anlamam. Hiç anlamadım. Asla da anlamayacağım. İlişkiler söz konusu olduğunda, seks alanında yüksek lisansım var. Sen istisnaydın, ama belli ki en iyi olduğum şeye geri dönmeliyim. Böylece sen mükemmel boya zevkine sahip olan salıncak masörünün tadını çıkarırken ben de en iyi yaptığım şeyi yaparım. Kısacık bir an için tek eşliliğin benim için mümkün olduğuna inandım. Bu yüzden bana bunun neden mümkün olmadığını hatırlattığın için teşekkür ederim. Görünüşe göre ikimiz de bir-birimizin öz değerini fark etmesine yardımcı olduk.”

Ryn’in gözlerindeki yaşlar onu mahvetmeyecekti. Hiçbir kadın onu mahvedemezdi.

Ryn gözlerini kırıştırdı. “Ben... Bunu hak ettim.”

Jackson burnundan soluyarak alaycı bir kahkaha attı. “Hayır. Hak etmedin. Ama bunu fark edene kadar, her zaman bir kurban olacaksın.”

Beşinci Bölüm

KARANLIK.

Nihayet. Ya ışıklar sönmüştü ya da Jillian ölmüştü. Tercihini ikincisiydi. Bilinci yerine geldikçe, vücudundaki nemin her zerresini çeken çöl sıcaklığı gitgide yoğunlaştı. Jessica ve Jillian'ın çift kişiliği için Cennet mi Cehennem mi sorusu cevaplanmış gibiydi.

“Tekrar hoş geldin. Aç mısın?”

Edgar Brighton'ın psikopat kızı da cehennemde olacaktı elbette. Ya da belki de o Şeytan'dı. Her şey anlam kazanmaya başlamıştı, ta ki hayvan leşinin iğrenç kokusu Jillian'ın burnuna gelene kadar.

“Üzgünüm. Şef vejetaryenleri ağırlamıyor.”

Jillian gözlerini açtı ve odayı yavaşça inceledi. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Demek burayı hatırlıyorsun. Hatırlayabileceğini tahmin etmiştim. Bunu *yıllar* önce planlarken aklımda iki yer vardı, ama

burası sana bir son sunmak için en uygun olanı gibi geldi. Diğer yer bana bir son sunardı, ama bunun ikimiz için de işe yaramasını sağlayacağım.”

O odadan ikinci kez canlı çıkma ihtimali onun aleyhineydi. Jillian’i esir alan kişi hasta bir sürtüktü.

“Zemini boyadıkları için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlatamam. On üç yıllık kan lekeleri istediğim etkiyi artırabilirdi ama yine de satın aldım.”

San Diego’da, Claire’in öldüğü bodrum katındaydılar. En az bir düzine ısıtıcıdan yayılan kırmızı parlaltı, zindana izgaranın altındaki bir et parçası gibi loş bir ışık veriyordu. Jillian, onu çevresine ve bunların uyandırdığı anılara karşı kör bırakan parlak ışıkları ve buz gibi suyu tercih ederdi.

Psikopat Sürtük, elindeki yelpazeyle kendini yellerken köşede duran bir tabureye oturdu.

“Dört’ü tanıyordun.”

“Dört.” Kadın güldü. “Ona böyle hitap ettiğini duydum. Canavarlar insan isimlerini ve tüm bu saçmalıkları hak etmez, değil mi?”

Psikopat Sürtük doğru varsayımda bulunmuştu. Taburenin yanında yerde duran ok ve yay Jillian’ın gözüne takıldı. Omzundaki yarayı görmek için çenesini yana çevirdi.

“Hayır. En iyi arkadaşını kırk dört yerinden bıçaklayana kadar Edwin Harvey’i tanıımıyordum.”

Jillian kuduz bir hayvan gibi dişlerini gösterdi.

Psikopat Sürtük omuz silkti. “Ne? Öyle olmadı mı?” Gözlerini devirdi. “Şaka yapıyorum. Sana daha önce de söylediğim gibi, senin hakkında senden daha çok şey biliyorum. Şimdi, Matthew Green? Onunla tanışma fırsatım oldu, ama sadece telefon yoluyla. O iğrenç küçük solucanın izini sürmem biraz zaman aldı,

ama onu bulduğumda seni öldürmek için yüz bin dolara karşı koyamadı.”

“Onu öldürdüm.”

Psikopat Sürtük omuz silkti. “Bunu tahmin etmiştim. Her iki şekilde de benim için bir kazan-kazan durumu oldu. Seni öldürseydi şu anda yaşadığım tüm eğlenceyi kaçırırdım, ama sonuç aynı olurdu. Ve eğer sen onu öldürseydin ki zaten bunu yaptın, böylece yüz bin dolarım bana kaldı ve senin –Jillian Knight’ın– elleri kana bulandı ki bu da sana tüm o mesajları göndermeye karar verdiğimde beynini bulandırmak için gereken kapıyı açtı.”

“Hepsi zihnimle oynamak içindi.”

“Bir akıl hastanesinde beş uzun yıl geçirdim, yani evet... Diğer herkesin beynini manipüle etmekten büyük keyif alıyorum.”

İç çekti. “Her neyse... Dediğim gibi, ben üniversiteden mezun olduktan sonra Edgar bana acıdı. Okuldaki örnek notlarım bana MHKM’de istihbarat ve lojistik alanında çalışabileceğim bir iş kazandırdı. Perde arkasında çalışabileceğim bir iş. Jude Day’in herhangi birinin boynunu kırmasına izin verilmeden önce, sahip olduğumuz istihbaratın doğru olduğundan emin oldum. Beni gören ve tanıyan çok az kişi vardı. Küçük bir çalışma kabinim ve Pentagon’a rakip olabilecek güvenlik erişimine sahip bir bilgisayarım vardı. Edgar bana bir kod adı verdi ve herkesin bildiği tek şey buydu.”

Sıcaklık. Jillian’ın beyni, uzun açıklamanın birkaç adım gerisinde kalmıştı. Açlık ve susuzluk, Edgar’ın üvey kızının ve onun deliliğe giden yolunun ardındaki hikâyeden çok daha fazla ilgisi-ni çekiyordu. Yerdeki kahverengi çamur kabı, safranın boğazına kadar yükselmesine neden oldu.

Köpek maması. Psikopat Sürtük, Dört’ün Claire’e köpek maması vermesi de dâhil olmak üzere hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

“MHKM sonrasında seninle ilgili psikolojik bir değerlendirme yaptı. Raporda yemek yemeyi reddettiğin belirtiliyordu. Hâlâ vegetaryen misin? Bahse girerim seni bundan vazgeçireceğim. Bahse girerim ölmeden önce o kabın içindekileri yalıyor olacaksın.”

Jillian’ın da bahse gireceği çok şey vardı. Dört’ün cinayetinin, Psikopat Sürtük için planladıklarına kıyasla çocuk oyuncağı gibi görüneceğine bahse girerdi. Jessica Day gençti, hayatına hâlâ değer veriyordu ve vicdanı vardı. Jillian Knight öyle değildi. Bir kişiden intikam almak için tüm San Diego şehrini havaya uçurabilirdi.

Jessica’nın iki ebeveyni, Luke’u ve onu seven bir erkek kardeşi vardı. Jillian, ölü bir sevgilinin ve insanlığının son nefesini kaybetmiş bir erkek kardeşin anılarına, Luke’un ondan nefret ettiğine dair bir kesinlik duygusuna sahipti. Nefret etmemesi nasıl mümkün olabilirdi ki?

DAY

SİYAH BEYAZ BİR Danua kılığına girmiş olan küçük bir at, yatağın yanında bir heykel gibi –salyası akan bir heykel gibi– oturuyordu. Jessica bir gözünü açıp baktı ve doğum günü çocuğuna uzanırken Jones’a bir öpücük atmak için dudaklarını büzdü.

Yaramaz düşünceler, dudaklarının –dünyanın en güzel aleatinin etrafına sarmak istediği dudaklarının– köşelerinin yukarı kıvrılmasına neden oldu. Luke’la tanışana kadar, bir penisi güzel olarak nitelendirmeyi hiç düşünmemişti. Onunla ilgili her şey güzel, mükemmel ve biraz detaycı diye çılgık atıyordu... Seksi an-

lamda. Sabahın erken saatlerindeki dağınık saçlı Luke'u seviyordu, ama birlikte geçirdikleri yaklaşık iki yıl içinde takım elbiseli çarpıcı adamı da arzulamaya başlamıştı. Otorite, kontrol ve genel bir becer beni havası yayıyordu.

Yan tarafına uzattığı eli, katlanmış örtüler ve kabarık bir yastık ile karşılaştı. Yatakta hızla doğruldu ve askeri nizam ile düzenlenmiş yatağa kaşlarını çatarak baktı: Sıkıca çekıştırilmiş olan çarşaf şiltenin altına sokulmuştu ve üst kısım ise hiçbir kırıksıklık belirtisi göstermeden mükemmel bir şekilde katlanmıştı.

“Luke?”

Ayaklarını aşağı sarkıtarak yataktan kalktı ve Jones ile burun buruna geldi. Bu canavar köpeği seviyordu, ama hayvanın her zaman ayağının altına dolanmak gibi bir huyu vardı.

“Şu salya akıtma sorununu kontrol altına *almalısın*.” Ayağı ahşap zemin üzerindeki salya havuzuna denk gelince yüzünü buruşturdu.

Luke banyoda değildi. Canavara benzeyen gölgesi onu mutfak kadar takip etti. Luke mutfakta da yoktu.

“Luke.” Yüreğinin kabarmasıyla birlikte yükselen yumuşak iç çekiş dudaklarından dışarı süzüldü.

Üç mükemmel beyaz çiçeği olan bir gardenya bonsaisinin hemen yanında duran kartı aldı.

Sırf seni uyurken izlemek için erken kalktığımı biliyor muydun? Her güne bir amaçla başlamamın sebebi bu. Gözlerime görmeyi, ciğerlerime nefes almayı, kalbime atmayı hatırlatıyorsun. Sonra... Bazen güzelliğinle körleştığimi, dokunuşunla nefesimin kesildiğini, aşkınla felç olduğumu hissediyorum.

Doğum günümde ne istediğimi biliyorum ama zor bir durumla başa çıkmak için ofise gitmek zorundayım. Öğle yemeği için saat birde ofisimde buluşalım.

(Evet, ofis yaşamını bir günlüğüne kaldırıyorum.)

~Luke

“Babanın ofisinde öğle yemeği. Ne dersin Jonesy?”

Jones başını yana eğdi.

Jessica eğilip onu öptü. “Endişelenme. Sen de davetlisin.”

Duş alıp Jones ile kahvaltı yaptıktan sonra, Luke’a bir mesaj attı.

*Jessica: Yoldayız. Yürüyoruz. Gardenya bonsai ağacı *ah*
Sen benim her şeyimsin <3*

Jones: Yakında görüşürüz. Sadece birkaç not alıyorum, sonra işim bitiyor.

Âşık bir aptal gibi sırttan Jessica, cesur kavalyesi K9 atıyla tepeleri aşarak Luke’un ofisine giden altı blokluk yolu kat etti. Yirmi yedinci kata çıkan asansörde dururken, Luke’u sevmemenin nasıl bir his olduğunu artık hatırlayamadığını fark etti. Ya kalbi onu daha ilk atışıyla sevdiyse? Kalbi savaşın ve ölüme yaklaşmanın izlerini taşıyordu... Hepsi eve dönüş yolunu bulmak içindi. Luke’a dönüş yolunu.

İki yıl önce profesyonel ilişkilerini sonlandırdıklarından beri, Jessica onun ofisine toplam üç kez gelmişti. Birincisi, ona öğle yemeği sürprizi yapmak içindi ki bu, Luke’un sekreteri Eve’in kaşının şaşkınlıkla havaya kalkmasına neden olmuştu. Ayrıca Jessica’ya da onun ofisine *asla* gelmeme konusunda büyük bir ders vermişti. Tüm bu *birlikte olmamız hiç etik değil* düşüncesi Luke’u gerçekten paranoyaklaştırmıştı.

İkinci ziyareti, Luke'un bir yıl önceki doğum günündeydi. Jessica'nın baklava desenli uzun çorapları ve ince topuklu ayakkabıları, trençkotunu almakta ısrar eden Eve'in her iki kaşının da kalkmasına neden olmuştu. Eve'in bu kadar saf olabileceğine gerçekten inanmayan ve Luke'un kariyerini sona erdirmeyeceği konusunda ona güvenen Jessica, trençkotunu çıkarıp pileli mini eteğini ve göğüs dekoltesi beyaz bluzunu gözler önüne sermişti. Eve hiçbir tepki göstermemişti, çünkü muhtemelen iki yandan atkuyruğu yaptığı saçları paltonun altında ne olduğuna dair hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Jones lobide yere uzandı. Oraya Jessica'dan çok daha fazla gitmişti ama Luke'un, Jones'un itaat etmekten memnun görüldüğü katı bir *ofise köpek giremez* kuralı vardı. Luke'un aslında izinli olması gerektiğinden Eve masasında değildi.

Kapı kolu, Jessica'nın onu çevirme çabası karşısında direndi. "Beni ögle yemeğine davet edip sonra da kapıyı kilitlemek büyük kabalık, her ne kadar bugün *senin* günün olsa bile."

"Sadece son bir not bebeğim."

"Eğer masanın üzerinde bir fahişeyi düzüyorsan arabana bal-
yozla saldıracam."

Jessica, Luke'un kapının diğer tarafındaki kıkırdaması karşısında sırtıttı.

"Hayır, bunu yapmayacaksın. Sanırım o arabayı benden daha çok seviyorsun. Hatta onu, beni sevdiğinden daha çok seviyor bile olabilirsin."

"GTO'nu seviyorum bebeğim. Ama sana *tapıyorum*."

Luke'un sesi biraz daha yaklaştı. "Bana *tapıyor* musun?"

"Evet. Bir zamanlar tanıdığım bir adam, tapınmanın daha iyi olduğunu söylemişti. Hem sevmek hem de hayranlık duymak demekmiş." Luke'un kapının diğer tarafında olduğunu bilerek

kapı kolunu tekrar çevirmeye çalıştı. "İçeri girmeme izin ver." Güldü.

"Ne kadar?"

"Ne ne kadar?"

Luke cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. Sonra kili-din sesi geldi.

"Bana daha ne kadar tapacaksın?"

Doğum günü çocuğunun bazı çılgın soruları vardı. Bu soru-nun cevabını nasıl bilmezdi.

"Sonsuza dek, bunu biliyorsun..." Jessica kapıyı açtı. Şok tüm vücudunu felce uğrattı.

Parlak renkli yapışkan notlar, ofisin her yüzeyini yerden tava-na kadar kaplamıştı. En sevdiği Staples mağazası reyonu Luke'un ofisine gelmişti resmen. Binlerce yapışkan not olmalıydı. Luke kâğıt denizinin ortasında, dizlerinin üzerindeydi. Üzerinde "*Benimle evlenir misin?*" yazan neon pembe yapışkan bir notun bu-lunduğu küçük bir kutu tutuyordu.

"Burası her şeyin başladığı yer. Burası beni diğer tüm kadın-lar için mahvettiğin yer. Sanırım seni, daha seni tanımadan önce sevdim, çünkü bu benim için hiçbir zaman bir seçim değildi. Bu, mevsimlerin değişimi, dünyanın eksen eğikliği ve yeni bir günü karşılayan şafak kadar kesin bir şeydi."

Luke etrafına baktı. "Çiçek yapraklarının çok daha normal ola-cağını biliyorum, ama benim kadınının bir Staples takıntısı var..."

"Bu bir takıntı değil..."

"Evet, öyle." Luke sırtıttı.

Jessica da sırtarak karşılık verdi.

"Jessica Mauve Day, benimle evlenmeni kalbimin atmasını istediğimden çok daha fazla istiyorum. Sana karşı hissettiğim bu sevgi, şimdiye kadar karşılaştığım her türlü deliliğin ötesinde.

Ayrı kaldığımız her saniye nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum ve kapıdan içeri girdiğin anda nefes alıyorum. Ciğerlerimi doldurup damarlarımda akıyorsun, bana hayat veriyorsun. Gördüğün tek şeyin geçmişin olduğunu biliyorum, ama benim gördüğüm tek şey geleceğimiz. Aramızda yastıklardan oluşan bir duvar istemiyorum. Artık geçmişin hakkında konuşmak istemiyorum. Geçmişinin peşini bırakmanı istiyorum. Kollarıma özgürce atlamayı ve seni her zaman tutacağımı bilmeni istiyorum. Her zaman yanında olacağım.”

Luke’u sevmek, çalıntı masumiyetle dolu bir hayata karşılık en güzel kefareti haline gelmişti. Kendini bedenlen, zihnen, ruhen ve ismen ona vermek, geçmişinin kapısını kapatacak ve hayatın kapısını açacaktı. Gerçek bir hayatın.

“Berbat haldeyim.” Jessica sırtısını ısırdı.

“Sen en kötüsüsün.” Luke gülümsemesini gizlemeyi reddetti. Yakışıklı yüzünde o gülümseme gerçekten çarpıcı görünüyordu.

“İnatçıyım.”

“Asisin.”

Jessica kıkırdadı. “Yemek yapamıyorum.”

“Yaptığın şeyi yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim.”

Jessica dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. “Bence bu işe yarayabilir.”

Luke kutunun kapağını açtı. İçindekileri gören Jessica kaşlarını çatı.

“Müstakbel Bayan Luke Jones’un GTO’m için kendi anahtarına ihtiyacı olduğunu düşündüm.”

“Pekâlâ... bu... Jessica yüzünü buruşturdu.

Luke gözlerini devirerek iç çekti ve başını iki yana salladı. “Kendi anahtarını çoktan yaptırmıştın, değil mi?”

Jessica başıyla onayladı. Luke kutuyu omzunun üzerinden arkaya fırlattı.

“Luke Thomas Jones?” Jessica çantasını bırakarak ona biraz daha yaklaştı.

Luke ellerini onun kalçasına yerleştirirken, avuçlarını adamın yanaklarına bastırarak yumuşak sakalının verdiği hissin ve ona saf, tartışmasız bir sevgiyle bakan gözlerinin mavi derinliğinin tadını çıkardı.

“Hımm?”

Jessica’nın gözleri yaşlarla doldu. “Sana giden tek bir yol olsaydı, kalp acısına, ölümlere, kayıplara, acıya... Deliliğe göğüs gererdim. Seninle tek bir nefes için sonsuza dek cehennemde kalırdım.” Luke’un elini tutarak göğsüne bastırdı. “Bunu hissediyor musun? Bu sensin, Luke. Sen benim kalbimsin.”

Luke avucunu öpmek için yüzünü yana çevirdi. “Lütfen bana bunun bir evet olduğunu söyle.”

Jessica gözlerini kırıştıtarak kahkaha attı ve ömür boyu sürececek bir rahatlama ile dolu gözyaşlarını serbest bıraktı. “Evet!”

Luke cebine uzandı ve platin bir halkanın üzerine yerleştirilmiş parlak bir tektaş çıkardı. Sonra yüzüğü genç kadının parmağına taktı.

“Şimdiye kadarki. En iyi. Doğum günü.” Ona hiçbir şeyle kıyaslanmayacak kadar büyük bir *hayranlıkla* baktı.

Altıncı Bölüm

KNIGHT

JILLIAN'IN HARLEY'İNE BİNDİKTEN sonra Jackson'dan nefret etmek Ryn'a çok kolay geldi. Sözleri, tırtıklı bir bıçağın vahşetiyle kalbini parçaladı.

Cart. Cart. Cart.

Onun başka kadınları *becerdiğini* düşünmek istemiyordu. Artık kurban olmak istemiyordu. Ve onun evini temizlemek istemiyordu. Hatta tam tersini istiyordu. Banyosundan başlayarak tüm şampuanı ve duş jelini yere sıktı ve banyonun geri kalanını tuvalet kâğıtlarıyla kapladı. Sonra yatak odasına geçti ve yatak örtülerini yere atıp şifonyer çekmecelerinin içini boşalttı. Mutfağı en sona bıraktı.

Yumurta.

Çikolata sosu.

Bira.

Enerji içeceği.

Ketçap ve hardal.

Hepsi zemini boyladı. Jackson her şeyi temizlemeyene kadar Jillian'ın geri dönmemesi için dua etti ama içinden bir ses ona Jillian'ın anlayacağını söylüyordu.

Hiç kimse onun çılgin tarafını ortaya çıkarmamıştı. Preston'dan nefret ediyordu, onun ilgisini asla kendisine çekmek istemiyordu çünkü bu her zaman yüzüne bir yumruk ya da kavgalarına tekme şeklinde geri dönüyordu.

Jackson'ın ilgisi? Bunu istiyordu. Hepsini. Ve tam olarak alacağı şey de buydu.

Kaçmayı başaramadan Greta ona seslendi. "Bekle!"

Ryn boğazındaki gergin yumruyu geri yuttu. Greta'nın, Ryn'in Knightlar'ın evini savaş alanı gibi bıraktığından haberi yoktu.

"Merhaba Greta." Omuzlarını dikleştirdi ve kulaklarını yakıcı rüzgârdan korumak için kırmızı yün paltosunun yakasını havaya kaldırdı.

"Sadece ah... Partimdeki oyuncakları alıp almadığını kontrol etmek istemiştin." Greta'nın suni kürkle kaplı kapüşonlu, siyah, uzun kabanı, açıkta kalan teninin neredeyse her santimini kaplıyordu. Ryn beş derecenin altına uygun giyinmişti, Greta ise Kuzey Kutbu'na uygun giyinmişti.

Ryn gülümsedi. "Aldım. UPS geçen hafta teslim etti."

"Harika, sadece harika." Greta, Ryn'in gözlerine tekrar karşılık vermeden önce etrafına baktı. "Herhangi birini denedin mi?"

Bir motosikletin gümbürtüsü yaklaşıırken, yumru boğazına geri döndü. "Ah, henüz değil."

Greta göz kırptı. "Açıkçası o varken hiçbirine ihtiyacın yok."

Jackson'ın hızla garaja girmesini izlediler. Jackson, Harley'den indi ve arkasına bir kez bile bakmadan garaj kapısını kapatıp ardından Ryn'i boğan bir öfke bulutu bıraktı.

“Gitsem iyi olur.” Ryn, titreyen ellerini sabitlemek için arabasının anahtarını sıktı. Jackson’ın öfkesi evin çatısını havaya uçurmadan önce oradan gitmesi gerekiyordu.

“Gelip bir fincan kahveyle ısınmak ister misin, ya da...”

“Hayır. Üzgünüm, vaktim yok.” Sürücü koltuğuna oturduğu an Jackson dışarı fırladı.

“İşte yakışıklı komşum,” dedi Greta. “Jillian nasıl? Hepimiz onu düşünüyorduk.”

Ryn, yalnızca ona sabitlenmiş öfkeli gözler karşısında sindi.

“Jillian iyi. Biraz kendine vakit ayırıyor,” diye cevap verdi Jackson sakince, gözlerini Ryn’den asla ayırmadan.

“Bu iyi. Buna ihtiyacı var. Eh, seni tekrar gördüğüme sevindim tatlım. Popom donmadan önce içeri girmeliyim.”

Ryn, Greta’ya yalvaran bir bakış attı. Gitmemesi için sessizce yalvardı. Kaçmak için bir dikkat dağınıklığına ihtiyacı vardı. Ama maalesef şansı yoktu.

“Tamam... Hoşça kal.” Ryn’in sesi titredi.

“Güle güle,” diye şakıdı Greta caddenin karşısına geçerken.

“Çık dışarı,” diye hırladı Jackson. Soğuk öğleden sonra, sesinin buz gibi tonuna kıyasla tropik bir ada gibiydi.

Ryn’in kalbi, avcısının geçip gitmesini bekleyen bir hayvan gibi kendini korumak için durdu. Yıkıcı davranışının fevriliği, her geçen saniye öfkesi artan Jackson onun tepesinde dikildikçe haklılığını yitirmeye başlıyordu.

“Bana dokunursan çığlık atarım.”

Jackson geri çekildi. Öfkesinin yerini şok dolu bir bakış, hatta belki de acı aldı. Dargınlık, nefeslerinden çıkan yoğunlaşma bulutu kadar görünür bir şekilde aralarında asılı duruyordu.

Ryn ne kadar cesur görünmeye uğraşırsa uğraşsın, her zaman ürkek bir köpek olacaktı. Bir noktada, Preston'ın fiziksel istismarı bunu içine kazımişti.

“Özür dilerim...”

Jackson arkasını dönüp eve giderken başını iki yana salladı. “Eve git Ryn.”

Aklında ve kalbinde bir duygu karmaşası vardı. Arabasından inip kapıyı çarptı ve Jackson'ın ön kapısına giden on basamağı hızla tırmandı. Sonra arkasını döndü ve aynı basamakları arabasına kadar takip etti, onun kapısına gitmek için yeterli cesareti kazanana kadar bunu iki kez daha tekrarladı.

Ardı arkası kesilmeyen vuruşlarının ortasında, Jackson elinde kehribar rengi bir bira şişesiyle kapıyı açtı. Hiçbir şey söylemedi ve yüzünden de hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Evinin yerle bir ettim.” Ryn kendine sarıldı. Öfkesinin harareti, tüyler ürpertici sinirlerin saldırısını hafifletti.

Soğuktan etkilenmemiş ve onun bariz olanı söylemesinden sıkılmış görünen Jackson birasından uzun bir yudum aldı.

“Kalbimi yerle bir ettin. Amansızca peşimden koşman, geri almak için fazlasıyla savaştığım bu hayatı tamamen mahvetti. Seni sevmek istemedim, ama sevdim. Bana sonsuzluk vaatlerinde bulunmanı istemedim, ama bunu yaptın ve sonra da geri aldın. Şimdi elimde ne kaldı? Birisi sonsuzluğu geri aldığı anda geriye ne kalır?”

“Ağlama.” Jackson'ın kaşları çatıldı.

“Ağlamıyorum!” Ryn yanağını sildi. “Kahretsin,” diye fısıldadı kendi kendine, kanıtların geri kalanını silmek için acele ederek. Yıpranmış sinirleri ve işbirliği yapmayan hormonları, eve gider gitmez bir şişe şarapla cezalandırılmayı hak ediyordu.

Patlaması karşısında Jackson'ın alnındaki çizgiler derinleşti.

“Tanrı aşkına.” Ryn ellerini yumruk yaptı, sakın kalma çabasına rağmen sesi yükseldi. “Seninle evlenmemi istedin. Evet dedim. Evet. Dedim!”

Jackson sırtını kapıya yaslayarak birasından bir yudum daha aldı.

“Benim için savaşman gerekiyordu. Bir pislik gibi davrandığın için dizlerinin üzerine çöküp af dilemen gerekiyordu. Bunun yerine, yıllarca dövülmem yeterli bir ders değilmiş gibi, erkeklerin üzerime basmasına izin vermemem konusunda bana bir ders vermeye kararlı görünüyorsun. Ve iyi olduğun tek şey rastgele kadınları becermekmiş gibi davranmanla ilgili o saçmalık... Bu canımı acıttı! Senin sorunun ne? Neden?..”

Gözyaşlarını siktir et. Artık önemi yoktu.

“Neden beni sevemiyorsun?”

SONUNDA OLMUŞTU. RYN onu mahvetmişti.

O kişinin her zaman kız kardeşi olacağını hayal etmişti. Hem Jessica hem de Jillian yıllar boyunca bunu denemişti. Her nasılsa kız kardeşinin gücünün onun azimle devam etmesine izin vereceğini biliyordu.

Ryn bunu yapamazdı. Eskiden olduğu kadının içi boş kabuğunun üzerine cesur bir maske yerleştirmişti. Jackson o kadınlı hiç tanışmamıştı, ama onun işaretlerini görmüştü. Bu, onu döven Preston Iverson'ın hayatını sona erdirmek istemesine neden oldu. Önündeki muhteşem kadını görmediği için Maddie'nin aklını başına getirmek istemesine neden oldu.

“Yani bu kadar mı? Söyleyecek bir şeyin yok mu?” Titreyen dudaklarını ısırarak çenesini göğsüne dayadı. “Bana vursaydın canımı daha az acıttırdın.” Sözleri kendi kendine fısıldanan yumuşak bir mırıltıdan ibaretti, ama Jackson her kelimesini duymuştu.

Arkasını dönüp kapının ardından kapanmasına izin verdi ve birasını masaya bıraktı. Kapaıya geri döndüğünde, ona sahip olan kadın arabasına giden çoktan yolu yarılamıştı; başı yere eğilmiş-ken bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Jackson bir pislikti. Onu hak etmiyordu. Onsuz yaşayabilecek olsaydı, arabasına binmesine ve ondan sonsuza dek nefret etmesine izin verirdi. Eğer onsuz yaşayabilecek olsaydı. Ama yaşayamazdı.

“Beni sevdiğine pişman olacaksın.”

Yerinden sıçrayan Ryn’ın soluğu kesilirken, Jackson onu kol-larına alıp evin içine çekti.

“Ama bu çok kötü.” Onu Jillian’ın yatağına yatırdı ve genç ka-dın itiraz edemeden ya da bu konuda herhangi bir söz söyleye-mededen önce ağzını onunkine yapıştırdı.

Söyleyecek çok şey vardı ama zihnindeki güçsüz, savunmasız duyguları dile getirmeyi bile düşünmeden önce ona fiziksel ola-rak ihtiyacı vardı. Ryn’ın parmakları kollarını sardı ve Jackson o parmakların ruhunu kavradığını hissetti. Genç kadının bacakla-rı beline sarıldığında, yaralı bir hayvan gibi inledi.

Kol ve bacaklardan ibaret bir yığına dönüştüler. Jackson onun kıyafetlerini vücudundan sıyrıp attı. Kot pantolonunu çıkarmak için ayağı kalkarken, onu yatakta nefessiz bıraktı. Ryn’ın parmak-ları sezaryen izini takip ettikten sonra eliyle kapatırken, dili du-daklarını ıslatmak için dışarı çıktı. Jackson yara izini daha önce birçok kez görmüştü. Genç kadının güvensizlikleri onu üzdü.

“Yapma,” diye fısıldadı, bacaklarının arasında diz çökerek.

Gözlerini onunkilere sabitleyerek, elini yara izinden uzaklaş-tırdı. Ryn sertçe yutkundu. Bu, Jackson’ı biraz daha mahvetti.

“Seni seviyorum.”

Ryn gözlerini kapattı. Tek bir gözyaşı damlası kulağına kadar süzüldü.

“Kusurlarını seviyorum. Onlara *ihtiyacım var*. Bana senin de benimkileri seveceğine dair umut veriyorlar.”

Ryn onu gerçekten tanıyor olsaydı onu sevebilir miydi? Jackson, sevebilmesi için Tanrı’ya dua etti.

Ryn gözlerini açtı. Doğrularak dizlerinin üzerinde yükseldi ve onunla yüz yüze geldi. Avuçlarını onun yüzüne bastırırken, Jackson nefes almaktan korkarak dişlerini sıkı. Kadının nazik dokunuşu gücüne hükmediyordu. Ryn’in tarif edilemez güzelliği, onu çırlıçıplak soyarak merhametine köle etti. O anda tek bir gerçek vardı: Onu canı pahasına koruyacaktı ve kadın onu yeniden insan yapacaktı.

“Seninle ilgili sevmeyeceğim hiçbir şey yok... İzin verdiğin sürece,” diye fısıldadı Ryn.

Jackson onu öptü, ağzını genişçe açıp inleyene kadar göğüslerini avuçladı. Ryn’in elinin yüzünden göğsüne kayması, penisinin etrafına sarılması son kontrolünü de yok etti.

“Tanrım, Ryn...” Kendini onun dokunuşuna ittirerek dudaklarını ısırıp emdi. “Çok üzgünüm... Bu pek de nazik olmayacak.”

Ryn parmaklarını onun saçlarına dolayıp sertçe çekerek ve dilini ağzının içine daldırarak karşılık verdi. Jackson’ın elleri bacaklarının arkasına kaydı ve onu yukarı kaldırdı. Ryn bacaklarını beline doladığında, Jackson onun içine kayarak iniltisini yuttu.

Onu becerdi. Onu sevdi. Onun içinde kaybolma hissine kapıldı. Ve Jackson Knight ortaya çıktığında... Artık tek bir kişiydi. Genç kadının dokunuşu altında çift kişiliği kayboldu. Jackson, Ryn’i sonsuzluğun derinliklerine kadar seviyordu, Jude Day de öyle.

Yedinci Bölüm

“NEDEN JILLIAN’IN YATAK odasında?” Ryn yatak örtüsünü kaldırdı ve başını karnına dayamış bir halde bacakları arasında yüzüstü uzanırken halinden son derece memnun görünen Jackson’a baktı. Parmaklarını tembel bir ritimle adamın saçlarının arasından geçirdi. Genç adamın yüzündeki ifade ona mırlamaya başlayabileceğini düşündürdü.

“Eski temizlikçim çıldırarak etrafı kırıp geçirdi.”

Ryn’in parmakları durarak saçlarını sertçe kavradı. “Eski mi?”

Jackson kıkırdadı. “Evet. Ayrıntılara olan ilgisinin eskisi gibi olmadığını hissediyorum.”

Onun veda sözlerini hatırlayan Ryn’in yüzündeki gülümseme soldu. “Bana karşı dürüst olabilir misin?”

Jackson’ın cevap vermesi zaman aldı. Ona karşı dürüst olma yeteneğini gözden geçirmeye ihtiyaç duyması Ryn’i rahatsız etti.

“Evet,” dedi Jackson, karnındaki dikiş izini öpmek için başını yana çevirirken.

“İyi olduğun tek şeyin... ‘becermek’ olduğunu ima ettiğinde sadece kızgın mıydın, yoksa ciddi miydin?”

Jackson’ın dudakları arasından yavaşça bıraktığı soluk kadının tenini ısıttı. “Her ikisi de. Bana o adamdan çok daha fazlası olduğumu göstermeni istedim. Şimdiye dek tanıdığım tek kişi o. Ama sonra sen ayak masajlarından, veranda salıncaklarından ve boya örneklerinden bahsetmeye başladın. Asla o adam olmayacağımı biliyordum. Sana ne istediğini görmek konusunda yardım eden adam gibi hissettim ama o ben değildim.”

“Jackson...” Adamın sözlerinin ağırlığı altında Ryn’in göğsüne bir ağırlık saplanır gibi oldu. “Senden herhangi bir erkekten korkmadığımı kadar çok korkuyorum.”

Jackson dönerek çenesini karnına yasladı. Kafasının karıştığı kaşlarını çatmasından belliydi.

“Preston beni incitti. Tenimi kesti ve birkaç kemiğimi kırdı, her şeye rağmen hayatta kaldım. Ama sen... Preston’ın asla yapamayacağı bir şeyi yapabilirsin. Kalbimi kırabilirsin ve bundan sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum.”

“Seni inciteceğim,” diye mırıldandı Jackson tenine, vücudunun üzerinde yukarıya kayarak. “On seferin dokuzunda her şeyi yanlış yapacağım.” Dudaklarını uzun bir süre göğüslerinin arasına bastırdıktan sonra ona baktı. “Ama o çizgiyi asla aşmayacağım. Kalbini asla kırmayacağım.”

Ryn bir kez başını salladı. Hayalleri, Jackson’ın sözlerine... Ettigi yemine bağlıydı.

“Ne oldu?” Adamın omzundaki geniş bandın kenarlarına dokundu.

“Jillian.”

“Kardeş kavgası ters mi gitti?” Ryn gülümsedi. Jackson gülümsemedi.

“Ciddi miydin?” diye sordu.

Ryn omzundaki bandın izini sürmeye devam etti.

“Ne hakkında?”

“Benimle ilgili sevemeyeceğin hiçbir şey olmaması hakkında?”

Ryn’in kalbi, Jackson’ın söyleyeceği şeyin hayatını sonsuza dek değiştireceğini bir şekilde biliyormuş gibi sesinin tonu karşısında hızla atmaya başladı. Ama olasılıkları düşünmek için binlerce yıl yaşasaydı bile onun bir sonraki itirafını asla hayal edemezdi.

“Evet,” diye fısıldadı, boğazını düğümleyen boğucu korkuyu yutkunarak.

“AJ’in evindeki cam kırıkları var ya?”

Ryn yavaşça başını salladı.

“Jillian bir tanesiyle beni bıçakladı.”

“Ne?” Ryn başını iki yana salladı. “Neden?”

“Çünkü ben AJ’in...” Jackson, sözleri onun dizginlenmesini gerektiriyormuş gibi parmaklarını onunkilere kenetleyerek ellerini omuzlarının yanında tuttu.

Ryn’in vücudu darbeye hazırlanarak onun altında gerildi. Neden? Bilmiyordu. “Sen AJ’in ne?”

“Canını aldım.”

Bunu söylemiş olamazdı. Ryn, söylediğinin bu olmadığını biliyordu ve söylemiş olsa bile kastettiği bu olamazdı. Mecazi anlamda kullanmış olmalıydı.

“N-ne demek istiyorsun?”

“Çok acı çekiyordu. Jillian inkâr halineydi.”

Ryn başını iki yana sallayarak elinden kurtulmaya çalıştı, ama ne kadar çabalarsa çabalsın Jackson onu daha sıkı tuttu.

“Sen ne söylüyorsun? Sen... Onu öldürdün mü?”

“Evet.” Cevabındaki netlik pişmanlık içermiyordu.

Jackson, AJ’i öldürmüştü. Jackson. AJ’i. Öldürmüştü.

“Onun kararıydı, benim değil.”

“Ne?” Ryn ellerini çekiştirdi. “Bırak beni!”

Jackson onu serbest bıraktı. Ryn yatakta doğrulmak için çürpindi, sonra kıyafetlerini toplamak için çabalarken yüzüstü yere düştü.

“İyi misin?..”

“Ben iyiyim.” Jackson’ın elinden kurtuldu ve kıyafetlerini göğsüne bastırmış bir halde poposunun üstüne oturdu.

“Hey... Neler oluyor?”

“Sen, AJ’i öldürdün! Birinin canını aldın. Hiçbir şey olmamış gibi orada öylece nasıl durabilirsin? Bu... Bu... *Bir şey*. Yasadışı, ahlaksızca ve... Birçok açıdan çok yanlış. Senden bunu istemiş olmasının bir önemi yok. Akli başında değildi. Demek istediğim... Tanrı aşkına, bir an için utanıp ‘lütfen beni öldür’ diye mırıldanırsam kafama silah dayayıp tetiği mi çekeceksin?”

“Ne?” Jackson’ın başı geriye savruldu.

Ryn deli değildi. Tamam, biraz delirmişti ama adamın yüzündeki şok ifadesini haklı kılacak hiçbir şey yoktu.

“Ryn, dur. Sadece dur. Kafasına silah falan dayamadım. O. Ölüyordu.” Jackson ona doğru ilerledi.

Ryn, sırtı Jillian’ın gardırobuna dayanana kadar geri çekildi. “Ya ailesi öğrenirse? Cinayetle suçlanabilirsin.”

“Öğrenmeyecekler. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Ne yaptığını biliyor musun? Na-nasıl? Google’da ötenaziye mi araştırdın?”

Jackson güldü. Bu, Ryn’in ateşini biraz daha körükledi.

“Aman Tanrım. Buna gülüyor musun?”

Jackson başını iki yana salladı, sırtışını gizlemeye çalışırken dudakları seğirdi. “Hayır. Sadece senden bu tepkiyi beklemiyordum.”

“Ah...” Ryn onu önünden iterek kıyafet yığınının yatağın üzerine bıraktı. Sutyenini ve külotunu bulmak için hepsini karıştırdı. “Hadi ya! Benden nasıl bir tepki bekliyordun?”

“Dur!” Jackson onu kollarından tuttu ve önünde diz çökerken yatağın kenarına oturmaya zorladı. “Şu anda bu bilgiyle ne yapacağını bilmediğini biliyorum. Şoktasın. Anlıyorum. AJ ileri evre kanser hastasıydı. Kişiliğini kontrol edemiyordu ve Jillian’a saldırganca davranmaya başlamıştı. Görme yetisini ve hatta kelime oluşturma yeteneğini bile kaybediyordu. Yemek yiyemiyordu. Nöbetler geçiriyordu. Acı çekiyordu, Ryn. Bunu göremiyor musun?”

Hiçbir şey göremiyordu. Gafil avlanmak böyle bir şeydi.

Bir neden arayışıyla gözlerini birkaç kez kırpıştırarak etrafına baktı.

“Nasıl?” diye fısıldadı.

Jackson iç çekti. “Ne nasıl?”

“Onu nasıl öldürdün?”

Jackson irkildi. Zar zor fark edilen bir tepkiydi, ama Ryn gördü.

“Bir önemi var mı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Sadece öyle.”

Jackson topuklarının üzerine oturup yere bakarken elleri kadının kollarından bacaklarına kaydı. “Restoranda Preston’a yaptığımı yaptım. AJ bayıldıktan sonra boynunu kırdım.”

Bu adam kimdi?

“Sana nasıl hissettirdi?”

“Kafası karışmış.”

“Neden?”

Jackson hiç tereddüt etmeden yanıt verdi. “Çünkü ölmeyi hak etmiyordun.”

Jackson haklıydı. Ryn bu itirafla ne yapacağını bilmiyordu. Genç adamın ellerine baktı ve onları başka bir insanı öldürmek için kullandığını hayal etmeye çalıştı. Sonra ellerini onunkilerin üzerine koyarak parmaklarını sıktı. Jackson başını kaldırdı ve Ryn ona hüznle gülümsedi.

“Seni hâlâ seviyorum... Her şeyinle.”

Jackson’ın tüm bedeni rahatlayarak gevşedi.

“Ryn?”

“Hımm?” Ryn ellerini onun ensesine kaydırıp ve öne eğilerek alnını öptü.

“Önemli değil.”

JACKSON DÖRT AŞAMALI, kusursuz bir süreç planlamıştı.

Birinci Adım: Önce merhamet cinayetini itiraf et.

İkinci Adım: Ryn’in, Jackson’ın başka birinin canını alma becerisine alışmasını bekle.

Üçüncü Adım: Sana öyle derinden âşık olmasını sağla ki suikast itirafı bile onu uzaklaştıramasın.

Dördüncü Adım: Üçüncü Adım’ın gerçekleşmesi imkânsız olduğu için, kaçınılmaz sinir krizinden kurtulana kadar onu nazikçe esaret altında tutmaya hazır ol.

“Bitti.” Ryn, son çöp torbasının ağzını bağlayarak iç çekti.

Jackson, Ryn'in, saatler önce neden olduğu felaketi temizlesine yardım etmeye çalıştığında onu oturmaya zorladığı Siyah İnci'nin koltuğundan başını salladı.

"Artık molaya son verebilirsin." Ryn, tıpkı Gunner gibi başını yana eğerek gülümsedi.

Jackson ona bakarak bir Bach parçası çalmaya devam etti. "Ben iyiyim. Seni çalışırken izlemeyi tercih ederim, özellikle de ellerinin ve dizlerinin üzerinde mutfağımın zeminini silerken." Dudaklarını yana büktü ve elleri bir geçiş yaparken aşağıya doğru hızlı bir bakış attı. "Bu beni bir sapık mı, yoksa özenli bir patron mu yapar?"

Ryn gözlerini kıstı. "Beni kovduğun için seni bir sapık yapar ki bu yüzden artık patronum değilsin." Her iki çöp torbasını da alıp onları arka kapıya doğru sürükledi. "Sizi tanımak güzeldi Bay Knight. Fırsat verdiğiniz için teşekkürler. İş ilişkimiz yürümediği için üzgünüm."

Jackson sırtıttı. "Seni yeniden işe almak isterim ama sadece piyanomun pedallarının tozunu almak için, sutyen takmadan ve yakası açık bir bluz içinde. Ve belki piyanonun altındayken tükürüğünle başka bir şeyi de parlatabilirsin."

Kapı çarparak kapanınca Jackson kendi kendine güldü. Ryn birkaç saniye sonra geri döndü; yeni keşfettiği bir özgüvenle ona doğru yürürken ellerini hafifçe sallanan kalçasına koymuştu. Belki de o özgüvene her zaman sahipti ve Jackson bunu tekrar açığa çıkarmıştı.

"Çok geç olmadan Gunner'ı yürüyüşe çıkarmam gerek."

Jackson piyano çalmaya devam ederken başıyla onayladı. "Gitmeden önce memelerini bir kez daha göster."

Ryn onun arkasına geçip kollarını omuzlarına doladı. Dişleriyle kulak memesini çekiştirdi. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım çünkü ben kırk yaşındayım ve sen de otuz yaşındasın,

eğer bu yürüyecekse otuz beş yaşındakilerin olgunluk düzeyinde buluşmamız gerekiyor. Otuz beş yaşında olup da 'Bana memelerini göster' diyen çok adam tanımıyorum."

"Belli ki otuz beş yaşında olan çok fazla adam tanıyorsun. Ya da herhangi bir adam. Daha anne rahminden meme arayışıyla çıkarız. O arzu hiç gitmiyor. Sadece yaşlandıkça kullanım alanı değişiyor. Karşılaştığın her adamın, en azından bilinçaltında, 'Bana memelerini göster Ryn' diye düşündüğünü garanti ederim."

"Yani karşılaştığın her kadının göğüslerini görmek istiyorsun."

"Memelerini. Ve evet. Bu genetik bir şey tatlım. Bu yüzden sinirlenemezsin. Eh... Düzeltiyorum. Bu özel gelişimde 'göğüslerinin' gizli kalması gereken birkaç kadın var."

"Bahse girerim Greta hiç düşünmeden sana bir gösteri yapar."

"Hayır! Hayır. Hayır. Ben de bundan bahsediyorum. Bunu söyleme."

Ryn güldü. "İyi akşamlar Jackson," diye fısıldadı adamın kulağına.

Jackson çalmayı bıraktı ve ona dönmek için bacaklarını bankın üzerinden geriye attı. "İyi akşamlar mı? Geri gelmeyecek misin?" Kolunu kadının beline dolayarak onu kucağına çekti.

"Burada yaşamıyorum. Ayrıca çok yorgunum. Hem fiziksel hem de duygusal açıdan şimdiye kadarki en yorucu gündü. Her neyse, bir duşa ihtiyacım var."

"Duşları severim." Jackson, bunu en son ne zaman söylediğini Ryn'in hatırlayıp hatırlamayacağını merak ederek sırtısını gizledi.

Ryn'in göz devirmesi ve yumuşak gülüşü, hafızasının hâlâ sağlam olduğunu doğruladı. "Jillian eve ne zaman dönüyor? Greta'ya onun kendine biraz zaman ayırdığını söylediğini duydum. Portland'da AJ'in ailesiyle birlikte mi kaldı?"

Güzel soru.

“Bilmiyorum.”

“Peki, cenazeden beri onunla konuştun mu?”

“Hayır. Telefonunu burada bıraktı. Sembolik olarak, bana şimdiye kadar söylediği en büyük siktir git buydu.”

Ryn, genç adamın ağzının kenarını öpmeden önce dudaklarını birkaç kez onunkine sürttü. “Ben AJ’i sevmiyordum ama buna rağmen çılgına döndüm. Sadece AJ’in ölümüne değil, aynı zamanda sana olan güven kaybına da yas tutması için ona zaman vermek zorunda kalacaksın.”

Jackson, Jillian’ın onu affedip affetmeyeceğinden emin değildi. Hayatında yeni bir seviye dibe vurmuş yaşayarak çekip gitmişti. Jackson, bir yaşam kıvılcımının sonunda onu dirilteceğine inanmak zorundaydı. Bu kıvılcım eskiden oydu, ama artık değildi.

Elleri Ryn’in bluzunun arkasından yukarı kaydı. “Gitme.”

“Gitmek zorundayım.”

Jackson onun kalkmasına izin verdi ve ardından bluzunu düzeltti. En iyisi buydu. Bir çıkışa ihtiyacı vardı ve eğer Ryn kalırsa vücudu o çıkış olacaktı. Onu Siyah İnci’nin üzerine yatırıp bescermemek büyük bir güç gerektiriyordu. Ama bunun onu doyurmayacağını biliyordu. Kendi bedeni sinirlerini yatıştırarak ve endişelerini uyuşturmak için ihtiyaç duyduğu yorgunluğa ulaşmadan önce onu fiziksel olarak kırardı.

“Dikkatli sür.”

“İyi misin?” Ryn elini genç adamın boynuna koydu. Parmakları ensesindeki saçlarla oynadı. “Nabzın mı hızlandı?”

Jackson yutkundu, sonra boğazını temizledi. “Bana dokunuyorsun. Penisim de hızlanan nabzımla taş gibi oldu. Yüzünü piyanomun üstüne eğip kıcını havaya kaldırmadan önce o seksi kıcını buradan çıkarmak için on saniyen var.” Asıl niyetinin

belirsiz gerçekliğini gizlemek için ona kendini beğenmiş bir şekilde sırttı.

Ryn'ın gözleri hafifçe irileşti ve ardından Jackson'ın söz konusu nabız gibi atan penisinin etrafına sarıldığını hayal ettiği dudaklarındaki gülümsemeyle eşleşen bir şekilde parladı. Kadının gitmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

“Bunu başka bir gün deneriz.” Ryn göz kırptı ve kapıya doğru ilerlerken ona bir öpücük gönderdi.

Kapı kapandıktan sonra Jackson derin bir soluk verdi. On mil koşması, tüm kas gruplarını çalıştırması ve Ryn'a *her şeyi* anlatmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Sekizinci Bölüm

JONES

LUKE'UN HAYATI BOYUNCA yapması gereken tek bir şey kalmıştı: Jessica'yı bulmak. Yüzlerce yıl sürse bile, onu aramaktan asla vazgeçmeyecekti.

Birlikte koşmak için Gabe ile buluşmaya giderken, apartmanın lobisinde Charlie'ye rastladı. Zamanlama daha kötü olamazdı. Söndürülmesi gereken yangınlar listesi, tam olarak o an olmasa da ondan içten bir özür dilemeyi de içeriyordu.

"Luke, merhaba." Charlie'nin gülümsemesindeki bağışlayıcılık, midesinde büyüyen suçluluk düğümünü biraz daha büktü.

Charlie nazik ve samimiydi, herhangi bir erkek için mükemmel bir adaydı. Ama Luke herhangi bir erkek değildi. Jessica'ya aitti ve Jessica da ona aitti. Ölüm bile bu kadar kesin bir şeyi değiştiremezdi.

"Charlie, bu... Tanrım, bu benim için çok kötü bir zaman ama..."

"İyi misin?" Genç kadının elinin, koluna dokunuşu suçluluk canavarını beslemeye devam etti. "Tanrım, senin için çok endişelendim."

Kimliklerini korumak için öldürmeye hazır insanlar tarafından dikkatle izleniyormuş gibi görünen davranışlarına dair beş saniyeden daha fazla bir açıklama yapmaya vakti olmadığını ona söylemenin kolay bir yolu yoktu. *Uzaylılar tarafından kavrıldım* açıklaması kötü bir seçim gibi görünse de gerçeğe olabildiğince yakındı.

“Sana, seni bırakıp gittiğim eyalet büyüklüğünde bir özür borçluyum, ama birkaç dakika içinde biriyle buluşacağım.”

Charlie ayaklarına bakarken sırtını kamburlaştırdı.

“Olanları düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bunu kendim bile açıklayamıyorum. Ben sadece...”

“Şüphelerin var.” Mavi gözleri ve çene hizasındaki saçlarının rengiyle aynı olan uzun koyu kirpikleri ile ona baktı.

Luke bir pislik gibi davranıyordu, ama bu onun seçimi değildi. Dürüstlük çok fazla hayatı tehlikeye atıyordu. Jessica’yı görmeseydi, Charlie’yle birlikte, onu geçmişinden ve karısı olması gereken kadından uzaklaştıracak o büyük adımı atacaktı.

“Evet. Şüphelerim var. Geçmişim ilerlememe izin vermiyor. Çok üzgünüm. Eğer benden nefret edersen, seni suçlamam.”

Charlie gözlerini kırptırarak gözyaşlarını uzaklaştırdı. “Hatırladığın kadar harika biriysen, hayatına devam etmeni isterdi.”

Charlie yukarı uzanıp onu dudağının kenarından öperken Luke yavaşça başını salladı. Tüm içgüdüleri ona geri çekilmesini söylüyordu, ama bu bir vedaydı ve Charlie bunu hak ediyordu.

“Umarım bir gün hayatını yaşamana izin verir.” Charlie, apartmanından ve hayatından çıkıp gitti.

Gabe beklerken, Charlie ile ilgili hislerini ve söyleyebileceği başka şeyleri düşünmeye zaman ayırma lüksü yoktu. Gabe’in yüzünü buruşturarak niye bu kadar geç kaldın bakışıyla durduğu Pier Three’ye koştu.

“Ortadan kaybolduğunu duydum.” Gabe, Luke’un hızına ayak uydurdu.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Ne tür bir iyilik?”

Luke takip edilmediklerinden emin olmak için hızlandı. “Biri öğrenirse beni öldürebilecek türden.”

Gabe güldü. Luke gülmedi.

“Kahretsin. Ciddi misin?”

“Benim için Teksas’a gitmene ihtiyacım var.”

“Luke, söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum...” Gabe elini Luke’un omzuna koydu.

“Koşmaya devam et. Durursak biri bizi duyabilir.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Delirmiş gibi konuşuyordu. Ama bunun için bir şey yapamazdı. Gabe onun tek seçeneği idi. Güvenebileceği tek kişiydi.

“Jess yaşıyor.”

“Luke, dostum... Sana neler oluyor? Jessica öldü. Hepimiz cenezesine katıldık.”

“Onu Houston’da gördüm.”

“Bazen görmek istediğimiz insanları veya şeyleri görürüz. Zihnin nasıl çalıştığını herkesten iyi sen bilirsin.”

“Gördüğüm oydu. Saçları sarıydı. Çok zayıftı. Ama oydu. O da beni gördü, dışarıya sürüklenip bedenime sakinleştirici enjekte edilmeden ve bir psikopat tarafından sorgulanmadan hemen önce.”

“Ne?”

“Çok uzun hikâye ve tamamını ben de bilmiyorum; fakat o yaşıyor, Gabe. Bu insanlar, beni izliyorlar ve onu bulmaya çalışsam ya da birine söylersem beni ve ailemi öldürmekle tehdit ettiler. Ama Tanrı aşkına... Onu gördüm. Ölmüş gibi davranamam.”

“Yani onu bulmak için Teksas’a gitmemi mi istiyorsun?”

“Sürüş mesafesinde bir yere uçmana ihtiyacım var. Doğrudan Houston’a uçmanı istemiyorum. Bu tehlikeli olur. Houston’da kaldığım otel... Jessica’yı gördüğüm andaki güvenlik görüntülerini görmek için ne gerekiyorsa yapmalısın. Beni sabah yedi buçuk civarında danışma masasının önündeki sırada göreceksin. Jessica önümdeki ikinci kişiydi. Sarı saçlarını topuz yapmıştı. Hangi odada kaldığını görmek için görüntüleri geriye doğru izlemelerini sağla. Odayı hangi isimle tuttuğunu ve diğer iletişim bilgilerini öğren.”

“Ya bana göstermezlerse?”

“Gösterecekler. Herkesin bir bedeli vardır. Ne kadar olduğunu bul, ben ödeyeceğim.” Luke durdu, nefesi daha fazla konuşamayacak kadar kesilmişti. Öne eğilerek ellerini dizlerinin üzerine koydu. “Kimseye tek kelime edemezsin, Kelly’ye bile. Sadece bir iş gezisi bahanesi uydur.”

“Ya odasından çıkarken çekilmiş görüntüleri yoksa?”

Luke, bu gerçek olasılığı düşünmek istemeyerek başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, ama şu anda sahip olduğum tek şey bu.”

İKİ GÜN VE iki kullan-at telefon sonrasında, Gabe, Dallas’a uçamasının ardından Houston’a iki buçuk saatlik bir yolculuk yaparken Luke işe geri döndü. Dr. Jones’un yoğun bir programı vardı ve hastalarına ayıracak tek bir beyin hücresi kalmamıştı. Sadece Jessica’yı düşünüyordu.

Bu süreçte hiç kimse ölmeden onu bulmak, Dr. Jones’un normal hayatına devam ediyormuş gibi görünmesi için işe geri dönmesini gerektiriyordu. Jones, Luke’la Fort Funston çevresinde her zamanki yürüyüşünü yaptı ve Lake akşam yemeğine geldi.

“Bugün Charlie ile konuştum. İlişkiyi bitirdiğini söyledi. Sen ne halt ediyorsun, Luke?”

Masaya iki kâse ıstakoz çorbası koydu ve kardeşinin karşısına oturarak peçetesini sağ bacağına üzerine serdi. “Onu Houston’da ekmemeliydim.”

“Hayır, onu lobide bırakıp gitmemeliydin. Lütfen bana bunun Jessica ile ilgili olmadığını söyle.”

“Durum biraz karmaşık.”

“Karmaşık mı? Nasıl karmaşık olabilir ki? Anlıyorum. Jessica hayatının aşkıydı ve olanlar trajikti, ama artık gitmesine izin vermenin zamanı geldi.”

“Aşk hayatın nasıl?”

Lake gözlerini devirerek sırttı. “Konuyu güzel çevirdin. Aynı şey değil. Sen nişanlını kaybettin, ben erkek arkadaşımı ve bacağımlıyı kaybettim. Henüz biyonik bacağımın seksi olduğunu düşünen bir erkek bulamadım. Muhtemelen bakire olarak öleceğim.”

Luke gözlerini kıstı. “Annem seni misafir odalarından birinde seks yaparken yakaladı.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu sadece bir deyiş.”

“Pek sayılmaz.” Luke çorbasını yudumladı.

“Neden gitmesine izin veremiyorsun?” Lake kaşığını kasesinin kenarına vurdu. *Tık. Tık. Tık.* Luke’un cevabını bekliyordu.

“Sanırım onun gittiğine hâlâ inanamıyorum. Cesedi görmek belli bir son hissi yaşıyor. Cesedini hiç göremedik.”

“Ne demek istediğini biliyorum. Komadan çıkıp hem Ben’in hem de Jessica’nın ölüm haberini aldığımda hiçbirine anlam veremedim. Sanki hayatının geri kalanını o son vedayı bekleyerek geçiriyorsun...”

Luke asla veda etmemişti. Veda etmek istemiyordu ve Tanrı’nın ona günde 84.600 saniye vermesi de umurunda değildi; onu kendisinden aldığı için teşekkür etmek istemiyordu.

Jessica.

Luke hayatını geri istiyordu.

“Houston’da Charlie ile olanlar korkunçtu. Ondan hoşlanıyordum... Hem de çok.”

“Ama o Jessica değil.”

Luke başını salladı.

“Yani hayatının geri kalanını asla birlikte olamayacağın birinin özlemiyle mi geçireceksin?”

Luke omuz silkti. “Şimdilik. Onunla evlenemedim, ama kalbim hâlâ onunla ilgili anılarımla evli.”

“Luke, ben...”

“Yapma. Bu senin suçun değil.”

“Kazam düğün gününün sabahında oldu.”

Luke masanın karşısına uzanıp kardeşinin elini sıktı. “Jessica bunu öğrendiğinde beni bulmak için yanıma koştu ve duvağını çıkarıp beni hastaneye götürdü.”

Lake gözlerini kırıştırdı. “Onu ben de özlüyorum, biliyor musun? Ama abimi de özlüyorum. Onunla birlikteyken olduğun adamı özlüyorum. Seni normal biri yapmıştı.” Lake gülümsedi.

Luke güldü. Ailesinden hiç kimse Jessica’nın tüm hikâyesini bilmiyordu. Söylediklerindeki ironiye rağmen, Lake haklıydı. Jessica ile birlikteyken kendisinin mümkün olan en iyi halini bulmuştu. Jessica ona bir hayat vermişti.

Geri istediği bir hayat.

LUKE’UN KULLAN-AT telefonunun titreşme vızıltısı onu gece yarısına birkaç dakika kala hafif uykusundan uyandırdı.

“Ne buldun?”

Gabe güldü. “Paranın ne kadarını harcamak zorunda kaldığını sormayacak mısın?”

“Paranın canı cehenneme. Anlat.”

“Kasetleri gördüm dostum. Haklıymışsın. Vay canına... Gerçekten oydu.”

“Yapma ya... Oda, Gabe. Oda kimin adınaydı?”

“Aric J. Monaghan. Adresi Omaha, Nebraska.”

“Bana mesaj at.”

“Gidemezsin. Kendin söyledin. Güvenli değil.”

“Gitmeden de yapamam. Jessica orada. Buna mecburum...”

“Ben giderim. Sen olduğun yerde kal. Sabah bir uçuş ayarlayacağım. Kelly zaten birkaç gün daha kalacağımı düşünüyor. Aptallık edip de kendini veya aileni riske atma. Kimse benim peşime düşmeyecek. Ayrıca Jessica başka bir adamla birlikteyse, haber vermeden ortaya çıkmanın iyi fikir olduğundan emin değilim. Aslında başka bir adamla birlikteyse, neden onun peşine düştüğünden bile emin değilim.”

Dişlerini sıkan Luke’un çenesindeki kaslar seğirdi. “Sadece bana adresi gönder.”

“Az önce sana ne söyledim...”

“Hiçbir yere gitmiyorum, ama karın nereye gittiğini bilmiyorsa sanırım ben bilmeliyim.”

“İyi bir noktaya değindin. Adresi göndereceğim ve daha fazlasını öğrendiğimde seni arayacağım.”

“Gabe?”

“Evet?”

“Teşekkürler.”

Dokuzuncu Bölüm

KNIGHT

SÜREKLİ SERSEMLEMİŞ BİR halde rehin tutulan Jillian'ın hayalleri ile gerçekliği arasındaki çizgiler bulanıklaştı. Zaman mefhumu kayboldu. Günlerdir mi, yoksa haftalardır mı oradaydı?

“Günaydın, gün ışığı. İşlerimi hallettim, bu yüzden sakinleştiricini azalttım. Yemeğin, kurtçukları cezbediyor. Yediğinde tadı iyi olmayacak. Ve inan bana... Onu yiyeceksin.”

“Cehenneme git.” Kelimeler Jillian'ın boğazına zımpara kâğıdı gibi sürtündü.

“Önce sen.” Psikopat sürtük kıkırdadı.

Jillian gözlerini yavaşça açtı. Tüyleri hafifçe ürperdi ki bu, içe-rinin fırın gibi sıcaklığıyla hoş bir tezat oluşturunuyordu.

“Neler oluyor?”

“Bulunduğumuz yer göz önüne alındığında kablo bağlarının şiirsel olduğunu düşündüm, ama ellerin arkadan bağhyken serum takmaya çalışmak beni çok uğraştırdı. Yoksa çıplak kıcının altında olanı mı sorguluyorsun? Kendi çişin. Şimdi bunun bazı

anıları canlandırdığından eminim, ha? Garip, değil mi? MHKM kaçırılmanla ilgili her şeyi bilmekte ısrar etti. Zihinsel durumu nu değerlendirmek için her küçük ayrıntıya ihtiyaçları vardı. Akıl sağlığının geri dönülemez şekilde hasar gördüğü sonucuna varmaları uzun sürmedi.”

Kollarını vücuduna sabitleyen kolu bandı bir santim bile hareket etmesine izin vermiyordu. Kolu bileğinden dirseğine kadar morluklarla kaplıydı. Tam ortaya saplanmış damar yolu iğnesi koluna bantlanmıştı.

“Ölüp ölmemem umurumda değil tavrın kabul edilemez, Henüz yemek yemek zorunda değilsin, ama eğlence başlama- dan önce susuzluktan ölmene izin veremem. Serum ve salin solüsyonu bulmak işin kolay kısmıydı. Ama serumu takmak için YouTube talimatlarını izlemek... O kadar da kolay değildi. Endişelenme. Derini alkolle iyice temizledim. Yoksa temizle- medim mi? Hımm... Hatırlayamıyorum. Ama kabul edelim. Omzundaki yara ve elindeki berbat kesik şu anda çok da iyi gör- rünmüyor, bu yüzden küçük serum deneyiminin bu noktada pek bir fark yaratacağından şüpheliyim.”

Psikopat sürtük, yüzünde sadece Şeytan'ın kendisine denk olan bir sırıtışla, tavandan sarkan tek bir ampulün altındaki san- dalyesinde oturmaya devam etti. Jillian ona –özellikle de ne giy- diğine– dikkatle bakmak için başını yukarı kaldırdığında, kadı- nın gözlerindeki parıltı memnuniyetini belli ediyordu.

“Beğendin mi?” Gülüşü genişleyerek çarpık dişlerini açığa çıkardı.

Jillian, askeri kıyafetleri ve botları –kaburgalarına tekrar tek- rar darbeler indiren büyük botlar– yerine buna odaklandı.

“Herkesi iyileştigiğine –normal olduğuna– inandırmış olman çok komik. Neredeyse gerçekleşecek olan düğünün herkesi kan- dırdı. Jessica Day aşkı bulmuştu ve Beyaz Atlı Prensi ile sonsuza

dek mutlu yaşıyacaktı. Ama Jillian Knight'a dönüştüğün an, gerçek kişiliğin tekrar ortaya çıktı. Komşunu becermeye olan hayranlığını nasıl açıklarsın? Ve herhangi bir komşu da değil. Çavuş Monaghan. Kamufraj yüzünden miydi? Yoksa botlar mı? Ya da sebebi yine bir fahişe olma ihtiyacın mıydı? Çünkü sen busun. Tam annesinin kızı."

Oyununu çözmek uzun sürmedi. Psikopat Sürtük'ün, Jillian'a fiziksel olarak işkence etmeye niyeti yoktu. Her şey akıl oyunları ile ilgiliydi. Hem Luke'tan hem de AJ'den bahsedilmesi nedeniyle kalbinde hissettiği acıyı görmezden gelmeliydi. Jillian, kendisini esir alan kişinin onun pes etmesini beklediğini biliyordu. Uzun süre de bekleyecekti. Luke ve AJ'in anıları onu sadece daha da güçlendiriyordu.

"Kocan kimdi?"

İç çekti. "Bu konuya çok geçmeden geleceğiz. O da bize katılacak. Sonrasında tüm detaylara değinebiliriz." Takma tırnaklı parmakları kızıl, ıslak saçlarını taradı.

Jillian kendi pisliği içinde uyurken o banyo yapmıştı. Bu bile onu Dört'ten ayırıyordu. O banyo yapmazdı. Uyuşturucu. Alkol. Kesik atma. Hepsi bu kadardı.

"Partiye davet edeceğim tüm misafirlere henüz karar vermedim. Sen, elbette, onur konuğusun. Jackson da bize katılmalı. Sence de öyle değil mi? Belki de buraya bir piyano getirtebilirim ve o da Kıyamet Günü filminin müziğini çalabilir. Ben onu becerdikten sonra tabii. Tartışmasız şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks. Kardeşin ne yaptığını iyi biliyor." Yüzü için çok büyük olan dudaklarından başka bir kıkırdama daha kaçtı. "İşin çılgın yanı, beni kulübün kilitli banyo kapısına dayayıp becerirken kim olduğumu bile bilmiyordu."

Jillian'ın şimdiden kendini canlı canlı yemeye başlayan mide-si içten içe bir burkulmayla sarsıldı. Jude'un ve geçmişinin hatır-

latılmasından nefret ediyordu. Asla tam olarak anlayamadığı bir geçmiş. Jessica'nın, davranışları için bir açıklaması vardı. Jude'un yoktu ya da Jillian her zaman öyle düşünmüştü.

"Bu tam bir aile meselesine dönüştü, değil mi? Sen, Sunny ve benim kocam. Jackson ve ben. Belki ben de senin babanın peşine düşmeliydim. Anneni gerçekten sevdiği için çok daha zor olurdu. Sanırım. Söylemesi zor. Yani... Adam başka bir erkeğe aşık olan bir kadınla evlendi. Kadının onu sevmediğini bilmesi gerekirdi. Ama yine de kadın onun bebeklerine hamileydi. Sanırım sonunda onun onu sevdiği gibi onun da kendisini seveceğini düşündü."

Bant, kolunu çekiştiren Jillian'ın derisini kesti. Psikopat Sürtük bunu söylediği için ölecekti. Yalan. Bu bir yalan olmalıydı. Akıl sağlığını iyileştirmek için, Luke ile bir hayat kurmak için inşa etmeye çabaladığı temel, annesiyle babasının aşkı gibi bir aşk bulma arzusuydu. Önündeki şeytan bu temele çarpmaya devam ederek Jillian'ı çökmenin eşiğine getiriyordu.

"Aceleci davranıyorum. Bunu daha sonra bitireceğiz. Şimdi, nerede kalmıştım?" Sahte tırnağını dudağına vurdu. "Ah, evet, Luke. Bence bize kesinlikle katılmalı. Duyduğuma göre, Houston'daki kısa karşılaşmanızın ardından Ajan McGraw ile atışmışlar."

"Öleceksin. Bunun gerçekleşmesi için kendi hayatımı feda edeceğim. Ama Tanrı'ya yemin ederim ki Luke'a parmağını sürecekle olursan seni öyle yavaş bir şekilde öldürürüm ki aldığın ilk nefese pişman olursun."

"Ha! Bu... Vay canına. Lütfen Tanrı'ya yemin etme. Günahlarından tövbe edene kadar olmaz."

Kadının da kendine ait birkaç çatlağı vardı. Jillian, onu kaçırın kişinin nabzının hızlandığını neredeyse hissedebiliyordu. Zekasını nihai silah olarak kullanmaya çalışsa da, Jillian onu geriye getirmiyordu. Hiçbir zekâ, korkunun üstesinden gelemezdi.

“Yalan söyleyen dilini kesip sana yutturacağım. Sonra bana gönderdiğin her İncil alıntısını tenine kazıyacağım. Eğer sen tövbe edersen, merhamet gösterip önce kalbini sökeceğim. Eğer tövbe etmezsen, vücudunu parçalara ayıracağım ve kalbini sona bırakacağım.”

Psikopat Sürtük boğazını temizleyerek göz temasını kesti. “Sanırım sana çok fazla sakinleştirici verdim. Gerçeklik algınla oynuyor. Birimiz koli bandı ile bağlanmış, diğërimiz ise serbest.”

“O zaman sana Houdini numaramı göstermeden önce beni öldürsen iyi edersin.”

“Sanırım konuşmamız bitti.” Psikopat Sürtük ayağa kalkıp yumruklarını sıktı ve masadan bir şırınga alıp Jillian’a doğru hücum etti. Titreyen elleriyle şırınganın kapağını açtı, her nefesi şığ ve kesik kesikti.

“Gözlerimin içine bile bakamıyorsun. Birini öldürmek için gerekenlere sahip olduğunu sanmıyorum.”

Gergin, hırıltılı kadın duraksadı. Şırınga ucu, serum hattından sadece birkaç milimetre uzaktaydı.

Fare tuzağına yaklaştı. “Öldürebilirim ve öldüreceğim... SİK-TİR!” Psikopat Sürtük kırık burnunu eliyle kapatıp kışüstü geriye yuvarlanırken, kan bir yağ gibi yere aktı.

Jillian, kendine yaşattığı anlık baş ağrısını ve kendi burnuna ve gözünün kenarına damlayan kanı görmezden geldi. Sürtüğün doğum sancısı çeken bir kadın gibi yan tarafına kıvrılıp inlediğini görmenin verdiği tatmin buna değçerdi.

“Daha önce kırık burunlarla uğraştım. Neden göz atmama izin vermiyorsun tatlım?”

Burnunu kapatan elinin üzerinden Jillian’a dik dik bakarken inlemesi bir hırıltıyla kesildi. Sendeleyerek ayağı kalktı ve merdivenlere yönelmeden önce üzerine eğildiğı masadan bir şey aldı.

Tanıdık nefes çekiş ve ardından gelen yavaş soluk veriş, kapı çarpılmadan önce Jillian'ın duyduğu son şeydi. Solunum cihazı. Masadan aldığı şey buydu. Psikopat Sürtük'ün astımı vardı.

Luke haklıydı. Canavarlar zayıftı. Hayatta kalanlar güçlüydü. Jillian da bir hayatta kalandı.

Onuncu Bölüm

DAY

“CATHY’Yİ DÜĞÜNE DAVET etmiyoruz.” Jessica, konuk listesini daraltırken mutfak masanın üzerinden annesine uyarıcı bir bakış attı.

“Jessica Mauve Day, o benim en iyi arkadaşım. Elbette davetli.”

“En iyi arkadaşın kocasını aldattı. Onun tarafını tuttuğuna inanamıyorum. Daniel mükemmel bir erkek. Mükemmel olanı kim aldatır ki?”

“Mükemmel erkeğin ben olduğumu sanıyordum.” Luke arkasından gelip başının tepesine bir öpücük kondurarak onu şaşırttı. “Günaydın. Bugün cumartesi. Müstakbel gelinim ve güzel annesi neden Samovar’da değil?” Luke, kahve demliğine giderken Jones’un kulaklarını kaşıdı.

“Sen mükemmel erkeksin... Benim için. Daniel’i severdin, bebeğim. Bir ortaokulda rehberlik öğretmeni ve atletizm koçu. İnanılmaz iyi bir adam. Ve cumartesi çayları düğüne kadar resmi olarak buraya taşındı, çünkü daha fazla alana ihtiyacımız var.

Annen ve kız kardeşlerin elbise provası için hafta sonu buraya geliyorlar. Smokin provası için Jones'u terzine götürdün mü?"

Luke kahve fincanının üzerinden gözlerini kısarak ona baktı. Jessica dudaklarını birbirine bastırdı.

"Annem ona baklava desenli çorap da örecek."

Sunny, Luke'a baktı ve sonra gözlerini devirdi. Kelly ve Gabe'in düğünündeki köpek olayını asla unutmamışlardı. Düğün günlerinde Jones ile uğraşmayı Jessica da en az Luke kadar istemiyordu. Sadece onun böyle bir olasılığa verdiği tepkiden keyif alıyordu.

"Jones senin düğününde olmayacak ama Cathy olacak." Sunny listeyi aldı ve Jessica'nın karalamış olduğu yerin yanına Cathy'nin adını yazdı.

"Hayır, olmayacak..."

"Ya benim de bir ilişkim olsaydı? Beni asla affetmez ve düğününden men mi ederdin?"

Jessica'nın başı geriye doğru savruldu. "Neden böyle bir şey söylüyorsun ki"

Luke kaşlarını kaldırarak tezgâha yaslandı, üzerinde sadece lacivert pijama altı vardı. Gösteriden zevk alıyor gibiydi.

"Çünkü ben seni böyle yetiştirmedim. Seni hiç bu kadar merhametsiz... Bu kadar yargılayıcı görmemiştim. Hayallerindeki adamla evlenmeye hazırlanıyorsun. Sonsuz mutluluğuna kavuşmaya birkaç ay kaldı ve Cathy'nin ilişkisinin seni rahatsız etmesine izin veriyorsun. Sadece nedenini anlamıyorum. Başka bir adama âşık oldu. Kimseyi öldürmedi..." Gözleri pişmanlıkla dolan Sunny eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım! Özür dilerim tatlım."

Jessica, yanıtını gergin dudaklarının ve yavaşça salladığı başının ardında tuttu. "Bugünlük işimizin bittiğini düşünüyorum."

"Jessica!" Annesinin sesindeki acı, onu yatak odasına çekilip kapıyı çarparak kapatmaktan alıkoymadı.

Kıyafetlerini çıkarıp bir tişörtle şort giydi ve onlar da onu gücendirmiş gibi üzerindeki çekiştirdi.

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Jessica derin bir soluk vererek başını aşağı eğerken, Luke’un vücudu sırtına dayandı. Kolları omuzlarına dolanarak onu korudu, onu sevdi ve ona onun evi olduğunu hatırlattı.

“Şu anda Dr. Jones’a ihtiyacım yok. Luke’uma ihtiyacım var.”

Luke’un dudakları boynunun yan tarafına değdi. “Ve onun da sana ihtiyacı var.”

Jessica gözlerini kapattı. “Korkuyorum.”

“Neyden?”

“Sahip olmaktan...” Kelimeler boğazında düğümlendi.

“Neye sahip olmaktan?”

“Şimdiye kadar istediğim her şeye.”

“Ah, bebeğim...” Luke onu kendine çevirerek kolları arasına aldı. “Sana *tapıyorum*. Bu gerçekleşiyor. İstediğin her şeyi hak ediyorsun. Ama onun yerine, beni ve Jones’u alıyorsun.” Sırıttı. “Yine de üçümüz bu işi yürüteceğiz. Sonsuza dek.”

Jessica dudaklarını adamın çıplak göğsüne bastırırken dudaklarının altındaki sonsuzluk hissi sevinç gözyaşlarını beraberinde getirdi. “Cathy ve Daniel, Jude ile benim vaftiz ebeveynlerimizdi. Tıpkı annemle babamın evliliği gibi onların evliliğini de idolleştirdim. Tüm yaşananlar boyunca, herkes için birinin olduğuna dair bir umut kırıntısına tutundum... Sonsuz mutluluğun gerçekten de var olduğuna... Fakat Cathy, Daniel’den ayrıldığında, tutunduğum her şeyi sorguladım. Sonra annem, Cathy ile bir şekilde empati kurmuş gibi, sorgusuz sualsiz onun tarafını tuttu ve bu beni yıllarca rahatsız etti. Bunu neden yapsın ki? Bağışlayıcılığı anlıyorum, gerçekten. Ama annem bir kez olsun yaşadığı ilişkinin yanlış olduğunu kabul etmedi ve bugün...

Cathy ve Daniel yerine o ve babam olsaydı nasıl hissedeceğimi sorduğuna inanabiliyor musun? Resmen akıl sağlığımı altüst etti ve hayallerimi yıktı.”

Kucaklaşmaları, Luke onun tüm şüphe ve güvensizliğini alıp götürebilirmiş gibi güçlendi.

“Sadece bir varsayımды.”

“Ya değilse? Varsayımsal sorular çoğu zaman kılık değiştirmiş gerçeklerdir. Hamile olma ihtimali olan bir ‘arkadaşım’ var. Sence ‘o’ ne yapmalı?”

Luke hafifçe geri çekildi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. “Bebeğim, hamile misin?”

Luke kıkırdayarak iki büklüm olana kadar Jessica onu çimdikledi.

“Hamile değilim, seni aptal. Ciddi olmaya çalışıyorum.”

“Kelly mi hamile?”

“Luke!” Çimdiklemesi bir yumruğa dönüştü.

Luke onu ensesinden yakalayıp öyle sert bir şekilde öptü ki Jessica nefes almayı unuttu. Ardından onu aralıklarla yerleştirilmiş askılardan sarkan gömleklerin bulunduğu duvara yaslayarak havaya kaldırdı. Mükemmel şekilde kolalanmış birkaç gömlek teslim olarak yere düştü.

Luke’un dudakları boynundaki tenin her bir santimini yalayıp yutarken Jessica’nın nefesi kesildi. “Beni sevme şeklini seviyorum. Bu... *Her şey.*”

“Bu ebediyet,” diye fısıldadı Luke kulağına, tişörtünü vücudundan yukarı kaldırıp başının üzerinden çıkarırken.

Yatakları yirmi adım ötede bekliyordu. Luke, onu dolabın zeminine yatırıp altlarındaki birkaç gömleği ezerken yatağın çok uzakta olduğuna karar verdi.

“Gömleklerin...”

“Gömlükleri siktir et.” Luke sırttı, Jessica’nın şortunu ve sonra da kendi pantolonunu çıkarırken gözleri kısıldı.

“Dr. Jones sana çok kızacak.”

Luke, bacaklarının arasına yerleşip ereksiyonunu klitorisine sürerken Jessica yumuşak bir iniltiyle gözlerini kapattı. “Üzerlerinde Jessica ile yapılan seksin kokusunu aldığında kızmaz.”

“Ah... Tanrım...”

Luke, genç kadının içine girdi ve Jessica, onun vücudunu kontrol etmesine, düşüncelerine hükmetmesine ve tüm şüphelerini silmesine izin verdi.

“PEKİ, KARARINI NE zaman verdin?”

Luke, birkaç metre ötede yerde duran ortak kırmızı *sweatshirt’e* uzandı ve Jessica’nın sırtını örttü. Göğsünün üzerine yayılmış yatarken halinden memnun görünüyordu, ama Luke onun tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

“Hangi kararı?” diye sordu Luke.

“Düzenli olmak ile benim aramda seçim yapmak zorunda kaldığın zaman. İkisine birden sahip olamayacağını biliyordun.” Jessica meme ucunu dişlerinin arasına kısırdığı için Luke, kıcını çimdikleyerek çığlık atmasına ve meme ucunu serbest bırakmasına neden oldu.

“İlk öpüştüğümüz zaman. Düzen beni senin gibi tahrik etmiyor.”

Jessica kıkırdadı. Luke bu kıkırdamayı seviyordu. Genç kadın her gün masumiyetinin bir parçasını geri kazanıyor gibiydi ve Luke, bu parçaları tekrar bir araya getirmesine yardım eden kişi olmaktan gurur duyuyordu.

“Bahse girerim lekesiz bir ayna ve mükemmel katlanmış el havluları görünce biraz da olsa sertleşiyorsundur.”

Luke omuz silkti. “Belki biraz seğiriyordur.”

Şimdiye kadarki en güzel dudaklar omzuna yumuşak bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum ve seni asla aldatmam. Sen benim için teksin. Yoldan çıkan bir teleferik yarın seni ezip geçse bile asla başka bir adamla birlikte olmayacağım.”

“Öyle söyleme.”

“Bu yaşanabilir.”

“Muhtemelen teleferikle ilgili *olmayan* bir şey başıma gelirse hayatına devam etmemenden bahsediyorum. Gençsin ve verecek çok sevgin var. Bunu birisiyle paylaşmamak büyük suç olur.”

“Hayır.”

Luke, el ele tutuşarak karşılıklı oturuncaya kadar onun altından kalktı. “Tekrar seveceğine dair bana söz vermeni istiyorum... Bana söz vermene *ihtiyacım var*.”

Jessica başını iki yana salladı. “Bunun bir önemi yok. Beni olduğum gibi kabul edecek birini asla bulamam.”

“Olduğun gibi mi? Yani güçlü, dayanıklı, güzel, akıllı, komik, arsız, nazik, cömert, düşünceli demek istiyorsun... Buna bütün gün devam edebilirim. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Hiç kimse bunu istemez.”

“Luke,” diye fısıldadı Jessica, tıpkı ruhları gibi can havliyle birbirine kenetlenmiş parmaklarına bakarak.

Luke’un tek bir dileği olsaydı, bu, Jessica’nın kendisini sadece bir anlığına da olsa onun gözlerinden görebilmesi olurdu.

“Senin her şeyin olmak istiyorum, ama sadece buradayken. Eğer burada olmadığım bir gün gelirse, o zaman gitmeme izin ver. En büyük hatıran olmama izin ver.”

Jessica, adamın tüm varlığını yansıtan bir ayna görevi gören gözlerle ona baktı. Luke, o gözlerin başka bir adama ona baktıkları gibi baktıklarını düşünmek istemiyordu ama bu, birinin ona onun gibi bakması anlamına gelecekse, o zaman bu düşünce biraz daha katlanılabilir hale gelirdi... Zar zor.

“Peki, ya sen? Eğer ben ölürsem bir başkasını sevecek misin?”

Hayır. Dünyanın şimdiye kadarki en büyük çifte standardıydı, ama başkasını asla sevemezdi. Jessica’nın sevgiye ihtiyacı vardı. Luke ise tüm hayatına yetecek kadar sevgi görmüştü.

“Deneyeceğim.”

Jessica yavaşça başını salladı ama bu bir onay gibi değildi, daha çok birinin bir şeyi anlamaya çalışırken yaptığı şekildeydi.

“Annemden özür dilemeliyim.”

Konunun değişmesi Luke için sorun değildi. “Biz annenle baban ya da Cathy ve Daniel değiliz, hatta Tahoe’da çıplak yüzen çılgın çift bile değiliz. Onları kendi mutluluk şansın için bir turnusol deneyi olarak kullandığını biliyorum, ama senin... *Bizim* onlara ihtiyacımız yok. Seni buldum. Ve sana her zaman sahip olacağım.”

Luke, sözlerinin doğru olması için dua etti.

Jessica, cilveli gülümsemesini takınarak kucağına oturdu ve kollarını ve bacaklarını bir maymun gibi onun etrafına sardı. “Hamile olsaydım ne derdin?”

“Hiçbir şey.” Luke omzunu öptü ve sonra ısırdı.

“Hiçbir şey mi?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü hayattaki en iyi şeyler nutkumun tutulmasına neden olur.”

On Birinci Bölüm

KNIGHT

JACKSON, AJ'İ ÖLDÜRMÜŞTÜ. Ne olmuş yani?

Ryn, Jackson'ın itirafından sonra iki saatlik bir uyku uyudu. Tabii ki bu iki saat, alarmı çalmadan önceki iki saatti. Üç fincan kahve içti ve ardından otomatige bağlamış gibi iki ev temizledi. İşini bitirip malzemelerini arabaya taşıdığı anda, her yer karla kaplanmıştı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Çoktan kürekle temizlenmiş araç yoluna girmek için yavaşlarken, Drew kaldırımından el salladı. Ön kapıya doğru yürürken buz çözücüler ayaklarının altında çıtırdıyordu. Gunner, kuyruğunu sallayarak köpek kapısından dışarı fırladı.

“Drew, araç yolumdaki karları küremene gerek olmadığını sana milyonlarca kez söyledim. Ve Tanrı aşkına, bu kilolarca buz çözücü de neyin nesi? Altındaki yolu bile göremiyorum. Bu bir şaka mı?” Ryn kahkaha attı.

Drew, küreğini bir kar yığınınına sapladı ve ellerini sapın üzerine koydu. “Evet. Yarın gazetede *Buz Çözücü İstifçisi* manşetiy-

le araç yolunun bir fotoğrafı çıkarsa şaşıрма. Sanırım arkadaşın hırdavatçıdaki her paketi almış. Buraya arabayla gelmediğine değinmiyorum bile. Üzerinde şort ve *sweatshirt* vardı; buz çözücü ve sanırım yeni bir küreği taşımak için altı kez gidip geldi.”

Ryn, titreşen telefonu için cebine uzanırken başını iki yana sallayarak güldü. “Jackson’dan bahsetmişken.” Aydınlanan ekranını havaya kaldırdı. “Görüşürüz, Drew.”

Sundurma basamaklarından çıkarken buz çözücü yüzünden neredeyse kayıp düşecekti.

“Merhaba,” diye yanıtladı.

“Hâlâ eve gitmedin mi? Kar yağıyor. Şu anda araba kullanmamalısın.”

Ryn güldü ve kapıyı kapatarak ayakkabılarını çıkardı. “Hadi ya!”

“Araç yolunu temizledim ve biraz buz çözücü serptim ama hâlâ kar yağıyor, bu yüzden eve döndüğünde tekrar serpmen gerekebilir. Garajına birkaç paket bıraktım.”

“Garajıma nasıl girdin? Yan kapı kilitliydi.”

“Ah, ben... Şey...”

“Evrensel anahtar mı kullandın? Kız kardeşin gibi?”

Jackson güldü. “Bu doğru.”

“Eh, ben zaten evdeyim.” Ryn en sevdiği koltuğa oturdu ve ayaklarını pufun üzerine uzattı. “Gunner tüm o süre boyunca sana hırlayıp havladı mı?”

“Ona hediyeler getirdim.”

“Anlıyorum. Yani her şeyi düşündün. Komşum Drew seni görmüş. Woody bozuldu mu? Buz çözücüyle birlikte yürüyerek birkaç kez gidip geldiğini söyledi.”

“Tabii ki. Bu havada kimse araba kullanmamalı.”

Ryn kıkırdadı. “Karda hiç araba kullanmamış gibi davranıyorsun. Bu daha ilk kar, o kadar soğuk değil ve tüm ana caddeler temizlenmiş. Bana New York’ta kar yağmadığını söyleme.”

“Şey, evet, tabii ki New York’ta kar yağıyordu. Ben sadece... Ben ..”

“Tahmin edeyim. Şehirde yaşayıp çalışıyordun, bu yüzden bir araban bile yoktu.”

“Bingo.”

“Ne kadar da acınası. Seni akşam yemeğine davet ederdim ama bu, araba kullanmanı gerektirir.”

“Ya da yürümemi. Otuz dakika sonra görüşürüz.”

Ryn biraz daha güldü. “Kaldırımda yürürken kayıp düşme.”

“Onu da hallettim. Hırdavatçıdaki adam bana ayakkabılarım için bir çeşit yak bilmem ne sattı.”

“Yaktrax mı?”

“İşte o. Çok yakında görüşürüz.”

Ryn telefonunu pufun üzerine fırlatırken Gunner başını yana eğdi. “Demek seni susturmak için gereken tek şey birkaç hediye, ha? Korkarım biraz yumuşak davranıyorsun.”

Hızla çalan kapı Gunner’ın dikkat kesilmesine neden oldu.

“Gelmiş olmasına imkân yok.” Ryn kapıya giderken sırtıttı.

“Preston.” Vücudu kasılırken gülümsemesi soldu.

Hafif bir hırıltıyla titreyen Gunner tetikte duruyordu.

Preston aşağıya baktı. “Sakin ol ahmak.”

“Ne istiyorsun? Sen...”

“Ne, tatlım? Buraya gelemiz miyim? Uzaklaştırma emrini kaldırdın. Hatırladın mı?”

Ryn, tanıdık korkuyu yutmaya çalıştı. “Neden buradasın?”

“Kar yağıyor. Beni içeri davet etmeyecek misin?”

“Hayır.”

Preston siyah deri eldivenlerini çıkardı ve uzun, yün pal-tosunun ceplerine koydu. “Seninle Maddie hakkında konuş-mam gerek.”

“Telefonun mu bozuldu?”

Preston, yirmi bir yıl önce onu hamile bırakan aynı gülüşle sırıttı. Ryn o zamanlar onu çok seviyordu, ama artık aynı şey söy-lenemezdi. Artık dudaklarının ardında görünen her bir parlak, beyaz dişi kırıp dökmek istemesine neden oluyordu.

“Hadi ama. Seni koruyacak bir bekçi köpeğin var. Ayrıca ba-rışmak için geldim.”

Ryn ona ters ters baktı. Preston Iverson ile ilgili hiçbir şey barışçıl değildi.

“Sadece beş dakika, sonra beni kapıdan dışarı kovalamasına izin verebilirsin. Anlaştık mı?”

Jackson gelmeden önce pislik eski kocasının gitmesi gereki-yordu. Preston onun endişesinin minicik bir zerresini bile hak etmiyordu, ama küçücük bir yanı onun canı için korkuyordu.

“Beş dakika.”

Ryn bir adım geri çekilirken, Gunner saldırmaya hazır bir şe-kilde yanında kaldı.

“Muhitteki en küçük yeri satın almışsın.” Kem gözleri çevre-sini inceledi. “Su tesisatı var mı?”

“Dört dakika.”

Preston sırıttı. “Bunun on katı büyüklüğünde bir yer satın alabilirdin.”

“Senden tek bir kuruş alacağıma sokakta yaşardım.”

Preston eşyaları incelemeye devam ederek başını salladı. Ryn sonunda onu terk etme cesareti bulduğunda, bunu sadece üze-rindeki kıyafetlerle yapmıştı ve hatta onlar da çöpe gitmişti.

“Eh, çok da uzakta değilsin.”

“Üç dakika.”

“Seni geri istiyorum, Ryn.”

Ryn'ın tek yapabildiği gülmekti.

“Ben ciddiylim.” Preston ona doğru bir adım attı.

Gunner hırladı. Preston köpeğe öfkeyle baktı.

“Sihirli kanatları olan iki başlı bir at istiyorum. Belki bu olduğunda, sana geri dönerim.”

“Gençtik. İkimiz de bazı hatalar yaptık...”

“Az önce ne dedin? İkimiz mi? Ciddi misin?”

“İkimizin de önünde upuzun bir hayat vardı, sonra gittin ve hamile kaldın.”

“Aman. Tanrım.” Ryn başını iki yana salladı. “Zaman doldu.”

“Bunu bir düşün... Maddie için.”

“Cehenneme git. Şimdi... Defol.”

Gunner dişlerini gösterip yavaşça onun üzerine ilerlerken Preston geri çekildi.

“O dövmeli pislik tam bir baş belası. Ona güvenmiyorum ve benim olan bir şeyi almaya çalışmasından da kesinlikle hoşlanmıyorum.”

“Bifteğini fazla pişirdim diye beni dövdün. Bir partiye giderken çok kısa bulduğun bir elbise giydiğim ve pislik bir arkadaşın bacaklarım hakkında yorum yaptığı için beni merdivenlerden aşağı ittin.”

“Artık o adam değilim.”

“Sen *tam olarak* o adamsın. Bunca yıldan sonra bile hâlâ bana sahip olduğunu düşünüyorsun.”

Preston dişlerini sıktı. Ryn, çenesindeki kasın ve alnındaki damarın tanıdık seğirmesini gördü. Eğer Gunner onu hadım et-

mekten bir adım uzakta olmasaydı, Preston'ın 'saygısızlık' ettiği için ona elinin tersiyle vuracağından Ryn'in hiç şüphesi yoktu. Bu her zaman onun imza vuruşuydu.

"Adamın hapse girmesi için tek bir trafik cezası yeter. Muhtemelen uyuşturucu, yasadışı silah ya da bagajında bulmalarını istediğim her şeyi bulurlar."

Ryn gözlerini kıstı. Neden peşini bırakmıyordu? Neden tüm hayatını mahvetmek zorundaydı?

"Bir düşün." Preston kapıyı açtı ve kapüşonlu, kot pantolonlu, Yaktrax takılı siyah çizmeleri ve yüzünde cinayet işleyecekmiş gibi bir ifadesi olan iri bir adamla karşılaştı.

"Ona yumuşak davran. Yaptıklarımın sonra biraz iyileşmesi gerekecek." Preston, Jackson'ın omzuna elini koyup onun yanından geçmeye çalışırken her zamanki pislik sırtışıyla gülümsedi.

"Siktir!" diye bağırdı, Jackson onu bir eliyle ensesinden yakalayıp dış cephe kaplamasına iterken. Jackson'ın sağlam tutuşu karşısında nafil bir çaba gösteren Preston'ın yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Seni bitireceğim."

Preston'ın bayılmadan önce belki yirmi saniyesi vardı, ama o zaman bile susamayacak kadar aptaldı.

"Bu... Bu bir tehdit mi?"

Jackson başını sağa sola sallayıp eğilerek Preston'ın kulağına fısıldadı. Ryn tüyler ürpertici her kelimeyi duydu.

"Bu da sana sözüm olsun." Jackson onu serbest bıraktı.

Preston bir külçe gibi ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerken zorlukla soluyarak öksürdü.

Jackson içeri girdi ve Preston'a tek bir bakış atmadan kapıyı kapattı.

“Seni hastanelik eden adamın, evine girmesine izin mi verdin?”

“Onu gitmeye ikna etmenin tek yolu buydu.” Kapının bu kadar uzun süre açık kalmasından kaynaklanan soğuğu ve Jackson’dan yayılan buz gibi öfke dalgasını uzaklaştırmak için kendine sarıldı.

“O köpeğin burada olma amacı ne?”

Ryn gözlerini kıstı. “*O köpeğin* bir adı var ve sen de bunu biliyorsun.”

“O köpek şu anda eski kocanın cesediyle ziyafet çekiyor olmalıydı.”

“Ona şöyle demeyi bırak...”

“Ne?” Jackson onu duvara itti ve ağzını eliyle kapattı.

Gunner hırladı.

“O köpek bana hırlıyor, Ryn.”

Ryn’in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki duyabildiği tek ses küt küt atan nabzıydı.

“Ama bana saldırmıyor. Neden?”

Ryn gözlerini kırıştırdı ve onun elinden kurtulmak için mücadele etti.

“Bir şeyler yap Ryn. Kasıklarına tekme at. Elimi ısır ve *Gunner’a* bana saldırmasını söyle. Ama lanet olası bir kurban olmayı bırak. Düşmanı evine davet etmeyi bırak.”

Gözyaşları gözlerini yaktı ve gözlerini kırptığında yaşlar döküldü.

“YAP ŞUNU!”

Ryn’in bedeni gevşedi. Jackson elini çekti ve ilk hıçkırıkları serbest kalırken onu yakaladı. Ona sadece bağırıyordu. Onu korkutmuştu. Onu ağlatmıştı. Bütün bunlara rağmen... Ryn ona sıkıca sarılıyordu.

“Ondan nefret ediyorum ... Beni kırdığı için ondan nefret ediyorum.”

Jackson duvara yaslandı ve Ryn ona tutunmaya devam ederken duvardan aşağı kaydı.

“O... Her şeyi aldı.”

“Sana geri vereceğim... Hepsini.” Jackson, yüzünü elleri arasına alarak onu kendine bakmaya zorladı. “Bebeğim, saldırmayan bir bekçi köpeğin var. Bu da neyin nesi?”

Ryn burnunu çekti. “Gunner benim komutum olmadan hiçbir şey yapmaz, bu da dahil.”

“Ama hiçbir şey söylemedin.”

Jackson’ın sesinde öfke vardı. Ryn irildi. Eski alışkanlıklar.

“Korkuyorum.”

“Neyden?”

Ryn daha fazla gözyaşı döktü. “Her şeyden. Anlamıyorsun. Yıllarca kendi evimde tutsak gibi yaşadım. Masadan izinsiz kalkamazdım. Saçlarım, kilom, kıyafetlerim, egzersiz rutinim, arkadaşlarım... Hepsi Preston tarafından kontrol ediliyordu. Sözlü tacizi, fiziksel istismarından çok daha fazla zarar verdi. Anoreksiya oldum, adetim kesildi ve sonunda sürekli bayılma nöbetleri geçirdiğim için hastaneye kaldırıldım.”

Bunca yıldan sonra acı, yaşandığı günkü kadar tazeydi. “Preston benimle ‘ilgilenmek’ için bir iş gezisinden erken dönmek zorunda kaldı. İki gün sonra beni taburcu ettiler ve daha otoparktan ayrılmadan kafamı arabanın ön paneline vurdu. Gezisini mahvettiğim için hak ettiğimin bu olduğunu söyledi.” Başını iki yana salladı. “Benden özgüvenimin her zerresini aldı. Böyle olmak istemiyorum. En ufak bir özgüvenimin olmamasından nefret ediyorum. İçimde... Çok fazla öfkem, çok fazla nefretim var ama korku o kadar güçlü ki onunla hiçbir şey yapamıyorum, beni tamamen tüketiyor.”

RYN'I TUTMAK, BİR düzine çatlağı olan bir yumurtayı tutmak gibiydi. Jackson, onu asla tamamen iyileştiremeyeceğini biliyordu. Ona küçük bir orduyla savaşıması için nefsi müdafaa dersleri verebilirdi ancak onları kullanmasını, Gunner'a düşmana saldırma emri verebileceğinden daha fazla sağlayamazdı.

Başparmaklarını yaşlarla ıslanmış yanaklarına sürterek gülümsedi. "Demek Vera Wang ve Ed Sheeran, ha?"

Ryn'in kahkahası hıçkırık gibi çıktı. "Yapma... Hâlâ istiyor olamazsın..."

"Seni istiyorum Ryn. Biliyorum, kendinden çok şey kaybettin... Belki de o kadar çok ki bu acımasız dünyada nereye ait olduğunu bile bilmiyorsun. Ama ben biliyorum. Sen bana aitsin."

"Tanrım, bu..."

"Göletinde yüzmek istiyorum demekten daha mı iyi?"

Ryn güldü. Jackson, çilleri ve masum mavi gözleri olan kırk yaşındaki kadına gülümsedi. Her haliyle gerçekten çok güzeldi. O gülümsemeyi yüzünden silmeye çalışacak herkesi yok edeceğini biliyordu.

"Jackson Knight, teypte çalan Boyz II Men şarkılarıyla ve üzerindeki kese kâğıdıyla bile seninle evlenirdim."

"Teyp ve Boyz ne?"

Ryn, genç adamın saçlarını sıkıca kavradı ve başını kendisinininkinden bir santim uzağa çekti. "Kes şunu."

Kusursuz. Her şeyden korkan kadın, bir katilin kalbine hükmediyordu. Vay be!

Jackson aralarındaki mesafeyi kapatıp alnını onunkine yasladı. "Sana yaptıklarım için özür dilerim," diye fısıldadı.

Ryn'in elleri saçlarını serbest bırakarak yanaklarına kaydı.

“Anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum. Seni koruyacağım. Söz veriyorum.”

“Preston’a söylediğin şey... Onu gerçekten öldürmezsin, değil mi?”

Jackson’ın geçmişi etrafında dans ederek ona her şeyi anlatması için bol bol fırsat verdi. Ancak Ryn’a söylemek, MHKM’nin kurallarını çiğnemek demektir. Üyelerin, evli olmadıkça bu bilgileri paylaşmalarına izin verilmiyordu. Çok saçmaydı. Bu nasıl bir düğün hediyesiydi? Bir evlilik cüzdanı, MHKM’yi gizli tutmak için gereken sadakat ve güveni satın almıyordu. Yine de bir şekilde yıllarca herkesi susturmayı başarmışlardı. Jackson, taktiklerinin ‘Koruyucu Melek’ statüsüne pek de layık olmadığını biliyordu.

“Ryn...” diye fısıldadı.

“Söyle bana. Onu öldürür müsün?”

“Evet.”

Ryn geri çekilerek bakışlarını onunkilere dikti ve gerçeği aradı. Jackson hayatında ilk kez, birinin –Ryn’ın– bu gerçeği görmesini istiyordu.

Evet. Nihai gerçek. Hayatında uğruna ölebileceği ikinci kadına mutlak bir teslimiyet.

Ryn sertçe yutkunarak o küçük kelimede boğuldu. Jackson gözünü bile kırpmadı. Gözlerini onunkilere dikti, çünkü onca can almış olmasına rağmen... Bir tanesinden bile pişmanlık duymuyordu.

Ryn’in bir sonraki sorusunu daha dudaklarından çıkmadan önce biliyordu.

“Aç dışında... Başka birini öldürdün mü?”

Ryn’in gözlerindeki yoğunluk onun cevabını bildiğini söylüyordu.

“Evet.”

Onu görüyor muydu? Onu *gerçekten* görüyor muydu?

Ryn’in gözleri kapandı. Jackson hiçbir şey söylemedi. Tek yapabildiği, onları tekrar açmasını beklemek ve ona aynı şekilde bakmaları için dua etmektir. Onu aynı şekilde sevmesi için. Onu kabul etmesi için... Jude’u kabul etmesi için.

“Bilmek istemiyorum.” Ryn başını iki yana salladı. “Be-ben bunu kaldıramam.”

“Ryn?”

Kırpıştırarak açtığı gözleri adamın çenesine, göğsüne, kollarına odaklandı... Ama gözlerinin içine bakmadı. “Cevap, evet. Korkarım ki her zaman evet olacak.”

Soru neydi?

O mavi gözler onunkilerle tekrar buluştuğunda, Jackson onları okuyamadı. İçlerindeki ısıltı akmayan gözyaşlarının başlangıcı mıydı, yoksa onu karanlıktan kurtaran hayat ışığı mıydı?”

“Seni hâlâ sevip sevmediğimi bilmek istiyorsun.”

Hem de her şeyden çok.

“Cevap, evet,” diye fısıldadı Ryn.

“Ama?”

Ryn, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce başparmağını alt dudağında gezdirdi. Ardından gülümsedi. Zevkten çok acı barındırıyordu, ama yine de bir gülümsemeydi. “Ama falan yok.”

Jackson kendini daha iyi hissetmeliydi –rahatlamış hissetmeliydi– ama hissetmiyordu. Neydi bu? Koşulsuz sevgi mi? Jackson kendisine hiç düşünmeden onu almasını ve arkasına bakmadan kaçmasını söyledi. Fakat Jude? Ryn’in onu da sevmesini istiyor-

du ama önce her şeyi bilmesini istiyordu. Jude her zaman Kutsal Kitap'a bağlı biriydi. Günahlarını Ryn'a itiraf etme ve vicdanını temizleme ihtiyacı, Jackson'ın dizlerini kırarak ve geçmişinden kaçmasını engelleyecekti.

On İkinci Bölüm

JONES

UÇAK OMAHA'YA İNDİĞİNDE, Gabe kullan-at telefonunu açtı. Kelly'ye onun adına günde en az bir kez mesaj atması için kendi telefonunu Luke'a bırakmıştı. Araç kiralama bankosuna giderken, Luke'un kullan-at telefonuna mesaj atarak ona tam da bunu yapmasını hatırlattı.

Sahte toplantısı hakkında Kelly'ye yalan söylemişti. Kelly ona güveniyordu ve o ana kadar, güvenmemesi için hiçbir sebep vermemişti. Luke'un, kaçırılması ve Jessica'nın ölmemiş olması ile ilgili inanılmaz hikâyesi ve onu geri alma planı falan derken, karısına yalan söylemesi için uygun bir an varsa onun bu an olduğuna kendini inandırmıştı.

Kiralık arabasını havaalanından alıp Peaceful Woods'a gitmesi uzun sürmedi. Her yer yeni yağmış bir kar tabakasıyla kaplanmıştı, ancak tuz ve kum karışımı serpiştirilmiş olan caddeler temizlenmişti. Sokağın girişinde kenara park edip doğru adrese gelip gelmediğini iki ve üç kez kontrol ettikten sonra ilerlemeye

devam etti. Aric James Monaghan'ın evine gitmek için aştığı kısa yolda karşılaştığı hız tümsekleri okullarda bile yoktu.

Gabe, tüm uçuşunu Jessica'yı görürse ne söyleyeceğini düşünerek geçirdi ancak tek bir kelime bile bulamadan Omaha'ya indi. Ya Jessica orada değilse? Ya kapıyı Aric Monaghan açarsa?

Gabe oraya giderken, güneş o günlük mesaisine son vermişti. Aric'inki hariç, tüm evlerin ışıkları garaj yollarını aydınlatıyordu. Gabe, tuğla duvara gömülü ev numarasını görmek için gözlerini kıstı. Siyah pencereler, herhangi birinin evde olma olasılığının yaklaşık sıfır olduğunu gösteriyordu.

Luke'u aradı.

"Onu buldun mu?"

"Henüz değil. Aric Monaghan'ın evinin önüne park ettim. Evde kimse yok gibi görünüyor."

"Kontrol et."

Gabe sırtıttı. "Ne kadar da parlak bir fikir."

"Peki, o zaman henüz kontrol etmediysen neden beni arıyorsun?"

"Kelly'ye mesaj attığından emin olmak için. Neden bu kadar gerginsin?"

"Çünkü çok endişeliyim. Ölüyorum burada!"

Luke'un kontrolden çıkması, bir UFO görülmesinden çok daha nadirdi.

"Ya onun izini sürerek... Onun izini sürmemi sağlayarak onu tehlikeye atıyorsan? Eğer bir tür tanık koruma programındaysa, geçmişinin onun dostu olduğundan emin değilim. Sen onun geçmişisin, Luke."

Gabe bekledi ve sonra ekranına baktı. "Hâlâ orada mısın?"

"Onu tehlikeye atmayacağım. Sadece iyi olduğunu bilmem gerek."

Luke'un kararlı ve samimi görünme çabasına rağmen, Gabe arkadaşını çok iyi tanıyordu. Eğer Jessica hayattaysa ve onunla birlikte olmazsa, Luke hayatına asla devam edemezdi.

"Senin için endişeleniyorum dostum. Başka bir adamla birlikte. Sonu iyi olamaz."

"Beni götüren adam, Jess'in birlikte olduğu adamın kanser olduğunu söyledi. Eğer o..." Luke'un sesi çatladı.

Gabe irkildi.

"Eğer o adama değer veriyorsa ve adam ölürse... Onun da öleceğinden korkuyorum. Bu onun için çok fazla. Onun hakkında senin tüylerini ürpertecek şeyler biliyorum. Sadece bana güven... Onu kurtarıyoruz."

"Ya kaçarsa? Bulunduğunu öğrenirse, kaçabilir."

"Beni ara... Onu bulduğunda... Beni aramanı ve telefonu ona vermeni istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam. Kapiya gidiyorum. Bana şans dile."

"Gabe?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim. Sen benim en iyi arkadaşısın ve baba olmaya hazırlanıyorsun. Senden benim için kendini riske atmanı istediğim için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Sana arkamı dönüp Kelly'ye geri dönmeni söylemeliyim, ama..."

"Ama o senin tüm lanet dünyan. Biliyorum. Herkesten daha iyi anlıyorum. Seni her zaman ailemden biri olarak gördüm, Jessica'yı da. Hadi onu geri alalım."

Birkaç saniye sonra hat kesildi. Gabe kaşlarını çatarak telefonuna baktı. Kelly'yi düşündü ve sonra onun kaybolduğunu hayal etti, ardından kararlı bir şekilde arabadan indi.

Kapıyı neredeyse bir düzine kez tıkladıktan ve zili aralıksız çaldıktan sonra evde kimsenin olmadığı sonucuna vardı, ancak işi garantiye almak için soğuk cam kapıyı birkaç kez daha çaldı.

“Yardım edebilir miyim?”

Gabe, bir kadının sesine döndü. Tüylü bir sabahlığa sarınmış ve bot giymiş yaşlı bir kadın ön verandasında duruyordu. Gabe, “Barışçıl amaçlarla geldim,” dercesine elini dostane bir tavırla kaldırarak caddenin karşısına geçti.

“Aric Monaghan’ı arıyorum.”

Kadının arkadaşça gülümsemesi soldu. “Genç adam, adını öğrenebilir miyim?”

“Eee... Andy.”

“Arkadaşı mısın?”

“Aslında, ben onun... Kız arkadaşının bir arkadaşıyım.”

Kadının gözleri irileşti. “Ah, Jillian’ı tanıyor musun?”

Jillian? “Evet. Çok eski dostuz. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ona sürpriz yapmak istedim.”

“Sana onun evine gitmeni söyledim, ama şu anda şehir dışında. Sanırım Jackson’la konuşmadın.”

Gabe, soğuk esintiden korunmak için ellerini ceplerine soktu. “Jackson?”

“Erkek kardeşi.”

“Ah, evet... Onunla yakın değildim, sadece Jillian. Adını unuttuğum için üzgünüm.” Gabe elinde olmadan biraz sırtıttı. Jessica ve Jude, Jack ve Jill olmuşlardı. Şahane.

Kadın başını sallayarak arkasını işaret etti. “Çavuş’un yanındaki evde oturuyorlar. Ama Jackson’ın, bayan arkadaşının evine gitmek için evden çıktığını gördük. Geçenlerde Jillian’ın benim evimde düzenlediği partide seks oynacağı sipariş etti, bu yüzden onun uzun bir süre geri dönmesini beklemiyorum, anlıyorsun ya?” Kadın garip bir şekilde göz kırptı, ama Gabe yine de onun bir göz kırpmaya olduğundan emindi. “Her neyse, kız arkadaşının evine yürüyerek gitti. Araba sürmenin çok tehlikeli olduğunu

söyledi. Çılgın adam. Sanırım sen de New Yorklusun? Elbette siz de bizim kadar kar görüyorsunuzdur.”

Hayır. New Yorklu değildi, *Jillian* ve *Jackson* da öyle. Hepsi San Franciscoluydu. Bu, Jackson’ın karda araba kullanma konusundaki endişesini açıklıyordu.

“Seks oynucağı mı?”

“İçeri gel tatlım. Bu konuşmayı dışarıda yapmak için hava çok soğuk. Sana biraz sıcak çikolata yapayım. Marşmelov sever misin?”

Gabe gülümsedi. Double espresso ile yapılan sade kahve severdi. “Kulağa mükemmel geliyor, teşekkür ederim.”

GABE’İN ARAMASINI BEKLEMEK, Luke’u kendini öldürmenin eşiğine getirmek üzereydi. Ona delilik nedeniyle gelen kadın, onun da delilikle flört etmesine neden oluyordu. Üç Heineken’den sonra, telefona cevap vermek için ellerini dağınık saçlarından hızla çekti. O olmalıydı. Hayatının konuşmasını yapmadan önce nasıl kendini alkole boğacak kadar aptal olabiliirdi? Önemli değildi. Sadece onu düşünmek bile diğer her şeyi yok etti. Onun ölüm haberini almak ve onu Teksas’ta görmek arasındayken geçen zaman, şimdiye kadarki en uzun kalp atışıydı.

Tekrar nefes almaya hazırды.

“Jessica?”

“Üzgünüm.”

“Gabe.” Luke yıkılarak elini tekrar saçlarına götürdü. Gözyaşları gözlerini yaktı.

“Evde değildi, Çavuş da yoktu. Ancak komşusu Greta Housby ile bir saatten fazla konuştum. Muhtemelen şimdiye dek konuşma zevkine nail olduğum en komik ve en ilginç kadın. Ama...

Pek de iyi haberler vermedi. Şimdi ne yapmamı istediğinden emin değilim.”

“Çavuş kim?”

“Üzgünüm. AJ, Aric James Monaghan. Çavuş diyorlarmış, çünkü kıdemli başçavuşmuş, hava kuvvetlerinden.”

“Neden geçmiş zaman kullanıyorsun?”

Gabe içini çekti. “Şükran Günü’nde ölmüş.”

“Jess nerede?”

“Bilmiyorlar. Cenaze töreni için Portland’a gitmiş. Jackson onlara kız kardeşinin eve hemen dönmeyeceğini söylemiş. Görünüşe göre yalnız kalmaya ihtiyacı varmış.”

“Jackson mı?”

“Üzgünüm. Buna asla inanmayacaksınız... Jude da hayatta. AJ’in yanındaki evde oturuyorlar. Jess, Lascivio’nun satış danışmanı. Hiç duydun mu?”

“Hayır.”

“Seks oyuncakları. Jess, seks oyuncakları satıyor ve Jude da piyano dersleri veriyor.” Gabe güldü. “Ve bu en iyi kısmı bile değil. Jessica ve Jude Day artık Jackson ve Jillian Knight. Jack ve Jill.”

Luke gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı.

“Kalmamı ve Jude ile... Jackson ile konuşmamı ister misin?”

“Hayır. Demek istediğim... Siktir! Bilmiyorum. Onlara kim olduğunu söyledin?”

“Jessica’nın ya da Jillian’ın eski bir arkadaşı.”

“Eminim komşu bayan, Jude’a birinin onları sorduğunu söyleyecektir ki bu da tekrar ortadan kaybolmalarına neden olabilir. Ama Jude biraz dengesizdir ve boynunu o kadar hızlı kırabilir ki geldiğini bile göremezsin.”

“Beni tanıyor, beni öldürmeyecek.”

"İçimden bir ses bana kız kardeşini güvende tutmak için öldürebileceğini söylüyor."

Jessica'nın bir vicdanı vardı. Ancak Luke'un, Jude'un akli dengesi hakkında kesin bir değerlendirme yapma şansı hiç olmamıştı.

"Yardımcı olmuyorsun. Ne yapmam gerekiyor?"

Luke kendini kanepeye bıraktı ve tavandaki gölgelere baktı. "Tanrım, bunu yeterince düşünmedim ve... Çok fazla içtim."

Gabe kıkırdadı. "İçinde senin kullan-at telefonunun numarasının bulunduğu bir kullan-at telefonu kapılarının önüne bırakmama ne dersin? Jude muhtemelen yarına kadar eve dönmeyecek. Şu anda Ryn'in evinde."

"Ryn kim?"

"Kız arkadaşı."

"Tekrar dene. Jude, kız arkadaş olayına girmez."

"Görünüşe göre Jackson denen bu adam giriyor. Greta, Ryn'in Jude'dan on yaş büyük olduğunu ve 'son derece sevimli' olduğunu söyledi."

"Şimdi, 'Jillian' ve AJ hakkında daha fazlasını öğrenmek ister misin, yoksa sen tamamen sarhoş olana kadar bekleyeyim mi?"

Luke'un, Jessica'nın başka bir adamla birlikte olduğunu duymayı kaldıracak kadar sarhoş olma ihtimali var mıydı? Asla.

"Telefonu ve numaramı bırak, sonra ikimiz de yakalanmadan önce Kelly'ye geri dön."

"Yarın bir uçak arayacağım."

"Teşekkürler, Gabe."

"Luke?"

"Evet?"

"Onu bulacağız."

Luke kendi kendine başını salladı ve ardından konuşmayı sonlandırdı.

On Üçüncü Bölüm

KNIGHT

AÇLIK.

Jillian mide bulantısıyla uyandı. Zaman mefhumunu kaybetmişti ve zindanda ne kadar süredir kaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Claire ile kaldığından daha uzun süre olduğu kesindi. Eğer buradan sağ çıkarsa, ev kalıcı olarak yerle bir edilecekti. Bir daha kimse o bodrumda acı çekmeyecekti.

“Bu çelik boruyla burnunu kıracağım ama seyircimiz gelene kadar olmaz.”

Aynı yerde günlerce oturduktan sonra Jillian'ın vücudunun sadece bir kısmında his vardı. Uyuşmuş olan kısımları ise hafif bir ağrıyla zonkluyordu: Omuz, baş, sırt. Uyku mahmuru gözle-ri karşısında, morarmış yüzü, bantlanmış burnu ve ellerindeki doksan santimlik çelik boruyla sandalyesinde oturan kişiye kayd. Köpek mamasının içindeki kurtçuklar çoğalmıştı. Koku midisini daha da bulandırdı.

“Adın ne?”

Psikopat Sürtük kahkaha attı. “Bir önemi var mı?”

Ağır göz kapakları rehavetle kırıştı. “Hayır. Yok.”

“Yani kim olduğumu ve ne bildiğimi merak etmiyor musun?”

Çirkin kaltak, Jillian’ın gözlerini tekrar açması için harcadığı çabaya değmezdi, o yüzden duvara dönerek başını iki yana salladı. “Sen psikopat bir sürtüksün ve bir bok bilmiyorsun. Lanet olsun!”

Buz gibi su vücudunu ıslatarak yüreğini ağzına getirdi ve nefes almasını imkânsızlaştırdı.

“Seninle konuşurken yüzüme bak.”

Jillian’ın dikkatini çekmişti. Jillian hem kadının sefil yüzüne hem de elindeki beş galonluk boş kovaya ölümcül bir bakış attı. Saf öfke, psikopat sürtüğün en sevdiği işkence biçiminin tüyler ürpertici etkilerini yok etmişti.

“Peki, senin sorunun ne? Neden kocanın diğer kadınları becermesine engel olamıyorsun? Astım spreyinden bir fıs çekmek için seks sırasında çok fazla ara vermen mi gerekiyor? Oral seksi beceremiyor musun? Yoksa içten dışa o kadar çirkinsin ki tedavi olamıyor musun?”

Kadın tekrar yerine oturarak astım spreyine baktı. Jillian sırtı. Duyduklarından sarsılmıştı ama bir nefes çekmek onu zayıf hissettirirdi. Jillian onun çelişkisini sezdi. Spreyi kullanmak yerine, su şişesinin kapağını açtı ve kesinlikle açıklayıcı olacak bir cevap vermeden önce sinirlerini yatıştırmak için zaman kazanarak sudan uzun bir yudum aldı.

“Luke bize katıldığında, ona Çavuş Monaghan’ı nasıl becerdiğini tek tek anlatacak mısın?” Psikopat Sürtük üstünlük yanılmasından keyif alarak güldü. “Elbette anlatacaksın... Yoksa onu hedef tahtası olarak kullanacağım.” Ayağını masanın bacağına dayanan yaya vurdu.

Luke her zaman onun en büyük zaafı olacaktı ve onu esir alan kişi de bunu biliyordu. Jessica, Luke’un “korunması” konusun-

da ısrar ettiğinde, Knox her zamanki gibi sinir krizine girmişti. Evlenmelerine bir saat kalmıştı, Luke'un MHKM ve Jessica hakkında her şeyi bilme hakkını kazanmasına bir saat kalmıştı. Çoğu erkek gibi Knox da aletini pantolonunun içinde tutamamıştı ve onu yoldaşının kızının kışına soktuğu an, Jessica'nın her isteğini yerine getirme ya da babası ile erkek kardeşinin ellerinde ölme kaderine teslim olmuştu. Knox, hâlâ yaşadığı için şanslı olduğunu biliyordu.

"Luke'u incitmeyeceksin."

Kadın gözlerini devirdi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü beni okla kolumdan vurdun ama yaraya bakamadın bile. Senin burnunu kırdım ve karşılığında sadece soğuk suyla yıkandım. Fakat en rahatsız edici olanı, kocanı becerdiğimi iddia etmen ve yine de hâlâ nefes almam." Jillian sırtıttı. "Söylesene... Onu becerdikten sonra ne tür yaralar bıraktım... Çünkü ben *her zaman* izimi bırakırım."

Kadın öyle biz hızla ayağa kalktı ki sandalyesi geriye uçtu. Jillian, şişmiş bir dudak, tırmalanmış bir sırt ya da ısırik izleriyle dolu bir omuz itirafı bekledi. Ama onu kaçırın kadının astım spreyini kapıp merdivenlerden yukarı koşmadan önce söylediklerini duymayı hayal bile edemezdi.

"Kırık bir burun, dökülmüş iki diş, üç kırık kaburga ve delinmiş bir akciğer."

On Dördüncü Bölüm

RYN YATAK ÖRTÜSÜNÜ tekmelemiş bir halde yüzüstü uyuyordu ve çıplak kıcıyla Jackson'ı tekrar yatağa davet ediyordu. Piyano dersi, o sabah tesadüfen kuzeyi gösteren ve giyinirken birkaç kez düzeltmek zorunda kaldığı pusulasını takip etmesine engel olmuştu. Jackson, Ryn anal seks yaşağını kaldırmadığı sürece çıplak ve yüzüstü uyumanın yasak olduğunu ona hatırlatmayı aklının bir kenarına yazdı.

"Gitmek zorundayım," diye fısıldadı kadının kulağına, sonra dudaklarını ensesine bastırdı.

Ryn'in omuzları sarsıldı. "Gıdıklanıyorum," dedi uyku mahmuru bir sesle.

"Bunu örtmezsen yakında *benim* olacak." Jackson, Ryn'in poposunu avuçladı.

Sırtüstü dönerek dalgalı saçlarının yüzüne dökülmesine neden olan Ryn, yatak örtüsünü tutup göğsüne çekti. "Ateş basması. Ara sıra oluyor. Vücut ısısı her zaman anormal derecede yüksek olan bir adamla aynı yatağı paylaşmak da pek yardımcı olmuyor."

Jackson sırtıttı. “Ateşli olduğumu düşünüyorsun. Güzel.” Tişörtünü gereğinden çok daha yavaş giydi. Hayatında ilk kez bir kadının, vücuduna bakmasını istiyordu. Çok kısa bir süre önce kefare, kurtuluş ve sonsuzluk arayışı içinde onunkine taptığı için bu son derece adil görünüyordu.

“Yaşlandığında ve elastikiyetini kaybeden cildin kas erimesi yüzünden sarmaya başladığında, tüm bu dövmelelerin son derece çirkin görüneceğinin farkındasın, değil mi?”

Jackson dudaklarını bükerek başını yana eğdi ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Hımm... Ama yine de beni seveceksin, değil mi?”

Ryn omuz silkti. “Duruma göre değişir. Seni daha yeni bir modelle değiştirmem gerekebilir.”

“Yani torunun olacak kadar genç biriyle mi?”

Ağzı bir karış açık kalan Ryn, Jackson’ın kafasına bir yastık fırlattı. “Seni eve bırakmayı teklif edecektim ama bu yorumdan sonra kendin de gidebilirsin.”

Jackson yastığı ona geri fırlattı ve sonra çoraplarını giymek için yatağın kenarına oturdu. “Zaten bu havada araba kullanmamalısn.”

Ryn kıkırdadı. “*Bu hava mı? Ne? Sokaklardan temizlenmiş birkaç santim karda mı? İhtiyacım olacağından değil ama Rav’ım dört çekişli. Eh... Garaj yolumu kaplayan buz çözücülerin içinde geçmek için ona ihtiyacım olabilir.*”

Jackson gözlerini kısarak Ryn’in dizini tuttu ve kadın merhamet dilenerek bir dizi özür sıralayana kadar sıktı.

Ryn, “Yeter!” diye soluyarak onun elinden kurtuldu ve o gün Omaha’daki tüm karları eritecek kadar parlak bir gülümsemeyle ışıldadı.

“Hep böyle mi olacak? Hayatımızın geri kalanı boyunca hayatta kalma becerilerimi mi eleştireceksin? Onlarla alay mı edeceksin?”

Ryn’in gülümsemesi bir parça soldu. Sonra tepkisini dizginlemesi gerekiyormuş gibi dudaklarını ısırdı.

“Ne?”

Ryn başını iki yana salladı. “Bir şey yok. Şey, bunu söylemen hoşuma gidiyor ama aynı zamanda beni ölesiye korkutuyor.”

Jackson eğilerek yüzünü onun boynuna gömdü ve hayal bile edilemeyecek kadar bağımlılık yapan tenin tadına baktı. Ryn parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Vücudu, “bura-ya gel” diye bağırarak onunkine doğru yükseldi.

“Sen ve ben, bebeğim. Üstesinden gel artık,” diye mırıldandı Jackson.

“Senin benim üstemden gelmeni tercih ederim.” Ryn bir bacağına örtülerin arasından kurtardı ve onu daha yakına çekmek için beline doladı.

“Gitmek zorundayım.” Jackson güldü ve kadının bacağına tutarak belinden çekti.

“Bay Knight, bana hayır mı diyorsunuz?” Genç adam ona bakana kadar saçlarını çekti.

Jackson gözlerini kısarak saate baktı, sonra dişlerinin arasından bir nefes aldı. “Korkarım öyle.” Dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktıktan ve sonra burnunun ucuna bir öpücük kondurduktan sonra iç çekerek uzaklaştı. “Bugünden sonra işimi bırakacağım. O zaman beni sonsuza dek yatağına bağlayabilirsin. Anlaştık mı?”

“Bu sadece basit bir yatak. Seni bağlayabileceğim hiçbir yeri yok.”

Jackson kapıya gidip kapının kolunu tuttu. “Sana yeni bir yatak alacağım.”

“İşini bırakırsan bunu nasıl yapacaksın?”

Jackson omuz silkerek kapıyı açtı. “Bir kahve kutusu ya da onun gibi dahiyane bir şey bulacağım.” Göz kırptı ve kapıyı arkasından kapattı.

“Seni seviyorum!” diye bağırdı Ryn.

Jackson merdivenlerin tepesinde durakladı. Ryn’in sözleri’nin uzak yankısı, çocukluğundan bir hatırayı hızla geri getirdi. Annesi, alt kattaki ikizlerine okula gitmeden önce “sizi seviyorum” diye bağıırıyordu. Annesinin yaptıklarından hâlâ nefret ediyordu. Bir yalanı yaşadığı için babasından nefret ediyordu. Kız kardeşine söylemesini engelleyen o koşullardan nefret ediyordu.

Yatak odasının kapısının diğer tarafındaki kadına âşık olan adamın tekrar sevebilmesi için tüm Day ailesinin ölmesi gerekmişti. Ve seviyordu... Jackson, Ryn’i seviyordu.

“Ben de seni seviyorum ateşli taze!”

JACKSON EVE DÖNERKEN minik kar taneleri rüzgârda savruluyordu. Karla ilk deneyimi karşısında verdiği aşırı tepkiye yüzünü buruşturdu. Kış aylarında San Francisco’dan daha fazla çıkmalıydı.

Stan, Greta’nın evinin önünden el salladı. Bir çeşit tulum giyiyordu ve bir kar küreğini ustalıklı kullanıyordu. Adam yetmiş yaşındaydı ve yirmili yaşlarındaki erkeklere taş çıkartıyordu.

“Dernek aidatlarımızın kar temizleme işini de karşıladığını sanıyordum,” diye seslendi Jackson araç yolundan.

“Karşılıyor, ama o aptallar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Tüm bu karı daha iyi temizlemez ve biraz buz çözücü atmazsan, sümük gibi kaygan yollarda toplanırlar.”

“Buz çözücülerden yana olan bir adam.” Jackson sırıttı. “Seni çok iyi anlıyorum. Bir sürü buz çözücü.”

İçeri girerken kapının yanındaki karla kaplı küçük kutuyu aldı ve sonra botlarını çıkardı.

Kutuda bir cep telefonu ve üzerinde numara yazılı olan bir not vardı. Onunla iletişim kurması gereken kişi Jillian olmalıydı ama Jackson’ın bir telefonu zaten vardı, onunsa yoktu. Neden bir kullan at telefon göndermişti ki?

Jackson onun sesini duymak için can atarak, hiç tereddüt etmeden numarayı aradı.

“O nerede?”

Jackson, hattın diğer ucundaki sesi anında tanıyarak gözlerini kapattı. “Hayatına gerçekten bu kadar az mı değer veriyorsun? Ailenin hayatına? Kapat. Telefonunu yok et. Ve onu unut.”

“Jude,” diye fısıldadı.

Jackson, Luke’un acısını ve çaresizliğini hissetti. Ryn ile tanıştığından beri her şeyi hissediyordu. Duyguların ayrımı yoktu. Ya hep ya hiçti. İnsanlık, acı ve zevk arasındaki ince çizgide yer alıyordu.

“Neredesin?”

“Evde,” diye yanıtladı Luke.

“Telefon buraya nasıl geldi?”

“Bir arkadaşımla.”

“Adresi nasıl buldun?”

“Houston’daki otelden. O nerede?”

“Luke... Sen...”

“Tanrı şahidim olsun, eğer bana anlamadığımı söylemeye kalkarsan kendimi kaybedeceğim. Aric’i biliyorum, öldüğünü biliyorum, biliyorum...”

“Ne? Ailemizin öldürüldüğünü biliyor musun? Sahte ölümlerimizi planladığımızı biliyor musun? Bahse girerim seni de bizimle getirebileceğini bilmiyordun. O seni geride bırakmayı seçti. Bu onun seçimiydi. Jess seni sevdi ama başka bir adama âşık oldu ve onun kaybının yasını tutuyor. Nerede olduğunu bilmiyorum ve gerçek bu. Telefonu burada, masamızın üzerinde duruyor. Bana kızgın... Hayata kızgın. Hazır olana kadar onu geri getiremem. Sana saygı duyuyorum Luke, gerçekten, ama Jessica bulunmak istemiyor. Ne senin tarafından ne de benim tarafımdan. Onu seviyorsan, gitmesine izin verirsin.”

“Onunla evlenmeme bir saat kalmıştı. Karım ölmüş gibi hissediyorum. Karımı başka bir adam almış gibi hissediyorum. Karımın şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Gitmesine izin veremem... Nefes alamıyorum. Bırak beni öldürsünler çünkü ben zaten ölüyüm.”

“Annenle babanın ve kardeşlerinin aynı fikirde olmayacağını eminim.”

“Onu sevdiğim için bencil bir piç gibi hissetmeme neden olma. Düğünümüzden çok önce, ben onu seçtim... Diğer herkesin yerine.”

“Ama o seni seçmedi.”

Luke güldü, küçümseyici bir ses tonu vardı. “Yanıyorsun. Kendini seçmediği için beni terk etti. Kendini asla seçmedi çünkü kendini asla böyle bir mutluluğa layık görmedi. Bu benim işim olmalıydı. Hayatımın geri kalanını karıma isteyebileceği her şeye layık olduğunu kanıtlayarak geçirmem gerekiyordu.”

Jackson koltuğa çöktü. Yenilgi, on yılı aşkın bir süredir kapalı bir kasa gibi olan vicdanına sızdı. Ryn o kasayı kırıp açmış ve ona hiç de hoş olmayan empati duygularını bulaştırmıştı. Bu empati ile sorumluluk gelmişti. Luke’un nefes alamamasından ya da Jessica’yı bulmak için intihar görevine çıkmasından sorumlu olmak istemiyordu.

“Eve gelmeye karar verirse, onu aradığını söylerim.”

“Kahretsin! Onun ikizi olup da bir şeylerin ters gittiğini nasıl görmezsin? O senin gibi değil, Jude. Bir münzevi gibi saklanmak hiçbir zaman onun tarzı olmadı. Dıştaki güç, içteki en kırılgan ruhu bile gizler. İnsanlara *ihtiyacı* var, bu yüzden üniversitede Kelly’ye bir can simidi gibi sarıldı ve her hafta sonu annenle çay içti. Bu yüzden garajda babanla arabalar üzerinde çalışarak ve seninle dövüşerek geçireceği her dakikayı iple çekti. Aric denen o herifi sevdiyse, şu anda çok acı çekiyor olmalı ve onu kızdırmak için her ne yaptıysan, bu onu sahip olduğu tek kişiden uzaklaştırdı ve şimdi yapayalnız. Jessica tek başına kalamaz. Onu bulmalıyız. Bir sorun var. Onu o gün Houston’da gördüm, tanıdığım kadının içi boş bir kabuğu gibiydi. O yüzden her ne yaptıysan, bunu düzelt ve onu bulmama yardım et.”

Jackson, *Jude*, Luke’un çaresiz, kontrolden çıkmış tarafını hiç görmemişti. Büyük Dr. Jones son derece kontrollü ve otoriter biriydi. Analitik zekası, her zaman konuşmadan önce düşünmesi konusunda ısrarcıydı. Jessica onun içine işlemiştir. Damarlarında dolaşüyor ve zihnini etkiliyordu.

“Düzeltemem... Hiçbir zaman.”

“Buna inanmıyorum.”

“Neye inandığın umurumda değil. Burada değildin. Aric ile birlikte onun da öldüğünü görmedin. Adamın acısına bir son vermiyordum. Kardeşimi kurtarmak zorundaydım.”

Jackson, son derece zeki bir adamdan diğerine, daha fazla açıklamanın gerekli olmayacağını biliyordu.

“Onu bulacağım.” Luke görüşmeyi sonlandırdı.

Jackson, telefonu odanın diğer ucuna fırlatarak şöminenin etrafındaki taşa çarptı. “Kahretsin!” Ellerini alnına bastırarak dişlerini gıcırdattı. “Lanet olası intihara meyilli psikiyatrist.”

Luke'un kendi hayatını tamamen hiçe sayması onun ölmesine neden olacaktı. Luke lrse, Jillian bir daha *asla* nefes alamazdı. Claire'in, ebeveynlerinin ve AJ'in acısı ile baa çıkmak imkânsız görünüyordu ama bunu yapmıştı.

Luke? Bunu asla kaldıramazdı.

Jessica, ebeveynlerinin asla sahip olmadığı şeylere sahipti. *Her şeye* sahipti. Luke ölürse resmen *hiçbir şeyi* kalmayacaktı.

On Beşinci Bölüm

DAY

ARZU VE **HAYRANLIK** dolu bakışlar Jessica'nın vücudunda gezindi.

"Bana böyle bakmayı asla bırakma." Jessica, askısız, kırmızı gece elbisesinin yere kadar uzanan eteğini kaldırdı ve siyah takım elbisesi ve bembeyaz gömleği içindeki yakışıklı nişanlısının kendisiyle uyumlu kırmızı kravatını düzeltmek için yatak odasının diğer ucuna geçti.

Luke onun elini tuttu. İkisi de kravatın zaten düzgün olduğunu biliyorlardı. Luke'un kravatıyla oynamak, aşırı detaycı kişiliğine takılmak için en bilinen yöntem haline gelmişti.

"Peki, sana nasıl bakıyorum?"

Jessica'nın gözleri, nişan yüzüğünü düzelten parmaklara odaklandı. Luke bunu çok yapıyordu, sanki onun hâlâ orada olduğuna -gerçekten evet dediğine- dair kendini temin etmeye ihtiyacı vardı. Bu, Jessica'yı her zaman gülümsetiyordu.

"Bir rüyaymışım gibi."

“Öyle misin?” Luke’un eli, yüzüğünden bileğine doğru kayarak kolunda gezindi ve bütün tüylerini diken diken etti.

Jessica kırmızı dudaklarını büzerek, boyalı kirpiklerinin arasından dünyanın en muhteşem yüzüne baktı. “Hımm... Belki. Ama erotik bir rüya mıyım? Evet.”

Luke sırıttı. “Sadece tek bir bakışınla beni tüm haysiyetimden ve irademden yoksun bırakıyorsun. Geriye kalan tek şeyin takım elbise içindeki yürüyen bir ereksiyon olduğuna eminim.”

Jessica güldü. “Hadi, gidelim. Söylentilere göre, bu partide sınırsız içki varmış. Eğer şanslıysan biraz sarhoş olurum ve daha sonra sen de sayı yapabilirsin.” Gümüş rengi topuklu ayakkabıları üzerinde dönerek koridordan ön kapıya doğru ilerledi.

“İkinci kadeh şampanyanı bitirmeden ‘dans pistinde’ bacaklarımdan birine sürtüneceğine on dolara bahse girerim.”

Jessica gözlerini kısarak rujunu çantasına attı. “Bir kez. Bu sadece bir kez oldu, çok fazla içmiştim ve dans pisti çok kalabalık olduğu için kimse görmemişti.”

Asansöre binmeden önce Jones’u başından öperken, Luke kapıyı açtı.

“Bu bir ödül töreniydi ve ben onur konuğuydum. Dans pisti yoktu. Kabul konuşmam sırasında koca bir şişe şarabı devirdikten sonra asansör müziği eşliğinde meslektaşlarımla önünde bana kucak dansı yaptın.”

Asansör kapısı otoparka açıldı. Jessica arabaya doğru ilerlerken başını dik tuttu.

“Bütün o lanet olası konuşma boyunca bana davetkar gözlerle bakıyordun. Herkes senin ne düşündüğünü görebiliyormuş gibi hissettiğim için gerildim, bu yüzden sinirlerimi yatıştırmak için içmeye devam ettim.”

“Sana ‘davetkâr gözlerle’ bakmıyordum. Topluluk önünde konuşmayı sevmiyorum ve *sinirlerimi yatıştırmak* için senin tanıdık yüzüne bakıyordum.” Luke arabanın kapısını onun için açtı, sonra sürücü koltuğuna geçti.

Tüm yol boyunca birbirlerine baştan çıkarıcı bakışlar atarak partiye gittiler. Jessica, Luke’un eğlenceli tarafını seviyordu. Bunu görme şansını elde eden çok fazla insan yoktu ve bu onu daha da seksi hale getiriyordu.

“Uslu dur,” diye fısıldadı Luke kulağına, otel lobisine adım atarlarken. Adamın derin sesi her türlü sapkın düşüncüyü uyandırıyordu ve hiçbirisi “uslu durmak” başlığı altında yer almıyordu.

Büyük Balo Salonu’nun girişine yaklaştıklarında, Jude ceke-tiyle kravatını düzelterek kadınlar tuvaletinin bulunduğu köşeyi döndü.

“Yapma,” diye uyardı kız kardeşini, çatik kaşlarına eşlik edecek kelimeleri söylemesine fırsat vermeden. “Luke.” Jude sırtıarak başıyla selam verdi.

“Son derece uygunsuz hareketlerin için sana beşlik çakmayacak, yumruk yumruğa çak yapmayacak ya da başka herhangi bir onay vermeyecek, bu yüzden ona *sakın* gülümseme.”

Jude’un kaşları havaya kalkarken dikkati Luke’a odaklandı. “Dostum, gerçekten senin adına konuşmasına izin mi vereceksin? Bana sorarsan buna hanımcı olmak denir.”

Luke’un gözleri Day ikizleri arasında gidip geldi, ikisi de onu diğerinin tarafını tutması için cesaretlendiriyordu. “Evli miydi?” Tuvaleti işaret etti.

“Hayır.”

“Prezervatif?”

“Evet.” Jude sırtıttı.

Luke omuz silkti. “Eh, sanırım buradaki işim bitti.”

“Tanrı aşkına, lanet olsun! Bu da ne demek oluyor?”

“Vay... Vay... Vay... Kızımın sesini duyduğumu sandım.” Grant, balo salonunun kapısını açtı ve çocuklarının ve hainin içeri girmesi için kenara çekildi. “‘Tanrı aşkına’ ve ‘lanet olsun’ kelimelerini aynı cümlede kullanan çok fazla kadın tanımıyorum.” Jessica’yı yanağından öptü, sonra Luke’a kızının hâlâ ona ait olduğunu göstermek istercesine sıkıca sarıldı.

“Merhaba, baba. Özür dilerim. Jude’un hatasıydı...” Babasının kolları arasındayken Luke’a gözlerini kıstı “...ve Luke’un.”

“Siz çocuklar neden benim küçük kızımı kızdırıyorsunuz?”

Jude, yanlarından geçen garsondan bir kadeh şampanya kap-tı. “Benim cinsel hayatımı ya da Luke’un konuşma özgürlüğünü ve kendi adına düşünme hakkını onaylamıyor.”

Jessica, babasının kolları arasından sıyrılıp Jude’a doğru atıldı, ancak Luke rezalet çıkmasına engel olmak için kolunu onun beline dolayarak onu durdurdu.

“Erkek fahişe!” diye çıkıştı Jessica öfkeden köpürerek.

“Jessica!” diye uyardı Grant.

Jude şampanyasının tamamını kafasına dikti, sonra kalabalığın arasına karışarak omzunun üzerinden ona sinsi bir bakış attı ve dilini çıkardı.

“Nasıl bu hale geldiğini anlamıyorum. Sen ve annem mükemmel bir evliliğe sahipsiniz. Artık durulmalı ve bir aile kurulmalı, bulduğu her deliğe aletini sokmamalı.”

Babasının yüzündeki düşünceli bakış hiçbir güvence vermi-yordu. Aksine, yüzünde hüznü bir ifade vardı. Ardından kızının söylediklerinin doğru olduğuna dair tek bir açıklama yapmadan onu başından savdı.

“Bununla çok işiniz var Doktor Jones.” Grant döndü ve Jessica’ya ikinci bir bakış atmadan uzaklaştı.

Jessica'nın ağız bir karış açık kaldı.

"Yapma." Luke, onun ağızını kapatmak için iki parmağını çenesinin altına bastırdı.

Jessica onun elini vurarak uzaklaştırdı. "Bir şey söyleme fırsatı bulamadan herkesin 'yapma' demesinden bıktım, çok tahmin edilebilir biriymişim gibi. Ne diyeceğimi bilmiyorsun."

"Doğru. Ama ne düşündüğünü biliyorum ve sözlerinle düşüncelerin arasında sadece iki saniyelik bir gecikme var."

Jessica yumruklarını beline koydu. "Çok komik, senin medyum değil, psikiyatrist olduğunu sanıyordum. Ama lütfen, bana ne düşündüğümü söyle."

Luke konuşmak için bekledi, çünkü onun sözleriyle düşünceleri arasında iki saniyeden fazla bir gecikme vardı.

"Ve bana sırtıtmaya falan kalkma sakın Jones!"

Luke'un dudakları bahsi geçen sırtıtışla mücadele ederek gerildi. Sadece kontrolü tamamen eline almış olan Luke'un yapabileceği gibi, derin bir nefes alarak kendini toparladı ve içindeki psikiyatristi dışı vurdu.

"Bizim, Grant ve Sunny ya da Jude ve içinde olup bitenleri bastırmak için kullandığı kadınlar değil de Luke ve Jessica olduğumuza dair sana bir kez daha güvence vermek için bir konuşma hazırlıyordum. Ama bana o kadar kırgınsın ki şimdi bunun geleceğimizden şüphe duyma ile ilgili olmadığını düşünüyorum, sanırım..."

Jessica onun dahiyane açıklamasını duymak için can atarak eğildi. "Sanırım ne?"

Sonra ortaya çıktı. O lanet olası sırtıtış.

"Sanırım Jude'un istediği yerde istediği şeyi yapmasını kısıtlıyorsun. Hiçbir kurala veya ahlaki beklentiye uymuyor."

"N-ne? Kısılandığımı mı düşünüyorsun? Onu..."

“Kıskanmıyor musun? Bu takım elbiseyi giyip kravattı taktı-
ğımdan beri beni gözlerinle soyuyorsun. Normalde de çok sansür-
lü konuşmazsın, ama bu akşam argo kelimeler havada uçuşuyor.
Beni erkekler tuvaletine götürüp benimle birlikte olmak istediğini
biliyorum. Bir elinde kırbacın, diğer elinde bir avuç dolusu saçım
ile üzerime oturup beni sürmeden önce ellerimi arkamda bağla-
mak için bu kırmızı kravattı kullanacağına bahse girerim.”

Nutkunun tutulmasına neden olabilecek tek adam bunu yine
yapmıştı. Haklıydı. İçinde büyüyen bir öfke vardı, ama bunun
gerçek nedeni vicdanına sızmamıştı. Adet öncesi sendromu de-
ğildi. Bu sadece bir histi, tanımlanmamış bir histi. Duyguları se-
bepsiz bir etkiydi. Jessica bu duygudan nefret ediyordu.

Ancak ne olduğunu tanımlayamaması ne *olmadığını* bilmesi-
ne engel değildi. Luke’u otelin tuvaletine götürüp ona cinsel ola-
rak hükmetmeye ihtiyacı yoktu. Bunu biliyordu, Luke da öyle.
Luke Jones bir doktor ve bir erkekten çok daha fazlasıydı. O bir
fenomendi; hayatta sadece Jessica için var olan biriydi. Kader
gerçekti ve jilet gibi bir siyah takım elbise, kırmızı kravat ve bak-
lava desenli çoraplar ile önünde duruyordu.

Öfke uçup gitti ve yerini, onu sevgisine boğarak kendi de-
liliğinden kurtaran adama özel olan bir gülümsemeye bıraktı.
“Üzerine bastığın toprağa tapıyorum.”

Yüzünde kör edici bir gülümseme beliren Luke onu kollarına
çekip kulağına fısıldadı. “İmkânsız. Seninle birlikteyken ayakla-
rım yere değmiyor.”

LUKE, JESSICA’NIN, KARISI olacağı günleri –tam saniyesine
kadar– saymıyormuş gibi soğukkanlı davranmaya çalışıyordu.
Sunağa ulaşana kadar onu bir arada tutmak en büyük engeli gibi

görünüyordu. Genç kadın, her gün, mutluluklarını çalmakla tehdit eden, sonsuza dek mutlu yaşamının mümkün olduğundan şüphe duymasına neden olan iblislerle savaşıyordu.

Jude'un berbat durumda olduğunu görmek için psikiyatristi diploması almaya gerek yoktu. Neden? Luke bilmiyordu ve Jessica'nın da hiçbir fikri yok gibiydi. Ancak annesiyle babası bir şeyler saklıyor gibiydi. Jessica ile sadakatsizlik tartışması yaptıkları gün Sunny'nin gözlerinde bunu görmüştü. Grant de Sunny ile mükemmel bir evlilikleri olduğuna dair biricik bebeği Jessica'ya güvence vermeyerek bunu doğrulamıştı. Korkak adam ona bakmamıştı bile. Luke, Jessica'nın da bunu gördüğünü biliyordu ama inkâr, gerçeği kalbinden uzak tutuyordu.

"Selam tatlım." Herkes mumlarla, yeşil dallarla, şampanya kadehleriyle ve kızılçık buketleriyle süslenmiş büyük yuvarlak masaya oturmadan önce Sunny, Jessica'ya sarıldı.

"Anne, her şey harika görünüyor."

Luke, Jessica'nın sandalyesini çekti ve sonra onu öne doğru iterken eğilip boynunu öptü. "Bu gülümseme, güzel yüzünde çok daha iyi görünüyor," diye fısıldadı.

Jessica kolunu kaldırdı ve onu birkaç saniye daha yakınında tutmak istercesine parmaklarını ensesindeki saçların arasına soktu. Aynı el bir seri katilin canını almıştı. Bu mümkün görünmüyordu. Luke onun dokunuşuna *tapıyordu*. Onu arzuluyordu. Bunun için yaşıyordu.

"Hiçbirini kendime mal edemem. Her şey bağışlandı."

"Ama birinin bu bağışları toplaması gerekiyordu." Luke, peçetesini kucağına sererken Sunny'ye gülümsedi.

"Harika arkadaşlarım var."

"Nüfuzlu arkadaşları var." Jude, Jessica'nın diğer tarafındaki yerine oturdu.

Grant de Luke kadar gergin görünüyordu. O akşam iki kardeş arasında bir yemek savaşı veya kavgaya çıkma ihtimali ortalamanın üzerindeydi.

“Gönüllü olduğum yıllar boyunca hayatın her kesiminden insanlarla tanıştım. Ama evet, nüfuzlu olanlar tabağı bin dolarlık yardım yemeklerini mümkün kılıyor.”

“Bunun yerine bu yemeğı neden evsizlere vermiyorsunuz?” Jude annesine keskin bir bakış attı.

Jessica kardeşinin bacağına tutup parmakları bembeyaz olana kadar sıktı; ancak Jude tepki vermedi.

Luke, Sunny’yi severdi. Day klanında fevri olmayan tek kişi olarak, yanıt vermeden önce bekleyip düşünürdü.

“Son sekiz yıldır bu davetlere katılıyorsun sevgili oğlum. ‘Her şey bağışlandı’ cümlesinin nesini anlamıyorsun? Odaları otel bağışlıyor, yiyecekleri üç farklı yemek şirketi bağışlıyor, dekorasyonları iki yerel çiçekçi dükkânı bağışlıyor ve müzik grubu da bu gece ücretsiz olarak çalıyor. Her yıl bu paranın alıcısı olarak iki yerel yardım kuruluşu seçiyoruz. Ancak bu kadar başarılı olmamızın nedeni, bu yemek davetini her bağışçıya özel olarak teşekkür etmek ve katkıları sayesinde yaşamların nasıl değiştiğini bilmelerini sağlamak için bir fırsat olarak kullanmamızdır.”

“Pislik gibi davranmayı kes,” diye tısladı Jessica dışlerinin arasından.

Jude sandalyesini geriye itti ve arkasındaki adama sandalyesine çarptığı için özür diler gibi bir bakış atmaya çalıştı.

“Pislik olan tabii ki de benim, çünkü küçük Jessica asla bir pislik olamaz.” Jude ayağı kalktı ve kız kardeşinin tepesine dikildi.

Jessica ellerini yumruk yaptı. Luke onun kollarını tuttu, parmaklarının altındaki kaslar çelik gibiydi.

“İkiniz de dışarı.” Grant otoriter bir tavırla ayağı kalktı ve odanın sıcaklığını sıfır derecenin altına düşüren bir bakışla ikizlerini hizaya getirmeye çalıştı.

Luke'un elinden kurtulan Jessica ayağa kalktı ve gözlerini kısarak Jude'a baktı. Jude arkasını döndü ve peşinde Jessica'yla birlikte insan denizinde ilerledi.

"Bırak gitsinler."

Luke gözlerini kısarak Grant'e baktı. Jessica'nın ebeveynlerine bir dereceye kadar saygı duyuyordu ancak Jessica ve Jude arasındaki gerilimi dağıtmak için hiçbir şey yapmamaları, onların tutumlarını sorgulamasına neden oluyordu. Ancak ebeveynlik becerilerine kafa yormak beklemek zorundaydı. Luke, balo salonunun kapılarından dışarı fırlayarak her iki yöne de baktı. Ama gitmişlerdi.

"SENİN DERDİN NE?" Jessica, otelin katlı otoparkına park edilmiş siyah Jetta'sına doğru ilerleyen Jude'un ceketinin kolunu tuttu.

Jude hızla ona döndü, çenesini sınıksız kenetlemişti ve gözlerinden öfke fışkırıyordu. Jessica geri adım atmadı. Asla kardeşinden geri adım atmazdı.

"Annene, babana ve yakışıklı prensine geri dön. Git ve lanet olası peri masalını yaşa."

Jessica başını iki yana salladı; karnında öfke, gözlerinde yaş vardı. "Peri masalı mı? Ciddi misin sen?" Kardeşini itti.

Jude yumruklarını sıkarak hırladı.

"Dünya tarihindeki en büyük yanılsamayı gerçekleştirmeyi başardım. Luke beni *seviyor*. Kurtarılabilir olduğumu düşünüyör." Gözyaşları dökülürken son kelimedeki sesi çatladı. Parmağını ikisinin arasında salladı. "İkimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz, ama *sen* öylesin."

Jude'un gözleri kocaman açıldı. "Bir herifin canını aldın. En iyi arkadaşını öldüren lanet olası bir seri katilin. Benim kaç kişiyi

öldürdüğüme dair bir fikrin var mı? Ben bilgisayar mühendisi kılığına girmiş bir katilim. Çoğu insanın sakız çiğnediği gibi kadınları beceriyorum çünkü aşk hakkında seni mahvedecek şeyler biliyorum.” Kız kardeşi gözlerindeki her acı zerresini görebilinceye kadar öne eğildi. “Akıl sağlığının son kırıntısını da yok edebilirim.”

Ayağa kalktı, çenesi bir kaya gibi sertti. “Şimdi pişman olacağım bir şey yapmadan ya da söylemeden önce git.”

“Beni korumayı bırak,” diye fısıldadı Jessica.

Bir şey onu mahvediyordu ve Jessica bunu hissediyordu. Aralarındaki bağ böyleydi. Hiç kopmadan sonsuza dek böyle kalacaktı. Onun acısını hissedip de görememek kadar kötü bir şey yoktu.

“Üzgünüm, prenses. Seni korumak benim işim.”

“Vur bana pislik. Tüm o saçma sapan lakapları kullanarak korkaklık yapma.” Jessica onu tekrar itti. Kardeşinin aşağılayıcı yorumu, öfkesini yeniden alevlendirdi. “Vur hadi. VURSANA!”

Jude omzunun üzerinden baktı. “Bugün olmaz. Düğün fotoğraflarında pek iyi görünmez.”

“Siktir git, korkak herif.”

Jude dudaklarını birbirine bastırarak ona son bir bakış attı ve sonra arkasını dönüp arabasına doğru ilerledi. “Evet...” diye mırıldandı yenilgiyle. “...siktir et beni.”

Jessica döndü ve topuğuna takılan eteğini çekti. Yukarı baktı ve yanından hızla geçen siyah Jetta’yı görmezden gelerek donakaldı.

“Seni korumasına izin ver.”

“Luke, ben...”

“Sadece...” Luke onun yanına gitti.

Jessica’nın, ona layık olduğunu hissedeceği bir gün gerçekten gelecek miydi?

“Sadece ona izin ver.” Güzel vücuduyla aşağı çömeldi ve özel dikim pantolonu içinde aşınmış betonun üzerinde diz çöktü.

Ellerini sıkın güçlü ellerin çaresizliği, Jessica’nın kalbini kırdı.

“Sana yalvarıyorum. Seni korumasına izin ver. Geçmişini geride bırak. Benim için.”

Jessica, yüzündeki gözyaşlarını silerken burnunu çekerek başını salladı. “Sadece hissediyorum... Acısının çok derin olduğunu hissediyorum.”

“Biliyorum.” Luke ayağa kalkıp ona sarıldı. “Düğünden sonra onunla konuşacağım. Tamam mı?”

Jessica başıyla onayladı ama Luke’un kollarının verdiği huzur, zihnine kazınan Jude’un sözlerinin –dünyasını paramparça etmek üzere patlamayı bekleyen bombanın– neden olduğu korkuyu silmedi.

On Altıncı Bölüm

KNIGHT

HİÇ GEÇ KALMAYAN kadın, ilk işine epey geç kaldığını fark etti. Katil olduğunu ilan eden Jackson Knight ile seks, bir kadına bunu yapabiliirdi. Adamın itirafı dikkatini çekmeliydi, ama Ryn bunların hiçbirini kabullenmek istemiyordu. Hiç beklenmedik anda gelen mutluluk duygusu parmaklarının ucundaydı. Bir kez olsun, onu yakalamak istiyordu. Sonuçlarının canı cehenneme.

Gunner'ın başına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kapıdan dışarı fırladı, garaja doğru yürürken buz çözücüler ayaklarının altında çatırdıyordu. Kapıyı kapatır kapatmaz telefonu çaldı. Sürücü koltuğuna oturarak botlarını birbirine vurdu ve telefonunu bulmak için elini çantasına attı.

"Maddie, merhaba tatlım. N'aber?"

"Merhaba, anne."

Ryn, geç kalmasına rağmen emniyet kemerini takarken durakladı. Birincisi, Maddie onu aramıştı ki bu çok ender olan bir şeydi. İkincisi, ses tonu cana yakındı, fazla cana yakın.

"Her şey yolunda mı?"

“Profesörlerimden biriyle sorun yaşıyorum.”

“Ne tür sorunlar?”

“O... Benimle ilgileniyor.”

Ryn emniyet kemerini bağladı. “Kulağa hiç de etik gelmiyor.”

“Bu biraz ürkütücü. O yaşlı, seninle babamın yaşlarında.”

Ryn gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. Söz konusu kızı olunca, suratına hep sözlü bir tokat yiyordu.

“Seninle ilgilendiğinden emin misin?”

“O benim Uluslararası Hukuk profesörüm. O derste pek iyi değilim. Bana fazladan kredi teklif etti.”

“Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum.”

“O ders için ekstra kredi falan yok. *Sadece* bana teklif etmek için beni ofisine çağırdı. Oraya gittiğimde, bana ofis kapısını arkamdan kilitlemekle ilgilenip ilgilenmediğimi sordu.”

Ryn’ın midesine tiksindirici bir his yerleşti. “Öğrenci dekanına bir şeyler söylemelisin.”

“Babam dekanla arkadaş.”

Preston’dan bahsedilmesi bile Ryn’ın midesindeki bulantı his-sini yoğunlaştırdı.

“Babana bundan bahsettin mi?”

“Evet.”

“Ve?”

“Dersi geçmem gerektiğini söyledi.”

“Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?”

“Okulu bitirmeye çok yaklaştığım için olay çıkarmaya gerek olmadığını düşünüyor.”

“Olay çıkarmak mı? Cinsel tacizi bildirmek, olay çıkarmak değildir.”

“Babam, profesörümün bunu inkâr edeceğini ve benim sözüme karşı onun sözü olacağını, sonra da beni dersten bırakacağını söyledi.”

Ryn şakaklarını ovuşturdu. “Anlamıyorum. Profesörünü rapor etmeni istemiyor, ama aynı zamanda sınıfta kalmanı da istemiyor. Yani...”

Maddie, Ryn’a karşı hissettiği hayal kırıklığını ifade eden her zamanki iç çekişini kullandı. *Aman Tanrım anne çok kalın kafalısın* diyen iç çekişini. “Yani dünyanın en başarılı kadınlarından bazılarının bulundukları yere gelebilmek için birkaç alet emmek zorunda kaldıklarını söyledi.”

“Ne dedi?” Ryn’ın gözünü öfke bürüdü, kan kırmızısı bir öfke.

“Sakin ol. İlk başta ben de şok oldum ama üzücü olan şu ki o haklı.”

“Maddison!”

“Bunu yapmayacağım, bu yüzden doğruları söylediği için babama kızma.”

“Doğruları falan söylemiyordu Maddie. Seni cinsel tacize göz yummaya teşvik ediyordu ama daha da kötüsü, sana resmen profesörüne evet demeni söylüyordu! *Bu* hiç iyi değil ve babana kızgın değilim, o sikik herife çok öfkeliyim!”

“Aman Tanrım! Az önce küfür mü ettin sen?” Maddie kahkaha attı. Gerçekten kahkaha attı.

Hayatta ilerlemek için alet emen kadınları küçümseyen babası yüzünden kızın, durumunun ne kadar ciddi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hâlâ garajda park halinde olan Ryn, başını direksiyona dayadı. Neyse ki ilk müşterisi şehir dışındaydı ve geç kaldığını asla öğrenmeyecekti, ancak günün geri kalanı için temposu belirlenmişti. Geç. Geç. Geç. *Ve öfkeli. Gerçekten öfkeli.*

"Profesörünle ve babanla ben ilgilenirim. Sen sadece ikisinden de uzak dur."

"Bu öğleden sonra dersim var. Dersten kaytarmam notumun yükselmesine yardım etmeyecek."

"İyi. Derse git, ama kendini onunla tekrar yalnız kalacağın bir duruma düşürme. Anladın mı?"

"Her neyse. Ama bu dersten kalacak olursam..."

"Daha çok çalışırsan, başarısız olmak için hiçbir nedenin kalmaz. Sadece bir konuda net olalım sevgili kızım. Dünyanın en başarılı kadınlarından bazıları hayatta bulundukları yere birkaç alet emdikleri için *değil*, kendi çıkarlarını savundukları ve haksızlığa uğramayı reddettikleri için geldiler."

Ryn, Maddie küçümseyici bir sözle karşılık veremeden aramayı sonlandırdı. Maddie her zaman babasının tarafını tutardı, ama bir gün -evlenip çocuk sahibi olacak kadar şanslıysa- bir annenin çocuğuna karşı hissettiği sevgiyi sonunda anlayacaktı. Ryn'ın sevgisi sınır tanıımıyordu, kalbine inen çirkin, değerbilmez ve derinden yaralayan yumruklara rağmen. Maddie'ye olan sevgisi her zaman koşulsuz olacaktı.

Maddie olmasaydı, Ryn kırk yaşını ya da Jackson Knight'ı görecektir kadar yaşayamazdı. Preston onu fiziksel ve duygusal olarak cehennemin dibine yollamıştı, ama iki yandan atkuyruğu yapılmış sarı saçları ve parlak gözleri olan küçük Maddie, onun nefes almasını sağlamış ve onu tekrar tekrar hayata döndürmüştü.

"JACKSON? BENİ DUYDUN mu? Jackson?"

Seksen sekiz tuşun hepsi öylece duruyordu. Neden hareket etmiyorlardı? Bu lanet olası bir piyano dersiydi, kadın en azın-

dan çalıyormuş gibi yapıp Jillian'ın nasıl olduğuna dair hissettiği rahatsız edici şüpheleri bastırabilirdi.

“Zaman doldu. Çocuklarımı okuldan almam gerekiyor.”

Jackson'ın gözleri, sesin geldiği yönü takip etti. Dantelli sütyenin her detayını gözler önüne seren düşük yakalı bir üç çocuklu *sürtük anne* bluzu giyen kıvrıkcık saçlı esmerin dudakları hareket etmeye devam etti. Kelimeler, birisi sessiz bir televizyonun sesini açmış gibi belirginleşmeye başladı.

“Harika. Bu hafta tekrar pratik yap.”

“Ama mükemmel çaldım.” Kadın sanki şarkıyı meme uçlarıyla çalmış da memeleri bir ödöl bekliyormuşçasına göğsünü dışarı itti.

Jackson nota kâğıdını alıp yere fırlattı. “O zaman tekrar duymama izin ver.”

Kadının mükemmel parlak dudakları aralanırken gözlerinde şaşkınlık belirdi. “Ezbere çalamam.”

“O halde hâlâ pratik yapman gerekiyormuş gibi görünüyor. Sence de öyle değil mi?”

Kadının tüm havası indi. Jackson'ın umurunda değildi, en azından o gün değildi. Luke'un araması, Jillian'ın pili bitmiş halde hâlâ masanın üzerinde durarak siktir git diye bağırın telefonu ve bunların hiçbirleriyle ilgili bir şey yapamaması, sabrının son kırıntısını da tüketmişti. Jackson'ın, vücudunu bastırılmış öfkeden ve endişeden kurtarması gerekiyordu. Piyanosuna tecavüz eden kadının, müzikal yeteneği ya da beceriksizliği hakkında gerçekten ne hissettiğini söylemeden önce müziğini de alıp oradan defolup gitmesi gerekiyordu.

“İyi. Daha fazla pratik yapacağım.” Kadın eşyalarını topladı, gri yün paltosunu giydi ve çantasını masadan aldıktan sonra siyah deri botlarını giyip evden dışarı çıktı.

Jackson yumruklarını birkaç kez sıkıp serbest bıraktı, ancak gerginliği azalmadı. Fiziksel rahatlama ihtiyacı, bir bombanın tik takları gibi damarlarında zonkliyordu. Koşu pantolonuyla gri bir kapüşonlu sweatshirt giydikten ve bir bere taktıktan sonra, ciğerleri efordan ve soğuk havadan eşit derecede yanana kadar koşmak için kendini karla kaplı kaldırımlara vurdu. Anıları yüz millik bir yarıçaptaki her şeyi yok edecek şekilde patlamaya hazır sönmüş bir yanardağ gibi bir öfkeyi ateşlerken geçmiş onu sıcak tuttu.

DAY

Jude, annesinin kirli sırrını saklayamazdı. Her gün insanlığının bir parçasının koparıldığını hissediyordu. Annesini başka bir adamın kollarında yakaladıktan iki gün sonra, on altı yaşındaki kız arkadaşının bekâretini almış ve sonra ona ilişkilerinin bittiğini söylemişti. Hiçbir kadının onun kalbini çalma şansı olamazdı. Yere göğe sığdıramadığı kadın sadık olamıyorsa, o zaman hiçbir kadın sadık olamazdı. Hepsini siktir et. Yaptığı da tam olarak buydu.

Jessica bir istisnaydı. Jude onu koruyacaktı, Grant ve Sunny Day'in mükemmel bir çift olduğu -sonsuz dek mutlu yaşamının mükemmel bir örneği oldukları- yanılsamasından bile koruyacaktı. Jessica, babaları gibi bir adamla evlenmek ve onu Sunny'nin tutkusuyla sevmek istiyordu. Sunny'nin lanet olası tutkusu. Tutkusu vardı, evet ama babaları için değildi.

Jude, Jessica'ya söylemeyi planlıyordu, sonra ikisi de haberi babalarına verecekti. Grant, Jude'un bilgisayarlara olan ilgisini paylaşıyordu ya da anlamıyordu ve Jude'un da bir arabanın kaputunun altında çalışmak ya da yağlı motor parçalarıyla uğraşmak gibi bir arzusu yoktu, ancak ailesi için çok çalışan ve başkalarının

hayatını korumak için kendi hayatını riske atan adama saygı duyuyordu. Grant Day onun babasıydı ve Jude onu seviyordu.

“Juube?”

Jude bilgisayarının ekranına bakarken başını iki yana salladı. “O isme cevap vermediğimi biliyorsun.”

Jessica onun yatağına oturdu ve sakızını dışarı uzatıp parmağına doladıktan sonra tekrar ağzına attı. “Az önce cevap verdin.”

“Bana neden öyle sesleniyorsun?”

“Çünkü sen de tıpkı onlar gibisin, dışarıdan sert ama içten içe tatlısın.”

“Tessa’nın öyle olduğumu düşündüğünü sanmıyorum.”

“Evet... Olanları duydum. Onunla dokuz ay çıktın, bekâretini aldın, sonra da onu terk ettin. Seks o kadar kötü müydü?”

“Mesele seks değildi.”

“O halde beni aydınlat. Çünkü dokuz ay sonra, bir kızıdan ayrılmak için uygun protokolün, kalbini kırmadan hemen önce bekâretini almak olduğunu düşünmüyorum. Sanırım sabah ona saygı duyacağına söz vermen, sonra da ona sarılman gerekiyordu... Ya da bunun gibi bir şey.”

Jude bu konuşmayı gerçekten de yapmak istemeyerek bir ek-randan diğerine geçti. Sevgili kız kardeşiyle tartışacak daha önemli şeyleri vardı.

“Evet, şey, hiçbir kadına saygı duymuyorum.”

“Ah, bu acıttı. Neyse ki ben bir kadın değilim. Bok suratlı Knox’a göre, ben babasının küçük, zayıf kızıyım.”

“Sadece onu kızdırıyorsun. Hepsi bu.”

“Belli ki öyle. Peki, ya neden? Bazı günler sen de dahil olmak üzere herkesin etrafında dolandığım için mi? Yoksa idman sırasın-da onun kışını herkesten daha fazla tekmelediğim için mi?” Jessica kıkırdadı. “Aptal herif.”

"Grant Day'in kızı olduğun için."

"Bu çok saçma."

"Hiç de değil." Jude sandalyesinde döndü. "Kapıyı kapat. Sana söylemem gereken bir şey var."

"Önce benim sana söyleyecek bir şeyim var." Jessica kapıyı kapattı ve sesini alçalttı. "Claire ile San Diego'ya gidiyorum. Sanal erkek arkadaşı artık on sekiz yaşında olduğu için onunla tanışmak istiyor ve Claire de onunla gitmemi istiyor. Ailesine bir konser için Los Angeles'a gideceğimizi söyleyecek ve ben de annemle babama böyle söyleyeceğim."

"Claire bir yabancıyla seks yapsın diye San Diego'ya mı gideceksin?"

"Kimse seks hakkında bir şey söylemedi ve adam pek de yabancı ci sayılmaz. Bir yılı aşkın süredir uzaktan da olsa çıkıyorlar."

"Bir seri katil olabilir."

"Sence bir seri katil, sırf bir kızı öldürmek için onunla bir yıllığına çıkıp onu on sekiz yaşına gelene kadar görmeyi reddeder mi? Bence bu zekice değerlendirmelerin arasında, seks senaryosu daha olası."

"Tecavüz."

Jessica gözlerini devirdi. "Claire bir yetişkin. Eğer rızası varsa, tecavüz değildir. Ayrıca ben de orada olacağım. Gerçekten ona bir şey olmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"O zaman neden bana söylüyorsun?"

Jessica kardeşinin arkasına geçip boynuna sarıldı ve yanağına yüksek sesle bir öpücük kondurdu. "Çünkü aramızda sır yok. Değil mi?"

Jude yavaşça başını salladı.

"Şimdi..." Jessica ayağa kalktı ve tekrar sakızıyla oynadı "...bana ne söyleyecektin?"

Jude dudaklarını bükerek omuz silkti. "Geri döndüğünde konuşuruz."

"Emin misin? Tessa ile mi ilgili?"

Jude başını iki yana salladı. "Dolaylı olarak, ama sen geri dönene kadar bekleyebilir."

"Tamam. Babam telefonumu izlemeni bekliyor, bu yüzden benimle ilgili bir güncelleme istediğinde, ona Los Angeles'ta değil de San Diego'da olduğumu söyleyerek her şeyi berbat etme. Anladın mı?"

Jude orta parmağını alnına götürerek onu selamladı.

"Çok hoş. Tessa'nın bekâretini aldıktan sonra ona da bunu mu yaptın?"

Jude sandalyesinde dönerek tekrar bilgisayar ekranına odaklandı. Kız kardeşinin hayallerini yıkmak için biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

On Yedinci Bölüm

KNIGHT

MADDIE’NİN PROFESÖRÜYLE YÜZLEŞME işi pek de iyi gitmedi. Üniversitede, eğitimci ve genç yetişkinler arasındaki anlaşmazlıkların ebeveynler tarafından çözülmeye çalışması hoş karşılanmıyordu. Adam elbette ki Maddie’nin kendisine gelip ekstra kredi istediğini ve kendisinin de böyle bir seçenek olmadığını belirttiğini söyleyerek her şeyi reddetmişti. Herhangi bir kanıt olmadan, gerçekten de Maddie’nin sözüne karşı onunkiydi. Ryn, sırf olayın kayıtlara geçmesi için Öğrenci Dekanı ile konuşacağını da bilmesini sağladı.

Bu bir riskti ama profesörün, Maddie’nin babasının, Öğrenci Dekanı ile golf oynadığını bildiğinden emin oldu. Tam bir pislik olan eski kocasının ekstra kredi için oral sekste yanlış bir şey görmediğinden ise bahsetmedi. Bunun yerine, yeterli notu almamış olsa bile Maddie’yi geçirmenin herkesin yararına olacağına karar vereceğini umuyordu. Ryn, kızını bu avcından mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordu. O kadar.

Kampüsten ayrılmadan önce Jackson'ı birkaç kez aramayı denedi, ancak çağrı doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Sinirlerini yatıştırmak için onun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Ancak bunun yerine, telefonunu kulağına götürdü ve Preston'ın cevap vermesini bekledi. Onun cevap vereceğine dair hiçbir şüphesi yoktu.

"Mankafa erkek arkadaşın adına özür dilemek için mi arıyorsun?"

"Maddie'yi o şerefsiz profesöre istediğini vermesi için neden cesaretlendirdiğini sormak için arıyorum. Tanrı aşkına, neden onun hayatındasın ki? Bir babaya ihtiyacı var; onu bu adam gibi pisliklerden koruyacak birine ihtiyacı var, bir pezevenge değil. Mesele şu ki... Ona söylediklerini anlattığında çok sinirlendim, ama şaşırmadım. Sen bir canavarsın ve ikimizi de senden uzaklaştırmak için kızımı da alıp dünyanın öbür ucuna taşınmalıydım. Ama kaldım ve sen de onu sadece başarısız evliliğimizle ilgili saçmalıklarla lekelemekle kalmadın, şimdi de üniversite diploması alması için profesörüne bacaklarını açması gerektiğini düşünmesine neden oluyorsun!"

"Her şeyden önce, o *bizim* kızımız ki bunu unutuyor gibi görünüyorsun..."

"Onu hiç istemedin," dedi Ryn, sıkığı dişlerinin arasından.

"Seni de hiç istemedim, ama çocuğuma hamile kalarak bana başka seçenek bırakmadın. Ama üzülme tatlım, çünkü yıllar içinde ikinize de alışmaya başladım. Belki sadece yaşım yüzündendir ya da duygusallık ediyorum, ama bunu yürütmek istiyorum. Yeniden bir aile olmamızı istiyorum. Maddie'nin bir babaya ihtiyacı var... Bir rol modele ve senin de sadece spor salonuna gidip kaslarını geliştirmekten daha fazlasını yapan bir adama ihtiyacın var."

"Aile mi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Biz hiçbir zaman bir aile olmadık. Kızını görmezden geldin, karını dövdün ve yürüten her şeyi becerdin."

“Dur bakalım... Tango iki kişiliktir.”

“Tango! Evliliğimiz bir dans değildi. Sikik bir toplama kampıydı!”

“Tanrım, haydut sevgilin seni kaba diliyle etkiliyor olmalı. Ağzından bu kelimenin çıktığını daha önce hiç duymadım.”

“Siktir git! Yeniden bir aile olmayı siktir et. Sonra da siktir git pislik!” Ryn aramayı sonlandırdıktan sonra çığlık attı ve direksiyonu yerinden sökmek istiyormuş gibi sıkıca kavradı.

Preston Iverson şeytandı. Onun en kötü halini ortaya çıkarıyordu. Bunca yıldan sonra bile hâlâ sözleriyle ona işkence ediyordu. Jackson’a ihtiyacı vardı. İstismarcı bir kocadan kaçtıktan sonra, teselliye bir katilin kollarında bulmuştu. Bu nasıl bir şanstı?

KAPI ZİLİNİ BİRKAÇ kez çaldıktan ve hem kapıyı hem de pencereyi birkaç kez tıklattıktan sonra, Ryn arabasına geri döndü. Jackson’ın kollarının sunacağı güvenliğe ihtiyacı vardı. Bunun yerine, arabasına geri bindi ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Hıçkırıklar arasında güldü.

“Sadece evde yok. Neden ağlıyorsun?” diye sordu kendi kendine, alnını direksiyonun üst kısmını sıkıca kavrayan ellerine dayayarak. Yetişkin hayatında bir kez bile kendine bir erkeğe ihtiyaç duyma izni vermemişti, Jackson’a kadar. Preston’la uğraştıktan sonra, Jackson’a o kadar çok *ihtiyacı* vardı ki göğsü acı verecek kadar boş geliyordu.

Güm güm güm!

Ryn başını kaldırdı, gri kapüşonlu *sweatshirt* ve koşu pantolonu giyen Jackson, yüzü kızarmış bir halde hızla soluyarak orada duruyordu. Kaşlarını çatmıştı.

Ryn yaşlı gözlerini kırpıştırarak gülümsedi. Jackson onun kapısını açtı.

“Sorun ne?”

Ryn onun kollarına atıldı.

“Hey... Neler oluyor?” Jackson ona sarıldı.

“Evde değildin.” Adamın kapüşonlusunun yakasına doğru söylediği kelimeleri boğuk çıktı. “Aman Tanrım. Öyle demek istemedim.” Ellerini Jackson’ın başının arkasında birleştirerek geri çekildi. “Berbat bir gündü... Ve benim... Seni görmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama...”

Jackson onu öptü. Tadına baktı. Onu kalbinin en derin köşelerinden, daha önce hiçbir erkeğin ulaşamadığı yerlerden sahiplendi. Ryn onu sonsuza dek ya da en azından geçmişinin acısına yer kalmayacak şekilde zihninin her santimi onunla dolana kadar öpmek istiyordu.

“Hiç de çılgınca değil.” Dudakları üzerine fısıldanan bu sözler, o günkü olayları unutmasını sağladı, en azından o an için.

Jackson, arabasının kapısını kapatmak için harekete geçti.

“Yapma.” Ryn onu daha sıkı kavradı. “Hareket edersen bu an sona erecek.”

Jackson güldü. “Peki, neymiş bu an?”

Ryn onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. “Mükemmellik.”

Jackson tekrar güldü. “Üşümüyor musun?”

“Senin kollarındayken hayır.”

“Eh, neredeyse yirmi kilometre koştum. Kendimi bir fırın gibi hissediyorum, terli ve pis kokan bir fırın gibi. Duşa ihtiyacım var.”

Ryn omuzlarını silktili ve gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Duşları severim.”

Jackson’ın gözleri irileşti. “Öyle mi?”

“Evet.” Ryn, kapüşonun ipleriyle oynadı.

“Hatırladığım kadarıyla, sen erkeklerle duşla girmezsin.”

“Geçenlerde bir istisna gerçekleştirdim.”

“Öyle mi?”

Ryn dudağını ısırarak başını salladı. “Genç bir adamdı. Dövmeli. Gözlüklü. Çok güzel vücudu olan bir adam.”

Jackson dudaklarını büzdü. Sert bir bakış, sinir bozucu bir yoğunlukla kadını inceledi. “Çok mu güzel?”

“Evet. Gerçi vücudunda biraz yağ olsa daha iyi olabilirdi. Kadınlar tutunacak bir dalları olsun isterler.”

“Eğer tutunacak bir şeye ihtiyacın varsa, sana epey sağlam ve büyük bir şey önerebilirim.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Sanırım önerdiğin şeye bir bakabilirim.”

Jackson sırtıttı. “Beni takip et.” Ryn’i elinden tutup içeri götürdü.

Ryn, Jackson’ın yatağına oturdu. Ayakkabılarının bağını çözmek kadar sıradan bir şeyden, soyunurken yaptığı erotik gösteriye kadar her hareketiyle büyüleniyordu. Jackson’la geçirdiği her an, bir beni-çimlikle anıydı.

“Bana gözyaşlarından bahset.”

Ryn, Jackson’ın gözlerine baktı, genç adamın vücudunun diğer her yerinden sarhoş olmuştu. “Maddie’nin bazı cinsel aktiviteler karşılığında ekstra kredi teklif eden bir profesörü var ve babası da bu davranışa göz yumuyor. Görünüşe göre başarılı kadınların zirveye çıkmadan önce ustalaşması gereken iş oral seksmiş.”

“Kız kardeşimin bunu duymasına izin verme. O profesörü avlayıp hadım ederdi, sonra da aynı şeyi eski kocana yapardı.”

“Yani ona bunu kesinlikle söylemeliyim.”

Jackson kıkırdadı, ama gülümsemesi saniyeler içinde soldu. “Ben de boktan bir gün geçirdim. Yatakta kalmalıydık.”

“Konuşmak ister misin?”

“Kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum.”

“Kıyafetlerim üzerimdeyken daha iyi konuşurum.”

“Kıyafetlerin üzerinde yokken seni daha iyi beceririm.”

Ryn cevap vermek için ağzını açtı. Ama hiçbir şey çıkmadı.

“Bu senin fikrindi.” Jackson dövmeli kollarını göğsünde kavuşturdu, karşısında çıılçıplak dururken son derece rahat görünüyordu.

“Evet, araç yolundayken duygusal ama garip bir şekilde daha özgüvenliydim.”

Jackson başını yana eğdi. Her bakışı bir değerlendirme gibiydi. “Araç yolunda yapabiliriz ama hava çok soğuk ve derneğin davranış kurallarında bunu yasaklayan bir şeyler olabileceğini düşünüyorum.”

Ryn güldü. “Öyle mi dersin?”

“Evet. Sanırım ilk kural, hız yapmak yasak ve ikinci kural da araç yolunda seks yapmak yasak idi. Şimdi soyun.”

Ryn, bilinmez bir yerden ödünç aldığı cesaretle ayağa kalktı. Bu bir başlangıçtı.

“Sonsuza dek benimsin, bu yüzden çıplak vücuduna bakan bu gözlere alışsan iyi olur –*sadece* bu gözlere.”

Ryn’ın kalbi ürkütücü ama canlandırıcı bir ritimle çarpıyordu. Açıklanamaz bir şekilde, Jackson ona baktığında bu kadar garip hissetmekten hem nefret ediyor hem de bunu çok seviyordu.

“Şununla başlayalım... Vücudunun hangi kısmını görmedim?”

Ryn’in dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Dahası, dudaklarım vücudunun hangi kısmına değmedi?”

Ryn tişörtünü çıkarırken gülümsedi. Sporcu sutyenleri gitmişti; onları yakmamıştı ancak utanç verici buzdolabı seksinden kısa bir süre sonra çöplerle birlikte atılmışlardı. Onların yerini dantel, saten ve balenli sutyenler almıştı.

“Şu anda yaptıkların, ağzınla yaptığın her şeyden daha samimi hissettiriyor.”

“Bunu göreceğiz.” Jackson, beyaz dantelli sutyenine bakarak dudaklarını ıslattı. Gözleri beğeniyle parladı.

Ryn onun kollarına atılmak için can atarak kıyafetlerinin geri kalanını da çıkardı. Ona doğru ilerlerken, Jackson bir adım geri çekildi.

“Dur.”

Ryn donakaldı. Elleri duracak bir yer aradı: İki yanında sallanmak, göğüslerini örtmek, düzgünce tıraşlanmış vajinasını gizlemek?

“Benden sonra tekrar et.”

“Ne?” diye ciyakladı Ryn şaşkınlıkla.

Jackson egosuyla onun özgüvenini yalayıp yutarken sırıttı. “Ben güzelim.”

Ryn gözlerini kıstı.

“Söyle.”

Ryn iç çekti. “Ben güzelim.”

“O piç kurusunun benden çaldığı özgüvenin her bir zerresini geri alıyorum.”

Asla böyle olmayacaktı ama onun yerinde olmayan biri bunu asla anlayamazdı. Ancak bunu söylediği için karşısındaki çıplak adamı seviyordu.

“O piç kurusunun benden çaldığı özgüvenin her bir zerresini geri alıyorum.”

“Mutluluğa layığım.”

Bu, olması gerekenden çok daha sert vurmuştu. Mutluluğa pek de kafa yormamıştı.

“Söyle.”

“Ben... Ben mutluluğa layığım.”

“Jackson Knight ile evleneceğim ve birçok berbat kişiliğine rağmen onu seveceğim.”

“Jackson...”

“Söyle.” Adamın sesinde nadir bir acı ve kırılganlık vardı.

“Jackson Knight ile evleneceğim...” Ryn yaklaştı ve ellerini onun göğsüne koydu “...ve Berbat. Kişiliklerinin. Her. Birini çok seveceğim.”

“Berbat bir gün geçirdim,” diye fısıldadı Jackson, başparmağını onun yanağına sürterek. “Şimdiye kadar.”

Ryn başını yavaşça sallayıp ona baktı. “Berbat bir hayat geçirdim... Şimdiye kadar.”

“Dokun bana,” dedi Jackson.

“Nerene?”

“Her yerime. Yeniden *insan* gibi hissetmemi sağla.”

Ryn bunu yapabiliirdi. Onun yeniden bir insan gibi hissetmesini sağlayabiliirdi. Ne de olsa Jackson da ona yaşadığını hissettirmişti.

Jackson, buharlı boşluğa adım atarken ona tam bir teslimiyetle baktı. Ryn ona dokunduğunda nefesi kesildi. Gözlerini kapattı ve kadının sabunlu ellerinin vücudunun sert yüzeylerinde gezinmesine izin verdi. Yüzündeki acı Ryn’ı mahvetti. Ona ne olmuştu? Bir insan bir başkasının canını aldıktan sonra bir bü-

tün olduğunu hissedebilir miydi? Yoksa aldığı her canla birlikte kendinden bir parça mı verirdi?

Su, suçluluk duygusu gibi Ryn'in üzerine aktı. Ya Jackson'ın ona anlatmaya ihtiyacı varsa? Ryn her şeyi bilmek istemiyordu. Jackson Knight'i seviyordu ve dünün bugünü lekelemesine ve yarını çalmasına izin vermek istemiyordu.

Ryn suyu kapattı. Jackson gözlerini kırıştıtarak açarken su kirpiklerine takıldı. Kollarını kadının beline sararak onu kucağına aldı ve havlu için durmadan yatağa taşıdı.

"Sırılsıklamız," diye bağırdı Ryn, Jackson yatak örtülerini geri çekip onu soğuk çarşafın üzerine fırlatırken.

Ryn başka bir kelimeyle itiraz edemeden, Jackson üzerlerini yorganla örterken onun vücudunu kendisinininkiyle kapladı. Ryn bu özel kozalarına bayıldı. Ayrıca Jackson'ın, vücudunu onunkiyle ısıtmak için hiç zaman kaybetmemesi de çok hoşuna gitti.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Jackson tenine.

Dili kadının kıvrımlarını aralayıp dudakları hassas teninin üzerinde gezinirken, Ryn gözlerini kapattı. Adamın saçlarını kavradı ve bacaklarının onun için açılmasına izin verdi. Jackson'ın yaptığı her şey fiziksel arzudan çok daha büyük bir anlam ifade ediyordu. Yıllarca süren istismardan kurtulan kadın yeniden güvenmeyi öğrenmişti ama bundan da öte Jackson ona, inanmayı öğretmişti. Jackson ona dokunduğunda, Ryn kendine inanıyordu ve gerçekten güzel hissediyordu.

"Jackson..." diye inledi Ryn, vücuduna öpücükler konduran adamın altında kıvranırken. Dudakları tekrar birbirine dolanırken Jackson onun içine gömüldü.

Ryn başını yana çevirdi ve boynunda dolaşan dişlerin yaşattığı hissin tadını çıkardı.

"Söyle bana."

“Ne?” diye mırıldandı Jackson.

“Sadece düzüşmediğimizi söyle.”

Jackson durdu. Ryn, içine gömülmüş sertliğin etrafındaki kaslarını sıktı. Dolgunluk, genç adamın gözlerindeki yoğunluk kadar nefesini kesti.

“Cinsel ilişkiye giriyoruz.” Jackson’ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ryn tırnaklarını onun poposuna geçirdi.

Jackson dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. “Cinsel organlarımız oyun oynuyor.”

Ryn alt dudağını ısırdı. Jackson kıkırdadı.

“Kış uykusuna yatıyorum.”

Ryn elini aralarına sokarak testislerinden birini sıktı.

“Tamam... Tamam.” Jackson irkildi.

“Bana bunun ne olduğunu söyle.”

Jackson, onun tüm yüzüne yumuşak öpücükler kondurdu ve ardından dudaklarının üzerinde oyalandı. “Seninle sevişiyorum Ryn. Sen seviştiğim tek kadınsın. Ve bu? Sen? Bu benim tüm la-net olası dünyam.”

On Sekizinci Bölüm

HAYATTAKİ BAZI ŞEYLER dünyadan görülemeyecek kadar büyüktü, bunalıcıydı. Jillian, gerçeklikten son derece uzak hissederek gözlerini açtı. Belki de bu, diğer tarafın manzarasıydı. Onu esir alan kişinin sözleri kırılmaz olanı kırmıştı.

Jessica'nın masum kurbanlardan oluşan uzun bir listesi vardı, ancak *burnu kırık, iki dişi eksik, üç kaburgası kırık ve akciğeri delinmiş* tek bir adam bırakmıştı. Ve o masum bir kurban değildi.

“Üzgünüm.”

Jillian gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı. Karşısında, bağlanmış ve duvara dayanmış bir halde duran kişi *oydu*.

“Siktir git.” Jillian başını iki yana salladı. Bu doğru olamazdı. Bu onun gerçekliği olamazdı.

“Onu sevdim. Onu hayatım boyunca sevdim.”

Jillian kuruyan boğazı yüzünden öksürdü. “O psikopat sürtükten bahsediyor olsan iyi edersin, çünkü eğer...”

“Sunny. Anneni sevdim.”

“Bunu sakın söyleme!” Jillian bağlarından kurtulmak için savaştı ancak bir milim bile gevşemediler. Kalbi göğsünden çıkmaya çalıştı. Bir kalp birini öldürebilir miydi? Jillian, onunkinin bunu yapabileceğinden emindi.

“Onu daha babanla tanışmadan çok önce seviyordum.”

“Dur! Sadece... Dur.” Gözyaşları gözlerini yaktı. Öfkeyle doluydular. Defalarca paramparça olup tekrar bir araya gelen dünyası daha kaç kez parçalanacaktı?

“O da beni sevdi.”

“Seni *asla* sevmezdi.” Sözleri havayı yarıp geçti. Jillian, sözlerinin adamın boğazını kesmesini, gözlerini oymasını ve lanet olası kalbini ruhsuz bedeninden koparıp almasını istedi.

“Anaokulunda tanıştık.” Adam kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yere baktı.

Jillian gözlerini sımsıkı kapatarak buzlu su, sauna ateşi ve hatta tercihen kalbine başka bir ok yemek için sessizce yalvardı. Her şey, adamın sözlerinin yaşattığı işkenceden daha iyiydi.

“Birbirimizden bir sokak ötede yaşıyorduk ve ayrılmaz hale geldik. Öptüğüm ilk kızdı. O benim en iyi arkadaşım... Her şeyin en iyisiydi. Ruh eşiydik.”

“Siz iki muhabbet kuşu hasret mi gideriyorsunuz?” Psikopat Sürtük merdivenlerden inerken dikkatleri mahvolmuş yüzünden uzaklaştırabilirmiş gibi omuzlarını geriye atarak itibarını yeniden kazanmaya çalıştı.

“Bırak gitsin, Vic. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok.”

Kibar gülümsemesinin mahvolmuş yüzüne hiçbir etkisi olmadı. “Bunun onunla çok ilgisi var, *Özel Ajan McGraw*. Sevişirken yüzüme bakmayı reddettiğinde, beni bir köpek gibi becerirken sana böyle hitap etmemden hoşlanmıyor muydun? Ah bekle...

Düğün gecemiz hariç. O gece misyoner pozisyonuna teslim oldun, ama gözlerini her zaman kapalı tuttun.”

Knox, Jillian’a kısa bir bakış attı. Jillian da onun bakışlarına öfkeyle karşılık verdi. Knox’un bir karısı olduğunu nasıl bilmezdi?

“Vicki?”

“Vic.” Jillian’la konuşurken eski karısına baktı. “Sanal İstihbarat Komutanı. Edgar ona bu kod adını verdi. Herkes, MHKM’nin gözlerinin ve kulaklarının Victor adında bir adam olduğunu varsayıyordu. Ancak bu kod adın sahibi, bilgisayar konusunda yetenekli olan yetim üvey kızıydı. Edgar ona acıdı ve MHKM’nin bir parçası olması için ona bir iş verdi, çünkü astımı sahada çalışmasını engelliyordu. Sonra ben de ona acıdım ve onunla evlendim.”

“Acımışmış. Açgözlü küçük ellerini MHKM’nin iç işleyişine biraz daha geçirebilmek için benimle evlendin. Benimle para ve güç için evlendin. Sen ve diğer tüm vicdansız yoldaşların, annemin ölümünden gelen tek iyi, olumlu şeyi aldınız ve bunu yozlaşmış bir işe çevirdiniz.”

“Para güç demektir tatlım. Muazzam bir güç olmadan masum hayatları koruyamazsın. Bir ordunun çok fazla paraya ihtiyacı vardır. Yolsuzluk hayatın bir gerçeğidir.”

“Bu hiçbir zaman masum hayatları korumakla ilgili değildi. Senin için her zaman intikamla ilgiliydi.”

Jillian, iki düşmanının ağız dalaşı yapmasını izledi.

“Yüce İsa, Irene! *Bunun* ne olduğunu sanıyorsun? İntikam! Sen de intikam peşindesin ve herkes sivil zayıf.”

“Irene” gözlerini kıstı ve bakışlarını Jillian ve Knox arasında gezdirdi. “Bana bir daha öyle seslenme.” Her kelimeyi dişlerinin arasından söyledi, sonra astım spreyinden bir nefes çekti.

“Bu senin adın.”

“Lanet olası adım bu değil!” Yumruğunu masaya vurdu ve bir kutu Mountain Dew ile masanın bacağına dayanmış olan yayı devirdi. “Irene, Vic olduğu gün öldü. Sen, Irene’i hiç tanımadın. O, Gail’in kızıydı; masum ve umut doluydu. Vic, MHKM’nin yolsuzluğunu besledi. Bir dolandırıcıyla evlendi, onu deliliğin kıyısına sürükleyen ve sonra da onu uçurumdan aşağı iten bir dolandırıcı. Beş yıl, pislik. Sen ve metreslerin yüzünden, Tanrı’nın unuttuğu o yerde beş yıl geçirdim.”

Irene’in gözleri Jillian’a kilitlendi.

“Ben onun metresi değildim,” dedi Jillian mutlak bir kararlılıkla. Gerçek buydu.

“Kocamı becerdin.” Irene’in öfkesi, Tanrı’ya olan yeni bağlılığını gölgeledi. Bu kendini beğenmişliğin altında, egosu ve kanyan duyguları olan bir insan duruyordu.

“Kocanı benzettim. *Becermedim.*”

Annesinin anaokulundan beri sevdiğini iddia ettikleri adam, Jessica’ya arkadan sahip olmuş, ona tecavüz etmişti. Jessica bunların herhangi birini mantıklı kılma yeteneğinden yoksundu. Kelimeler bile boğazında düğümleniyordu. Annesi bir tecavüzcüyü asla sevmezdi. Hayatındaki olaylar bir tür anlam, bir miktar mantık kırıntısı içerirken güçlü kalmak kolaydı. Knox McGraw ve Sunny Day’in ruh eşi olmaları, tüm mantık duygularını yok ediyordu.

“Bırak gitsin, Irene.”

Irene hızla dönüp yayını yerden kaptı ve yaya yerleştirdiği oku göz açıp kapayıncaya kadar Knox’un omzuna fırlattı. “Eğer gitmesine izin verirsem beni öldürür.”

Robin Hood’un yay ve ok becerilerine sahip olan Psikopat Sürtük geleceği tahmin edebiliyordu. Ancak Jillian onu öldürmekle kalmayacaktı... Knox’u da öldürecekti.

"Ayrıca buluşma daha yeni başladı. Partiye katılacak daha çok konuğumuz var."

Knox, omzuna saplanan oka bakarak yüzünü buruşturdu. "Sunny'yi ölümden mi dirilteceksin?" diye tısladı.

Jillian'ın kaş çatışını görmezden geldi. Piç kurusunun, annesinden bahsetmeye hakkı yoktu.

"Asla bilemezsin. Tanrı benim yanımda." Irene yayı masaya fırlattı.

"Sanırım sahte bir tanrıya tapıyorsun." Knox onu kışkırttı.

"Sanırım asıl planım seni sona saklamak olmasına rağmen önce sen öleceksin. Boşboğazlığın yüzünden etrafındakilerin yok olmasını izlemeyi istiyordum. Korkarım ki seni susturma ihtiyacım planlarımı bozacak."

"Katılıyorum. Önce Knox'u öldür."

Bu, her ikisinin de dikkatini çekti.

"Ya da onu benim öldürmeme izin verebilirsin."

Irene sırtı. "Şansını kaybettin."

"Onu öldürmeye çalışmıyordum. Eğer çalışsaydım... Ölmüş olurdu."

Irene, yere düşen teneke kutuyu aldı ve merdivenlerden çıktı. "Uslu durun çocuklar. İlilenmem gereken birkaç işim var."

Kapı kapandıktan sonra Jillian, Knox'a baktı. "FBI'dan daha fazla korumaya ve kaynağa sahipsin. Seni buraya nasıl getirdi?"

"Seni de buraya getirdi."

"Kederli bir anımda beni Portland'daki havaalanından kaçırdı. AJ'in cenazesine gidiyordum. Senin bahanen ne?"

"İsteyerek geldim."

"Saçmalık. Telefonun nerede?"

"Evde."

Bu PDF'i para ile aldysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Jillian başını iki yana salladı. "Mümkün değil."

"Irene akıllıdır. Çılgın, ama akıllıdır. Yaklaşık on yıldır MHKM'den gelen her 'istihbarat' ondan geliyordu. New York'taki bir arka sokakta bir fareyi bile takip edebilir. Sen çıplak elle öldürmek için eğitildin, o da klavyeden bir şifre yazarak suikast düzenlemek için eğitildi. Güven bana. Şu anda gözleri ve kulakları bizim üzerimizde. Becerikli ve manipülatif biridir." Knox sırtıttı. "Yani onun için çalışan ve bunun farkında bile olmayan insanlar olduğunu söylediğimde bana inan. Para için çalışıyorlar. Soru yok. İsim yok."

"Mesajlar... Onları bana gönderenin o olduğunu biliyor muydun? Psikiyatri koğuşunda Tanrı'yı bulduğunu biliyor muydun? Bunu benden sakladın mı?"

Knox başını iki yana sallarken şiddetli bir kahkaha göğsünü titretti. "Hayır. Akıl hastanesine yattı ve ben de gitmesine izin verdim. Onu bir daha düşünmedim, sadece ondan kurtulduğum için mutluydum. Akıl hastanesinde kilitli olan birini yakından takip etmeye gerek yok. Ve Tanrı'yı bulduğundan kesinlikle haberim yoktu."

Jillian gözlerini kıstı. "Sen herkesi yakından takip edersin. Onun hastaneden çıktığını bilmediğine beni ikna etmeye çalışma."

Knox omuz silkti. "Dışarıda olduğunu biliyordum ve onu bir ay kadar takip ettirdim, ama yaptığı hiçbir şey artık zamanımı veya kaynaklarımı harcamamı gerektirmediği için adamlarımı onun peşinden çektim. Herhangi bir işaret yoktu. Tehlike yoktu."

"Yanılmışsın."

Knox başıyla onayladı. "Yanılmışım."

"Seni buraya getirmek için ne dedi? Arkanı kollayan biri olmadan aslanın inine neden bile isteye giresin ki?"

"Sen... Ve Sunny."

“Yapma. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Knox başını geriye yatırarak güldü ve gözlerini kapattı. “Öyleyse ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Luke. Ona ne yaptığını, ona ne söylediğini bilmek istiyorum.”

“Houston’da ikinizin konuştukları hakkında sohbet ettik. Seninle de aynı konuşmayı yapmayı planlamıştım, ama kederine saygımdan, cenaze sonrasına kadar beklemeye karar verdim.”

“Saygı mı? Bu kelimenin anlamını bildiğinden emin değilim.”

“Olduğumu sandığın kötü adam değilim.”

“Sen bir canavarsın.”

Canavarlar, kendilerine hâkim olamadıkları için başkalarını avlarlar... Zayıf olan onlardır.

Knox derin bir soluk verdi. “Dr. Jones’a seni unutmasını söyledim. Bunun gerçekleşmesi için ne kadar kadın becermesi gerekiyorsa becermesini söyledim.”

Bir kez canavar olan, her zaman canavardı. Elbette Luke’a bunu söylemişti.

“Bana öyle bakma.”

Knox gözlerini açmamıştı. Ona nasıl baktığını nasıl bilebilirdi?

“Sen başka bir sevgili buldun. Ona kalbini verdin ve o da senin bir parçanı yanında götürerek öldü. Dr. Jones’un geceleri kendini sıcak tutması için anılardan daha fazlasına ihtiyacı var. Onu seçebilirdin, ama sen onu geride bıraktın. Ona da böyle söyledim. Hayatına devam edebilmesi için sana kızması ve öfkelenmesi gerekiyor.”

“A’je kalbimi vermedim. Ona verecek bir kalbim kalmamıştı.” Sözleri, onları kastetmeye niyetli olmasına, doğru olmalarını dilemesine rağmen inandırıcılıktan yoksundu.

“Onu kurtarmak için gösterdiğin son çabada senin için dünyayı yerinden oynattım. İnsanlar bunu sadece iyi bir seks için yapmazlar. Senin için bir anlam ifade ediyordu.”

“Onu Jude öldürdü ama sen bunu biliyordun, değil mi? Bunu örtbas etmekte... Kanserden ölmüş gibi görünmesini ve cesedinin Portland’a şüphe duymadan geri dönmesini sağlamakta senin parmağın olduğuna eminim.”

Gözleri hâlâ kapalı olan Knox gülümsedi. “Kardeşin vicdansız bir ölümcül silah. Gözünü bile kırpmadan can alıyor. Bu çok nadirdir. Baban ve ben bile silahlarımızı bilinen katillere doğrulttuğumuzda vicdanımızla savaştık ama Jude öyle değil. O öldürmek için doğmuş. *Ama...* İçimden bir ses, onun Çavuş Monaghan’ın canını almadan önce birden fazla kez göz kırptığını söylüyor. Senin de bir parçanı öldürdüğünü biliyordu. AJ’i seni kurtarmak için öldürdü.”

“Siktir git.”

“Biliyorum. Beni siktir et. Jackson’ı siktir et. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Irene, Knox’u Jillian’a işkence etmesi için getirmişti. Onun yatacağı duygusal acının, Jillian’ı herhangi bir fiziksel işkenceden daha fazla inciteceğini biliyordu.

“Biriyle birlikte. Adı Charlie. Kadın, Lake’in fizyoterapisti. Kaynaklarım bana kadının akıllı ve güzel olduğunu, Luke’un ailesinin ona taptığını söyledi.”

Tapmak.

Jillian, Luke’a hiçbir şeyi fazla görmüyordu. Onun mutluluğu bulmasını istiyordu. Luke sonsuza dek mutlu olmayı ondan daha çok hak ediyordu. Elbette onu başka biriyle hayal etmek içini acıyla dolduruyordu ama Knox haklıydı, Jackson haklıydı... Jillian onu geride bırakmayı seçmişti. Her şeyi yeniden yapması gerekseydi, yine aynı kararı verirdi. Luke’un ailesinin ona ihtiyacı vardı.

“Onun için mutluyum... Onlar için.”

“Gerçekten mi?” Knox gözlerini açtı.

“Onu, gitmesine izin verecek kadar çok sevdim.”

“Ne kadar naziksin. Onun bu şekilde görmediğine eminim. *Birini seviyorsan onu özgür bırak* tipinde biri olduğunu asla düşünmemiştim.”

Jillian’ın kafasında bin bir türlü soru dönüyordu. Annesi, Knox’un gitmesine izin vermiş miydi? Knox onun gitmesine izin vermiş miydi? Annesinin öldüğü düşünülürse, Jillian tüm gerçeği öğrenebilecek miydi? Gerçeği bilmek *istiyor* muydu?

On Dokuzuncu Bölüm

JONES

CEVAPLANAMAYAN SORU. BULUNMAK istemeyen biri nerede aranırdı? Luke, ailesinin güvenliği için, evren onun için bu soruyu cevaplayana kadar –Jessica bu soruyu cevaplayana kadar– hayatına devam etmek zorundaydı. Dr. Jones olarak kaldı ve onu bulmak için kariyerini ve kendi hayatını riske atmaya istekli bir adama dönüştü.

“Sevgili abicim?” diye seslendi Lake, Luke’un dairesine girerken.

Luke’un onun anahtarına el koyması gerekiyordu.

“Ofisimdeyim.” Arama ekranlarını tek tek kapattı ve bilgisayarının kapağını örttü.

“Porno mu izliyorsun?”

Luke arkasına yaslandı ve kavuşturduğu ellerini karnına dayadı.

“Bu habersiz ziyareti neye borçluyum?”

Lake, ofisin köşesindeki deri koltuğa oturdu. “Saçmalık. Kapıyı açtığımda geldiğimi haber verdim.”

“Tekrar okula kaydolman veya bir iş bulman gerekiyor.”

“Bir işim var.”

“Haftada kırk saatlik, ücretli bir iş demek istiyorum.” Luke, hastanede ampute çocuklarla çalışmaya gönüllü olduğu için kız kardeşini takdir ediyordu. Bu, Charlie’nin önerisiyle yaptığı şeylerden biriydi; ancak kazadan sonra üniversiteye tekrar kaydolmamak için bahanesi olmuştu. Ebeveynleri onun San Francisco’da yaşamasını sonsuza kadar destekleyemeyecekti. Luke, kız kardeşini seviyordu ama o da bir sponsor değildi.

“Hafta sonunu annem ve babamla geçirebilmem için yarın beni eve götürür müsün?”

“Götüremem.”

“Neden? Annem ve babam seni görmek istiyor ama misafirleri olduğu için bizi ziyarete gelemiyorlar.”

“Başka bir yerde olmam gerekiyor.”

“Nerede?”

Luke ona keskin bir bakış attı. “Ne zamandan beri bekçiliğimi yapıyorsun?”

“Jessica öldüğünden ve Charlie’yi ektiğinden beri.”

Bazen karşıındaki kadının Jessica olduğuna yemin edebilirdi. Lake güçlü bir kişiliğe sahipti ve ağzına geleni söylerdi. Asiydi.

“Yarın şehirden ayrılıyorum.”

“Ne için?”

“Araştırma.”

“Neyi araştırıyorsun?” Lake’in gözleri beklentiyle irileşti.

Luke kıkırdadı. “İlkbaharda bir konferansta sunacağım bir şeyler için.”

“Konu nedir?” Lake’in inatçılığı eşsizdi.

“Ölümden sonraki yaşam.”

“Gerçekten mi? Kulağa çok ilginç geliyor.”

“Öyle. Dolayısıyla eve yapacağımız geziyi birkaç hafta sonrasına planlayalım.”

“Noel birkaç hafta sonra.”

“İşte. Mükemmel zamanlama.” Luke sırttı.

Lake gözlerini devirdi. “Beni de götür.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Neden?”

“Çok meşgul olacağım. Seninle ilgilenecek vaktim olmayacak.”

“Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok.”

“Hayır.”

“Hadi ama.”

“Kesinlikle hayır. Bu çok tehlikeli.”

“Tehlikeli mi? Nereye gidiyorsun? Kenar mahallelerde hayat mi arayacaksın?”

Luke iç çekti. “Cevap hayır. Şimdi de hayır. Yarın da hayır. Bana bir milyon kez daha sorarsan yine hayır.”

“Hiç eğlenceli değilsin.”

“Ben de öyle duydum.”

“Sen yokken Jones’a bakmayacağım.”

“Senden bunu yapmanı istemiyorum. Eve ona bakmayı kabul etti.”

“Sanırım sekreterinden faydalaniyorsun.”

“Muhtemelen ama Jones’u seviyor, belki de benden daha fazla, bu yüzden ondan bunu isteme konusunda kendimi kötü hissetmiyorum.”

“Yani bu hafta sonu beni tek başıma bırakacaksın.”

“Charlie’nin seni bir filmle ya da kadınsı bir şeylerle eğlendi-receğinden eminim.”

Lake dolgun dudaklarını bükerek omuz silkti. “Charlie’yi biraz kendi haline bırakmaya çalışıyorum. Sanırım benim etrafımda olmak ona seni hatırlatıyor.”

Luke’un kaşları çatıldı. “Üzgünüm. Onunla ilişki kurmakta tereddüt etmemin ana nedenlerinden biri de buydu. Arkadaşlığınıza bir şey olmasını istemedim.” Bu, yarı gerçektir. Jessica, Charlie ya da başka biri ile bir ilişki kurma konusundaki çekincelerinin en büyük nedeniydi.

“Sorun değil. Aslında son derece zeki psikiyatrist abimin kafasının allak bullak olması beni rahatlatıyor. İnsani bir yanımız olduğu için geri kalanımızın daha az deli hissetmesini sağlıyor.”

“Gelecek hafta sonu. Seninle eve gideceğim. Tamam mı?”

“Anlaştık.” Lake dengesini sağlamak için fazladan bir dakika bekleyerek ayağa kalktı.

Luke masanın etrafından dolaşarak ona sarıldı. “Kafam allak bullak ve evet, tüm bu ‘insani taraf’ olayı gerçekten berbat.”

“Seni seviyorum Luke. Sen hâlâ benim idolümsün.”

“Teşekkürler. Ama bence rol model standartlarını biraz daha yükseltmen gerekiyor.”

“Ne kadar süreliğine gideceksin?”

“Acele etmek zorunda kalmamak için Eve’e hastalarımı gelecek haftaya kaydırmasını söyledim. Ne bulduğuma ve ne kadar çabuk bulduğuma bağlı.”

Onu. Onu ne kadar çabuk bulduğuna bağlıydı.

LUKE, CHICAGO’YA GİDEN uçağa bindi. Uçakla gidilecek en güvenli yer orasıydı. Kiralık araba için nakit ödeme yapacak

ve yine nakit ödeme yapacağı bir otel için Omaha'ya gidecekti. Jude/Jackson, Jessica'yı bulma biletiydi. Luke, onu bulamadığı iddiasına inanmıyordu.

"Efendim, ufak bir gecikme yaşıyoruz. Beklerken size içecek bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu uçuş görevlisi.

"Böyle iyiyim. Teşekkür ederim." Luke başını geriye attı ve gözlerini kapattı. Sabah altı uçuşu her zaman berbattı.

Bir süre sonra uçuş görevlileri, yolculara uçuş öncesi talimatlarını vermeye başladılar. Luke gözlerini açtı ve uçak kalkış için sıraya girmeyi beklerken pencereden dışarı baktı.

"Demek Chicago, ha? Hiç gitmedim. Bu eğlenceli olacak"

Lake.

Luke yan tarafındaki koltuğa döndü ve kendisinininkiyle aynı mavi gözlerle karşılaştı. Pembe kulaklıklarını takan Lake gülümsüyordu.

"Sen ne halt ediyorsun?"

Lake'in yanında oturan yaşlı beyefendi Luke'a kaşlarını çatı.

"Sana sürpriz yapmak istedim. Kimse yalnız seyahat etmeyi sevmez."

"Burada olamazsın."

Lake güldü. "Altmış saniyeden kısa bir süre içinde havalanmış olacağız. Sanırım burada kalıcıyım."

"Chicago'ya indiğimiz an sana eve dönüş bileti alıyoruz."

"Şey... Tamam baba." Lake gözlerini devirdi.

"Efendim, önünüze dönmeniz gerek. Kalkışa hazırlanıyoruz."

Luke arkasını döndü. Zihni öfkeyle doldu. Chicago'ya indikleri an Lake'i adamakıllı azarlayacaktı. Sonra da onu tekrar uçağa bindirecekti.

Onun, yanındaki yolcuyla konuşmasını duymamak için kendi kulaklığını taktı. Kız herkesle sohbet edebilirdi. Bu çok uzun bir uçuş olacaktı.

Uçaktan iner inmez kardeşinin kolunu tuttu.

"Bilet gişesi. Şimdi."

Lake onun elinden kurtuldu. "Ben bir yetişkinim, Luke. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"İstediğin gibi olsun." Luke onun yanından geçip gitti. Chicago'yu görmek istiyorsa, Chicago'yu görebilirdi. Luke'un kiralaması gereken bir araba vardı ve sonra batıya, Omaha'ya geri dönecekti.

"Luke! Dur!"

Lake durdu ve dişlerini sıkarak gözlerini kapattı.

"Bu ne şimdi? Anlıyorum. Gelmemi istemedin. Ama şimdi buradayım. Beni öylece bırakamazsın."

"Sana burada olmanın güvenli olmadığını söylemiştim."

"Bu ne anlama geliyor? Soyulacağımı ya da tecavüze uğrayacağımı mı düşünüyorsun? Geceleri sokaklarda tek başıma dolaşmayacağım. Gün içinde sen kendi işini halledersin ve ben de benimkini hallederim. Akşam yemeği için buluşuruz. Sana yük olmayacağıma söz veriyorum."

"Seni seviyorum ve *bu yüzden* burada kalamazsın. Bu konuda bana güvenmelisin. Sana yalvarıyorum, lütfen eve dön."

Lake kollarını kavuşturdu. "Hayır."

"Michigan Bulvarı'nın tadını çıkar. San Francisco'da görüşürüz." Luke, onun ayak uyduramayacağını bildiği bir tempoda yoluna devam etti.

Otuz saniye sonra arkasından gelen gürültüye döndü.

"Lanet olsun!" Lake'in yanına geri döndü.

Kızın etrafını kalabalık sarmıştı.

“Ben iyiyim. Gerçekten, ben iyiyim.”

İki adam ayağa kalkmasına yardım ederken, bir hanımefendi de Lake’in çantasından dökülenleri tekrar çantanın içine tıktı. Lake’in gözünün üstündeki yarıktan kan akıyordu.

“Tanrı aşkına, ne oldu?”

“Abime yetiştirmeye çalışıyordum.” Lake ona kaşlarını çatı ve küçük insan kalabalığından benzer bakışlarla sempati topladı.

“Ben bir doktorum. Teşekkürler. Gerisini ben hallederim.” Kardeşinin çantalarını alıp omzuna asarken etraflarındaki insanlara gülümsedi. “Hadi, gidelim. Şehirden çıkarken Acil Servise uğrayacağız.”

“Chicago’da kalmıyor muyuz?” Lake, kalabalığın arasında abisini takip ederken alnına bir tomar peçete bastırdı.

“Hayır. Kalmıyoruz.”

KİRALIK BİR ARABA ve dikiş atılmış bir alınla batıya, Omaha sınırına yöneldiler. Yalnız yolculuk yaparken kendini korumak önemli değildi. Lake’in inatçılığı onu tehlikeye atmıştı ve Luke’un Jessica’yı bulma ihtimalini riske sokmuştu.

“Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın.”

Kalabilirdi.

“Küsmenin modası geçti. Üç saattir yoldayız. Bana nereye gittiğimizi söyle.”

“Omaha.” Bunu sır olarak saklamak bir seçenek değildi. Lake okuyabiliyordu.

“Daha önce Omaha’ya gitmedim, ama bir havaalanına sahip olduklarından yüzde yüz eminim. Bilerek mi hedefinden birkaç eyalet saptın?”

“Evet.”

“Tek kelimelik açıklamalar. Bununla yaşayabilirim. Yirmi soru oyununu severim. Bakalım... Omaha’ya gerçekten iş için mi gidiyorsun?”

“Hayır.”

“Hımm... Bir sığır çiftliği mi satın aldın?”

“Hayır.” Luke tek gözünü kısarak ona yan bir bakış attı.

Lake güldü. “Warren Buffett’ mali danışmanın mı?”

“Hayır.”

“Bu gezinin bir kadınla ilgisi var mı?”

Luke, Lake’e gerçeği söylemenin iyi bir fikir olup olmadığından emin olamayarak cevabını düşündü. “Evet.”

“AMAN TANRIM! Ciddi misin?”

AMAN TANRIM diye bağırması gerçeği kaldırmaya hazır olmadığını doğruluyordu ama Luke’un seçenekleri sınırlıydı.

“Ciddiyim.”

“Onunla nasıl tanıştın? Charlie biliyor mu? Tanrım, sen bir domuzsun. Annemle babam biliyor mu? Ciddi bir ilişki mi?”

Lake öfkeli bir bakış daha aldı.

“Üzgünüm. Eee... Onunla nasıl tanıştın?”

“Benim hastamdı.”

“Kahretsin. Sen ciddi misin? Bu hiç etik değil... Ve çok romantik. Ah, dostum... Şehvet dolu bir hafta için onu ziyaret edeceksin ve küçük kız kardeşin de peşine takıldı. Bu hiç hoş değil. Üzgünüm abi. Benim hatam. Gerçekten çok pişmanım.”

“Şimdi mi pişmansın? Sana güvenli olmadığını ve kendini tehlike attığını söylediğimde gözünü bile kırpmadın. Ama şimdi

* 20. yüzyılın en başarılı yatırımcılarından biri olarak görülen Amerikalı iş insanı. (e.d.)

seks planlarımı sekteye uğrattığını düşündüğün için pişmansın, öyle mi?”

“Biraz. Evet. Omaha’ya ne zaman taşındı?”

Luke dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kıstı. “Emin değilim. Bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce.”

“Onunla Jessica öldükten önce mi, sonra mı tanıştın?”

“Önce.”

“Ah... Luke.” Lake’in sesinde hayal kırıklığı vardı. “Lütfen bana Jessica’yı aldatmadığını söyle.”

“Durum karmaşık.”

Lake, “Pislik,” diye mırıldanarak ona arkasını döndü ve pencereden dışarı bakmaya başladı.

Yirmi soru oyunu yirminci soruya gelmeden bitmişti. Lake’in de Jessica’yı düşünmesini istiyordu. Jessica’yı özlemesini istiyordu. Omaha’ya vardıklarında ona söyleyecekleri için beynini hazırlamak istiyordu. O zaman bile, anlamakta zorlanacaktı.

Omaha’ya yaptıkları yolculuğun geri kalanında aralarına soğuk bir sessizlik yerleşti. Akşam yemeği için Des Moines’te durdular. Lake tek kelime etmedi, ona bakmadı bile. Luke ona söylemek istiyordu, ama daha vakti gelmemişti. Gerçek mantıksızdı ve Lake’in onu görmesini –onu kabullenmesini– sağlamadan önce doğru bir ruh halinde olması gerekiyordu.

Element Hotel’in otoparkına girdiler ve Luke arabayı park etmeden önce Lake dışarı fırladı. Öfkeli bir yürüyüşle doğrudan lobiye yöneldi. Luke, çantalarını alıp odalarına giriş yaparak biraz vakit harcadı.

“Geliyor musun?” diye sordu, kardeşinin yanından geçip asansöre giderken.

Lake’in kızarmış yüzü, patlamasına saniyeler kaldığını doğruluyordu. Luke kartla kapıyı açtı ve onun için açık tuttu. Kapı

arkalarından kapanır kapanmaz, Lake ellerini yumruk yaptı ve gözlerini kısarak ona döndü.

“Senden nefret ediyorum. Jessica’yı aldattın. Jessica! Senin sorunun ne? Onu sevdik. Bütün aile. Sanırım onu sana tercih ettik. Onunla evlenecektin. Bunu nasıl yapabildin? Görmek için bu raya kadar geldiğimiz bu kadından nefret edeceğim. Onun hakkında ne düşündüğün umurumda değil. Seni Jessica’dan çalmaya çalıştığı için ondan şimdiden nefret ediyorum. Şu anda taksiyle havaalanına geri dönmememin tek nedeni onu görmek istemem. Onun lanet olası gözlerini oymak istiyorum.”

Lake’in gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Seni rol model aldım. Jessica benim için bir kız kardeş gibiydi. Onu çok özlüyorum. Elimde kalan tek şey onun anıları, ikinizin birlikte olduğu anılar ve sen bunu mahvettin! Bu kızla birlikte olamazsın Luke. Bunu yapamazsın. O, Jessica değil.”

“Evet, öyle.”

Lake başını iki yana salladı. “Bunu söylemeye cüret etme. Onun anısına bu şekilde saygısızlık etmeye cüret etme. Tam bir piçsin.”

“Jessica için buradayım.”

“Kes sesini!” Lake kulaklarını kapattı. “Sadece kes. Jessica senin burada yaptığın şeyi yapmanı istemezdi.”

Luke bu cümledeki olası gerçeği inkâr edemezdi.

“Lake?” Kardeşinin ellerini tuttu.

Lake onunla mücadele ederek gözlerini kapattı.

“Lake, bana bak.”

Lake, kızarmış gözlerini açtı; ağlamaklı ifadesi hâlâ yüzündeydi.

“Jessica ölmedi.”

“Aman Tanrım... Hayaletler görüyorsun. Bunun sonu iyi olmayacak.”

Luke kardeşinin yüzünü kavradı. “Bir daha söylediğim hiçbir şeyi dinlemesen bile *lütfe*n bunu dinle.”

Lake nefesini tutarak gözlerini kırptırdı.

“Annesiyle babası öldürüldü ve onu da öldürölmekten korumak için sahte ölümünü planlandı.”

Lake gözlerini kırptırtmaya devam etti. Öfke ve korku tam bir şoka dönüştü.

“Onu Houston’daki otelde gördüm. Onu koruduklarını iddia eden insanlar tarafından kaçırıldım. Charlie’yi ekmemin nedeni buydu.”

“İm-imkânsız,” diye fısıldadı Lake.

“Onu bulmak için buradayım. O ve Jude, Omaha’ya taşındı ama hayatında bazı şeyler olduğu için Jessica tekrar gitti. Onu bulmam gerekiyor ve nereden başlayacağımı bildiğim tek yer burası.”

“Seni kaçırdılar. Bu da ne demek? Seni nereye götürdüler? Seni kim kaçırdı?”

Lake’in soruları, Luke’un onu bırakıp bir adım geri çekilmesine yetecek kadar kabullendiğini gösteriyordu. Luke ensesindeki gerilimi ovuştururken çenesini göğsüne dayadı.

“Bu biraz daha karmaşık. Benim hayatıma ya da ailemin hayatına pek de saygı duymuyorlar diyelim. Burada olmak hayatımı tehlikeye atıyor.” Başını kaldırıp kardeşine baktı.

Yaşadığı aydınlanma Lake’in yüzündeki tüm kanın çekilmesi-ne neden oldu. “Benimkini de öyle,” diye fısıldadı.

Luke başıyla onayladı. “Bence az önce konuştuğumuz her şeyi unutup yarın ilk uçakla geri dönmelisin.”

“O insanlar sana böyle mi dedi?”

"Aşağı yukarı, sadece biraz daha fazla güç ve çok daha fazla tehdit ile."

"Ama yine de buradasın."

"Onu seviyorum. Öldüğünü sandığımda perişan olmuştum ama hayatta olduğunu bilmek farklı türde bir acı veriyor, onunla birlikte olamazsam beni öldürecek türden bir acı."

"Onu aldatmıyor musun?"

Bunca acının ortasında sadece Lake onun yüzünü güldürebilirdi. "Bu, duruma nasıl baktığına bağlı. Jessica'nın vücut yapısına sahip olan sarı saçlı bir kadın arıyorum ve Jillian Knight adını kullanıyor."

"Jillian Knight?"

Luke başıyla onayladı.

"Onu sarışın olarak hayal edemiyorum. Nasıl görünüyordun?"

"Korkunç. Çarpıcı. Rahatsız edici. Büyüleyici."

Lake güldü. "Pekâlâ, hadi biraz uyuyalım. Yarın izini sürmemiz gereken Jillian Knight adında sarışın bir bombamız var."

"Eve gitmeni istiyorum."

"Biliyorum ve ben de seni seviyorum, ama takma bir bacakla yaşıyorum ve para getirmeyen bir işte çalışıyorum. Bence hayatı uçlarda yaşamaktan başka bir şey yapmak bu noktada suç olur."

"Ben ciddiylim. Sana bir şey olursa..."

Lake parmağını abisinin ağzına bastırdı. "Şşşt... Onu ben de seviyorum."

Luke kardeşinin elini tuttu ve kocaman sarılmak için onu kendine çekti. "Bir gün bir adam, tabii ki ince eleyip sık dokuyarak verdiğim onay sonrasında, seni kapacak ve hayattaki en şanslı adam olacak."

Yirminci Bölüm

KNIGHT

JACKSON, AZICIK BİR çabayla Ryn'i hafta sonu onun evinde kalması için ikna etti. Ryn ona Gunner'ın da gelmesi gerektiğini hatırlatınca bir saniyeliliğine tereddüt etti. *O köpek hayalarımı koparmak istiyor* bakışı, bir gülümseme ve sessiz bir boyun eğme ile sona erdi.

Jackson yemek yemeyi seviyordu. Ryn yemek yapmayı seviyordu. Herhangi bir standarda göre mükemmel bir çifttiler. Kendisi yorganın altına saklanmışken Jackson'ın koşuya çıkmak için erkenden uyanması karşısında hissettiği suçluluk, mutfağın tamamen kendisine kaldığını fark ettiği anda ortadan kayboldu. Cuma akşamı Jackson'ın evine gelmeden önce yaptığı alışveriş, kek, pastırma, baharatlı patates ve taze sıkılmış portakal suyu hazırlamak için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olmasını sağlamıştı. İki kişi için biraz fazla görünüyordu, ama Ryn kendine engel olamadı.

Kapı zili çaldığında Gunner bir uyarı homurtusu çıkardı.

"Sersem anahtarını unutmuş olmalı." Ryn ellerini sildi ve üzerinde Jackson'ın büyük tişörtünden başka bir şey olmadan ön kapıya gitti.

Ryn, kapıyı büyük bir sırtışıla açtı ve bu sırtış, neyse ki saniler içinde buğulanan camın diğer tarafında duran iki yabancıyı görünce yüz buruşturmaya dönüştü.

“Kahretsin!” Parmağını kaldırdı. “Bir dakika.” Kapıyı kapatarak yatak odasına koştu ve utanç verici bir şekilde kızaran vücudundaki tişörtü çıkarıp kot pantolonunu, sutyenini ve kazağını giydi. Saçlarıyla uğraşacak vakti yoktu, bu yüzden ön kapıya geri dönerken onları parmaklarıyla taradı.

“Bunun için üzgünüm. Başka birini bekliyordum.”

Adam gülümsedi. “Sorun değil. Sabahın erken saatlerinde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Jackson Knight’ı arıyoruz.”

“Koşuya çıktı.”

Koyu saçlı adam karla kaplı zemine baktı ve minik bir sırtışıla başını iki yana salladı. “Elbette çıkmıştır,” diye mırıldandı kendi kendine. “Biz eski dostuz. Onu burada beklememizin sakıncası olur mu?”

Ryn ikisini de şöyle bir süzdü. Kız daha genç görünüyordu, belki de Maddie’nin yaşındaydı. Zararsız.

Gunner’dan manevi destek alarak geri adım attı ve onları evin içine davet etti.

“Ben Ryn Middleton.” Gülümsedi ve paltolarını almayı teklif etti.

“Ben Luke ve bu da kız kardeşim Lake.” İkisi de ayakkabılarını çıkardılar ve sonra Ryn’in elini sıktılar.

Lake’in protez bacağı vardı. Ryn ona bakmamaya çalıştı.

“Kötü bir araba kazası.”

Bakışları dikkatlerden kaçmamıştı. Ryn kibarca gülümsedi.

“Görünüşe göre hayatta olduğun için şanslısın.”

“Çoğu gün.” Lake dikkatini Ryn’a çevirmeden önce abisine sırıttı.

“Pekâlâ... Luke ve Lake. Anneniz eziyet çekmeye bayılıyor olmalı.”

Lake kıkırdadı. “Tahmin bile edemezsin. Üç kardeşimiz daha var: Lane, Lara ve Liam.”

“Vay canına.” Ryn, kızılıklı ve portakallı kekleri fırından çıkardı. “Peki, Jackson’ı nereden tanıyorsunuz?”

“Kız kardeşi *Jillian* ile daha yakındım,” dedi Luke.

Ryn, misafirlerine portakal suyu ikram etti.

“Ah, hayır. Kahvaltına mani olmak istemezdik.” Luke’un ciddi bir gülümsemesi vardı, olgun ama aynı zamanda çocuksuydu.

“Mani olmuyorsunuz. Kendimden başka birileri için pek fazla yemek pişiremiyorum ve tam da sadece iki kişi için ne kadar aşırıya kaçtığımı düşünüyordum. Lütfen alın... Israr ediyorum.”

Luke ve Lake meyve suyunu alıp ona teşekkür ettiler.

“Oturun.” Ryn başıyla masayı işaret etti. “Kek, pastırma ve patates var. Tabii *Jillian* gibi vejetaryen değilseniz.”

“Hayır, değiliz.” Luke aralarında gizli bir şaka varmış gibi kız kardeşine sırıttı.

“Siz de mi New Yorklusunuz?”

Lake gözlerini hafifçe kıstı.

“Evet. Evet öyleyiz.” Luke meyve suyundan bir yudum aldı. “Sen ve Jackson... *Birlikte* misiniz?”

“Ne düşündüğünü biliyorum. Ben daha yaşlıyım ve o... *Daha genç* ve...”

“Hayır.” Luke onu özgüven eksikliği konusunda dert yanmaktan kurtardı. “Sadece eskiden tanıdığım adamın, mutfağında kahvaltı hazırlayan kadınlara sahip olmadığını düşünüyordum.”

Ryn başını salladı. “Bana daha önce pek de ilişki yürüten bir tip olmadığını söyledi...”

“Senden önce mi?”

Ryn omuz silkti. “Evet. Tanrım, son derece kibirli konuştum, değil mi? Özel biri olduğumu düşündüğümü kastetmemiştim.”

“Çok güzelsin. Yaşın bir önemi yok. Görünüşe göre seni bulduğu için çok şanslı. Onu daha iyi bir adam yaptığına eminim.”

Hem Ryn hem de Luke, Lake’e baktılar. Bunlar genç bir kadından gelen olgun sözlerdi. Ryn, Maddie’nin böyle bir şey söylediğini hayal bile edemiyordu.

“Teşekkür ederim.” Ryn, etkilerini tüm vücudunda hissedebileceği türden gülümsedi. “Belli ki bu sabah günümü güzelleştirmek için gelmişsiniz.”

Lake masanın altından abisinin bacağına dürterek güldü. “Duydun mu? *Birinin* gününü güzelleştirdim.”

“Peki, sizi Omaha’ya getiren şey nedir? Umarım Jillian’ı görmek için gelmemişsinizdir. Şu anda şehir dışında ve ne zaman döneceğinden emin değiliz.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Luke.

Ryn, Luke ve Lake’in önüne yiyeceklerle dolu iki tabak koydu. “Bilmiyorum. Yakın zamanda bir yakınına kaybettiğini biliyor muydunuz?”

İkisi de başlarıyla onayladılar.

Ryn kaşlarını çatı. AJ’in ölümünün ardındaki gerçekten hoşlanmıyordu, ama her geçen gün Jackson’ı biraz daha anlıyordu.

“Sanırım yas tutup her şeyi anlamlandırmaya çalışmak için biraz mesafeye ve zamana ihtiyacı vardı.”

“Sen ya da Jackson ondan haber aldınız mı?”

“Ben almadım ve Jackson’ın da aldığını sanmıyorum. Telefonunu geride bıraktı, dolayısıyla evi aramaya karar verene kadar onunla iletişim kurmamıza imkân yok.”

Ön kapı açılırken hepsi o tarafa döndü.

HİÇBİR ŞEY, RYN'LA geçireceği uzun bir seks gecesini, onunla duşa giremeyeceğini söyleyen araç yolundaki yabancı bir araba kadar mahvedemezdi. Ön kapıyı açtığında onu karşılayan *Martha Stewart buraya taşındı* kokusu, duş seksinin eksikliğini neredeyse telafi ediyordu. *Neredeyse.*

“Hey, görüyorum ki buzun üzerinde kayıp boynunu kırmamışsın.” Ryn, koşu ayakkabılarını çıkaran Jackson'ı yanağından öptü.

“Evin önündeki araba kimin?” Jackson, Ryn'ı takip ederek köşeyi döndü.

“Bizim. Kiralık bir araba.” Başının belası gülümsedi.

O ve Ryn iyiydi. Jackson yeni kimliğini, yeni hayatını benimsemişti. Geçmiş yeniden yüzeye çıkmakta neden ısrar ediyordu? Jackson çok nadir durumlarda söyleyecek söz bulamazdı, ama o anda hiçbir şeyi yoktu. Bir mayın tarlasının ortasında mahsur kalmış gibi hissediyordu ve tek bir adım bile atmaya cesaret edemiyordu. Ryn'a ne söylemişlerdi?

“Demek *arkadaşlarımla* tanıştın.” Ryn'a zorla gülümsedi. “Ve onlara benim kahvaltımı ikram ediyorsun.”

“Evet.” Ryn, masaya bir tabak yiyecek koydu ve ona oturmasını işaret etti. “Ve bol miktarda yiyecek var.”

“Jillian'ı kontrol etmek için *New York*'tan gelmemizin iyi olacağını düşündük. Şu anda çok da iyi bir durumda olduğunu sanmıyorum.” Luke bakışlarını Jackson'a dikerek zihnini okumaya çalıştı.

“Boşuna zahmet etmişsiniz. Eminim Ryn size onun burada olmadığını söylemiştir. Ayrıca ne zaman döneceğini bilmiyoruz.” Jackson, Lake'e baktı. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı. Ve her seferinde onun becerilebilir biri olduğunu düşünmüştü. Jessica da her seferinde, Lake'e iki saniyeden fazla bakarsa her iki testisini de koparmakla tehdit etmişti. Jackson artık ona o göz-

le bakmıyordu. Lake ona Maddie'yi hatırlatıyordu, çok genç ve toydu.

"Kız kardeşini de yanında getirmişsin. İlginç bir seçim."

"Nasil yani?" diye sordu Luke.

Jackson omuz silkti. "Güvenlik açısından diyorum. Uçağınız kaçırılabilir. Buzlu yollarda bir tıra çarpabilirsiniz. Herhangi bir şey olabilir. Senin yerinde olsam onu evde bırakırdım. Hepsi bu kadar."

"Eh, sevgili kız kardeşim epey inatçıdır."

"Bu hissi iyi bilirim." Jackson kahvaltısına daldı. Ryn'ı asla bırakmamasının dokuz yüz doksan dokuzuncu nedeni: Kadın mutfakta acayip yetenekliydi. Jones kardeşlerin onu bunun zevkini tamamen çıkarmaktan alıkoyması çok kötüydü.

"Telefondaki konuşmamızdan sonra kız kardeşini aramayı yeniden düşüneceğini ummuştum."

Ağzının içinde zevk patlamaları yaşayan Jackson başını iki yana salladı. "Hazır olduğunda eve dönecek. Sana telefonda söylediklerimin aynısını duymak için buraya kadar gelip vaktini boşa harcamana üzüldüm."

Luke yemeğine baktı. Adamın beyni hiç durmuyordu.

"Banyo ne tarafta?"

"Soldaki koridorun sonunda." Ryn, bu basit soruyu cevapladığı için kendi eviyle onunki arasındaki var olmayan bir çizgiyi aşmaktan endişe ediyormuş gibi gözlerini kocaman açarak Jackson'a gülümsedi.

Jackson da sırtarak karşılık verdi. Onun kendisini evindeymiş gibi hissetmesi hoşuna gidiyordu. Gelecekle ilgili planları işe yararsa, iki ayrı eve ihtiyaçları kalmayacaktı.

"Teşekkür ederim. Affedersiniz." Luke, Jackson'ın yanından geçti; yüzündeki ifade, Ryn'in duymasını istemediği kelimelerle doluydu. Jackson bunun için minnettardı.

“Üniversiteye gidiyor musun, Lake?” diye sordu Ryn.

“Hayır. Kazadan önce gidiyordum, ama sonra geri dönmedim. Hastanede gönüllü olarak ampute gençlerle çalışıyorum.”

“Geçirdiğin kazayı duydum. Bacağın için üzgünüm.” Jackson bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti, ama duygularla ve onları aktarmak için söylenen kelimelerle arası iyi değildi.

“Teşekkürler.” Lake tabağına baktı. “Sevdiğin birini kaybetmenin uygun zamanı olmaz.” Lake, Ryn’a baktı. “Erkek arkadaşım öldü.”

Ryn elini uzatıp Lake’in elinin üzerine koydu. “Bu korkunç.”

Lake başını salladı. “Ama illaki yaşanması gerekiyorsa, farklı bir günde olmasını dilerdim. Başka herhangi bir günde.”

“Ah?” Ryn’ın kaşları çatıldı.

“Bir düğüne gidiyorduk.” Lake, Jackson’a baktı.

Jackson tepki vermemeye çalıştı, ama yine de çene kası seğirdi.

“Luke’un düğünü.”

“Ah, hayır. Zavallı ailen.”

“Evet, Luke o gün evlenmedi.”

“Ama sonunda evlendi, değil mi?”

Lake başını iki yana salladı. “Komadaydım, bu yüzden düğün ertelendi.”

Jackson, onun gözlerinde biriken yaşları gördüğü anda bakışlarını kaçırdı.

“Ben komadan çıkmadan önce onun nişanlısı da trajik bir kazada öldü. Uyandığımda ne bacağım ne erkek arkadaşım ne de Jessica vardı.”

Jackson, kız kardeşinin gerçek adını duyunca irkildi.

“Hayat çok acımasız ve acı ya da tatlı sürprizlerle dolu.” Ryn da kendi gözyaşını sildi.

“Luke’un tuvalete düşmediğinden emin olsam iyi olur,” Jackson tüm bu duygu karmaşasını masada bırakmak için sabırsızlanarak ayağa kalktı.

Işıkları kapalı olan banyonun kapısı açıktı, ama Jillian’ın odasının kapısı kapalıydı. Kapıyı hafifçe araladı. Luke, Jillian’ın *sweatshirt*’ünü yüzüne bastırarak yatakta oturuyordu. Ne kapı açıldığı için ürktü ne de Jillian’ın odasında oturup kıyafetlerini kokladığı için suçluluk duydu.

“Ryn’i seviyor musun?”

Jackson kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslandı. “Seviyorum.”

Luke güldü. “Bu günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Sevebilme yeteneğine sahip olup olmadığını çok sorguladım.”

“Jude sahip değildi. Ama ben o değilim.”

“Bunu yapmak zorundasın, değil mi?”

“Neyi?”

“Kendini eskiden olduğun adamdan ve geride bıraktığın hayattan ayırmayı. Akıl sağlığını korumanın tek yolu bu, değil mi? O da aynısını yaptı. Jessica, A)’i sevemezdi ama Jillian sevdi.”

“Akıl sağlığımın yerinde olduğunu hiçbir zaman iddia etmedim, şimdi bile. Bu hayat daha kolay. Jude’un başına musallat olan her şey öldü.”

“Senin başına musallat olan şey öfkeydi. Her zaman öfkeliydin. Jessica bunu biliyordu ama nedeninden bihaberdi. Seni öfkeliendirenin annenle baban olduğunu mu söylüyorsun?”

“Dinle doktor, beni analiz etmene ihtiyacım yok. Eski sevgilimin kıyafetlerini koklayan ben değilim.”

“Eğer birisi bugün Ryn’i senden alsaydı ve neredeyse bir yıl boyunca onsuz kalsaydın, sen de onun kıyafetlerini kokluyor olurdu.”

Jackson bunu inkâr etmek istedi ama yapamadı. Duştan sonraki seks yüzünden ıslanan çarşafı yıkadığı için ona biraz kız-

mişti. Hiç vakit kaybetmeden onu çırilçıplak soyup tekrar yatağa atmıştı. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Yalan söylemiyorum.”

“Ama birileri biliyor. Knox biliyor, değil mi?”

Zeki doktorun hiçbir fikri yoktu. Hayattaki bazı şeylerin hiçbir açıklaması yoktu. Bazı insanlar hesap vermeden yaşırdı. Knox da onlardan biriydi.

“Telefonunu takip ediyor. Boynuna takılı bir çip ya da onun gibi bir şey yok. Eğer onun nerede olduğunu merak ederse, o zaman onu takip ettirirdi. Jillian cenaze töreni için Portland’a giden bir uçağa bindi. Ardından onun neden hâlâ Omaha’da olduğunu merak eden Knox beni aradı. Ona, Jillian’ın, telefonunu evde unuttuğunu söyledim.”

“Yalan mı söyledin?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü onu takip eden kimse olmadan yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve Knox’un onun ortadan kaybolduğunu düşünmesini istemedim.”

“Onu bulmak zorundayım.”

“Bulmayacaksın.”

“O zaman sen bul.”

Jackson omuz silkti. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Luke odaya göz gezdirdi. “Eşyalarına bak. Nerede olabileceğine dair bir ipucu bul. Belki de AJ ölmeden önce onunla bir yere gitti ve ona yakın hissetmek için oraya geri döndü. Belki de cenazede onun ailesine bir şeyler söyledi. Belki...”

“Lanet olası belkilerle bir yere varamazsın. Yıllarımı diğer insanların davranışlarını, bir sonraki hamlelerini, nerede olacaklarını, nereye gideceklerini tahmin ederek geçirdim. Ama Jillian tahmin edilebilir biri değil. Maine’de veya Florida’da, Indiana’da,

Alaska'da olabilir... Lanet olsun, senin kahrolası otelinde bile kalıyor olabilir. Nakit para taşıyor, onu izleyebileceğimiz hiçbir şey yok."

"Knox'u ara. Ona Jillian'ın ortadan kaybolduğunu söyle. Onu bulmasını sağla."

Luke aklını kaybetmişti. Jackson'ın söylediği hiçbir şeyi duymuyordu. "Tabii. Ve eğer bir mucize eseri onu Keys'teki kumsalda bir kitap okurken bulursa, boşa harcanan zaman için çok sinirlenecek, Jillian da öyle."

"Keys'teki kahrolası bir kumsalda değil. Bir sorun var!"

"Nereden biliyorsun? Ha? Bir şeylerin ters gittiğini nasıl bilebilirsin ki?"

Luke saçlarını çekiştirerek başını eğdi. "Ben sadece... *Biliyorum.*"

Yirmi Birinci Bölüm

DAY

OCAK AYI ORTALAMASININ altındaki sıcaklık, Jessica'yı binadan çıkarken saçlarını savuran bir rüzgârla karşıladı. Nefsi müdafa sınıfındaki kadınların sayısı önceki haftalara göre neredeyse iki katına çıkmıştı. Tatiller, derslerdeki katılımı acayip düşürüyordu.

“Bayan Jones?”

Jessica, yüzünü kırbaçlayan at kuyruğuyla güreşerek arkasını döndü. Luke, arka koltuğunda Jones'un oturduğu GTO'nun yolcu kapısına yaslanmış duruyordu. Nişanlısı, boynunu soğuk rüzgârdan koruyan dik yakalı siyah yün paltosunun içinde GQ modelleri kadar yakışıklı görünüyordu.

“Bayan Jones mu? Gerçekten mi? Gelecek hafta sonuna kadar bana böyle seslenemezsin.” Onu bekleyen kolların arasına girdi, sonunda evindeydi.

“Sadece toplum içinde denemek istedim. Kalabalık kaldırımın ortasında kulağa nasıl geldiğini görmek için.”

Jessica, nişanlısının paltosunun yakalarını kavrayarak hayranlıkla yukarı baktı. “Peki, kulağa nasıl geliyor?”

“İnanılmaz. Yakınlarda bir ünlü varmış ya da kraliçe şehre gelmiş gibi etrafa bakan insanları görmedin mi?”

“Bunu kaçırmış olmalıyım.” Jessica şüpheyile kaşlarını çatı.ı.

“Soğudun mu?”

Luke kapıyı açık tutarken Jessica arabaya bindi. “Hayır, ço-raplarım yün/pamuk karışımı.”

Luke emniyet kemerini bağlarken ona tipik *sırıtmak istemi-yorum ama sırtıyorum* gülümsemesiyle baktı. “Düğün. Düğün fikrinden soğudun mu?”

“Hayır.” Jessica vücudunu döndürerek Jones’un göğsünü okşadı.

“Emin misin?”

“Yemin ederim.”

Luke arabayı çalıştırırken kahkaha attı. “Yemin ediyorsun, ha?”

“Evet. Amcamın mezarı üzerine yemin ederim ki seninle ev-lenme fikrinden soğumadım.”

Luke arabayı kaldırımdan uzaklaştırdı. “Bu beni pek ra-hatlatmadı.”

“Neden öyle söylüyorsun?”

“Senin bir amcan ya da dayın yok. Baban tek çocuk ve anne-nin de Kanada’da yaşayan bir kız kardeşi var.”

“Kesinlikle, teyzemi hayatımda sadece bir kez gördüm. Zengin sevgilisiyle Vancouver’a taşındığında tüm ailesini red-detti. Annem ona düğün davetiyesi bile göndermedi. Lanet ola-sı Cathy bile davetiye aldı, ama teyzem almadı ki bu hiç sorun değil. Aslında ikisini de orada istemiyorum. Ama rüyalarımda NASCAR sürücüsü olan muhteşem bir amcam vardı ve araba-sını pistte istediğim kadar hızlı ve istediğim zaman sürmeme izin veriyordu. Ben küçükken beni çikolataya batırılmış külahta dondurma yemeye götürüyordu. Daytona’yı kazandıktan sonra trajik bir şekilde öldü. Otoparktaki bir karavan onun üzerinden

geçti. Bu yüzden amcamın mezarı üzerine yemin ettiğimi söylediğimde bu çok şey ifade ediyor.”

Luke yola bakmaya devam ederek sağdaki otoparka girdi. Arabayı park eder etmez, emniyet kemerini çözdü ve vücudunu ona bakacak şekilde döndürdü. Jessica onun yüzündeki bu bakışı milyonlarca kez görmüştü. Seni seviyorum ama yardıma ihtiyacın var, diyen bakıştı. Dr. Jones ile acil bir seansa ihtiyacın var, bakışıydı.

“Hiç var olmayan bir amcayla böylesine hayali bir dünya inşa ettiğin için biraz endişeliyim. Her zaman babanla iyi bir ilişkiniz olduğunu düşündüm, ama bu biraz sorgulamama neden oluyor. Babanla ilgili bana söylemediğin bir şey var mı?”

Jessica kaşlarını çatarak kucagında duran eldivenli ellerine baktı. “Şey... Bir olay oldu. Annemle babamın banyosunun kapısı aralıktı. İçeridekinin annem olduğunu sandım, ama daha yakından bakınca babamın pembe dantelli bir sutyen ve külotla aynanın önünde durduğunu fark ettim. Dışarıdan sert görünen adam aslında iç çamaşırı giymeyi seviyordu. Sanırım o gün küçük bir parçam öldü. Örnek aldığım adam artık gerçek bir erkek değildi.”

“Jess...” diye fısıldadı Luke, eliyle onun yanağına dokunarak.

Jessica başını kaldırıp sırtıttı. “Sadece seninle dalga geçiyorum. Tanrım... Çok safsın.” Arabadan dışarı fırladı ve Jones’un da dışarı çıkmasına izin verdi.

“Ne?” Luke, asansöre doğru ilerleyen ikilinin peşinden koştu. “Dalga mı geçiyordun? Babanla ilgili?”

Adamın sesindeki şaşkınlık Jessica’yı güldürdü. Luke’un sinirlerini bozmak en sevdiği aktiviteydi.

“Evet, babam ve hayali amcam hakkında şaka yapıyorum. Hepsini uydurdum.”

Kapılar açıldığı anda, Luke onu içeri itti ve vücuduyla asansörün duvarına yapıştırdı. Jessica'nın kalbi çarpıyordu, çok yakında Luke'un ona en sevdiği türden bir ceza vereceğinden emindi.

"Bütün hikâyeyi sen mi uydurdun?" Luke, genç kadının yanlarını çimdikledi.

Bu aynı anda hem acıttı hem de gıdıkladı.

Jessica kıkırdadı. "Bakışların... Aman Tanrım, yüzündeki ifade..."

Luke demir gibi bir tutuşla poposunu kavradı ve vücudunu kendine çekti. Jessica, nişanlısının öfkeli arzusunun kanıtını karında sert bir şekilde hissetti.

"İntikamım acı olacak sevgilim." Luke, herhangi bir iz bırakmadan boynunu emdi.

Kontrolden çıkmış Luke, Jessica'yı çılgına çeviriyordu. Yatakları çok uzaktaydı. Onu hemen o anda istiyordu, bir saniye bile beklemek istemiyordu.

"Bana kötü bir kız olduğumu söyle, *babacığım*."

Luke, dudakları hâlâ onun boynuna bastırılmış halde donup kaldı. "Az önce *ne* dedin?"

"Gerçekten yaramazlık ettim babacığım, bana şaplak atmalısın."

Luke onu o kadar hızlı bıraktı ki Jessica poposundaki elin hissinin neredeyse unuttu.

Asansör kapıları açıldı. Adamın uzun adımları onu genç kadınınkinden iki kat daha hızlı bir şekilde kapıya götürdü.

"Anı mahvettin. Bir daha asla seks yapamayabiliriz."

Jessica kendini mazoşist gibi hissediyordu. Kendi hareketleri yüzünden acayip tahrik olmuştu ama yine de karşı koyamıyordu. Luke'la evlenme fikrinden soğumak mı? Bir milyon yıl geçse bile söz konusu olamazdı.

“LUKE?” DİYE MIRILDANDI Jessica.

Luke’un seksi, çıplak nişanlısı uykusunda sık sık konuşurdu.

“Kahretsin, Jones! Telefonuna cevap ver.”

Jessica uyumuyordu.

“Üzerimdesin.”

Jessica yüzünü onun boynuna sürttü. “Buna bayılıyorsun.”

Gerçekten de bayılıyordu. Aşk ilişkilerine ayrı yataklarda başlamışlar, sonra da yıkılan büyük duvar yüzünden ayrılmışlardı ama bir gece Jessica onun göğsünde uyuyakalmıştı. Luke, genç kadının çıplak bedeninin onunkine yaslandığı bir gece için hayatını ve uzuvlarını riske atmıştı. Ertesi sabah, Jessica başına değen dudaklar ve mükemmel poposunu saran eller tarafından uyandırılmıştı. İrkilmemişti bile. Üç gün sonra Luke ona evlenme teklifi etmişti.

“Bayılıyorum, ama saat gecenin ikisi ve sen telefonumu açmamı istiyorsun.”

Jessica yana yuvarlandı ve Luke, şifonyer üzerinde titreşen telefonunu almak için yataktan kalktı.

“Alo?”

“Luke?”

“Kimsiniz?”

“Deborah.”

“Deb?”

Eski nişanlısının annesi onu neden arıyordu?

“Sorun Fran.”

Luke bir eliyle telefonu kulağına götürüp diğer eliyle uykulu gözlerini ovuşturdu.

“Evet?”

“Bir saat önce öldü.” Deborah’nın sesi çatladı. Telefonda acı dolu hıçkırıklar yükseldi.

“Üzgünüm, Deb. Gerçekten üzgünüm.”

“Se-sen onu... Sevdin... De-değil mi?”

Luke ensesini kavradı ve yatağına yayılmış olan kadına –beş gün içinde karısı olacak kadına– baktı. Jessica ona gitmesini söylemesine rağmen Fran’i görmeye gitmemişti. Bir donör bulunmuştu ve Fran’ın ihtiyacı olan kalp nakli gerçekleşmişti, ancak bu naklin garantisi yoktu ve Luke da ortak arkadaşlarından onun iyi durumda olmadığını duymuştu.

“Evet. Elbette sevdim.”

“Ce-cenaze töreni cu-cumartesi günü. Orada o-olacak mısınız?”

“Üzgünüm Deb. Gelemem. Başka planlarım var.”

Kadın daha çok hıçkırdı. “F-Fran’ın cenazesinden... Daha önemli ne olabilir ki?”

“Evleniyorum. Matt’e taziyelerimi ilet.”

Luke, görüşmeyi sonlandırdı. Pijama altını giydikten sonra mutfığa gitti. Bir bardak su aldı ve yerden tavana kadar uzanan pencerelerden San Francisco’nun puslu ışıklarına baktı.

Çalıntı kırmızı kapüşonlusunun içinde yüzen kollar beline sarıldı. Sıcak bir yanak, çıplak sırtına yaslandı.

“Fran ölmüş mü?”

“Evet.”

“Bazen hayat çok berbat.”

Luke, ona sarılan kadını tüm varlığıyla seviyordu. Kusurlarının her birinin onu kendisi için kesinlikle mükemmel kılmasını seviyordu.

“Evet.” Luke döndü ve boştaki eliyle Jessica’yı ensesinden kavrayıp göğsüne çekti. “Ve bazen de mükemmel. Bazen fırtınayı

atlatıp kayıpların yasını tutarız ve ufuktaki güneşin hiç bu kadar parlak olmadığını görürüz. Benim güneşim beni kör etti ve hayatımın geri kalanında bunun –onun– beni nefessiz bırakacağından eminim.”

“Bana ulaşmak için bu kadar çok şey kaybetmiş olmandan nefret ediyorum.”

“Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum.” Luke onu alnından öperken Jessica da onun göğsünü öptü.

“Cenaze töreni cumartesi günü, değil mi?”

“Evet.”

“O gün onu düşüneceksin, düşünmemene imkân yok.” Jessica başını kaldırıp ona baktı. “Ve ben de bunun için seni daha da çok seveceğim. Planlı hayatının, üç parçalı takım elbisenin ve ofis duvarındaki plaketlerin arkasına saklanıyorsun, ama kalbin kocaman. Seni gerçekten tanıyan herkes seni seviyor, sevmemek imkânsız.”

“Beni sakın bırakma,” diye fısıldadı Luke.

“Yarın işe gitmem gerek.”

Luke güldü. Jessica kuru bir mizah anlayışı olduğunu söylüyordu ama genç kadınıninki de en az kendisinininki kadar kuruydu.

“Ah, daha çok takipçi bir sapık gibi konuştun, değil mi? ‘Beni sakın bırakma... Çünkü ne olursa olsun seni bulurum,’ gibi.”

“Evet, ama o sesle değil.”

“Saklambaçta iyi miydin? Ben ber battım. Jude beni ararken saçma sapan konuşurdu. Beni kıkırdatacak ve saklandığım yeri ele verecek şeyler söylerdi. ‘Dış ipim bittiği için tamponlarının iplerini kestim. Bu bir sorun olur mu?’ ya da ‘Duşta mastürbasyon yapıyorum. Saç kreminin hiç bitmemesinin garip olduğunu düşünmüyor musun?’ gibi şeyler.”

Luke da onunla güldü. Jessica ve Jude’u çocuk olarak hayal etmek kolaydı çünkü yetişkin olmayı hâlâ beceremiyorlardı, özellikle de aynı odadayken.

“Saklambaçta mükemmeldim. Özellikle de bulma kısmında. Yani evet, seni en ürkütücü şekilde, *başka hiçbir adam sana sahip olamaz* tarzında bulurdum.”

“İtirafından rahatsız olmalıyım. Bunu Dr. Jones’a bildirmeliyim, ama beni bulduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Beni o kadar çok şeyden kurtardın ki senin olmadığın bir hayatı yaşamayı hayal bile edemiyorum.”

Luke dans ediyormuş gibi onu göğsüne bastırmaya devam ederek mutfağa yöneldi. Bardağını bıraktıktan sonra onu tezgâhın üzerine kaldırdı. Jessica çıplak bacaklarını beline, kollarını da boynuna sardı.

“Bana sarıl, Luke. Beni asla bırakma.”

Luke ellerini kapüşonlunun altına kaydırды, parmaklarını genç kadının karın kasları ve kaburgaları üzerinde gezdirdi.

“Seni yakaladım. Her zaman benim olacaksın.”

Jessica avucunu onun göğsüne, kalbinin hemen üzerine bastırdı. Luke gözlerini kapattı çünkü onu tuttuğu yer tam olarak orasıydı.

Yirmi İkinci Bölüm

KNIGHT

JILLIAN'IN MİDESİ ACI içinde kıvranıyordu. Beklenmedik kaçırılmalara karşı fazladan bir rezervi yoktu. Aptal. Claire ile aynı bodrumda kaldıktan sonra dersini almış olmalıydı. Gandhi yemek yemeden yirmi bir gün geçirmiş ve hayatta kalmıştı. Uyku ile uyanıklık arasında gidip gelen Jillian o zindanda kaç gün kaldığından emin değildi, ama yirmi bir gün olmamıştı. Henüz.

“Yemek yemen mi gerekiyor?”

Knox midesini duymuş olmalıydı.

“Kurtlanmış köpek maması teklif edildi. Böyle iyiyim.” Koluna takılı olan seruma baktı. “Susuz kalmamı engelliyor. Düzenli olarak kendi üzerime işiyorum ki kokusunu alabildiğine eminim. Ama öylesine kabız oldum ki buradan canlı çıkarsam, bağırsağımda sıkışıp kalan kızılçam büyüklüğündeki dışkıyı çıkarmaya çalışırken öleceğim.”

Knox kıkırdadı. “Her zaman tam bir hanımefendisiz.”

“Düşman ayrım gözetmeksizin öldürdüğü için eğitim tesisinin cinsiyetten bağımsız olması gerektiğini söyleyen adamdan

bunu duymak komik. Sadece gerçek bir beyefendinin huzurunda bir hanımefendi gibi davranırım.”

“Tahmin etmeme izin ver. Ben gerçek bir centilmen değilim.”

“Bana tecavüz ettin.”

“Bana izin verdin.”

Jillian ona ters ters baktı. Bütün bu yıllar boyunca Knox’un buna bir tecavüz olarak bakmadığını biliyordu. Jillian da tecavüz mağdurlarıyla çalışana kadar duruma böyle bakmıyordu. Luke’a kadar.

“Beni cırılçıplak yere yapıştırmıştın.”

“Kaçabilirdin. Seni ben tutmadım. Korkun tuttu.”

“Doksan kiloluk bir korku.”

Knox omuz silkti. “O gün hayatını kurtardım ve sen de bunu biliyorsun.”

“Geceleri böyle mi uyuyorsun? Anneme layık olmak için kendini böyle mi haklı çıkarıyorsun?”

“O gün korkularını yok ettiğim için Edwin Harvey’yi ve Matthew Green’i öldürdün. Sen bir kurban değildin. O gün sana güç verdim.”

“Senin canına okudum. Gücüm vardı aptal herif. Kızını bina-dan dışarı sürükleyen sağlık görevlilerine sor.”

“Yeteneğin, bir çeşit silahın vardı ama tetiği asla çekemezdin. Sana zihnini nasıl kapatacağını ve tetiği nasıl çekeceğini gösterdim. Artık bir kurban değilsin. Şimdi bile, kendine bir bak. Açlıktan ölmek üzeresin ve kanlar içindesin. Gözlerindeki öfkeyi görüyorum. Bahse girerim Edwin de gördü ama inanmadı. Ondan nefret ediyordun ama ben olmasaydım, vücuduna *kırk dört* kesik atarak onu asla öldüremezdin.”

“Beni tanımıyorsun.”

“Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Kanın tadını ve onunla gelen kontrolü seviyorsun. Bu, şu an olduğun kişinin bir parçası.

Bir gelinlik, şehir merkezinde süslü bir apartman dairesi ve kocaman bir köpek bunu değiştirmeyecek.”

“Hayır, ama seni ve Frankenstein’ın gelinini öldürmek beni hasta eden şeyleri iyileştirebilir. Yüzde yüz emin değilim ama te-
orimi test etmeyi planlıyorum.”

Knox başını iki yana salladı. “O sidik birikintisinde öleceksin tatlım ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Birisi şu anda bağlarını çözsé bırak birini öldürmeyi, ayağa bile kalkamazsın.”

“Gitmeme izin vermesini sağla ve neler yapabileceğimi gör.”

“Görebileceğin gibi...” Knox kendine baktı, tamamen bağlıydı
“...Ben de onun en sevdiği insan değilim. Gitmene izin vermek için özel istekte bulunmamı dikkate alacağını sanmıyorum.”

“Öyleyse devam et ve söyle bana.” Jillian midesinde bir bulan-
tı dalgası hissederek gözlerini kapattı.

“Sana ne söyleyeyim?”

“Annemin sende ne bulduğunu görmemi sağla, çünkü şu anda senden nefret ediyorum ve bu da seni sevdiği için ondan nefret etmeme neden oluyor.”

SUNNY

KNOX, SUNNY İLE anaokulunda tanışmıştı. Sunny’nin parlak gülümsemesi, ismine çok uygundu; tıpkı iki örgü yaptığı saçlarının uçlarına bağladığı kırmızı kurdelelerinin, kırmızı renk Mary Jane ayakkabıları ve birlikte giydiği elbiseleriyle uyumlu olduğu gibi.

Darmadağınık kızıl saçları olan çocuk, tasmalı bir köpek yavrusu gibi at kuyruklu meleği takip ederdi. “Knox komik bir isim.” Sunny kıkırdadı.

Knox da öyle. “Annemin büyükbabasının adı Knox’tu. Bunun güçlü bir isim olduğunu söylüyor çünkü büyükbaba bir savaş kahramanıydı.” Öndeki iki süt dişinin sarhoş babası tarafından kırılmasından dolayı peltek konuşuyordu.

“Kulağa boks gibi geliyor.” Diğer çocuklar okul bahçesinde birbirini kovalarken, Sunny daha çok kıkırdadı. Bazen çocuklar onların oynamadığını fark etmeyerek Knox’u veya Sunny’yi de ebeliyorlardı. Ama onların, boks ile kafiyeli bir isimden daha iyisini bulmak gibi yapacak daha önemli işleri vardı.

“Sana yeni bir isim vermeme izin verirsen, beni öpmene izin veririm.”

Knox, dünyanın en güzel kızını öpebileceği anlamına geliyorsa, bir isim için köpek kakasını bile benimserdi. Ancak annesi, kendisi acımasız babasına karşı çıkmasa bile, onun kendi ayakları üzerinde durmasını öğretmişti.

“Altı yaşına gelene kadar her gün seni öpebilirim bana yeni bir isim vermene izin veririm.” Dişsiz bir sırıtışla ona baktı.

“Altı yaşına ne zaman gireceksin?”

“Benim doğum günüm yarın.”

Sunny, teklifini dikkatlice değerlendirdikten sonra omuz silkti. “Tamam.”

Knox daha onun cevabını sindiremeden, Sunny eğilip onu dudaklarından öptü ve sonra her şey bitti. Knox hazır değildi. Onun kızı öpmesi gerekiyordu, tam tersi değil.

Sunny kıkırdadı. Knox onun kıkırdamalarını seviyordu. Annesi onu her pazar kiliseye götürürdü, ama pazar okulu öğretmeni bir kez bile meleklerin kıkırdamasından bahsetmemişti. Ona bir meleğin kıkırdamalarını duyduğunu söylemek için sabırsızlanıyordu.

“Mickey.”

“Mickey mi?” Knox omuzlarını kaldırdı.

“Yeni adın Mickey. Micbra yerine. Ya da Knox yerine Fox.”

Knox karnını tutarak güldü. “Micbra dedin.”

“Öğretmenimiz böyle söylemişti. Knox Micbra.”

“McGraw. Benim adım Knox Duncan McGraw. Micbra değil.”

Sunny atkuyruğunu parmağına dolayarak başını yana eğdi.

“Seni öptüğüm için sana Mickey diyeceğim.”

O GÜNDEN İTİBAREN Sunny ve Mickey ayrılmaz ikili oldular. Sunny, onun kendisinininkinden daha koyu olan kızıl saçlarını seviyordu. Mickey de onun her gün giydiği kırmızı Mary Jane ayakkabılarını seviyordu. Her ikisi de evlerini ayıran küçük sokağı seviyordu, okulun ilk günü eve dönerken gerçekleşen harika bir keşifti.

O tek öpücük günlük bir olaya dönüştü. Sadece bir tane. Her zaman okul bahçesinde. Asla bir saniyeden uzun sürmüyordu. Dördüncü sınıfa geldiğinde Mickey, Sunny’ye onunla evlenme sözü verdirdi. Sunny de kabul etti. Günde iki öpücüğe çıktılar ve yetişkinler bakmıyorken el ele tutuştular.

Yedinci sınıfın başında, Sunny, okul çantasındaki “regl pedleri” veya annesinin takmasında ısrar ettiği sutyenler hakkında hiçbir şey söylemeyeceğine söz verirse, Mickey’nin babasının neden olduğu morlukları ve ara sıra şişen dudağını sorgulamamayı kabul etti. Öpüşmeleri artık daha uzun sürüyordu, en azından öpüşmeye başlayan tüm arkadaşlarından daha uzun. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Sunny ve Mickey yedi yıldır öpüşüyor ve yiyecekleri, mikropları, soğuk algınlığını, hatta su çiçeği hastalığını bile paylaşıyorlardı.

“Annemle babam beni ve kız kardeşimi Noel tatilinde New York’a götürüyor. Teyzem ve eniştem orada yaşıyor.” Sunny yüzünü buruşturdu.

“Kulağa eğlenceli geliyor. Bavuluna saklanıp seninle gidebilir miyim?”

Sunny başını iki yana salladı. Endişeli ifadesi kaşları boyunca derinleşti.

Mickey güldü. “Şaka yapıyorum.” Sunny’nin evinin bodrum katındaki kanepede oturup ders çalışırken, yani oynasırken onu öpmek için eğildi.

Mickey’nin dudakları onunkilere değmeden Sunny geri çekildi. “Ailem bizi biliyor... Öpüştüğümüzü.”

“Onlara söyledin mi?”

Sunny gözlerini devirdi. “Hayır. Fakat annem bana sorduğunda, ona yalan söylemedim. Annem aptal değil, Mickey. Her zaman aynı anda aynı şekilde hastalanıyoruz. Yapışık ikiz gibiyiz. İki artı iki dört eder.”

“Yani? Başımız dertte mi?”

Sunny başını iki yana salladı.

“Ah. İyi.” Mickey onu öpmek için tekrar eğildi ve Sunny de bir kez daha başını yana çevirerek onu reddetti.

“Başımız dertte değil. Ama New York’tan dönene kadar seni öpmem yasaklandı. Annem hasta olmamı istemiyor.”

“Ben hasta değilim.”

“Annem bir hemşire, Mickey. Semptom göstermesen bile bulasıcı olduğunu söyledi. Bu sadece bir önlem. Lütfen kızma.”

Mickey iç çekerek arkasına yaslandı. “Peki, el ele tutuşabilir miyiz?”

“Evet.” Sunny kıkırdadı ve sesi hâlâ bir meleğin kıkırdaması gibiydi, dünyadaki en güzel sestî.

Mickey gülerek onun eline uzandı. Ama Sunny elini çekti.

“Ama öncesinde ve sonrasında ellerimizi yıkamak zorundayız.”

Mickey sırt çantasını kapıp omzuna astı ve evine gitti. Babasının aptal kurallarıyla yaşıyordu: Günde iki kez çöpü dışarı çıkar, kirli olmasalar bile her iki banyoyu da temizle, yatağını topla, bulaşıkları yıka ve yaşlı babasının işe gitmediği zamanlarda oturduğu koltuğun yanındaki sehpanın üzerindeki biraların bitmesine asla izin verme. Sunny ile birlikteyken asla kural yoktu, New York’a kadar. Aptal New York.

“SENİ SEVİYORUM” KELİMELERİ yıllar boyunca pek çok kez paylaşıldı, ancak ikisi de on altı yaşına geldiğinde yeni bir anlam kazandı.

Sunny, başarılı bir öğrenciydi ve basketbol ve futbol takımlarının amigo kızıydı. Mickey, basketbol ve futbol takımlarının oyun kurucusuydu. Sürekli istismardan dolayı içinde taşıdığı tüm öfke oyunda serbest kalıyordu. Merhamet göstermiyordu. Antrenörler onu el üstünde tutuyordu. Rakipleri ondan korkuyordu. Ama Sunny onu seviyordu; gerçekten, çılgınca, derinden seviyordu.

“Mezun olur olmaz evleneceğimize söz ver.” Sunny’nin bodrum katında televizyon izlerken, Mickey başını onun kucığına koydu.

Sunny parmaklarını onun kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. “Üniversiteye gitmek istiyorum, Mickey.”

“Evli insanlar da üniversiteye gider.”

“Ya aynı üniversiteye gitmezsek?”

“Sen nereye kabul ediliyorsan ben de oraya gelirim.”

Sunny'nin kahkahaları bacaklarını titretti. “Beni kabul eden herhangi bir üniversitenin seni de kabul edeceğinden epey emin görünüyorsun. Sana son derece başarılı bir öğrenci olduğumu hatırlatmama gerek var mı?”

Mickey onu dizinin hemen üstünden yakaladı ve genç kız çığlık atana kadar sertçe sıktı. “Hayır. Sanırım bana bunu her gün hatırlatıyorsun, bilmiş şey. Hem basketbol hem de futbol takımları için beni izleyen tonlarca yetenek avcısı olduğumu sana hatırlatmama gerek var mı? Notlarımı yüksek tuttuğum sürece, kendi okulumu kendim seçeceğim.”

“Ve sen de ben hangi okula gidersem onu mu seçeceksin?”

“Evet. Karım nereye giderse ben de oraya giderim.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama babamın ben üniversiteye başlamadan önce benimle evlenmen için sana onay verdiğini sanmıyorum.”

“Yetişkin olacağız. Kimsenin onayına ihtiyacımız olmayacak.” Mickey başını çevirdi ve genç kızın tişörtünü göbek deliğini ortaya çıkaracak kadar yukarı kaldırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Sunny soluk soluğa.

“Seni öpüyorum.”

“Karnımı mı öpüyorsun?”

Mickey başını salladı ve dilini içine daldırmadan önce göbek deliğini bir kez hafifçe öptü.

Karnı kasılan Sunny sertçe yutkundu.

“Çok güzelsin.”

“Mickey...” diye fısıldadı Sunny zayıf bir itirazla, genç adamın eli tişörtünü yukarı kaldırırken.

Ona dokunmak doğru, doğal ve mükemmel hissettiriyordu. Mickey onu ezelden beri sevmiştı ve on yıldan fazla bir süre önce tanıştığı meleği sevmekten asla vazgeçmeyecekti. Ondan başka hiç kimse olmamıştı ve bazen sefil olan hayatında kesinlikle emin olduğu tek şey, asla başka birinin olmayacağıydı.

Başparmağı sutyeninin ince kumaşına değdi ve dili karnı boyunca ilerlemeye devam etti.

“Biz... Biz... Durmalıyız.”

Dudakları, genç kızın yumuşak teni üzerinde bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sözleri, dokunuşu altında yükselirken ikna edici olmaktan çok uzaktı.

Mickey başparmağını sutyeninin altına kaydırды ve başparmağını sertleşmiş meme ucunun üzerinde gezdirdi. Solukları hızlanan Sunny'nin dolgun kırmızı dudakları aralandı. Gözleri birbirine kilitlendi.

“Dudaklarımı başparmağımın olduğu yere koymak istiyorum.” Sesi derinleşerek yabancı bir tona büründü.

Dil kullanarak birçok kez öpüşmüşlerdi. Mickey, giysilerinin üzerinden göğüslerine ve poposuna dokunmuştu ama daha ileri gitmemişlerdi. Mickey, onun evinden ereksiyon olmadan en son ne zaman ayrıldığını hatırlamıyordu. Duş onun en iyi arkadaşı olmuştu. Mastürbasyon yaptıktan sonra suyu buz gibi soğuğa çeviriyordu çünkü tek bir rahatlama kontrolden çıkmış olan hormonları için asla yeterli değildi, ama babası “çok fazla su israf” etmeyi bırakmazsa kapıyı menteşelerinden sökmekle tehdit etmeden önce sahip olduğu tüm zaman bu kadardı.

Sunny'nin solukları birbirini kovaladı. Tekrar tekrar yutkundu ve başını salladı.

Mickey'nin ağızı sutyenine kadar ilerledi. Bu acı vericiydi. Penisi o kadar sertti ki kot pantolonunun içinde acı verici bir şekilde nabız gibi atıyordu. Ama her şeyden ve herkesten çok

sevdiği kızla –bir gün evleneceği kadınla– işleri ağırdan almak istiyordu.

Göğsünü ortaya çıkarmak için sutyeninin kulpunu aşağıya indirip kiraz rengi meme ucunu ağzıyla örttü. Sunny inledi, sonra biri onu duyabilecekmiş gibi derin bir nefes aldı. Fakat annesiyle babası kız kardeşini ve bir arkadaşını sinemaya götürmüştü. Mickey, bir buçuk saat daha sadece ikisi olduğunu biliyordu.

“Bu hoşuna gitti mi?”

Sunny ağırlaşan gözlerini açtı. “Evet,” diye fısıldadı, dudaklarını ıslatarak.

Mickey sutyenin diğer taraftaki kulpunu aşağı çekerken sessizce izin istercesine gözlerinin içine baktı. Meme ucunu başparmağı ile işaret parmağı arasında hafifçe yuvarlarken, genç kızın gözlerinin tekrar kapanmasını izledi. Sunny’nin elleri iki yanında yumruk olmuştu. Mickey de onunla aynı duyguları hissediyordu. En acı verici zevk. Birkaç yıldır güçlenerek artıyordu.

“Mickey...”

Mickey meme ucunu emdi. “Durmamı ister misin?”

“Evet... Hayır... Bilmiyorum.”

“Dokun bana, Sunny. Lütfen,” diye fısıldadı umutsuzca yalvararak.

“Ne-nereye?”

Mickey onun elini tuttu ve bacaklarının arasına götürdü. Sunny birkaç saniye boyunca hareket etmedi ve Mickey de onu daha fazla zorlamadı ama kendini onun eline bastırmaktan alıkoynamadı. Sonunda genç kızın parmakları kot pantolonunun altındaki kabarıklığın etrafına kıvrıldığında, boşalmanın eşliğine gelerek inledi.

“Ah!” Sunny gerildi.

“Üzgünüm, bebeğim.” Mickey, Sunny onu avucunda sıkıdığında ısırdığı meme ucuna diliyle bir fiske vurdu.

“O kadar tahrik oldum ki bana dokunmanı istiyorum ama bu çok fazla.”

“Mickey, seni seviyorum ama bilmiyorum...”

“Seks yapmak istemiyorsun. Sorun değil...”

“Hayır. Ben sadece... Ya da biz, şey, hamile kalmak istemiyorum.”

“Peki, ya prezervatif alırsam?”

“Peki, ya prezervatif alırsam?’ da ne demek?”

Mickey birkaç saniye boyunca alt dudağını dişledi. “Yani, prezervatif kullanırsam seks yapabilir miyiz? İki tane bile takarım... Kahretsin, eğer yapabileceğimiz anlamına geliyorsa on tane bile takarım...” Genç kızın göğsüne bir öpücük kondurdu.

Sunny sırtıttı. “Bence bir tanesi yeterli.”

Mickey de aynı şekilde sırtarak karşılık verdi. “Bu bir evet mi?”

Sunny başıyla yavaşça onayladı. Mickey hemen dışarı çıkıp prezervatif almaya hazırdı, ama o geri döndüğünde yalnız kalacakları sürenin neredeyse sonu gelmiş olacaktı.

“Tişörtünü çıkar.”

Sunny’nin gözleri kocaman açıldı. “Beklemeye karar verdiğimizizi sanıyordum...”

Mickey doğruldu ve Sunny’nin üzerindeki çekiştirdi. “Seks yok. Yine de gerçekten seks olmadan yapabileceğimiz bir sürü şey var.”

Sunny ona baktı, sonra derin bir iç çekerek kollarını kaldırdı.

Mickey, tişörtünü çıkarıp bir kenara fırlatırken muzaffer bir edayla gülümsedi.

“Tanrım, umarım annemle babam eve erken gelmez.”

Mickey kaşlarını oynattı. “Yakalanma korkusu bunu daha da heyecanlı kılıyor.” Sunny’nin arkasına uzandı ve sutyeninin kopçasını açtı.

Sunny elini sutyenine bastırıp göğüslerinin üzerinde tuttu.

“Onları az önce gördüm. Onları *ağzıma* aldım.” Mickey sırttı.

Sunny ona bakmaya devam etti.

“İyi. İşte.” Mickey kendi tişörtünü de çıkardı.

Sunny’nin gözleri onun üzerinde gezindi, daha önce görmediğinden değildi ama kendi tişörtü de üzerinde olmadığı için çok daha farklı hissettiriyordu – samimi, seksi.

“Böylesi bir adama nasıl dönüştüğüne inanamıyorum.”

Mickey kıkırdadı. “Tahmin bile edemezsin.”

Sunny elini çekip sutyeninin düşmesine izin verdi. “Şimdi ne olacak?” Gerginliği titreyen sesinden belli oluyordu.

“Pantolonunu çıkarmak istiyorum.”

Sunny başını iki yana salladı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Sadece pantolonun, tamam mı? Külotunu çıkarmayacağım ve kendi kot pantolonum da üzerimde kalacak. Anlaştık mı?”

Sunny dudaklarını ısırarak başını bir kez salladı.

“Evet mi?”

Sunny başıyla bir kez daha onayladı.

“Sırtüstü uzan.”

Sunny vücudunu döndürdü ve kanepeye uzandı. Mickey gözlerini onunkilerden ayırmadan kot pantolonunun düğmelerini çözdü. Sonra onu bacaklarından aşağı kaydırıldı.

“Güzelsin, çok güzelsin.”

Onu sadece beyaz, pamuklu külotuyla ve kestane rengi saçları başının etrafına yayılmış bir halde gördüğü anda neredeyse orgazm oluyordu. Kemerini çözerken, korku genç kızın yüzünü ele geçirdi.

“N-ne yapıyorsun?”

“Kemerimle seni çizmek istemiyorum.”

“Neden? Ne yapacağız?”

Mickey kemerini yere bıraktıktan sonra kızın bacaklarını iterek açtı. Sunny sadece bir anlığına ona direndi, sonra rahatlama-ya çalıştı.

Mickey, Sunny’nin bacağının iç kısmına öpücükler kondurdu. Genç kızın bedeninde daha yukarılara çıkmadan önce derin bir nefes alarak burnunu pamuklu külotun üzerine sürttü ve Sunny’nin soluğunun kesilmesine neden oldu.

“Pratik yapacağız,” diye fısıldadı Mickey, onu öpmeden önce. Dili onunkinin üzerinde kayarken, bedenini ona bastırdı. Uzun sürmeyecekti, sadece o kendi orgazmına ulaşana kadar dayanmayı umuyordu.

Sunny inledi. Mickey, her türlü temas için yarışarak ona doğru yavaşça sallandı. Sunny saniyeler içinde ona karşılık verdi, doğru noktayı arayarak kalçasını çevirdi ve bazen de genç adamın darbeleriyle buluştu. Mickey’nin aramasına gerek yoktu, oradaydı, Sunny’nin acele etmesi için Tanrı’ya yakarırken uçurumun kenarında bekliyordu.

“İşte...” diye mırıldandı Sunny öpüşmeye ara vererek, sırtını bir yay gibi gerdi ve gözlerini kapattı. “Aman Tanrım... İşte orası...”

Mickey üç kalça darbesiyle onu orgazma ulaştırdı ve ardından son bir hamleyle homurdanarak boşaldı.

İkisi de nefes nefese, hareketsiz yatıyordu. Birkaç dakika sonra Mickey kalktı. Genç kızın bacaklarının arasında diz çöktü. Sunny irkildi.

“Bu... *Benim* yüzümden mi?” Mickey’nin kot pantolonunun ağ kısmına baktı.

Mickey aşağıya bakarak başparmağını koyu, ıslak noktanın üzerine sürttü. “Evet, bir kısmı sana ait... Ama sanırım ben de sırlıslıkam oldum.” Sırıttı. “Nasıl hissettin?”

Sunny göğüslerini elleriyle kapattı, tüm vücudu güzel bir pembe rengini almıştı. “Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.”

“İyi mi?”

Sunny ona ya da ıslak kont pantolonuna bakmadan başıyla onayladı.

“Sana bundan çok daha fazlasını vereceğim... Hayatımızın geri kalanı boyunca. Söz veriyorum.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

JONES

JACKSON, LUKE'A HİÇBİR garanti vermemişti, ancak Knox ile iletişime geçeceğini ve kız kardeşinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünmeden bilgi almaya çalışacağını söylemişti. Çok büyük bir ilerleme değildi, ama Luke buna da razıydı. Jessica'nın olabileceği yerlere dair ipuçları aramak da dahil olmak üzere her türlü ihtimalin peşine düşmek zorundaydı. Ryn, evdeki eşyaları gözden geçirmek için hafta sonu babasının evine gelen AJ'in oğlu Cage ile konuşmalarını önermişti.

"Bana ayak uydur," dedi Luke, AJ'in ön kapısını çalarken.

Lake başını iki yana salladı. "Jude'un kapısının önünde dururken de böyle söylemiştin."

"Evet. Ve sadece otuz dakika sonra, geçirdiğin kazadan ve benim düşün gününden bahsetmeye başladın."

"Üzgünüm ama bacağımı sır olarak saklamak zor ve Jackson'ın, kız kardeşiyle evleneceğini zaten bildiğinden eminim."

"Sadece..." Luke iç çekti.

“Anladım. Senin halletmene izin vereceğim.”

Kapının kilidi açıldı ve genç bir adam kapıyı açtı. Luke, anlaşılmaz bir ses çıkaran Lake’e kaşlarını çatarak baktı.

“Merhaba.”

“Merhaba. Cage, değil mi?” diye sordu Luke.

Cage, Lake’e bakarak başıyla onayladı.

“Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur. Biz Jillian’ın arkadaşlarıyız. Onunla ve babanızla ilgili birkaç dakika konuşabilir miyiz?”

Cage başını iki yana salladı. Luke bunu beklemiyordu.

“Ah. Üzgünüm, meşgul müsünüz? Daha sonra geri gelebiliriz.”

Cage çenesini sıkarak başını tekrar salladı. “Çok erken. Ben... Onun ya da onlar hakkında konuşamam... Çok erken.” Boğazını temizledi.

Luke başıyla onayladı. Cage’in acısı elle tutulur cinstendi. Çok erkendi. AJ’in oğlunun bir süreliğine çıkmaz sokak olmasına izin vermek zorunda kalacaktı.

“Anlıyorum. Kaybınız için üzgünüm.”

Cage başını salladı.

“Tekrar yola çıkmadan önce tuvaletinizi kullanmamın bir sakıncası var mı?” Lake gülümsedi.

“Lake, sen...”

“Sorun değil,” diye yanıtladı Cage, Luke itirazını tamamlayamadan.

“Teşekkürler.” Lake elini Luke’un koluna koydu. “Neden arabaya benzin alıp bana bir kahve getirmiyorsun?”

Benzin deposu doluydu ve kız kardeşi asla kahve içmezdi.

“Lütfen.”

“Tamam ama çok uzun sürmez.” Luke ona uyarı niteliğinde bir bakış attı; kardeşi bunu elbette ki görmezden geldi.

LAKE BOTLARINI ÇIKARIRKEN dengede durmak için omzunu duvara yasladı. Kış havası, insanların evlerinde botlarını çıkarmak zorunda kaldığında protez bacağına saklamasını imkânsız hale getiriyordu. Çorap iyi bir fikir olurdu, ama Ugg'larıyla çorap giymiyordu.

Botlarını çıkardıktan sonra yukarı baktı. Cage ayaklarına bakıyordu.

“Bacağı mı kaybettim.” Bariz olanı söylemek ona göre değildi ama uzun boylu, gamzeli, yakışıklı sarışın aklını karıştırmıştı.

Cage gülümsedi. Çok yumuşak bir gülümseme idi, bir kızın kalbini eritebilecek türdendi, babasını kaybetmenin üstesinden geleceğine inandıracak türdendi.

“Gözlerimi dikip bakmak istemedim.”

“Bariz olanı gözüne sokmak istemedim.” Lake sırttı. Garip bir kız kişiliği onunkinin yerine geçmişti. Lake, aslında kayıp bacağı hakkında konuştuklarını kendine hatırlattı. Bu, flört değildi. Kimse protezler hakkında konuşarak flört etmezdi. Çok kötü.

“Banyo hemen köşede.”

Lake'in tuvaleti kullanmaya gerçekten ihtiyacı olmadığı için banyonun hatırlatılması iyi olmuştu. “Teşekkür ederim.”

Lake banyo kapısını kapattıktan sonra, ellerini lavabonun kenarına dayadı ve aynada, geçirdiği kazadan beri bir erkeğe ikinci kez bakmamış bir kızın kızarmış yüzüne baktı. “O muhteşem, Lake. Bir milyon mil uzakta yaşayan muhteşem bir adam hakkında aptalca şeyler düşünmeyi bırak ve ah, evet... Doğal olarak tüm uzuvları yerinde olan muhteşem kadınlara ilgi duyacaktır.”

Tuvaletin sifonunu çektikten ve suyu birkaç saniye akıttıktan sonra, gerekli moral konuşması ve gerçeklik kontrolü için yansımasına olumlu bir şekilde başını salladı.

Kapıyı açtıktan sonra, karşı duvara yaslanmış olan iri, erkekse vücut ödünü patlattı. “Aman Tanrım! Beni korkuttun.” Elini göğsüne bastırdı.

“Üzgünüm.” Cage gülümsedi.

Neden orada duruyordu? Onun ‘muhteşem adam’ hakkında kendi kendine konuştuğunu duymuş muydu? Lake dimdik durup gururunu bir kenara bıraktı ki bunu yapmak kolaydı, çünkü Cage onu *duyduysa* yapacağı pek fazla bir şey yoktu.

“Erkek arkadaşının geri dönüp dönmediğine baksan iyi olur.”

“Erkek arkadaş mı? Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır.” Lake başını iki yana salladı. “Luke benim abim. Cidden, uzun saçlarım, göğüslerim ve protez bacağım dışında aynı görünüyoruz.” Gözlerini kapatarak dudaklarını ısırdı. Birinin, ağzını bantlaması gerekiyordu. “Üzgünüm. Yaklaşık iki saniye önce tanıştık ama sana takma bir bacağım olduğunu hatırlatmadan duramıyorum ve kendimi yeterince küçük düşürmemişim gibi bir de göğüslerimden bahsettim. En iyisi ben gideyim. Luke gelmemiş olsa bile dışarıda beklerim.”

Cage sırtıttı. Elleri göğsünde kavuşturmuş dururken *Lake Bir Aptal* gösterisinden zevk alıyor gibiydi. Onu babası ve Jillian hakkında konuşmaya ikna etme planları, eve adım attığı anda suya düşmüştü. Geri dönüp sohbeti farklı bir yöne çevirmek için yeterli zaman yoktu.

“Buralarda mı yaşıyorsun?”

Lake başını iki yana salladı. Ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi.

“Sen de New Yorklu musun?”

New York da daha önce hiç gitmediği başka bir yerdi.

“Evet. Daha önce hiç gittin mi?” Lake onun hayır demesini diledi. İhtiyacı olan son şey, birinin New York’ta gezilecek yerleri ve yapılacak şeyleri karşılaştırmak istemesiydi.

“Evet, ama sadece takımla birlikte transit geçerken.”

“Takım mı?”

“Futbol oynuyorum.”

“Ah, bu harika. Hangi takım?”

“Cornhuskers.”

Lake başıyla onayladı. “Hangi pozisyon?”

“Oyun kurucu.”

Büyük bir kolej futbol takımında oyun kurucu olarak oynadığını itiraf eden yakışıklı adama tepki vermemeye çalıştı, ama yine de gözleri hafifçe irileşti.

“İyi misin bari?”

Cage omuz silkti. “Bilmiyorum. Bazı insanlar öyle düşünüyor.”

“Lisede kros koştum ve voleybol oynadım. Annem Paralimpik Oyunları ile ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyor.” Bir an için dudaklarını büktü. “Ama bilmiyorum. Kazadan bu yana çılgın bir yıl oldu. Bazı günler hâlâ merdiven çıkmakta zorlanıyorum.”

Cage hafifçe başını salladı.

“Şey, Luke’un geri dönüp dönmediğine baksam ve senin de... Kendi işine geri dönmene izin versem iyi olur.”

Cage başının arkasını kaşıyarak aşağı baktı. “Evet, babam bir koleksiyoncu ya da işçi falan değildi, ama annemle boşanmıştı. Ben onun tek çocuğuyum ve büyükannemle büyükbabam Portland’da yaşıyor, bu yüzden sanırım her şeyi ne yapacağıma karar vermek benim sorumluluğumda. Artık ev dahil hepsi benim. Ama işin komik kısmı... Hiçbirini istemiyorum.”

“Abimin nişanlısı bir yıl önce öldü. Eşyaları hâlâ dolabında asılı duruyor. Hepsini sadece eşya, ama onlardan kurtulmak için nihai bir son gerekiyor. Bahse girerim buradaki son eşya gittiğinde ve burayı başka biri satın aldığı anda bunu hissedeceksin.

‘Eşyalar’ son sözdür. Hikâye biter, ama bir kısmı sadece birkaç sayfa daha hayalet gibi yaşar. Son sözden sonra geriye ne kalır?”

“Hiçbir şey.”

Lake başını yana eğdi ve gözlerini kısarak ona baktı. “Duruma nasıl baktığına bağlı.”

“Peki, sen olsan nasıl bakarsın?”

“Henüz emin değilim. Bacağımı kaybettiğim kazada erkek arkadaşımı da kaybettim. Komadan çıktığımda cenazesi çoktan bitmişti, ailesi onun evini boşaltmıştı ve orada başka biri yaşıyordu. Son bölümden sonra sayfayı çevirdiğimde herhangi bir sonsöz bulamadım. Hayatımın yazarı bana beklenmedik bir yumruk attı.”

“Bazıları hayatının yazarının Tanrı olduğunu söyler.”

“Ve ben de aynı fikirdeyim. Ancak hiçbir inanç, böyle bir trajediye anlam veremeyen kederli bir kalbi gerçekten rahatlatamaz. İnancımı kaybetmedim, ama Tanrı bana yumruk atmış gibi hissettim. Son söz yok. Ama o Tanrı, bu yüzden muhtemelen bir gün onu affedeceğim.”

Cage kıkırdadı. “Eminim minnettar olacaktır.”

Lake gözlerini onun gülümsemesinden ve gamzelerinden zorla ayırdı. “Abim beni bekliyordur.” Botlarını giydi. “Seni rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Sadece Jillian’ı arıyorduk. Erkek kardeşi onun nerede olduğunu bilmiyor ve senin ondan haber almış olabileceğini düşündü. Ama onu bulacağız.”

Lake kapıyı açtı.

“Adın ne?”

Lake ona döndü. “Ah, üzgünüm. Sanırım on beş dakika boyunca engelim, göğüslerim ve Tanrı’ya olan öfkem hakkında konuştuktan sonra, banyonu kullanmak için uğrayan çılgın piliçten arkadaşlarına bahsetmek için kullanabileceğin bir isme ihtiyacın olacaktır. Adım Lake.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Lake. Üzgünüm. Jillian’ın nerede olduğu veya olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum, bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi on beş dakikaydı; bu yüzden arkadaşlarıma anlatırken, evime ateşli bir kızın uğradığını ve onun kapıdan çıkıp gitmesini izlemekten ne kadar nefret ettiğimi söyleyeceğim çünkü gerçekten... *En iyi on beş dakikaydı.*”

Luke kornaya bastı. Lake gülümsemesine rağmen içinden lanet okudu. Muhteşem oyun kurucu adam ona az önce ‘ateşli kız’ demişti. Kismetini hemen önünde duruyordu ve oradan gitmek zorundaydı. Belki de Cage birlikte geçirdikleri bu on beş dakikayı asla unutmazdı ve *New York’ta* onu aramaya gelirdi.

Lanet olsun, Jones! Zihni Jessica’dan alıntı yaptı.

“Duygularımız karşılıklı.” Kapıyı kapatmaya başladı ve sonra başını tekrar içeri uzattı. “Cage?”

Cage ona döndü. “Evet?”

“Son sözden sonra ne geldiğini bilmek ister misin?”

“Ne?”

“Sonsuz olasılıklarla dolu yepyeni bir kitap.”

Cage sırıttı. Evet, adam kesinlikle onu aramaya gelecekti. *New York’ta.*

Lanet olsun, Jones!

LUKE ELLERİYLE DİREKSİYONUN üst kısmına vurdu. Sokağın çevresinde dönüp durmaktan yorulmuştu.

“Korna çalmana gerek yoktu.” Lake koltuğa oturdu ve kapıyı çarparak kapattı.

“Peki, ne öğrendin?”

“O muhteşem. Cornhuskers’ta oyun kurucu olarak oynuyor. Ah... Ve sanırım beni ve protez bacağımı seviyor.”

Luke kaldırımdan uzaklaştı ve vites değiştirmeden önce durup ona ters ters baktı.

Lake’in yüzündeki gülümseme kaş çatışına dönüştü. “Nerede olduğunu ya da olabileceğini bilmediğini söyledi.”

Başka bir çıkma sokak daha. Luke, Jackson’ın Knox’tan daha faydalı bilgiler öğreneceğini umuyordu. Midesinin derinliklerindeki rahatsız edici bir his, Jessica’nın başının bir tür belada olduğuna ya da sadece onun tespit edebileceği bir yardım çağrısı gönderdiğine inanıyordu.

O noktada yapabilecekleri tek şey beklemektir, bu yüzden otele geri döndü. Lake pencereden dışarı bakarak bacağının üstünü ovuşturdu.

“Bacağıın bugün seni rahatsız mı ediyor?”

“Hayır.” Lake elini durdurdu. “Sadece alışkanlık. Hepsi bu.”

Luke onun sesindeki hayal kırıklığını fark etti. “Haklı olduğuna hiç şüphem yok.”

Lake ona baktı. “Ne? Bir alışkanlık olduğu konusunda mı?”

“Hayır. Cage konusunda haklı olduğuna hiç şüphem yok. Seni ve bacağını sevdiğine eminim. Sevmeyecek olan her erkek aptaldır.”

Lake gülümsedi ve elini bacağına götürdü. “Onu bulacağız Luke.”

Luke başını salladı. Jessica’yı bulacaklardı. Sadece o zaman geldiğinde onun ne halde olacağından ya da hâlâ Jessica olup olmayacağından emin değildi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

KNIGHT

JACKSON, LUKE VE Lake'in uzaklaşmasını izlerken son tavayı kuruladı. Day kardeşler artık ölü değildi. Geçmişleri onları yakalamıştı. Geçmişleri, dahil olan herkesi tehlikeye atabilirdi. Gitme vakti gelmişti.

“Gitmek zorundayım.” Gözleri çamurlu sokağa odaklanmıştı. “Benimle gelmeni istiyorum.”

“Elbette. Nereye gidiyoruz?” Ryn tavayı ondan aldı ve ocağın üstündeki kancaya astı. “Burası için bir Noel ağacı almayı umuyorum. Buralara biraz tatil neşesi getirmek iyi gelebilir.”

Ryn'ın yorumu, sözlerinin ardındaki gerçek anlamdan habersiz olmasına rağmen, onu yanında götürmek zorunda kalmasının bir başka nedeniydi. Jackson en son Noel ağacı olan bir evde yaşadığında, lise son sınıftaydı. Bildiği hayatın sonunun başlangıcıydı. Bir ev, bir eş ve bir yığın tatil neşesi istiyordu. Jude da bunu istiyordu.

Baştan başlayabilirlerdi. Birlikte olabilecekleri anlamına geliyorsa, sonsuza dek kaçabilir ve yüzlerce yeni kimliğe bürünürdü.

Jackson'ın evi karısı olacaktı ve birlikte oldukları sürece... Her zaman evinde olacaktı.

“Gunner ve Maddie'yi de yanımıza alırız.”

Ryn gülerek kollarını onunkilerin altına kaydırды ve sırtına sarıldı. “Gunner ağaç alışverişinden hoşlanmaz ve hava onu arabada bırakamayacağımız kadar soğuk. Ve Maddie? Hah... Onu aramaktan çekinme, ama seninle alay edeceğinden eminim.”

Jackson ellerini onunkilere kenetledi. “Okulu başka bir yerde bitirebilir.”

Ryn onunla yüzleşmek için vücudunun etrafından dolaştı. Kafa karışıklığı kaşlarını çatmasına neden olmuştu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Evlen benimle.”

“Sanırım... Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.”

“Yaptık. Ancak çoğu teklif, ‘nişanlanalım ve sonunda evlenelim’ anlamına gelir. Bir şeyi askıya almak gibi. Ben nişanlanmak istemiyorum. Seninle evlenmek istiyorum... Şimdi.”

“Şimdi mi?”

“Eh, bugün cumartesi. Pazartesi gününe kadar beklememiz gerekecek. Pazartesi günü benimle evlen.”

Ryn gözlerini kıstı. “Hamile misin?”

Jackson gülümsedi, ama zoraki bir gülümsemeydi. Ryn durumun ciddiyetini anlamıyordu. Nasıl anlayabilirdi ki?

“Evet dersem, beni kocan yapacak mısın?”

“Belki. Bebeğin benden olduğuna emin misin?”

Jackson parmaklarını Ryn'in saçları arasından geçirerek eğildi ve dudaklarına fısıldadı. “*Benim* senin olduğuna eminim. Sadece... Evet de.”

“Jackson...”

Jackson onu öptü. Bu haksızlıktı. Cinsel zorlamaydı.

“Evet de.” Kadının dudağını ısırarak dişlerinin arasına aldı. Kabul etmesi için onu soymak ve dilini kullanmak zorunda kalması gerekse bile bunu yapardı. Sonuçta evet, evet demekti. Cevabını alır ve kaçardı, onunla kaçır ve asla arkasına bakmazdı.

Ryn’in önce gözleri cevap verdi. Jackson onun gözlerini seviyordu. Masumdular. Bedeninin katlandığı cehenneme rağmen, ruhu bir çocuğun masumiyetine sahipti. Ryn nezaketle konuşan, apaçık bir kalple seven ve Preston Iverson’un bile kıramayacağı bir ruhla yaşayan biriydi.

Ryn dudağını onun dişleri arasından kurtararak başını salladı.
Evet dedi.

“Pazartesi günü seninle evleneceğim.”

Birinci Adım: Önce merhamet cinayetini itiraf et.

Tamam.

İkinci Adım: Ryn’in, Jackson’ın başka birinin canını alma becerisine alışmasını bekle.

Tamam.

Üçüncü Adım: Sana öyle derinden âşık olmasını sağla ki suikast itirafı bile onu uzaklaştıramasın.

Çok yaklaştı.

Dördüncü Adım: Üçüncü Adım’ın gerçekleşmesi imkânsız olduğu için, kaçınılmaz sinir krizinden kurtulana kadar onu nazikçe esaret altında tutmaya hazır ol.

Jackson her şeyin mümkün olduğunu hissetti. Ryn onu şırıltıyordu, çirkin kısımların ötesini görme yeteneğiyle onu kendine hayran bırakıyordu. Dürüst olması gerekirse, onun gözleminde gördüğü yansımaya ihtiyacı vardı. Ryn’in gördüğü o adam, Jackson ondan hoşlanıyordu. Hayatının geri kalanını o olarak geçirmek istiyordu.

“Evet dedin.”

Ryn omuz silkti. “Pazartesi günü programım yoğun değil.”

“Sonrasında gidiyoruz.”

“Balayına mı?”

Jackson başını iki yana salladı.

“Şimdi yine kafam karıştı. Neler oluyor?”

“Pazartesi günü günün sonunda, evinden sadece onlarsız yaşayamayacağın şeyleri almanı istiyorum. Maddie ile ben ilgileneceğim.”

“O da ne demek? Maddie ile ilgilenecek misin?”

“Onsuz yaşayamayacağını sanıyorum.”

Ryn yavaşça başını salladı. “Beni korkutuyorsun.”

“Eğer benim yanımda olursan, korkmak için hiçbir nedenin kalmayacak.”

Ryn geri adım attı. “Peki, senin *yanın* tam olarak neresi?”

“Henüz emin değilim, sadece burası değil.”

“Bu ev mi?”

Jackson başını iki yana salladı. “Nebraska.”

“Yani Bayan Jackson Knight olduğum an, gidiyor muyuz? Ve Maddie’yi de yanımıza mı alıyoruz?”

“Evet... Konusu açılmışken...”

“Neyin?” Ryn’in gözleri kocaman açıldı. Bir kelime daha söylemesi için ona meydan okuyor gibiydiler. Zihni bin bir türlü düşünceyle dolup taşıyor olmalıydı.

“Çok uzun süre Bayan Jackson Knight olmayacaksın.”

Ryn bir adım daha geri çekildi ve sırtını pencereye dayadı. “Sanırım o zaman evet cevabımı geri çekiyorum.”

“Yapamazsın.”

“Az önce yaptım.”

“Çok kötü. Yine de pazartesi günü evleniyoruz. Uzun bir süre Bayan Jackson Knight olarak kalmayabilirsin ama her zaman benim karım olacaksın.”

“Aman Tanrım. Kaçıyorsun.”

“Bunu bir taşınma olarak düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Bu, AJ ile ilgili.”

“Değil.”

“O zaman geçmişinle mi ilgili?”

“Evet.”

Ryn elleriyle yüzünü kapattı. “Buna hazır olup olmadığımı bilmiyorum.”

Jackson da onunla aynı fikirdeydi. Ryn hazır değildi, ama artık vakti kalmamıştı.

“Benden nefret etme.” Ryn’in elleri aşağı kayarak gözlerindeki pişmanlığı ortaya çıkardı. “Piyano öğretmeni olmanı istiyorum. Ölümcül derecede sıkıcı, ama çılgınca seksi olmanı istiyorum. Hayatımın geri kalanını, beni sevdiğine inanmadığım bu rüya halinde geçirmek istiyorum. Kırk yaşındayım ve sen bana yirmi yaşındaymışım gibi hissettiriyorsun ya da yirmi yaşın nasıl hissettirmesi gerektiğini hayal ettiğim gibi.”

Yanağından bir gözyaşı süzüldü. “Birlikte olmamız hiç mantıklı değil, ama mantıklı olmasını istemiyorum. Seninle evlenmek için mantıklı tek bir sebep bile düşünemiyorum. Bu yüzden evet dedim. Seni kalbimle sevmek istiyorum, aklımla değil. Ama...” Başını iki yana salladı “Geriye dönüp bakmama neden olacaksın ve ben korkuyorum...”

Jackson, yüzünü avuçları arasına aldı ve başparmağıyla yanağındaki gözyaşını sildi. “Neyden korkuyorsun?”

“Aklım senin geçmişini öğrenirse, kalbimin geleceğimiz hakkında nasıl hissettiğini hatırlamayacağından korkuyorum.”

“Ryn,” diye fısıldadı Jackson. “Üzgünüm, ama sana *her şeyi* anlatmak zorundayım.”

RYN’IN AYAKLARININ ALTINDAKİ zemin sallandı, hayatında uğruna savaştığı her şey kaybolmak üzereymiş gibiydi. Onu seviyordu ve *bu* yeterliydi.

“Anlatma. Geleceğim. Sadece... Seninle geleceğim.” Hiç durmadan başını salladı.

“Geleceksin.”

“Evet.” Ryn kararlı bir şekilde çenesini havaya kaldırdı.

“Pazartesi günü benimle evlenip *sonsuz* dek buradan ayrılacaksın, hem de hiç soru sormadan, öyle mi?” Jackson’ın sesindeki şüphe onu suçluluk duygusuna boğdu. Böyle söylediğinde, onun sorumsuz –çılgın– biri gibi görünmesine neden oluyordu.

“Evet.” Boğazını temizledi. “Şimdi eve gidip toparlanmaya başlasam iyi olur.” Ryn, yatak odasından eşyalarını almak için onun yanından geçti. Elleri titriyordu. Dişleri takırdıyordu. Kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

“Eskiden Jude Day’dim.” Jackson yatak odasının kapısında durdu.

Ryn etrafta dolaşarak eşyalarını çantaya tıktı. “Jude Day. Jackson Knight. Tatlı.” Sesi de vücudunun geri kalanı kadar titremeden konuşamaması çok kötüydü. Önemli olan ona bakmamaktı.

“New York’ta hiç yaşamadım.”

Ryn kolunu yatağın altına sokarak çorabını aradı. “Akıllıca. Epey kalabalık olduğumu duydum.”

“San Francisco’da bilgisayar mühendisiydim.”

“Çok yazık. Sen... Piyanoda çok iyisin.” Ciğerlerinin alabildiği en büyük nefesi içine çekti ve onun yanından geçerek ön kapıya doğru ilerledi.

On adım. Paltosuna ve botlarına ulaşmak için ihtiyacı olan tek şey buydu.

“Gunner, gel.”

Beş adım.

Dizleri titredi.

İki adım.

“Jude Day yirmi üç kişiyi öldürdü.”

Zemin kayboldu, varış noktasına giden son iki adım da öyle. Ryn görünmez bir duvara çarptı, dizlerinin üzerine çökerken çantasına sarıldı.

“Hayır!” diye bağırdı.

Öylece... Tüm dünyasını yerle bir etti.

DÖRDÜNCÜ ADIM: ÜÇÜNCÜ Adım’ın gerçekleşmesi imkânsız olduğu için, kaçınılmaz sinir krizinden kurtulana kadar onu nazikçe esaret altında tutmaya hazır ol.

Jackson, onu tutmak isteyen ellerini yumruk yaptı. Bunun yerine, onun yerde bir top gibi kıvrılıp hıçkırarak ağlamasını izledi. Gunner onun yanına uzandı ve başını onunkinin yanına koydu.

“Savunma yapmak için eğitildim, öldürmek için eğitildim. Öldürdüğüm insanların elleri benimkilerden daha çok kana bulanmıştı. Hayat kurtarmak için öldürdüm. Resmi olmayan bir orduda askerdim ve bu işte iyiydim. Bu benim hayatımdı.

Annemden nefret ediyordum. Babamı aldatıyordu. Bu kadar kör olduğu için babamdan nefret ediyordum. Kız kardeşimden nefret ediyordum, sırf... Sırf ona söyleyemediğim için ve birine anlatmaya *ihtiyacım vardı*. Bunun yerine, rastgele kadınlarla, gizli görevlerle ve bir yalanı yaşayan bir aileyle dolu çok yalnız bir hayat yaşadım.”

“Dur...” Ryn hıçkırmaya devam etti.

Jackson onun yanına çömelip kollarını beline doladı.

“Hayır! Dur!” Ryn onunla mücadele etti.

Jackson sırtını duvara yasladı, kadının kollarını iki yanına ve bacaklarını kendisinininkilerin altına sıkıştırdı. Sonra bekledi.

“Ebeveynlerimiz öldürüldü, bu yüzden tehlikedeydik. Üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu iki mezar taşı var. Güvende olmamız gerekiyordu... Geçmişimizden kilometrelerce uzaktaydık, kimsenin bizi aramak için hiçbir nedeni yoktu.”

Bir noktada, onunki tarafından kuşatılan beden mücadeleden vazgeçti. Ama Jackson onu hâlâ sıkıca tutuyordu, ondan daha çok kendisi için.

“Ama geçmişimiz bizi buldu. Luke ve Lake, kız kardeşimi bulmaya geldiler, *Jessica Day*’i.”

Ryn’in vücudu tekrar gerildi. Lake, abisinin nişanlısının ismini paylaşmıştı, ancak soyadını değil.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Ryn, başını yavaşça kaldırarak.

Jackson kollarını bir parça gevşetti ve bacaklarını kendisinininkilerin altından çıkararak kolları arasında dönmesine ve onunla yüzleşmesine izin verdi.

“Jillian, Luke ile evlenecekti.”

“Hayır. Jessica.”

“Aynı...”

Jackson başını iki yana salladı. "Aynı kişi değil. Jessica, Luke'u sevdi. Jillian, AJ'i sevdi."

"Jude kimi sevdi?"

Jackson cevap vermeden önce durakladı. "Kız kardeşini."

"Peki, şimdi?" Ryn burnunu çekti.

"Öyle biri yok."

"Bana adını söylediğin anda var oldu."

"O öldü." Jackson sakın kalmaya çalışsa da çenesi hafifçe kasıldı.

"Şu anda ona bakıyorum."

Jackson onu serbest bırakıp ayağa kalktı. Derin bir nefes alarak ellerini ceplerine soktu. "Jude Day'in seni asla kollarına almayacağını ya da duygularını umursamayacağını söylediğimde bana inan. Buzdolabının önünde yaşananlar bir barın tuvaletinde yaşanırdı ve bir daha asla gerçekleşmezdi."

Ryn irkildi.

Pişmanlık duyacak kadar öfke boşalması yaşayan Jackson iç çekti. "Özür dilerim. Seni seviyorum. Jackson seni seviyor."

Ryn çantasını alıp ayağa kalktı. Gunner da onu takip etti. "Eh, ben Jude'u seviyorum."

"Bunu söyleme." Sesi sertleşti.

"Bu doğru."

Jackson başını iki yana salladı. "Hiç tanımadığın birini neden sevesin ki?"

"Çünkü seninle olabilmem için öldü."

"Ölmek, başına gelen en iyi şeydi. Sefil bir hayat yaşadı."

"Üzgünüm."

"Üzgün olduğum tek şey, onu mezarda tutmak için yaşamak zorunda kaldıklarım. O hayatı geri istemiyorum, ama Luke ve Lake'in buraya gelmesi... Ölülerini diriltmeye çalışıyorlar."

Ryn şakaklarını ovuşturdu.

“Baş ağrısı mı?”

Ryn başını salladı.

“Sonsuza dek birlikte olmayı istemek çok mu fazla?”

Ryn yüzündeki acıya rağmen kıkırdadı. “Benim için? Tabii ki hayır. Ama sanırım daha önce bana anlatmaya çalıştığın şey, Maddie’nin de gelmesi gerektiği idi, değil mi?”

“Hayır. Ona hiçbir şey söylemediğin sürece burada kalabilir, ama...”

“Ama?”

Jackson gözlerini yavaşça kırpıştırarak aşağı baktı. Ne demek istediğini anladığında onun yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordu.

“Jillian ve ben San Francisco’dan ayrıldığımızda, bir daha asla geri dönemeyeceğimizi, önceki hayatımızdan hiç kimseyi görmeyeceğimizi biliyorduk.”

“Jackson, kızımı görmeden duramam.”

Jackson ayaklarına bakmaya devam ederek başıyla onayladı. “Biliyorum. Bu yüzden sadece iki seçenek var.”

“Bizimle gelebilir ya da?”

“Ya da onunla kalabilirsin.” Kadının bakışlarına tekrar karşılık verdi.

“Peki, ya sen?”

“Eğer burada kalırsam, hayatım ve tanıdığım herkes tehlikeye girer. Benim başka bir seçeneğim yok. Senin var.”

“Maddie’nin gelip gelmeyeceğini bilmiyorum.”

“Bu bir seçim olmak zorunda değil.”

“Hayır, zorunda. Maddie bir yetişkin, arkadaşları, okulu ve...”

“Babası var.”

“Aman Tanrım...” Ryn gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “*Kendi* annemle babamı düşünmedim bile. Onları da bir daha asla göremeyeceğim, değil mi?”

Jackson dudaklarını ısırarak başını iki yana salladı. “Bugün daha cumartesi. Pazartesi gününe kadar karar vermek zorunda değilsin. Biraz düşünmek için zamanın var.”

“Zaman mı? Ciddi misin? Neredeyse yirmi dört saat. Hayatımla... Kızımın hayatıyla ilgili en büyük kararı vermem için bana tanıdığın süre bu mu?”

Jackson onu kollarına çekip sarıldı. Bu aşk olayı çok can yakıyordu.

“Kararın ne olursa olsun seni sevmeye devam edeceğim.”

Ryn ona baktı, gözleri yeni gözyaşlarıyla doluydu. “Eğer Maddie gelmezse ki gerçek bir açıklama almadan geleceğinden şüpheliyim, o zaman bunu yapamam...” Kelimeler boğazında düğümlenirken, bir göz kırpışı yaşların yanaklarından süzülmesine neden oldu.

“Biliyorum.” Jackson hüzünle gülümsedi.

Onunla evlenmeden önce tüm gerçekleri ona söyleyerek tüm kuralları çiğnemişti. Onu geride bırakırsa bir başka kuralı daha çiğnemek zorunda kalacaktı. Ryn çok şey biliyordu ve MHKM’nin gözünde bu onu bir yük haline getiriyordu. Jackson, onu öldürmek gibi bir düşünceye kapılmadan önce kendi hayatına yüzlerce kez son verirdi.

Kendi hayatı ve Jillian’ın hayatı konusunda ona güveniyordu. Eğer Ryn onunla gelemezse, onu asla bir yük olarak görmeyecek ve onun her şeyi bildiğini hiç kimseye söylemeyecekti.

Yirmi Beşinci Bölüm

DAY

İYİLİK PERİLERİ GERÇEKTİ. Aynadaki yansımasına bakarken Jessica'nın tek düşünebildiği buydu.

"Ağlama." Annesine gülümsedi.

Sunny onun arkasında durmuş, ıslak gözlerini bir mendille siliyordu. "Senin için istediğim tek şey buydu."

Jessica ellerini bedene oturan beyaz korsesinden, beline bağladığı baklava desenli, ince, saten kurdeleye doğru kaydırды. Bu, sırtmasına neden oldu.

"Benim istediğim tek şey Luke."

"Torunlarım olacak mı?"

Jessica sırttı. "Jude'un geçmişini araştırmalısın. Halihazırda torunlara sahip olman çok mümkün."

"Bunu söyleme. Düşünmek hoşuma gitmiyor..."

"Oğlunun bir fahişe olmasını mı?"

Sunny iç çekti. "Şu anda Jude hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece sana bakmak istiyorum."

Gelinliğinin eteğini kaldırarak pencerenin yanındaki koltukta oturan annesine döndü. “Çocuklar, yıllar önce kaybettiğim bir rüyanın parçasıydı. Ama Luke benim tek boynuzlu atım. Hayallerimi yeniden canlandırdı ve onları bana teker teker geri vermeyi seviyor. Bana vermek istediği her bebeği doğurmaya hazırım, ama bunu söylediğimi ona söyleme.”

Sunny’nin gülümsemesi kızıninki kadar parlaktı. “Neden?”

“Onu bir şeyler için uğraştırmayı seviyorum.” Annesine göz kırptı.

“Bebeğim?” diye seslendi Luke, yatak odasının kapısını çalarak. “Kapı neden kilitli?”

Sunny yardım etmek için ayağa fırlarken, Jessica gelinliğinin fermuarına uzandı.

“Ah... Neden bu kadar erken döndün?”

“Dışarı bak. Yağmur yağıyor. Jones ıslanmayı seven bir köpek değil. Kapıyı aç.” Luke kapı kolunu oynattı.

“Bir saniye.”

“Ne yapıyorsun?”

“Aşığımı yatağın altına saklıyorum.”

“Eh, o zaman hiç acele etme. Acele edip de onda bir delik açmanı istemem.”

Jessica gelinliğini elbise kılıfına geri tıkarırken, Sunny kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı.

“Al.” Gelinliği annesine verdi. “Seni seviyorum. Hoşça kal. Yarın prova yemeğinde görüşürüz.”

Sunny elbise kılıfını koluna astı ve kapıyı açtı. “İşte en sevdiğim damadım.”

“Sunny.”

Sunny ön kapıya giderken ona bir öpücük fırlattı. “Kızıma iyi davran.”

“Neler yapabileceğime bakarım,” dedi Luke, sabahlığının kemerini bağlayan Jessica’ya bakarak.

“Gerçekten mi? Sence sadece şişme bir bebekle mi ateşli bir ilişki yaşayabilirim?”

Luke ıslak tişörtünü çıkararak banyoya giderken sırtıttı. “Yine gelinliğini mi deniyordun? Geçen gün denediğini sanıyordum. Mükemmel olduğunu söylemiştin.”

Jessica onu banyoya kadar takip etti ve Luke üzerindeki kıya-fetlerin geri kalanını çıkarıp duşa girerken kapının önünde durdu.

“Ben sadece... Tekrar denemek istedim. Hepsi bu. Bununla ilgili bir sorunun mu var?” Üzerindeki sabahlığın yere düşmesine izin verdi ve sonra külotunu çıkardı.

“Hızlı bir duş alıp çıkacağım. İçeri gelme.”

Jessica güldü. “İçeri gelme mi?”

Rekor hızda sabunlanıp durulanan Luke, en hızlı seviyede ileri sarılan bir video gibi görünüyordu.

Jessica da yanına girdi.

“İşim bitti,” dedi Luke titrek bir sesle.

O dışarı çıkmaya çalışırken, Jessica onun önüne geçti. Luke onun dışında her yere baktı.

“Vücudum seni rahatsız mı ediyor?”

Luke yutkundu. “Hiç de bile.”

“O halde sorun ne?” Jessica tam olarak sorunun olduğu yere bakarak sırtıttı.

“Ailem... On dakika içinde burada olacak.”

“İki dakikadan az bir süre içinde seni boşaltacağıma bahse girerim.”

Luke inledi.

“Git.” Jessica poposuna hızlı bir şaplak atarak gitmesine izin verdi. “Ama burası büyük bir banyo, annenle babanın da bize katılacağına bahse girerim.”

“HAYIR! Hayır. Hayır,” diye mırıldandı Luke havlunun altından, saçını kurularken. “Bak. Ereksiyon falan kalmadı işte.”

“Rica ederim.” Jessica’nın kıkırtıları banyoda yankılandı.

“HERKES GİYİNİK Mİ?” diye seslendi Tom, Jones havlarken.

Luke, kapıya doğru ilerlerken lacivert gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi. “Giyinik olup olmadığımız gerçekten umurunda mı?”

Felicity, Luke’a sarılırken, Tom kapının yanına iki bavul bıraktı.

“Aslında değil.” Tom göz kırptı.

“Gelin nerede?” Felicity mutfığa baktı.

“Saçlarını kurutuyor. Diğer herkes nerede?”

“Lake onları Ben’in ailesiyle tanıştırmak istedi, sonra buraya gelecekler.”

“Ben’in annesiyle babasını sevdim. Jessica ve ben onlarla iki hafta önce, Lake bizi Ben’in doğum günü yemeğine davet ettiğinde tanıştık.”

“Biz de. Tahoe’da iki kez bizimle kaldılar ve Lake’in üniversiteyi bitirmeden önce evliliği düşünmesini istemesem de umarım evleneceği kişi odur. Bütün çocuklarımın böyle harika insanlarla evlenme ihtimali kaç?”

“Sıfır.”

Jessica’nın sesine döndüler.

Bu PDF’i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF’e para
vermeyin!

“Belki zamanla beni de sevmeyi öğrenirsiniz.”

“Kapa çeneni ufaklık ve sıkı kıcını buraya getir.” Tom, Jessica’ya sarılıp onu havaya kaldırdı.

“Tom Jones. Tanrım, seni seviyorum, Tom Jones.”

“Cumartesi sabahı *tıraş edeceğin* o sakallı yüzünle kızın mükemmel cildini tahriş etmeden önce bırak onu, Thomas.”

“Tamam canım.” Jessica’yı tekrar ayakları üzerine bıraktı.

“Louise.” Felicity sırttı.

“Thelma.” Jessica ona sarıldı.

“Yine mi bu konu?” Luke, onların Thelma ve Louise olayına gözlerini devirdi. Bunu neden yaptıklarını bilmiyordu ve ne zaman sorsa her ikisi de, “Bu bizim küçük sırrımız,” diye yanıtlıyordu.

“Eee, Gabe bu akşam bizim için ne hazırladı? Striptiz kulübü mü, yoksa özel bir ‘dansçı’ mı?”

“Ne?” Jessica kocaman açılmış gözlerle tezgâha oturdu ama bu, çoğu gelin adayının nişanlılarının striptizcileri izlediğini düşündüğünde yaşadığı türden bir şaşkınlık değildi. Gücenmişti, ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

“Bekârlığa veda partin için sana bir striptizci getirmeyi teklif ettim, ama sen hayır dedin. Bu da ne şimdi?”

“Jess...”

“Ona bir striptizci getirmeyi mi teklif ettin?” diye sordu Tom.

“Evet. Memiş Tina. Eskiden bizimle maraton koşardı, ama sonra ayak bileğini mahvetti. Onu geçen ay mağazada gördüm ve Aman. Tanrım. Yeni memeleri inanılmaz. Tabii ki ben hiçbir şey söylemedim ama kendisi gelip bana anlattı. Bakın şimdi...”

Luke, Jessica’nın hikâyesini tamamen büyülenmiş bir şekilde dinleyen ebeveynlerine gözlerini kıstı.

“Yirmi beş yaşında ve hukuk fakültesine geri dönmeye karar verdi; yeni göğüslerinin ve okulunun parasını özel partilerde soyunarak ödüyor.” Jessica omuz silkti. “Sanırım bu işte gerçekten çok iyi ve birçok zengin adam onu işe almak için bir sürü para ödüyor. Her neyse, asıl konuya geri dönelim. Ona Luke’la evleneceğimizden bahsettim ve bekârlığa veda partisini yarı fiyatına yapmayı teklif etti.”

Herkesin dikkati Luke’a kaydı.

“Bana öyle bakmayın. Hepiniz, bana öyle bakmayı kesin. Tina bizimle yarıştı, bir çeşit takım arkadaşıydı. Benim için soyunmasını izlemeyeceğim.”

“Gabe, onun yeni ‘teçhizatını’ kontrol etmeye istekli olduğunu ve Kelly’nin de bu konuda bir sorunu olmadığını söyledi. O iyi bir kız, Luke.”

Luke başını iki yana salladı. Bekârlığa veda partisinde bir striptizci istememek neden onu nişanlısının gözünde kötü bir adama dönüştürüyordu? Sadece Jessica...

“Artık önemi yok. Bir spor barına gidiyoruz, birkaç bira içeceğiz ve bir iki maç izleyeceğiz. Jude bile striptizciye karşıydı.”

“Pardon?” Jessica’nın şok dolu bakışı geri döndü.

“Bu doğru. Gerçek erkeklerin kadınları çıplak görmek için para ödemesine gerek olmadığını söyledi.”

“Yanlış konuşmuş. Demek istediği, gerçek erkeklerin seks için para ödemesi gerekmediği idi. Striptiz farklıdır. Kadınlar onun için soyunduktan sonra kıyafetlerini giyip öylece gitmezler. Takas sistemini kullanarak ödeme alırlar. Biz de farklı değiliz. Senin için soyunursam, karşılığında bir şey beklerim. Bu seni ‘gerçek bir erkek’ yapmıyor mu? Hayır, elbette hayır.”

Luke ilk önce kime hitap edeceğini bilemedi: İyi bir tenis maçı izlemiş gibi eğlenen ebeveynlerine mi, yoksa takas siste-

mini kullanarak para kazanmak için ona striptiz yaptığını ima eden Jessica'ya mı? Babası neden striptiz kulüplerinden ve özel dansçılardan bahsetmek zorundaydı ki?

“Takas sistemimizi seninle daha sonra, özel olarak konuşacağım,” dedi Luke, dikkatini babasına çevirmeden önce. “Ve tüm bu tartışma çok gereksiz, çünkü Gabe birazdan bizi almak için burada olacak. Bir limuzin ve bol miktarda alkol olacak, ama çıplak kadın olmayacak.”

Tom, Luke'u selamladı. “Evet efendim.”

Felicity elini Jessica'nın bacağına koyup müstakbel geliniyle birlikte güldü. Ayrı ayrı idare edilebilirlerdi, ancak ebeveynleri ve Jessica ne zaman aynı odada bir araya gelse Luke'un utanmasıyla ya da kendini öldürmenin eşiğine gelmesiyle sonuçlanıyordu.

“Bu akşamki bekârlığa veda partisinde erkek bir striptizci var, değil mi?” diye sordu annesi.

“Kesinlikle.” Jessica, Luke'a sırtıttı. “Umarım çok para getirmişsindir, Thelma.”

LUKE, BEKÂRLIĞA VEDA partisinden sağ çıktı. Gabe'in gecenin son barında kiraladığı özel odaya gelen sürpriz striptizciye rağmen. Neyse ki gelen Tina değildi, bir daha asla görmeyeceğini umduğu rastgele bir kızdı. Kız hem ona hem de Tom'a kucak dansı yaptı ve iyi Jones erkekleri olarak ellerini kendilerine sakladılar.

“İyi geceler oğlum.” Tom sendeleyerek misafir odasına gitmeden önce garip bir sarhoş kucaklaması için onu kendine çekti.

“İyi geceler.” Luke koridorda ilerledi.

Yatak odasının kapısını açtı. Annesi ve Lake, Jones ile onun yatağında uyuyorlardı.

“Dr. Jones, danışmadan bekleniyorsunuz.”

Luke hızla döndü. Jessica baklava desenli porno kıyafetleri içinde onun arkasında duruyordu.

“Küçük bir kuş, senin için tuttuğu sürpriz striptizcinin pek de hoşuna gitmediğini söyledi. Bahse girerim Victoria’s Secret giymiştir, değil mi?”

Luke gözlerini ondan ayırmadan, annesi veya kız kardeşi uyanmadan önce kapıyı yavaşça kapattı. Baklava desenli meme ucu silikonu diye bir şeyin var olduğunu farkında bile değildi, ama pembe ve beyaz baklava desenli kravatı ve pamuklu külotuyla son derece uyumlu olmuşlardı. Birayla dolu beyni, yatağındaki kadınlarla köpeği ve önünde duran kadını anlamlandırmaya çalıştı.

“Ben... Çok içtim.”

Jessica kravatını ayarladı. Luke sarhoştı, ama kravatı bağlama konusunda korkunç bir iş çıkardığını fark edemeyecek kadar sarhoş değildi.

“Ben de öyle, Doktor. Ama ben hiçbir şeyi kaldırmak zorunda değilim. Bunu yapamayacak kadar sarhoş musun... Bilirsin?” İşaret parmağını dimdik havaya kaldırdı.

Luke bir an için o parmağa baktı ve bulanık iki parmak yerine bir tane gibi görünmesini bekledi. “Siz söyleyin, Bayan Day.” Jessica’nın elini tutarak kot pantolonuna bastırdı.

Jessica, alkolden zarar görmemiş gibi görünen ereksiyonunu sıkı. Koyu kırmızıya boyanmış dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Takas zamanı.” Jessica biraz yalpalayarak döndü ve koridora yöneldi. Luke tam da külotunun arkasını okurken omzunun üzerinden davetkâr bir bakış attı.

Jonesing for Lukey’.

* Luke Jones ismine atıfta bulunarak kelime oyunu yapılmıştır ve “Luke’u istiyorum” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

“Nereye gidiyorsun?”

“Ofisine.”

“Neden?” Luke nedenini umursamadan onu takip etti.

“Çünkü misafirlerimize en uzak nokta orası.”

Çalışma masasının önünde durdu ve arkasını döndü. “Kapıyı kapatın, Dr. Jones.”

Luke onun babacık fetişinden hoşlanmıyordu ve belki de sebebi alkoldü, ama Dr. Jones kelimelerinin seksi bir şekilde ağzından dökülmesi hoşuna gitmişti.

“Şimdi, benim için soyun.”

“Ne?” Luke gözlerini kıstı.

“Benim. İçin. Soyun.”

Luke gömleğinin düğmeleriyle uğraştı. Kot pantolonunu çözmek de her zamankinden biraz daha karmaşıktı.

Jessica ıslık çaldı. “Bu gerçekten etkileyici bir ereksiyon, Dr. Jones. Bu gece düşünürken kullanmanı istediğim tek kafa bu.” Duvar saatine baktı. “Ya da bu sabah.”

Luke bunu yapabiliirdi. Diğer beyni zaten çalışmıyordu.

“Şimdi. Sanırım kırk sekiz saatten daha kısa bir süre sonra sonsuza dek sevişeceğiz. Bu yüzden bu gece Dr. Jones’un beni becermesini istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

Luke onay almak için aşağı baktı. Evet, hâlâ oyundaydı. Başıyla onayladı.

“İyi. Birkaç kuralım var.”

“Kural mı?”

“Evet. Önce ben boşalacağım ve ellerini kullanamazsın.”

“Her zaman önce sen gelirsin.”

Jessica başını iki yana salladı.

“Oral seks sayılmaz.”

“Yeterince adil.” Jessica masaya yaslandı ve parmaklarıyla ritim tuttu. “Bekliyorum, Dr. Jones.”

Luke gülümseyerek ona doğru birkaç küçük adım attı.

Parmaklarını külotunun beline geçirirken, Jessica *cık cık* sesi çıkardı. “El kullanmak yok.”

“O zaman külotunu çıkar.” Onu öpmek için eğildi.

Jessica onun dudağını ısırarak hareketini durdurdu. “Sen çıkar.”

“Ellerimi kullanamıyorum.”

Jessica bir kez daha *cık cık*ladı. “Özgeçmişinde on yıllık bir üniversite deneyimi var. Ama yine de ellerini kullanmadan külotumu nasıl çıkaracağını bulamıyor musun?”

Luke bunun karşılığında onun dudağını ısırdı, hızlı nefes alışına bakılırsa onun ısırdığından bile daha sertti. Jessica’nın, kontrolü elinde tutmaktan daha çok sevdiği tek şey kontrolü Luke’un almasıydı ama bunu öylece vermekten de hoşlanmıyordu. Onu almasını istiyordu. Luke bundan emindi.

Ellerini masada onunkilerin yanına yerleştirdi ve vücuduna öpücükler kondurarak aşağıya kayd. Sadece dişlerini kullanarak külotunu çıkardı.

“Bacaklarını aç.”

Ellerini masanın üzerinde tutarak onun önünde diz çöktü.

Yüzünü bacaklarının arasına gömmeye bir nefes kala, yukarı baktı. Jessica’nın elleri saçlarına dolanmıştı, solukları birbirini ardına geliyordu.

“El kullanmak yok.”

Jessica’nın gözleri bir parça genişledi, tüm kontrolün Luke’un eline geçtiğine dair sessiz bir onaydı. Adamın saçlarını serbest bıraktı.

“Artık beni neden ofisime getirdiğini biliyorum.”

“Neden?” diye sordu Jessica.

Luke, dokunuşuna ihtiyaç duyarak parçalara ayrılmasını izlemeye bayılıyordu.

“İşte...” Ağzını ona bastırdı ve diliyle dişlerinin genç kadının en hassas bölgeleriyle flört etmesine izin verdi.

“Jones!” Jessica, kulak zarlarını parçaladı ve masasının kenarında tırnak izleri bıraktı. Ve sadece otuz saniye içinde paramparça oldu. Hem de el kullanması bile gerekmeden.

“ÖHÖM.”

Luke, Jessica’nın altında kıpırdandı. Onun hareket etmesini istemiyordu. Çıplak Luke’un üzerinde uyumak, herhangi bir gün doğumundan veya sıcak bir fincan kahveden daha iyiydi.

“Öhöm.” Uzaktan gelen ses biraz daha yükseldi. “Sizi uyardırdığım için üzgünüm.”

“Anne!” Luke tekrar kıpırdanmaya başladı ve sonra durdu.

Annesinin, Jessica’nın çıplak vücudunu görmesinin onunkini görmesinden daha iyi olacağına karar vermiş olmalıydı.

“Üzgünüm tatlım. Sadece süt ürünü içermeyen bir kremanız olup olmadığını merak etmiştim.”

“Kilerdeki ikinci raf, arkaya doğru. Şimdi... Git.”

Jessica elinde olmadan kıkırdadı.

“Gülmeyi kes. Hareket etmeyi kes. Sırtım beni öldürüyor.”

“Üzgünüm bebeğim. Yerde uyumak için çok mu yaşlısın?”

“Evet ve ahşap bir masada seks yapmak için de çok yaşıyım.”

“Altta olmayı teklif etmiştim.” Jessica onun üzerinden yuvarlandı.

Luke ayağa kalkmadan önce ellerinin ve dizlerinin üzerinde dönerek homurdandı. Jessica külotunu giydi. “Misafirlerimizin başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakayım.”

“Bekle.”

Jessica ona döndü.

“Giyinik değilsin.”

“Ah... Evet.” Önündeki üstsüz kadın yerdeki silikonları aldı ve meme uçlarına yapıştırdı, sonra berbat bir şekilde bağlanmış baklava desenli kravatı boynuna geçirdi. “İşte, giyindim.”

“O kadar hızlı değil.” Luke onu kolundan tutup kapıdan uzaklaştırdı. “Bir çıplaklık yanlısı ile evlenmiyorum.” Gömleğini ona giydirip her bir düğmeyi ilikledi. “Daha iyi, şimdi doğrudan odamıza git ve giyin.”

“Gelinliğim bundan daha açık.”

“Git.” Luke da kendi külotunu ve kot pantolonunu giydi.

Klan çoktan gelmiş ve masaya oturmuştu. Luke’un diğer kardeşleri düğünün gerçekleşeceği otelde kalmışlardı, ama hepsi Tahoe’da olduğu gibi Felicity’nin kahvaltısı için toplanmışlardı. Lane ve Anne, sırayla yemek yerken dokuz aylık kızları Gina’yı elden ele dolaştırıyorlardı. Lara bir elini karnının üzerinde tutarken, diğer eliyle yemek yiyordu. Sadece üç aylık hamileydi, ama iki düşükten sonra bu bir alışkanlık gibi görünüyordu. Kocasını Drake, ara sıra güven verici bir gülümseme paylaşıyordu.

“En küçük Jones çocukları nerede?” diye sordu Jessica esneyerek.

Giyinmeden mutfağa girerken, herkes ona bakıp gülümsedi.

“Lake hâlâ Jones ile sizin yatağınızda uyuyor ve Liam da hâlâ otelde,” dedi Felicity, Jessica’ya waffle ve meyvelerle dolu bir tabak uzatırken.

“Zoe nerede?” diye sordu Jessica, Tom’un yanına otururken.

Lara gözlerini devirdi. "Liam onunla ayrıldı... İki gün önce."

"Endişelenme, ziyaretçi defterinin yanında durması için onun yerini alacak birini çoktan buldum," diye güvence verdi Felicity.

Jessica zor bir gelin değildi. Bunlar onun için önemli değildi. Birinin bir ziyaretçi defterinin yanında durmak zorunda kalması aptalca görünüyordu. Başka bir kişiyi daha düğünün bir parçası gibi hissettirmek için boş bir pozisyondu.

"Luke'un gömleğinin altına kravat mı takıyorsun?" diye sordu Anne.

"Evet."

Lara güldü. "Neden?"

"Çünkü baklava desenli meme ucu silikonlarıyla ve *Jonesing for Lukey* külotuyla çok uyumlu."

Kadınlar gülerken, erkekler yiyeceklerini ya da dillerini yuttular.

"Yatak odası. Şimdi!" Luke yatak odasına giderken durmadı, ama emri tüm seyircileri susturdu.

Jessica tabağını da alarak ayağa kalktı. "Efendim beni çağırıyor."

O koridora yönelirken, yumuşak kıkırtı sesleri mutfakta dans etti. Lake ve Jones onu yatak odasının kapısında karşıladılar.

"Dışarı atıldık," diye mırıldandı Lake.

"Üzgünüm, sırtı ağrıyor..."

"Jessica!" Luke'un sesi Lake'in uykulu yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Evet, neyse... Git de kahvaltı yap." Jessica gülümsedi ve yatak odasının kapısını kapatmadan önce Jones'u başından öptü.

"Yatak odasında yemek yok," diye seslendi Luke banyodan.

"Beni göremiyorsun bile. Buraya yiyecek getirdiğimi nereden biliyorsun?" Jessica yatağa oturdu ve yatak başlığına yaslanarak kucağındaki tabakla bacaklarını uzattı.

“Dün gece eğlendin mi? Bir ila on arasında, ne kadar akşamdan kalmasın?”

Luke ağzında bir diş fırçasıyla banyo kapısında belirdi. “Akşamdan kalma seviyem beş. Dün gecenin hangi kısmından bahsediyorsun?” diye mırıldandı Luke bir ağız dolusu diş macunu köpüğüyle.

“Bekârlığa veda partin. Striptizci.”

Luke birkaç saniye sonra yatak odasına döndü. Jessica onun bu haline –üzerinde kot pantolonundan başka bir şey olmayan yarı çıplak haline– bayılıyordu. Tamamen Luke’tu, Dr. Jones yoktu.

“Parti iyiydi. Striptizci... Bir striptizciydi. Neden? Kışkandın mı?”

“Kışkanmamı ister misin?”

Luke onun bacaklarını kaldırıp yatağın kenarına oturdu ve sonra kucağına çekti. “Evet. İsterim. Bu senin çok nadir görülen bir yanın ve bana karşı sahiplenici davranmanı seviyorum.”

“Şu an konuşan Luke. Dr. Jones kıskançlığa asla göz yummazdı.”

Luke onun ayaklarını ovuşturdu. “Soğuk değiller.”

“Ayaklarım asla üşümez. Bunu biliyorsun.”

“Benimle evleneceksin.”

Jessica elindeki çileği ağzına atıp sırttı. “Evet, evleneceğim.”

“Sana vermek istediğim her bebeği doğuracaksın.”

Jessica ağzındaki lokmayı zorla yuttu. “Bizi gizlice dinliyorsun.” Gözlerini kıstı.

“Kulaklarım çok iyi işitir, hepsi bu.” Luke sırttı.

Jessica gözlerini devirdi. “Biliyorsun, çok ukalalık edersen bacaklarını keserim”

“En az dört tane istiyorum.” Luke ellerini genç kadının bacaklarından yukarı kaydırды.

Jessica onun ellerini uzaklaştırdı. “Üç. Gizlice dinlediğın için bir tane eksildi.”

Yüz. Sözleri aksini söylese bile, bunu gözlerinde gördüğünü biliyordu. Jessica, Luke’un yüz bebeğini doğururdu. Hayalleri gerçek oluyordu. O adamı ve bütün ailesini seviyordu.

“Luke?”

“Hımm?”

Jessica tabağıını komodinin üzerine koydu ve sonra onun kucağıına oturdu. “Teşekkür ederim.”

Luke başını salladı. Hepsi hayal gücünün bir ürünü olabilirdi ama Jessica, Luke ona sarılmadan önce adamın gözlerinin yaşıdığıına ve saçlarının arasına, “Tanrım... Bu kadını seviyorum,” diye fısıldadığıına yemin edebilirdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

KNIGHT

JILLIAN, KNOX'A BAKTI. Hikâyesi kalbini parçalamıştı. Vicdanına şüphenin girmesine izin vererek geçmişinin anılarıyla kargaşaya neden olmuştu. Knox bu hikâyeyi hak etmiyordu. Onun masumiyetini bu kadar acımasızca çalmışken, annesinin genç masumiyetini de hak etmiyordu.

“Neden?” diye fısıldadı.

Anılara yolculuk, onu da eşit derecede kasvetli hale getirmişti. Tanıdığı sert adam, gözleri önünde yumuşadı. Bunu yapan Sunny idi. O farklı bir Knox McGraw tanıyordu, iki yandan ördüğü kestane rengi saçları ve kırmızı Mary Jane ayakkabıları olan kızı seven kızıl saçlı çocuğu tanıyordu.

“Ne neden?” diye fısıldadı Knox.

Jillian onun sesinde bir şey fark etti. Kendi sesinde de aynı vardı. Keder.

“Neden buradayım?”

“Çünkü Irene intikam almak istiyor.”

“Kastettiğim bu değil.”

Knox onun bakışlarına karşılık vermek için başını kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

“Neden hayattayım? Sunny, Grant ile neden evlendi?” Henüz anlayamadığı büyük resimde, onlar artık ebeveyniymiş gibi hissetmiyordu. Sonunda yoluna çıkan her şeyi yok eden trajik bir hatadan başka bir şey değillerdi.

“Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğini fark etmemiştim. Onu hafife aldım ve sonra onu kaybettim.”

“Babamı sevdi. Sevdiğini *biliyorum*. Ben o aşkı hissettim.” Jillian içindeki acıyı yuttu. “Öyle bir aşkı iki kez tattım. Ne zaman gerçek olduğunu bilirim.”

Aralarındaki zemine bakarken Knox’un gözleri parladı. Yavaşça başını salladı. “Onu seviyordu. Sunny sevmediği biriyle asla evlenmezdi.”

“Grant’i seçtiği için ona kızgındın. Bu yüzden böyle bir pisliğe dönüştün, bir canavara.”

“Ahh, işler sarpı sarıyor,” dedi Irene, kapıyı açıp merdivenlerden inerken. Savaş botları hâlâ ayağındaydı. “Kaynaklarım bana kardeşinin Knox’u aradığını söylüyor. Görünüşe göre bir ihlal gerçekleşmiş. Hımm... Dur, tahmin edeyim... Bu ihlalin, San Francisco’dan gelen bir psikiyatrist olduğunu tahmin ediyorum. Chicago’ya uçmuş ve oradan bir araba kiralayarak Omaha’ya gitmiş. Adam bir James Bond sayılmaz, ama hakkını vermeliyim... Etrafını senin için ölecek erkeklerle çevirmeyi başardın. Bu çok romantik, trajik ama yine de romantik.”

Jillian gözlerini kapattı. Luke’un atına atlayıp onu kurtarmaya gelmesini istemiyordu. Irene bir okla kalbini delip atını uçurumdan aşağı atardı. Jillian, Luke’un onu unutmasını, hak ettiğini bil-

diği o mükemmel kızla evlenmesini ve hayalini kurduğu o dört güzel çocuğa sahip olmasını istiyordu.

Jillian ölecekti. Bunu Luke’u kurtarmak için yapacaktı, Jackson için yapacaktı ve AJ’i kaybetmenin acısını dindirmek için yapacaktı.

“Endişelenme, Knox. Şu an biraz meşgul olduğun için, Jackson’a senin adına birinin cevap vermesini sağlayacağım.” Kötü bir cadı gibi kıkırdadı. “Sanırım onu burada görebiliriz...” dudaklarını büzdü ve gözlerini devirerek tavana baktı “...yaklaşık kırk sekiz saat içinde.”

“Gelmeyecek.” Jillian öksürdü, boğazı kurumuş ve yıpranmıştı.

Irene telefonunu kaldırdı ve Jillian’ın fotoğrafını çekti. “Kahretsin, sanırım gözünü kırptın. Endişelenme, onu kullanmak zorunda kalacağımı sanmıyorum ama bir yedek plana sahip olmak iyidir. O gelecek. Bunu garanti ediyorum.” Burnunu kırıştırdı. “Kalmak isterdim, ama burası bok gibi kokuyor. Getirmemi istediğiniz bir şey var mı?”

Knox yanındaki kirli su kabına baktı. Jillian, onun bir köpek gibi su içmesini ve sonra da oturma pozisyonuna geri dönmek için omzunu neredeyse yerinden çıkarmasını izlemişti.

Serum onu hayatta tutuyordu, ama ağzındaki ve boğazındaki kuruluğa bir faydası yoktu.

“Peki o zaman. Masal saatinize dönmenize izin vereyim. Mickey ve Sunny. Epey dokunaklı, değil mi?” Jillian’a acı bir gülümseme vermeden önce Knox’a öfkeyle baktı.

Knox haklıydı. Kadının her yerde gözleri ve kulakları vardı.

Kapı kapanır kapanmaz Jillian, Knox’a baktı.

“Devam et. Her şeyi anlat. Annemi tekrar sevmemi ve senden nefret etmemi sağla. Tek mutlu son bu.”

SUNNY

SUNNY VE MICKEY bekâretlerini birbirlerine verdiler. Birbirlerinin ilki ve sonuncusu olacaklarına söz verdiler. Birbirlerini çok sevdiler ve çok da kavga ettiler. Mickey, Sunny'nin sırı onunla evlenmeyi üniversite sonrasına ertelemek için en kötü spor takımlarına sahip üniversitelere kasten başvurduğunu hissediyordu. Aralarındaki tek fark, Sunny'nin, ebeveynlerinin görüşlerini önemsemesiydi. Mickey ise önemsemiyordu.

"Daha fazla bekleyemem Sunny. Altı farklı üniversiteden burs teklifi aldım ve karar vermem gerekiyor. Karar *vermen* gerekiyor."

Sunny yatakta doğruldu ve Mickey duvara yaslanırken tişörtünü giydi. Sunny'nin gardırobu, Mickey'nin gıcırdayan bir yatak ve metal bir sandıkla döşenmiş yatak odasından daha büyüktü.

Gerçek bir dolabı olmadığı için perde çubuğundan sarkan askılara asmaya değer bulduğu üç kıyafeti vardı: Basketbol forması, futbol forması ve sahip olduğu tek gömlek.

"Geleceğin hakkında karar vermeyeceğim Mickey. Bunu sorman bile adil değil."

"Geleceğim mi? Şaka mı yapıyorsun? Benim geleceğim sensin. Dört yıl. Üniversite, lanet olası hayatımın sadece dört yılı. Önemli değil. Futbol falan önemli değil. Sen..." Genç kızın uzun, kestane rengi saçlarını eliyle toplayarak dudaklarını boynuna götürdü "...her şeysin. Seni seviyorum Sunny."

Sunny ondan uzaklaştı. "Aşk kira ödemez. Bir iş bulmanı sağlamaz. Her sabah düz kontak yaparak çalıştırmak zorunda kal-

mayacağın bir araba satın almanı sağlamaz. Seni Oakland'dan kurtarmaz. Üniversite masraflarını ödemek için futbol oynamalısın. Ben de üniversite paramın ödenmesi için ailemi kızdırmalıyım. Senden hoşlanıyorlar Mickey, ama okula başladığımız anda bana evlenme teklif edersen senden nefret edecekler. Sonra da evet dediğim için beni evlatlıktan reddedecekler. Beş parasız ve evsiz kalacağız, ama ne? Âşık mı olacağız?”

“Ne dedin?” Mickey onun kolunu tuttu.

Sunny mükemmel yüzündeki kaşları çatarak geri çekilmeye çalıştı.

“Beş parasız ve evsiz kalacağımızı söyledim.”

“Hayır, ondan önce.” Mickey’nin gücü onunkiyile boy ölçüşmezdi. Sunny’yi kollarına çekti.

“Ne?”

“Evet dediğin için seni evlatlıktan reddedeceklerini söyledin.”

“Reddederler.”

“Ama der miydin?”

Sunny iç çekti. “Ne der miydim?”

“Evet der miydin?”

Mickey, tek parmağıyla onun çenesini kaldırdı ve kendisine bakmasını bekledi. Sonunda bunu yaptığında, onun cevabını biliyordu.

“Evet, Mickey. Elbette evet derdim. Kalbim her zaman sana ait olacak. Bugün seni seçtim. Her zaman da seni seçeceğim.”

Mickey sırıttı.

Sunny, yanakları acıyana kadar yüzünü elleri arasında sıkıştırdı. “Sakın gülümsemeye kalkma. Sırf sana umutsuzca – çılgınca – âşık olmam, bu kadar bencil bir pislik olduğun için sana delicesine kızmadığım anlamına gelmez. Eğer dört yıl ‘hiçbir şey’ ise, o zaman okul bitene kadar beklemenin büyük bir önemi ol-

duğunu sanmıyorum ve eğer beni seni sevdiğim gibi seviyorsan, aynı üniversitede okuyup okumamamız da fark etmez.”

Sunny onun elinden kurtuldu ve kıyafetlerini aradı. “Odanı toptasan ölür müsün? Baban bu dağınıklığı görse delirir.”

“Öyleyse şu konuyu netleştirmeme izin ver... Benimle evlenmeni ne zaman istersem isteyeyim evet diyeceksin, öyle mi?”

“Kahretsin, Knox! Baban her an gelebilir ve o buraya geldiğinde çıplak olmak istemiyorum.”

Knox ne kadar ciddi olduğunu kanıtıydı. Sunny, patlamaya hazır olduğu zamanlar dışında, ona nadiren kendi adıyla seslenirdi. Ona bir uyarı vermişti. Adını iki kez söylemek, haftada bir veya daha fazla kez duşta mastürbasyon anlamına geliyordu; seks yok, öpücük yok, hatta telefon görüşmesi bile olmayabilirdi.

“İşte kıyafetlerin.” Yastığını kaldırdı. Kıyafetler yastığın altına tıklıyordu. “Gördün mü, sandığından çok daha düzenliyim.” Sırtışı yüzünden silinmek için yalvarıyordu.

Sunny kıyafetlerini onun elinden kaptı ve yangın tatbikatı hı-zıyla giyindi. “Eve gidiyorum ve gelmiş geçmiş en kötü futbol takımına sahip olan üniversiteyi seçiyorum, seni inatçı pislik.”

Knox kıkırdadı. “İyi fikir. Muhtemelen bana çok ihtiyaçları vardır.”

Sunny, zemini kaplayan kıyafetlerin ve okul kitaplarının arasında ayakkabılarını aradı. Mickey, bu kadar dağınık olduğu için ona ve yürüyen bir felakete âşık olduğu için kendisine lanetler yağdırdığını duyabiliyordu. Bu düşünce gülümsemesini ikiye katladı, çünkü gerçekten de Sunny onu seviyordu ve bu bir mucizeydi.

“Böyle yaşayamam Mickey. Eğer eşyalarını toplamazsan, seninle evlendikten sonra bir ay içinde boşanırım.” Ayakları üzerinde zıplayarak botlarını giydi. Sağ botunu çıkarırken burnu kırıştı. “Mickey! İğrenç!”

Korkutucu derecede isabetli bir atışla botu onun kafasına fırlattı. Mickey eğildi ve bot duvara çarptı.

“Ne?” Mickey yatağa düşen botu eline aldı. “Ah.” Hayatı sırtımamasına bağlıydı; ama neredeyse kaybedecekti. “Üzgünüm, Sun.” Dudaklarını ısırarak, kullanılmış prezervatifi botun içinden çıkardı. “Sadece kenara fırlatmıştım.”

“Ben de bunu diyorum zaten. Kim kullanılmış prezervatifleri yatak odasının zeminine fırlatır ki? Ben tamponlarımı banyo zeminine atmıyorum. Bu iğrenç.” Sunny botunu ondan aldı ve ayağına geçirmeden odadan çıktı.

“Kızma...” Korkutucu bir yer israfı olan babası onu koridorda durdurdu.

Nikotin ve likör kokusu burun deliklerini doldurdu. Adam genellikle kustuğunda ya da Knox’u veya annesini dövdükten sonra ellerindeki kanı yıkamak zorunda kaldığında banyo yapıyordu.

Sunny merdivenlerin tepesinde arkasını döndü. Neyse ki babası onun geçmesine izin verdi. Gözlerindeki şeytani bakış, Knox’un bu kadar şanslı olmayacağını söylüyordu.

“Eve git, küçükhanım.” Babası ona bakmak için dönmedi ama Mickey, Sunny’nin izlediğini biliyordu.

“Mickey.”

“O lanet olası bir çizgi film karakteri değil. Adı Knox. Bunu hatırlasan iyi edersin.”

“Git, Sunny. Seni sonra ararım.” Knox elinden geldiğince güven vermeye çalıştı.

Babasının omzunun üzerinden bir bakış atma riskini göze aldı, ama bunu yapmamalıydı. O gün Sunny’nin gözlerinde gördüğü korku sonsuza dek onunla kalmıştı.

“Bay McGraw...”

“Sana siktir olup evine gitmeni söyledim!” Babası hızla arkasına döndü.

Knox onu tuttu, ama babasının elinin tersinin Sunny’nin yüzüne çarpmasına engel olamadı.

“Hayır!” diye bağırdı Knox, merdivenlerden aşağı yuvarlanan kolları, bacakları ve kestane rengi saçları izlerken.

“Seni pislik!” Babasının burnunu kırarken, parmak boğumlarından dirseğine kadar yayılan şiddetli bir acı hissetti.

Babası tökezledi, yüzünden kanlar akıyordu. Knox merdivenlere doğru ilerledi, Sunny’ye ulaşana kadar kalbi atmayı reddetti.

“Sen öldün evlat.”

Knox, kendisine doğru gelen sarhoş canavarın gazabını gözünün ucuyla gördü. Elini yumruk yaptı ve dirseğini babasının zaten kırık olan burnuna geçirdi. Üç saniyeden kısa bir süre içinde Knox’un tüm geleceği sonsuza dek değişti. Babası geriye devrilerek tırazbana çarptı ve birinci kata düşerek Sunny’nin gevşek vücudunun iki metre uzağındaki yıpranmış ahşap zemine çarptı.

“Sunny?” Knox merdivenlerden aşağı koşarak dizlerinin üzerine çöktü. “Sunny?” Genç kızın bedenini kollarına aldı ve ileri geri sallandı. Gözyaşları gözlerini yaktı ve korku kalbini ele geçirdi.

KNIGHT

KNOX’UN JILLIAN’A ANLATTIĞI hikâye başka bir dünya, paralel bir evren gibi hissettiriyordu. Jillian, her kelimeyle annesinin bir kez daha öldüğünü hissetti. Her kelimedenden nefret ediyordu ve hepsine ihtiyacı vardı, her biri dayanılmaz ama gerekliydi.

“Sağ şakağındaki yara izi. Merdivenlerden düştüğü, kolu kırıldığı ve beyin sarsıntısı geçirdiği için üç gün hastanede kaldığını söyledi.”

Knox başıyla onayladı. “Bu bir yalan değildi.”

“Öyleydi. Bana merdivenin tepesinde ayağının kaydığını söyledi.”

“Onu suçlayabilir misin?”

Evet. Annesini suçlayabilirdi ve suçluyordu. Knox’un bunu bilmesine gerek yoktu. Jillian, öfkesini, acısını, kırılğanlığını görme zevkini ona yaşatmayacaktı. Bunun yerine, yeni bir tür cehenneme, lekelenmiş ve tamamen parçalanmış bu tür kutsal anılara sahip olmanın getirdiği türden bir cehenneme katlanarak tepkisizce oturdu.

Babasının sırları vardı. Bu onun işinin bir parçasıydı. Sır saklamak insanları hayatta tutuyordu. Annesi onu ve Jude’u büyüttü. Çamaşırları katlamış, yerleri temizlemiş, Cadılar Bayramı kostümleri dikmiş ve günde üç öğün yemek pişirmişti. Her pazar onları kiliseye götürmüştü. Jessica, annesinin çocukluk hikâyesini milyonlarca kez duymuştu... Knox McGraw dışında her şeyi.

“Bir erkek arkadaşına sahip olamayacak kadar ders çalışmakla, amigo kızlık yapmakla ve keman çalmakla meşgul olduğunu söylemişti.”

Knox’un yüzüne yerleşen acı Jillian’ın hoşuna gitti. Bunu hak ediyordu. Geçmişle ilgili gerçeği söylemediği için Sunny konusunda ortak bir hayal kırıklığını paylaşıyorlardı, ancak farklı nedenlerle.

“O gün... Onun öldüğünü sandığımda, onu sevdiğim için, o gün merdivenlerin tepesinde... O adamla karşılaşmasına neden olduğum için kendimden nefret ettim.”

“Baban?” Jillian öksürdü. Ağzına kan tadı geldi, boğazı inanılmaz derecede yıpranmıştı. “Ona ne oldu?”

“Bir ceset torbası içinde götürüldü.”

“Üzgünüm” kelimesi dilinin ucuna kadar geldi, ama hâlâ nefret ettiği adama bunu söyleyemezdi.

“Annem yıllarca onun ölümünün yasını tuttu. Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bana teşekkür etmeliydi. Bunun yerine, bana sırtını döndü ve Sunny’nin yaşananlarla ilgili yaptığı açıklamaya rağmen onun ölümünü öfke kontrolü sorunlarına bağladı. Söylentiler her yere yayıldı ve burs tekliflerimi teker teker kaybettim. Mezun olduğumda, üniversiteye gidecek imkânım yoktu... Gideceğim hiçbir yer yoktu. Birkaç arkadaşım silahlı kuvvetlere katılmaya karar verdi, ben de öyle yaptım.”

“Ama annem de üniversiteye gitmedi.”

Knox başını salladı, kederli yüzünde ağır bir pişmanlık vardı. “Babası, büyükbaban, biz liseden mezun olduktan sonraki yaz kalp krizi geçirdi. Ameliyat masasında öldü. Sunny, babasının ölümünden çok kısa bir süre sonra annesini ve kız kardeşini terk etmeyi reddetti, bu yüzden bir otelin resepsiyonunda bir iş buldu.”

“Sonunda otelin restoranında barmenlik yapmaya başladı.”

Knox başını kaldırdı. “Evet.”

“Bana babamla bu şekilde tanıştığını söyledi.”

Yavaşça başını sallayan Knox’un yüzü sertleşti. Birkaç saniye sonra gözlerini kapatıp başını duvara yasladı. “Evet, ama bu karmaşık bir hikâye.”

Yirmi Yedinci Bölüm

JONES

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

“**P**ORTLAND KONUSUNDA O kadar da heyecanlı değilim. Daha önce oraya gittim.” Lake otel yatağında yattığı yerden tavana bakarak uzun, koyu saçlarını parmağının etrafında döndürürken, Luke bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

“Seyahat planlarını bozduğum için üzgünüm. Ah, bekle... Sen benimkini bozuyorsun. Seni San Francisco'ya geri göndermeye istekli, hatta hevesli olduğumu söylemiş miydim? Bahse girerim bu akşam için sana bir uçak ayarlayabiliriz.”

“Hayır, teşekkürler. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

“İsteddiğini biliyordum. Bence AJ'in komşularıyla konuşmalıyız. Belki bazıları cenazeye gitmiştir ve onu orada görmüştür. Eğer gitmek istemiyorsan, ben gidip onlarla konuşurum ve sen de burada kalıp... Her ne yapıyorsan onu yapmaya devam edersin.”

Luke sandalyesinde döndü ve uzun süre oturmaktan kaynaklanan gerilimden kurtulmak için sırtını gererek ellerini başının arkasında kenetledi. “Ne kadar nazıksın.”

Lake dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Biliyorum. Holmes ve Watson gibi olabiliriz.”

“Hımm... Harika fikir, sevgili kız kardeşim. Ama içimden bir ses bana senin küçük soruşturmanın Peaceful Woods sakinleriyle görüşmekten çok belirli bir futbolcuyla ilgili olduğunu söylüyor.”

Lake sırtısını gizleyemedi. “Cidden, bacağımdan korkmadığını söylemiş miydim? Ve bana ateşli dedi. *Ateşli*, Luke. Bana bunu söylemek zorunda değildi. Bunu bilmemi istiyormuş gibiydi...” omuz silkti, “...O ...şey, benim ateşli olduğumu düşünüyor.”

Luke sırttı.

“Yapma. Bunu benim için mahvetme. Sadece bu rüyayı yaşamama izin ver... Bu fanteziyi. Bırak da kafamda canlandırayım. Bunu görebiliyor musun? Ulusal futbol liginde oynayan oyun kurucu, Super Bowl’u kazandıktan sonra hayatının aşkına ulaşmak için bir grup hayranını kendinden uzaklaştırıyor ve dur biraz... Kadının protez bacağı var ama adam onu yalnızca *mükemmel* olarak görüyor. Bu rüya benim için gerçek olabilir. San Francisco’ya dönerken yanımda götürmek için daha fazlasına ihtiyacım var. Otuz dakika, en fazla kırk. Sonra onunla sonsuza dek vedalaşacağım. Ah ve tabii ki komşuları da sorgulayacağım.”

“Benim trajedimin ortasında kendi küçük fantezini bulabil-diğin için çok mutluyum.”

“Yani bu bir evet mi?”

“Bence bizi Jessica’ya götürecek tek kişi Jackson.”

“O zaman onunla tekrar konuşmalısın.”

Luke başını iki yana salladı. Jackson’ın Knox ile iletişim kuracağına gerçekten güvenmiyordu. Jackson’a genel olarak güvenmiyordu.

“Bilmiyorum. Eğer Ryn’a sahip olmasaydı, şehri terk etmesi konusunda endişelenirdim. Yeni kimliklerle burada bulunmala-

rının bir nedeni var ve burada olmamız muhtemelen onu tedirgin ediyordur. Kolayca paranoyaklaşan biridir.”

“Belki de onun evini gözlemeliyiz.”

Luke başıyla onayladı. “Kesinlikle. Ve bunun için Cage’in banyosunu kullanabiliriz.”

Lake gözlerini devirdi. “Ha ha ha, çok komik. Ben ciddiym.”

Luke sandalyesinde tekrar döndü. “Ben değilim.”

“Ah! Beni deli ediyorsun.”

Duyguları karşılıklıydı.

“Tamam. Seninle bir anlaşma yapalım.”

“Dinliyorum.” Luke ekran şifresini girdi.

“Gidip ‘araştırmama’ izin verersen, sabah San Francisco’ya geri döneceğim.”

Luke hızla ona döndü. “O zaman git. Oraya nasıl gideceğini hatırlıyor musun?”

“Evet.” Lake botlarını giydi, gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıştı. “Kayıp ipucunu bulacağım, Sherlock.”

Yeni bir bilgi bulamayacaktı ama önemli değildi. Kız kardeşi sabah güvenli bir yere gitmek için uçağa binecekti. Önemli olan buydu.

LAKE, AJ’İN EVİNDEN birkaç ev ötedeki park yerlerinden birine park etti.

“Muhteşem. Şimdi ne olacak?” diye mırıldandı kendi kendine, dikiz aynasında saçlarını kontrol ederken.

Banyo kullanma bahanesi aynı gün içinde iki kez işe yaramazdı. Burası bir evdi, 7-Eleven marketi değil. En iyi planın önce

komşuları sorgulamak olduğuna karar verdi, belki de Cage onu dışarıda görür ve bir fincan sıcak kahve içmeye ya da sıcak bir battaniyenin altında onunla kucaklaşmaya davet ederdi.

Üçte sıfır yapmıştı, kimse evde değildi. Dördüncü evde, Marvin Housby adında yaşlı bir beyefendi, Lake'e karısı Greta'nın bir şeyler biliyor olabileceğini, ancak şu anda küvette keyif yapan eşini rahatsız etmemesi için kesin talimatlar aldığı söyledi. Ardından "Lanet olası yeni oyuncaklar" hakkında bir şeyler homurdandı.

Lake, Housby'lerin garaj yolunun ortasında dondu kaldı. Jackson'ın ve Cage'in garaj kapıları açıldı. Camları karartılmış bir kamyonet Cage'in garajına girdi. Jackson, Lake'in gördüğü en çirkin aracın kapısını açtı. Tam arabaya binerken, bakışları Lake'e kilitlendi. Lake, onun lazer bakışlarını caddenin karşısından hissedebiliyordu. Ancak kamyonetinden inen yakışıklı adam ve yolcu tarafından inen kız tüm dikkatini o tarafa çekti.

Jackson tehditkâr bir kaş çatışıyla ona doğru ilerledi; yaklaşımı, garajın içinde durup ona bakan Cage'in dikkatini çekmiş gibiydi. Lake, Housby'lerin kapısını tekrar çalmayı ve Greta'yı içeride beklemesine izin vermesi için Marvin'e yalvarmayı düşündü.

"Küçük Jones kızı, burada ne halt ediyorsun?" Jackson, boy avantajını ve derin sesini onu korkutmak için kullanarak tepesine dikildi. Son derece belirgin kasları ve dövmeleri tüm bunları kendi başlarına zaten yapıyorlardı. Kızın alanını da işgal etmesine gerek yoktu.

Lake yutkundu. "Mahalleden birinin cenazeye gidip gitmediğini öğrenmeye çalışıyorum."

Jackson omzunun üstünden hâlâ onları garajından izlemekte olan Cage'e baktı.

“O oradaydı. Senin ve Luke’un onunla daha önce konuştuğunu sanıyordum.”

“Şey, ah... Evet, ama bunun hakkında konuşmaya hazır değil.”

Jackson gözlerini hafifçe kıstı, sonra başını salladı. ‘Küçük Jones kızı’ ile paylaşmak istemediği bir şey düşünüyor gibiydi.

“Bence mahalleyi gözetlemek kötü bir fikir.”

“Neden?” Lake çenesini kaldırdı.

“Çünkü güvenli değil.”

Lake etrafına baktı. “Omaha’da bir emekli mahallesinde yaşıyorsun. Sanırım bir şey olmaz.”

Jackson inledi ya da hırladı. Kulağa daha çok bir hırıltı, öfkeli bir hayvan hırıltısı gibi geliyordu. “İnatçı kadınlar. Daha fazlanızla başa çıkamam.” Genç kızı kolundan tuttu. “Hadi gidelim.”

“Ne? Bekle!” Lake, onu Cage’e doğru sürükleyen Jackson’a ayak uydurmaya çalıştı. Eğer gerçekten bir Tanrı varsa, onu ayakta tutar ve hayallerindeki erkeğin –şansına yanında iki bacaklı, güzel bir kız olan erkeğin– önünde yere yapışmasına izin vermezdi.

“Genç delikanlı, al bakalım.” Lake’i bir mal gibi ona teslim etti, sonra kot pantolonunun cebine uzandı. Birkaç yüz dolarlık banknota benzeyen şeyi aldıktan sonra, onları Cage’in ceketinin cebine soktu ve çocuğun şaşkın bakışlarını görmezden geldi. “Halletmem gereken birkaç iş var. Onu gözünün önünden ayırma.”

Kâkülleri bir çoban köpeği gibi yüzüne düşmeye devam eden sarışın, Jackson’a aval aval baktı. Eğer Cage’in kız arkadaşıysa, Bay Küçük Jones Kızına Göz Kulak Ol’a olan ilgisini kesinlikle gizlemiyordu.

Cage’in bakışları Lake’e kaydı. “Gözaltında mısınız?” Sırtıttı.

Lake daha fazla utanamazdı. Jackson bu kadar tehditkâr olmasaydı, bir mahkûm gibi muamele gördüğü için isteri nöbeti geçirirdi. Ancak yeni atanan gardiyana baktığında, itiraz etmek için iyi bir neden bulamadı.

“Görünüşe göre bu mahallede yardım istemeye izin verilmiyor. Bay *Knight* bir vatandaşı tutukladı.” Jackson’a öfkeyle baktı. “Kız kardeşin bu davranışını *onaylamazdı*.” Cage’e dönüp gülümsedi. “Jillian benden hoşlanıyor. Biz bir nevi en yakın arkadaşlar sayılırız.”

Cage, Jackson’a bakarak başını salladı.

“Ben gidiyorum. Sadece... Ona göz kulak ol.” Jackson başını iki yana salladı ve garajına geri döndü.

“Merhaba, ben Lake. Bu akşamlik bir tutsağım.” Elini kıza uzattı.

“Emily.” Lake’in elini sıktı.

Lake, Cage’in ceketinin cebini işaret etti. “Siz ikiniz akşam yemeği yediniz mi? Yemediyseniz, sanırım beni tutuklayan kişi teslimat için para ödedi.”

Cage o lanet gamzelerini göstererek gülümsedi. Emily şanslı bir kızdı. Lake’in, fantezi koleksiyonuna Cage’in daha fazla görüntüsünü ekleme arayışı, Emily’nin varlığı yüzünden garip ve biraz da ürkütücü bir hal almıştı.

CAGE PİZZA SİPARİŞ ederken Lake, Luke’a geçici ev hapsini bildiren hızlı bir mesaj attı. Abisi tek bir kelimeyle cevap verdi: Şaşırmadım.

Botlarını çıkardığı an, Emily bacağına fark etti ama hiçbir şey söylemedi, bu yüzden Lake de buna değinmemeye karar verdi. Cage de bacağı, göğüsleri veya erkek arkadaşının ölümü hakkında konuşmaya ara vermeyi hak ediyordu.

“Pizza kırk dakika içinde burada olacak.” Cage telefonunu kanepeye fırlattı ve Lake’in yanına oturdu.

Emily siyah deri koltuğa oturdu.

“Pekâlâ, Housby’ler Jillian’ın nerede olduğunu biliyorlar mıydı?”

“Ah, şey...”

Cage’in, onların mahallesinde neden dolaştığına dair hızlı gözlemi Lake’i hazırlıksız yakaladı.

“Greta banyo yapıyordu ve Marvin de hiçbir şey bilmiyor gibiydi. Onunla tekrar görüşeceğim.”

“Jillian kim?” diye sordu Emily, telefonuna odaklanarak.

“Babamın kız arkadaşıydı. Bunu sana söylemiştim.”

Emily başını salladı, Cage’in cevabını hâlâ tüm dikkatine layık görmüyordu. “Sadece adını hatırlayamadım. Postayı üzerinde sadece külotu ve kırmızı yağmur çizimleri varken alan kişi mi?”

Cage sırtarak Lake’e baktı. “Evet.”

Lake güldü. Jessica’yı özlemişti ve onun hayatta olduğunu bilmek, Cage’in ve babasının hayatına girdiğini düşünmek hem iç açıcı hem de yürek burkucuydu. Cage ve Al’in onu önemseddiği belliydi ama Jessica, Luke ve Jones’la, tüm Jones ailesiyle birlikte San Francisco’ya aitti.

“Umarım akşamınızı bölmüyorumdur.”

“Hayır. Emily’yi havaalanından yeni aldım. Sevgilisi bir arkadaşım ve Omaha uçağı rötar yaptı, Emily havaalanında beklemek zorunda kalmasın diye onu alıp buraya getirdim.”

Lake için gecenin en iyi haberi idi. Futbolcu fantezisi resmen geri dönmüştü.

“İkiniz de Omaha’da mı yaşıyorsunuz?”

Emily başını kaldırdı. “Hayır. Ben Minneapolis’liyim. Eddie ve ben Texas A&M Üniversitesi’ne gidiyoruz. Ailesi burada yaşıyor, bu yüzden tatilimizin bir kısmını onun ailesiyle geçiriyoruz, ikinci yarısını da benim ailemle geçireceğiz. Annesi ve babasıy-

la resmi olarak tanışmadım, bu yüzden evine gitmeden önce Eddie'yi beklemek istedim.”

Lake başını salladı.

“Eddie geçen yıl benim koşucumdu ve oda arkadaşım-
dı. Sezonun son maçında sakatlandı. Futbol oynamayı bıraktı.
Emily, Teksas’a geçiş yapmak istedi ve Eddie de onu takip etti.”

“Romantik, ha?” Emily, Cage’e göz kırptı.

“Yorum yok.”

“Kendini çok kötü hissetti, biliyor musun?” Emily, Cage’e hü-
zünle gülümsedi.

“Hissetmeliydi de. Yeni oda arkadaşımın Minecraft’a karşı tu-
haf bir takıntısı var.”

“Hayır. Babandan bahsediyorum. Eddie gerçekten cenaze
törenine katılmak istedi, ama tatil kalabalığı yüzünden seyahat
ayarlamadı.”

Lake tekrar kanepeye gömüldü. Emily, tartışmaya açık olma-
yan bir konuyu ihlal etmişti, en azından o günün erken saatlerin-
de açık olmayan.

“Sorun değil. Her şey biraz bulanıktı. Kimin orada olup ol-
madığının bile farkında değildim. Sadece...” Kapı zili çalınca
Cage ayağa fırladı. Pizzaların parasını ödedi, sonra onları tezgâ-
hın üzerine koydu.

“Sanırım buzdolabında hâlâ birkaç kutu bira ve belki bir ya da
iki kutu kola olabilir. Ne isterseniz alın hanımlar.”

Emily bir kutu bira ve bir dilim pizza aldıktan sonra tekrar
koltuğa oturarak tüm dikkatini telefonuna verdi.

“Daha kolay olacaksa yemek masasında yiyebiliriz.”

Lake omuz silkti. “Benim için fark etmez.”

Cage su bardağını ve pizza kutularından birini alıp yemek odasını işaret etti. Lake, neden mutfaktaki küçük masada oturmadıklarını sorgulamadan onu takip etti.

“Bu gece kesinlikle hoş bir sürpriz oldun.”

Lake, onu eşit derecede şaşırtan iltifatıyla teninin ısındığını hissetti.

“Teşekkür ederim. Uzun zamandır hiç kimsenin hoş bir sürprizi olmamıştım. Muhtemelen annem bana hamile olduğunu öğrendiğinden beri.” Ona hafifçe sırıttı. “Tam olarak planlı bir hamilelik değilmiş. Dürüst olmak gerekirse, kardeşlerimin hiçbirinin de öyle olduğunu sanmıyorum. Ebeveynlerimiz ellerini birbirlerinden uzak tutamıyor gibi görünüyorlar. Şimdi bile, beş çocuktan sonra, aşırı sevgi gösterileriyle bizi utandırıyorlar.”

Cage ağzını bir peçeteyle silerek güldü. “Ne yapıyorlar? Emekliler mi?”

“Hayır. Butik otelleri var, T...” Yüzünü buruşturdu. “Times Meydanı’nda.”

“Times Meydanı’nda mı?”

“Ah... Evet, New York’ta yani.”

“Evet, biliyorum.”

Lake çılgın açıklaması yüzünden kızardı.

“Sadece Times Meydanı’nda bir butik otel olduğunu fark etmemiştim.”

Muhtemelen yoktu.

“Yürüme mesafesinde demek istemiştım.” Cage’in yüzünde, yürüme mesafesinde bir butik otel olabileceğinin mümkün olduğuna dair bir onay aradı.

Ama adamın alnında hâlâ şaşkınlık çizgileri vardı.

“Ya da sürüş mesafesinde.” Lake başını salladı. Elbette bu makul bir açıklama olarak kabul edilebilirdi.

“Yani New York eyaletinde bir butik otelleri var, öyle mi?”

Hayır. Tahoe’da.

“Evet.” Tekrar başını salladı. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin, Jones!*

“Pekâlâ, futbol oynamaktan çok daha fazlasını yapıyor olmalısın. Ne okuyorsun?” Konu değişikliğine ihtiyacı vardı, ACİLEN.

“İlkokul öğretmenliği.”

“Tanrı aşkına, şaka mı yapıyorsun?”

“Eee... Hayır, yapmıyorum.”

“Çocukları sever misin?”

Cage güldü. “Evet. Sanırım okuduğum bölüm için bu gerekli.”

Lake ağzına büyük bir lokma attı ve karşısındaki mükemmel –hayır, mükemmelden de öte– adamı düşünerek lokmayı çiğnedi. İş bulmak artık bir seçenek değildi. Eve gidecek ve haftada en az kırk saatini Cage Monaghan’ı hayal ederek geçirecekti.

“Kız arkadaşın? Aman Tanrım...” Eliyle ağzını kapattı ve lokmasını yuttu. “Bunu yüksek sesle mi söyledim?”

Cage’in havalı bir kişiliği vardı. Konuşurken asla teklemiyor, gergin ya da garip davranmıyordu. Yine de kendini beğenmiş değildi. Gerçekten ‘her şeye sahip’ bir adamdı ama hiçbir fikri yoktu.

“Şu anda bir sevgilim yok. Sadece arada bir randevuya çıkıyorum.”

“Evet.” Lake başıyla onayladı. “Ben de öyle.” Başıyla onaylaması kafa sallamaya dönüştü. “Aslında bu bir yalan. Birileriyle çıktığımı falan yok.”

“Gerçekten mi? Şaşırdım.”

Lake, "Hadi ama, ciddi ol" bakışıyla karşılık verdi. *Bacağıma ya da orada olmayan bacağıma bak* konuşması dilinin ucundaydı. Onu geri yuttu. "Ben pek ele avuca sığmam."

Cage güldü, Güney Kaliforniya'daki bir kumsalda uzanan bikinili bir vücut üzerine vuran sıcak güneş gibi hissettiren türden bir kahkahaydı ki Lake bunu kazadan beri yapmamıştı. Ama yine de bu hissi hatırlıyordu.

"Bunu cebimdeki iki yüz dolardan anladım zaten. Sana bebek bakıcılığı yapmak, öğretmenlikten çok daha fazla para kazandırıyor."

Kapı tekrar çaldı. Cage'in kaşları çatıldı. "Eddie'nin gelmesi için çok erken." Özür dileyerek masadan kalktı. Onun yaşındaki erkekler bunu yapmazdı. Lake, *Bu Adam Mükemmel* listesine görgü kurallarını da ekledi.

"Kefaletini ödedim kardeşim. Gitme vakti."

Gözlerini kısarak Luke'a baktı, sadece hoşnutsuzluğunu anlamasına yetecek kadar. "Buraya nasıl geldin? Kiralık araba bende."

"Taksi denen bir şey var Lake. New York'ta da onlardan tonlarca var."

Abisini seviyordu, ama bu yorum ona en iyi siktir-git gülümsemesini kazandırdı.

"Akşam yemeği için teşekkürler." Lake ayağa kalktı ve elindeki peçeteyi masaya fırlattı.

"Jackson'a teşekkür et." Cage sırttı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Emily."

"Ben de."

"New York'a bir dahaki gidişimde annenle babanın Times Meydanı'ndaki butik otelini bulmam gerekecek."

Lake, arkasındaki abisinin ona attığını bildiği bakışları görmezden geldi. "Evet, Times Meydanı'na sürüş mesafesinde olan."

Cage kıkırdadı. Luke da öyle, ama onunki küçümseyiciydi.

“İşte.” Luke’a anahtarları fırlattı. “Git ve arabayı ısıt. Bir dakika sonra geliyorum.”

“Bir dakika.”

“Git.”

“Ah... Dodge ve Lilith ile konuştunuz mu?” diye sordu Cage.

Luke başını iki yana salladı. “Onlar kim?”

“Kuzey tarafındaki sitenin ilk binasında yaşıyorlar. Jillian onlar için küçük işler yapıyor ve haftanın birkaç günü Lilith’e bakıyor. Lilith’in bazı sağlık sorunları var. O ve Jillian çok yakın. Daha fazlasını biliyor olabilirler.”

Luke başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Kapı Luke’un arkasından kapandıktan sonra, Lake, Cage’e özür diler bir bakış attı. “Görüşürüz demek isterdim, ama bir şekilde bunun bir son olduğunu düşünüyorum.” Hayal kırıklığını zoraki gülümsemesinin arkasına gizlemeye çalıştı.

Cage ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak onun arkasından dışarı çıktı. “Eğlenceliydi. Bugün sana ihtiyacım vardı.” Cage sırıttı. “Bunun kulağa garip geldiğini biliyorum, ama bu doğru. Uyandığımda kendimi bok gibi hissediyordum, ama şimdi...” Omuzlarını silkti. “O kadar da kötü değil.”

“Ben de çok kötü bir yıl geçirdim, fakat bugünden sonra...” Lake onun omuz silkişini taklit etti. “O kadar da kötü değil. Teşekkür ederim.”

Cage’in seksi bir gülümsemesi vardı, içinde hissedebileceği türden bir gülümseme. “Hoşça kal.”

Lake başını salladı. “Hoşça kal.” Arkasını döndü, kalbi her atışında tüm yılın en güzel gününün bitmesinin hayal kırıklığını hafifletmek için bir şeyler söylemesi –bir şeyler yapması– için yalvarıyordu.

“Bana telefon numaranı ver,” diye seslendi Cage.

Lake durdu ve sadece bu duygunun tadını çıkarmak isteyerek bir an için gözlerini kapattı. Sonra ona döndü. “Yapamam.”

Cage’in morali bozuldu. “Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?”

“İkisi de. Hayır, gerçekten sadece... Yapamam.”

“Yani beni öylece bırakacaksın.”

Lake’in beyni “siktir et” diye bağırdı. Geri dönüp Cage’in yüzünü eldivenli ellerinin arasına aldı ve genç adamın yanağını dudaklarına doğru çekti. Son saniyede, Cage döndü ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Lake onu dudaklarından öpmeyecekti. Ama Cage onu öpmüştü. İkisi de kıpırdamadı. Tutkulu bir öpücük değildi, ama aynı zamanda küçük bir buse de değildi. Dudakları basitçe birbirine kilitlenmişti, bir heykel gibi hareketsizlerdi, ikisi de bu duyguyu sona erdirmek istemiyordu, çünkü bu. Harika. Bir. Histi.

Ancak hayat... Hayattı. Zaman gerçekten de hiç durmuyordu. Ve göz açıp kapayıncaya kadar, bir kez daha, bir araba kornasının çalmasıyla sona ermişti.

Lanet olsun Jones!

Yirmi Sekizinci Bölüm

KNIGHT

MADDIE'Yİ BİR CUMARTESİ gecesi akşam yemeği için Ryn'ın evine gelmeye ikna etmek, yalvarmayı ve olası bir ölüm kalım durumunu ima etmeyi gerektiriyordu. Güzel yüzüne yapışmış sinirli bir ifadeyle çıkageldi. Ryn, küçük kızının tam olarak ne zaman bu kadar sert birine dönüştüğünü hatırlamıyordu. Bir anda olmuş gibiydi. Bir gün birbirlerinin her şeyidiler ve ertesi gün Ryn, evliliğini ve kızının hayallerini mahveden denge-siz bir kadına dönüşmüştü.

“Kim ölüyor?” Maddie çatalını salatasına sapladı.

Ryn yemek yiyemeyecek kadar gergindi. Tabağını itti ve göğ-sünde kavuşturduğu kollarını masaya dayadı. “Profesörünle durumlar nasıl?”

Maddie omuz silkti. “İyi, sanırım. Notlarım çok kötü, ama geçeceğim. Lütfen bana bu kadar acil olan şeyin bu olmadığını söyle. Bu konuşmayı telefonda yapabiliirdik.”

“Eğer taşınısaydım, benimle gelmen için ne gerekirdi?”

“Ben taşınmıyorum.” Maddie bu fikir saçmaymış gibi güldü.

“Neden?”

“Neden mi? Sen ciddi misin? Üniversitede okuyorum. Arkadaşlarım var. Babam burada.”

“Ama ya ben burada olmazsam?”

Maddie omuz silkti. “Elimden geldiğince seni ziyarete gelirim.”

“Benimle gelmeni sağlamak için söyleyebileceğim veya yapabileceğim... Sana verebileceğim bir şey var mı?”

Maddie uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. “Ne, rüşvet gibi?”

“Hayır. Sadece bir teşvik.”

“Hayır. Bir yere gitmiyorum.”

Ryn’ın kalbi ağrıyordu. Ezici gerçeklik, duygularıyla savaşmasına neden oldu.

“Maddie... Benden nefret mi ediyorsun?”

“Ne? Bunu bana neden soruyorsun?”

“Sadece soruya cevap ver.”

Maddie gözlerini devirerek başını iki yana salladı. “Hayır, anne. Senden nefret etmiyorum. Tanrım, hiç güvenin yok.”

“Kapa çeneni,” dedi Ryn. Bu sadece bir fısıltıdan, Maddie’nin duymaması gereken bir duygu patlamasından başka bir şey değildi.

“Az önce ne dedin?” Maddie öne doğru eğildi.

Yıllarca süren yenilgiyle çöken Ryn başını iki yana salladı.

“Bana çenemi kapatmamı mı söyledin?” Maddie’nin sesinde savunma vardı.

“Sadece sevgini hissetmek istiyorum, ama onu hissetmiyorum, hem de hiç.”

“Eh, ben de senin sevgini hissetmiyorum. Boş olduğum birkaç cumartesi gecesinden birini buradaki hayatımı geride bırak-

mamı istemek için harcamak ve sonra bir de üstüne 'çeneni kapat' demek, *sevgimi hissetmenin* en iyi yolu değil."

Ryn dişlerini sıkarak burnundan yavaşça nefes aldı. "Sana hayat verdim ve sonra kendi hayatımı da senin için feda ettim. Bunu anlıyor musun? Hayatımın nasıl olduğuna dair bir fikrin var mı? Hayır. Yok. Çünkü seni gerçeklerden, çirkinliklerden, kabusla dönmüşen hayatımdan korumak için *her şeyimi* verdim."

Maddie ayağa kalktı. "Bunu dinlemiyorum. Senin acıklı hikâyeni dinlemiyorum. Ağır bir sinir krizi geçirdiğin için üzgünüm ama bu benim hatam değildi. Aş bunu. Geçmişte yaşamayı bırak. Babamdan nefret etmeni izlemek sıkmaya başladı."

Ryn ön kapıya kadar onu takip etti. "Sakin o kapıdan çıkıp gitmeye cüret etme. Söyleyeceklerim daha bitmedi."

Maddie güldü. "Eh, benim bitti."

"Bana vurdu."

Maddie, eli kapının kolundayken durdu. "Hayır, anne. Vurmadı. Kontrolünü kaybettiğini ve bazen kendine ya da başka birine zarar vermeni engellemek için seni zapt etmek zorunda kaldığını ama sana vurmadığını söyledi."

"Yalan söylüyor."

"Sen yalan söylüyorsun." Maddie arkasını döndü. "Sen eğitimi olmayan lanet olası bir hizmetçisin, tek bir kuruşun bile yok, başarısız bir evlilik yaptın ve senin için çok genç olan psikopat bir erkek arkadaşın var. Senin sorunun ne? Endişelenmen gereken son şey, seni sevip sevmemem. Seni en çok rahatsız etmesi gereken şey, sana saygı duymuyor olmam. Hayattaki tek hedefim senin gibi *olmamak*."

Yabancı bir şey Ryn'i ele geçirdi. Üç uzun adımda kızının yanına gidip Maddie'nin saçlarını avucuna aldı. Onu merdivenlerden yukarı sürükledi. Zehirli sözler saçan küçük kızı tökezledi ve

itiraz ederek bağırdı. Ryn hiçbir şey duymadı. Çocuğunu çirkinliklerden koruma ihtiyacı, görünmez sandığı o bağ koptu ve Ryn da kendini kaybetti.

“Neler oluyor?” Ryn onu yatağa iterken, Maddie gözlerinde yaşlarla on yaş daha genç görünüyordu. Maddie elini başına götürdü ve Ryn’in, kafa derisinden bir parça saç koparmaya çalıştığı yere bastırdı.

“Gerçekler acıdır, bebeğim ve hayatta unutulmayan bazı şeyler vardır. Eğer bir fotoğraf bin kelimeye bedelse, o zaman sana bir milyon kelime vereceğim.” Şifoniyerin çekmecesinden yangın kasasının anahtarını aldı ve dolaptaki kasayı açarak birkaç büyük zarf çıkardı.

Maddie telefonunu cebinden çıkarırken başını iki yana salladı. “Babamı ya da polisi arıyorum, sen aklını kaçırmışsın.” Sesi titredi.

Ryn, Maddie’nin telefonunu kaptığı gibi pencereyi açıp dışarı fırlattı. “Eh, eğer öyleyse...” Ryn zarfın birini açtı ve içindekileri Maddie’nin hemen önüne boşalttı, ardından ikincisi ve nihayet üçüncüsü de geldi “...o zaman bence çok iyi bir mazeretim var.”

Maddie kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı. Yatağın üzerine yayılmış yüzlerce fotoğrafa baktı. Gözyaşları Ryn’in yanaklarından aşağı akıyordu. Bebeğinin yasını tuttu. Kaybettiği masumiyetinin yasını tuttu. Tam o anın yasını tuttu çünkü Maddie bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Maddie titreyen eliyle fotoğraflardan birini aldı. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı, diğer elini ağzına bastırarak. Vücudu sarıldı ve ardından ağzından bir hıçkırık koptu.

“Üzgünüm bebeğim. Üniversite için zamanım yoktu. Bir kız çocuğu yetiştirmekle meşguldüm. Bir kuruşum bile yok çünkü terk etmeyi seçtim, yaşamayı seçtim. Ve Jackson... Bana özgüvenimi geri verdi. Onu seviyorum, ama buradan gitmesi gerekiyor

ve eğer sen de bizimle gelmezsen, ikiniz arasında seçim yapmak zorunda kalacağım. O beni seviyor. Sen? Beni sevdiğini sanmıyorum ve bana saygı duymadığını *biliyorum*. Yine de asıl mesele şu. Ben, seni seçiyorum Maddie.”

Barbie bebekleriyle oynayan ve Ryn’ın yaralarını öpen o küçük kızı gördü. Maddie, Ryn’ı bir yeri kırık, çürük veya dikişli olmadan nadiren görmüştü ancak bir şeyleri anlayabildiği veya gerçek sorular sorabildiği yaşa geldiğinde, Preston, Maddie’nin görebileceği yaraların sayısını azaltmıştı.

Ryn gözlerini kırıştırdı, zaman kayboldu ve küçük kızı, ya-tağında oturmuş ağlayan genç bir kadına dönüştü. Annesinin morluklarla, yaralarla, kırıklarla dolu kum torbasına dönmüş bedeninin fotoğraflarını incelerken hıçkırıyordu. O zamanlar, Ryn o fotoğrafları neden çekip Preston’dan sakladığından bile emin değildi. Sadece bir gün onlara ihtiyacı olacağını biliyordu. Kızının ona inanmasını, güvenmesini sağlamak için onlara ihtiyaç duyacağı hiç aklına gelmemişti.

“Uzaklaştırma emri çıkarmak için hâkime bu fotoğraflardan sadece üçünü ve tıbbi kayıtlarımın bir kopyasını göstermem yetti.”

“Anne...” Maddie bunu Ryn’ın yıllardır duymadığı bir şefkatle söylemişti.

Maddie’nin bilinçaltında bir yerlerde annesinin yaralarını öptüğünü hatırlayıp hatırlamadığını her zaman merak etmişti. Kızının yüzündeki dehşet, o yılları hatırlamadığını doğruluyordu.

“Ondan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Maddie, gözyaşları fotoğraflara sıçrarken.

“Benimle gel Maddie. Babandan uzakta bir yerde yeniden başlayalım ve...”

“Hayır.” Maddie başını iki yana salladı ve Ryn’ın en kötü fotoğraflarından birini havaya kaldırdı, yüzü zar zor tanınıyordu.

Bu bir “bisiklet” kazasıydı. Ryn’ın bisikleti yoktu ama Preston, bir iş gezisinden döndükten sonra bavulundaki her şey parfüm gibi koktuğu için Ryn’ı eşyalarını karıştırırken yakalamıştı. Ryn, çeşitli acil servislere yaptığı gezilerin cevaplayamadığı sorular içermesinden gurur duymuyordu. Hemşireler ya da doktorlar ne olduğunu sorduklarında, açıklama için her zaman Preston’a bakardı. Onun her zaman mükemmel bir açıklaması olurdu.

“Hayır da ne demek?”

“Bana hiç söylemedin. Yirmi bir yıl oldu ve bana hiç söylemedin.”

“Söyledim. Sana söyledim...”

“Şimdi söyledin.” Maddie’nin sesinde öfke belirdi.

“Ve sen de bana inanmadın.”

“Bana bunları göstermedin.”

Ryn parmaklarını saçlarının arasından geçirerek saçlarını çekti. “Ya bunlar olmasaydı? Tanrım, Maddie! Ben senin annenim. Seni büyüttüm, seni yetiştirdim. Seni seviyorum. Bana güvenmemen için sana tek bir neden bile vermedim. Bana birinin sana zarar verdiğini söyleseydin sana inanırdım. Kanıtı ihtiyacım olmazdı. Bana profesöründen bahsettiğin gün, yalan söylediğini bir an bile düşünmedim. Hemen seni savunmaya geçtim.” Şişerek kapanmış gözünün bir fotoğrafını aldı ve Maddie’nin yüzünün önünde tuttu. “Kimse bu boku görmek zorunda kalmamalı, Maddie!”

“Baban seni yıllarca bana karşı bir silah olarak kullandı ve kendi ayaklarını üzerinde durmaya karar verdiğim anda üniversite paranı geri çekti. Tıp fakültesine gidememenin nedeni o, ben değilim. Aynı zamanda hem bu kadar zeki hem de bunu göremeyecek kadar aptal nasıl olabilirsin? Giydiğim ayakkabılardan saçlarımın şekline kadar yaptığım her şeyi sorguluyorsun. Ama hiç... Hayatında sperm donöründen başka bir rolü olmayan

adamlar – hayatımın en büyük hatası olan adamlar – ilgili lanet olası tek bir şeyi bile sorgulamadın.”

Maddie dişlerini sıkarak ayağa kalktı. “Eh, o bir hataysa benim de bir hata olduğumu düşünüyormuş olmalısın.”

Ryn iç çekti. “Kastettiğim bu değildi.”

“Her ikisine birden sahip olamazsın. Ya ikimiz de hataydık ya da ikimiz de hata değildik. Hangisi?”

“İkimiz de sarhoştuk...”

“Yani bir hata. Son cevabın bu mu?” Maddie, küçümseyici bakışlarıyla Ryn’ın vücudunda delikler açtı.

“Anlamamı nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.”

“İkinizden de nefret ediyorum. Birbirini sevmeyen iki insan arasında geçen sarhoş bir gecenin ürününden başka bir şey değilim. İkiniz de beni istemediniz.” Odadan dışarı kaçtı.

Ryn, onun gitmesine izin verdi. Maddie’ye karşı hislerini açıklamaya kelimeler yetmezdi. Preston’la geçirdiği o geceden pişman olduğunu, ancak Maddie’yi her şeyden çok sevdiğini ona nasıl anlatabilirdi? Siyah ve beyaz değildi. Maddie’ye hamile kalması ve tüm çocukluğu grinin bir tonuydu: Kızı aydınlıktı, kocası ise karanlık.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

DAY

GELİN ADAYI BİR kedi gibi gerindi. Yüzüne sabah güneşinin nazik doğuşu gibi bir gülümseme yayıldı. Derin bir nefes alırken, yoğun bir çiçek kokusu tüm duyularını doldurdu. Jessica gözlerini açtı.

“Aman. Tanrım.” Yatakta doğruldu.

Yatağı. Şifoniyerin üstü, Luke’un koltuğu ve yerin her santimi gül yapraklarından oluşan bir kaleydoskopla kaplıydı.

Komodinin üzerinde, taç yapraklarının arasında, üzerine not yapıştırılmış bir fincan çay vardı.

Günaydın, Bayan Day. <— Vaktin varken tadını çıkar.

Yüzü gülümsemekten acıyordu. Bir yudum çay aldı ve sonra yaktan kalkıp ayak parmaklarını kadifemsi çiçek konfetisinin içine soktu. Sabahlığının kuşağını bağlarken, dolabın yanındaki boy aynasına yapıştırılmış parlak pembe bir not gördü.

Mihrapta görüşürüz. Kocaman sırtıtarak ve “Evet dediğine inanmıyorum” diye bağırarak ön tarafta duran adam olacağıım.

Jessica notu alıp kalbine bastırdı. “Bugün evleniyorum. Bugün evleniyorum!”

Küçük bir kız gibi ciyaklayarak aşağı yukarı zıpladı. Sonra eğilerek avuçlarını gül yapraklarıyla doldurdu ve kendi etrafında dönerek onları havaya fırlattı. “Bugün evleniyorum!”

“Vesaire vesaire...”

Jessica aniden durdu. Beklenmedik ziyaretçisi onu ürküttü.

“Burada ne yapıyorsun?”

Jude kendini yatağın üstüne bırakarak yaprakları havaya uçurdu. Yapraklardan bir tanesini alıp burnuna götürdü. “Seni kiliseye götürmekle görevliyim. Yani... Eğer deli doktoruyla evlenmeye hâlâ kararlıysan.” Omuz silkti. “Şehirden kaçmak için çok geç değil. Seni gitmek istediğin her yere götürürüm.”

Jessica gözlerini kısarak ona baktı.

“Hayatının geri kalanında aynı adamla seks yapmak. Kulağa ölüm cezası gibi geliyor.”

Sadece Luke’un düşüncesi bile onu neredeyse orgazma götürüyordu. Onunlayken sıkılmak için bir milyon yıl –en az– geçmesi gerekirdi.

Kardeşinin yanına oturdu ve yastık olarak kullanmak için kolunu başının altına çekti. “Bunu bulmanı istiyorum Jude. Seni, gerçek seni seven ve kabul eden birini bulmak, işte bu her şey. Luke’un yanındayken sadece bir kızım. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama onunla güvende hissediyorum. Belki de hepsi budur. Koruması en yorucu olan şey kalbimdi ama ona açıkça güvendiğim için kalbimi ona verdim. Birlikte olmadığımız zamanlarda kendimi yaşıyormuş gibi hissetmiyorum. Nefesimi tutuyormuş gibiyim.”

“Ona benden daha çok mu güveniyorsun?”

“Evet.”

“Ah.” Jude boştaki elini göğsüne bastırdı. “Tereddüt bile etmedin.”

“Luke ve benim sırlarımız yok. Şey... En azından bu hafta sonunun sonunda hiçbir sırrımız kalmayacak. Ama sen...” parmağıyla onun böğrünü dürttü, “...bana söylemediğin bir şey var. Bunu biliyorum. Bunu hissediyorum. Seni içten içe yiyor. Neden bana söylemiyorsun?”

“Penisime dövme yaptırdım ve enfekte oldu. Korkarım penisim düşecek. Umarım düğün sırasında olmaz.”

Jessica kıkırdadı. “Kapa çeneni.”

Jude gülümsedi.

“Pensine ne dövmesi yaptırdın?”

“Genişçe aç yazdırdım.”

Jessica yan tarafına yuvarlandı ve yüzünü kardeşinin boynuna gömdü. “Aman Tanrım... Nefes alamıyorum.” Vücudu kahkahalarla sarsıldı.

“Git.” Jude onu şakacı bir şekilde itti. “Duş al. Vanessa diye biri oturma odasında bekliyor.”

Jessica hızla ayağa fırladı. “Vanessa burada mı? Neden bana söylemedin? Kahretsin! Saçımı ve makyajımı yapacak.” Banyoya koştu. “Vanessa beni beklerken senin minik aletin hakkında konuştuğumuza inanamıyorum.”

“Seni temin ederim ki Vanessa hiç de küçük olduğunu düşünmüyor.”

Jessica şaşkınlıkla soluyarak banyonun kapısından başını içeri uzattı. “Stilistimi *becermedin*. Değil mi?”

“Kapa çeneni ve banyoya gir.”

Jessica sabahlığını üzerinden çıkardı ve duşakabinin kapısını da durdu. Başka bir pembe not daha vardı.

Her zaman yanındayım. Her zaman benim olacaksın.

Jessica *bugün evleniyorum* kelimelerini bir kez daha fısıldadı ve duşa girmeden önce sessizce dans etti.

“ELİN AYAĞIN BUZ kesti mi?” diye sordu Jude, kilisenin otoparkına girerken.

“Vajinam alev aldı. İnmemeye izin ver. Arabayı park et ve günün geri kalanında aletini pantolonunun içinde tut.”

“Hey, hey, hey... Tören bitene kadar. Bekâr sağdıçların, yemek salonunun karanlık bir köşesinde bekâr nedimelerle seks yapması bir gelenektir.”

Arabayı kilisenin arka kapısının yanındaki kaldırımın önüne çekti.

Jessica parmağını ona doğrulttu. “Nedimelerim, Kelly ve Luke’un kız kardeşleri. Aletini. Pantolonunun. İçinde. Tut.”

Anneleri, Jessica’nın kapısını açtı. “İşte benim minik kızım. Gelinliğin içeride ve Luke da dışarı çıkmasına izin verilene kadar kilisenin diğer ucundaki bir odaya kilitlendi. Yani ortalık temiz.”

“Hey...” Jude, Jessica arabadan inmeden önce onun elini tuttu. “Seni seviyorum... Ama en önemlisi... Senin adına mutluyum.”

Gözyaşları gözlerini yaktı. “Siktir git.” Ağlamamak için gülmeye çalıştı. “Makyajımı yeni yaptırdım.”

Jude’un gülümsemesi yumuşak ve yürek burkacak şekilde samimiydi. Jessica arabadan indi ama kapıyı kapatmadan önce başını tekrar içeri soktu.

“Ben de seni seviyorum.”

“Kahretsin tatlım, yağmur yağacak gibi görünüyor,” dedi Sunny, Jessica’yı kilisenin arkasına götürürken.

“Umurumda değil. Bugün Luke’la evleniyorum.”

“Pekâlâ, seni giydirmek ve mihraba ilerlemeye hazır hale getirmek için otuz dakikamız var. İkinizin daha erken gelmesini bekliyordum.”

“Kiliseye zamanında gelmemi istiyorsan, beni buraya getirmesi için Jude’u görevlendirmedin.”

“Babanın fikriydi, benim değil.”

Annesi, birkaç katlanır sandalyenin ve birisinin o gün için oraya getirmiş olması gerektiği boy aynasının olduğu büyük bir odanın kapısını açtı.

“Merhaba!” diye ciyakladı Jessica, Kelly, Lara ve Felicity onu gördüğünde.

“İçeri gir ve kıyafetlerini çıkar. Geç kaldın.” Kelly, Jessica’nın gelinlik kılıfının fermuarını açarken başını iki yana salladı.

“Lake nerede?”

“Henüz gelmedi.” Felicity gözlerini devirdi. “Bizimle gelmek yerine Ben ile gelmek istedi. O ikisini birbirinden ayırmıyoruz. Cep telefonundan aramayı denedim, cevap vermedi. Muhtemelen Ben’in arabasının arka koltuğuna ya da bagajına fırlattığı çantasına koymuştur.”

“Aman Tanrım!” Lara, gelinliğini giymekte olan Jessica’nın külotunun arkasına bakarak güldü.

Jessica omzunun üzerinden bakıp göz kırptı. “Beğendin mi?”

“Luke ölecek.”

Açık pembe ve beyaz baklava desenli külotunda şöyle yazıyordu: Dr. Jones’un Malı.

Sunny, Jessica'nın gelinliğinin arkasındaki fermuarı çekti ve düğmeleri ilikledi. "Saçlarını açık bırakman hoşuma gitti."

"Her zaman topluyorum. Luke açık halini seviyor."

"Adım at." Kelly, Jessica'nın topuklu ayakkabılarını yere koydu ve Jessica onları giyebilsin diye gelinliğinin önünü havaya kaldırdı.

"Nasıl görünüyorum?"

Kimse cevap vermedi. Sunny, Jessica'nın duvağını saçına sabitleirken herkes sevgi dolu gülümsemelerle ona baktı. Yumuşak tül sırtından aşağı aktı.

Jessica aynaya bakarken başını yavaşça salladı. "Bugün evleniyorum."

Arkalarındaki kapı açıldı.

"Felicity..."

Herkes kapıya döndü.

Tom kapının önünde duruyordu. Felicity dışında kimse ile göz teması kurmadı. Yüzündeki ciddi ifade, Jessica'nın tüylerini diken diken etti. Tom'un hiçbir şey söylemesine gerek yoktu, bir sonraki nefesiyle o günle ilgili anıları sonsuza dek değiştireceğini biliyordu.

"Lake ve Ben kaza geçirmişler. Uçakla hastaneye götürülmüşler." Son kelimeyle birlikte sesi çatladı ve gözleri yaşlarla doldu. Kendi babası gibi sevmeye başladığı güçlü adam gözleri önünde çatırdadı.

"Hayır..." Felicity'nin eli ağzının üstüne kapanırken, Lara ve Tom ona sarıldı.

"Luke..." diye fısıldadı Jessica, annesine bakarken.

Tom, kollarında hıçkırarak ağlayan Felicity'i tutarken başını kaldırdı. "Bilmiyor."

“Git.” Sunny, başka bir anne için yas tutan bir annenin göz-yaşlarıyla savaşıırken elini kalbine bastırdı.

Jessica başını salladı. “Sizinle hastanede buluşuruz.” Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve kilisenin diğer tarafına koştu.

Onun hangi odada olduğunu bilmeyerek, “Luke?” diye bağırdı koridorda koşarken.

“Jess?” Gabe, daha yeni önünden geçtiği bir kapıdan kafasını uzattı.

“Ne yapıyorsun? Gelini düğünden önce göremez...”

“Luke!” Jessica, Gabe’i yolundan iterek kapıyı açtı.

“Bebeğim, ne yapıyor...”

Gözyaşları hiç durmadan akıyordu, boğazına beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru oturmuştu. Onun ne kadar yakışıklı görüldüğünü zihnine kaydetmek istedi. Gelinliği üzerinde ilk gördüğü anda gözlerine yerleşen bakışı hatırlamak istedi, ama bunların hiçbiri önemli değildi. Bunlar asla o günün hatıraları olmayacaktı.

“Lake... Bir kaza geçirdi. Hemen gitmeliyiz.”

Luke başını iki yana salladı. “Ne? Sen neyden bahsediyorsun?”

“Hastaneye kaldırmışlar.”

Luke elleriyle ceplerini yokladı. “Anahtarlarım... Anahtarlarım... Nerede...”

“Al.” Gabe, Luke’a anahtarlarını verdi. “Bana vermiştin. Lane ve Liam, konukları içeri alıyorlar. Onları bulup hemen arkanızdan hastaneye göndereceğim.”

Anahtarları alırken Luke’un elleri titriyordu. Jessica anahtarları ondan alıp onun elini tuttu. “Hadi gidelim.”

Luke onu arabaya kadar takip etti, yüzü bir zombi gibi bomboştu. Jessica onun kapısını açtı, sonra hızla sürücü koltuğuna geçti.

“Kahretsin!” diye homurdandı, duvağının kapıya sıkıştığını fark edince. Kapıyı açtı ve duvağını çıkarıp yere fırlattı, ardından kapıyı tekrar kapattı ve lastikleri bağirtarak park alanından çıktı.

“Hayatta mı?” diye sordu Luke, mağlup olmuş –korkmuş– bir sesle.

Jessica gerçekten bilmiyordu. “Elbette hayatta. Ölüleri ambulans uçakla hastaneye götürmezler.” Bunu da bilmiyordu. Ya Lake uçakta öldüyse? Hiçbir şey bilmiyorlardı.

“Annemle babam?”

“Lara ile birlikteler. Yolda olduklarına eminim.”

Luke başıyla onayladı.

Dakikalar sonra hastaneye vardılar. Jessica arabayı park etti ve acil servise koştular.

“Luke!” diye seslendi Lara.

Bekleme odasına koştular. Luke, göğsünde hıçkırarak ağlayan kardeşine sarıldı.

“O nerede?” diye sordu Luke.

“Acil ameliyata aldılar. Arabada sıkışmış. Bize söyleyebilecekleri tek şey bu.” Felicity burnuna bir mendil bastırırken, Tom onun diğer elini sıktı. Lane ve Liam başlarını ellerine dayayarak sandalyelere çökmüşlerdi.

“Ben nasıl?” diye sordu Jessica, onun ebeveynlerini bulmak için etrafına bakınarak.

Gina’yı kucağında sallayan Anne, Lane’in sandalyesinin yanında duruyordu. Kaşlarını çattı ve başını yavaşça iki yana salladı. “Ben...” Dudaklarını birbirine bastırdı ve yutkundu. “O başaramadı.”

Felicity’nin bedeni Tom’un kucağına kıvrıldı. Bu gerçek kalbini parçalamıştı ve odadaki herkes bunu hissedebiliyordu. En iyi senaryo, küçük kızına erkek arkadaşının öldüğünü söylemek zorunda kalması olacaktı. Bu nasıl en iyi senaryo olabilirdi ki?

Hayatının en iyi günü nasıl olmuştu da korkunç bir kaba dönüşmüştü?

İki büyük kapının ardından lacivert önlüklü bir doktor çıktı. “Ben Doktor Stein. Lake, başından ve sol bacağından hayati tehlike arz edecek şekilde yaralanmış. Bacağı kazada ciddi hasar almış.” Bir saniye durakladı. “Bacağının durumu iyi değil. Bacağına bir daha asla kullanamayacak ve şiddetli travma muhtemelen enfeksiyona yol açacak.”

“Ne... Ne diyorsunuz?” diye sordu Tom.

Jessica, Luke’un elini sıktı. Luke boğazını temizledi. “Hayatını kurtarmak için bacağına kesmek zorunda kalabilirler.”

Dr. Stein, Luke’a baktı ve başını salladı.

“Hayır,” diye haykırdı Felicity, dizleri boşalırken. Liam onun oturmasına yardım etti.

“Şimdi yapmak zorunda değiliz ama yapabiliriz.”

“Siz olsanız ne yapardınız?” diye sordu Luke.

“Hayır.” Tom başını iki yana salladı. “Onun kızı değil. Neden ona soruyorsun?”

“Baba...”

“Hayır. Onun bacağına kurtarın. Lake’i tanımıyorsunuz. Bu onu öldürür...”

“Baba, bacağına bir daha asla kullanamayacak. Onun yaşamasını istiyoruz.”

“İçeri dönmem gerekiyor.” Doktor kapıları işaret etti. Bu sadece bir açıklamaydı, ama aynı zamanda dile getirilmemiş bir soruydu.

Luke, babasına baktı. Tom başını iki yana salladı. “Hayır.”

Luke yüzünü buruşturdu. “Şimdilik yapabileceğiniz her şeyi yapın.”

Dr. Stein başıyla onayladı.

Luke, Jessica'ya döndü ve ona, elbisesine ve çıplak ayaklarına odaklandı. Gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim..."

"Sakın özür dilemeye kalkma." Jessica ellerini onun yumuşak yanaklarına bastırdı. "Jude'dan bize başka kıyafetler getirmesini isteyeceğim. Kimsenin Lake'ten başka bir şeyi ya da birini düşünmesini istemiyorum."

Luke onu kollarına alarak başını salladı. Dudaklarını genç kadının kulağına sürttü. "Umarım bugün nasıl göründüğünü asla unutmam, ama az önce söylediğin sözleri asla unutmayacağımı biliyorum. Jess... Sadece... Yeterince yıldız yok."

Otuzuncu Bölüm

KNIGHT

IRENE, ASKER KIYAFETİNE cerrahi bir maske eklemişti. Dışkıyla karışık iltihaplanmış et kokusu onun tercih ettiği bir aroma değildi belli ki.

“İkizini göreceğin için heyecanlı mısın? Onu yakalayacağım ve ikinizle birlikte lağım çukuruna atacağım.”

“Gelmeyecek,” dedi Knox.

“Ah, gelecek.”

“Sadece senin canını almak için. Onu kapıda görürsen son duanı etmeni öneririm.”

Jillian, Knox’un amacını çözmeye çalıştı, tabii eğer bir amacı varsa. Irene ikisini de yakalamıştı. Jackson’ı da yakalayamayacağına inanmak için hiçbir sebep yoktu.

“Onun ikinizden de daha zeki olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet.” Knox tereddüt etmedi.

“Kabul ediyor musun?”

Jillian önce Irene'e, sonra Knox'a baktı. Tartışmaya katılmak istemiyordu. "Gününe bağlı."

Irene homurdandı, ardından dudakları sinsi bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Eh, benden daha zeki değil."

"Öyle."

"Dinle *Mickey*, kapa çeneni yoksa senin yerine ben yaparım."

"Bana öyle seslenme."

Jillian'ın ihtiyacı olduğunda etrafta asla bir torba patlamış mısır olmazdı. Irene ve *Mickey* gösterisi onu büyülüyordu.

"Beni aldattın, iki kez. Sana istediğim şekilde hitap ederim."

"Seni aldatmadım."

"Sunny'yi ve onun kızını becerdin." Irene, Jillian'a öfkeyle baktı.

"Becermedim."

Bu, Jillian'ın dikkatini çekti.

"Biz evliyken ya da o evliyken Sunny'yi becermedim ve Jessica..."

Jessica bekledi. Ona Jessica demişti. Neden?

"Sadece bir eğitimdi. Hepsi bu."

Knox, Jillian odada değilmiş gibi Irene'e baktı. Jillian, gözlerinin içine bakarken bunu söylemesi için ona meydan okudu; gözlerine bakarken bunu söylemesine ihtiyacı vardı.

"Güvenlik kamerasındaki görüntüleri gördüm. Kayıtlar *bende*. Grant'in, değerli küçük kızını onu izleyen gözler olmayan bir yere göndereceğini mi sandın gerçekten? Tabii ki onu gören tek gerçek gözler benimkilerdi. Jackson gelecek. Görüntüleri izleyecek. Seni öldürecek. Ben de onu öldüreceğim ve..." Başını eğerek Jillian'a baktı. "Seninle ve Dr. Jones'unla ne yapacağıma henüz karar vermedim. Ama akıllara durgunluk vereceğinden eminim."

Jillian, Irene'e ve gözlerine kadar ulaşan psikopat-sürtük sırtışına baktı. Ağzını göremiyordu ama orada olduğunu biliyordu. Irene'in gözleri bir parça kısıldı. Jillian çenesinden aşağı kan damlayana kadar dişlerini geçirdiği alt dudağını emerken, kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu.

"Sen tam bir hastasın."

Jillian'ın dili dudağında gezindi. "Sakin unutma, kaltak."

Irene arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıktı.

"Tadına baktın mı?"

Jillian, Knox'a baktı; yüzü taşlaşmış, kalbi uyumuş duyguları uçup gitmişti. Başını bir kez salladı.

"Ne tadı alıyorsun, *tatlım*?"

"Güç."

"Umarım öyledir... Seni kurtaracak tek şey bu. Geliyor... Jackson ve Luke'u silah olarak kullanıp sana diz çöktürecek. Öldür ya da öl. Anlıyor musun?"

Jessica başıyla onayladı.

JONES

LAKE, SAN FRANCISCO'YA giden bir uçakta güvendeyken, Luke, Dodge ve Lilith'i ziyaret etmeye karar verdi. Ayrıca kahve ve tatlı götürmeye de karar verdi.

Kapıdaki yaşlı adam bir şey söylemeden önce onu dikkatle inceledi. "Bu özel bir pazar teslimatı mı? Ayın Kahvaltısı Kulübü'ne mi kaydolduk?"

"Jillian Knight'ın bir arkadaşayım."

“Ah, peki, neden öyle söylemedin?” Yaşlı adam kapıyı açtı. “İçeri gel.”

Kahvaltının gereksiz olduğu ortaya çıktı. Jillian Knight gizli parolaydı.

“Ben Dodge ve oradaki ceset de karım Lilith. Seni duymasını istiyorsan dibine girmen gerekecek.”

İçecek ve tatlı torbasını Luke’tan aldı.

Lilith gülümsedi ve Luke’a el salladı. “Tek kulağımla gayet iyi duyabiliyorum. Otursana.”

“Teşekkür ederim.” Luke, yaşlı kadının sallanan sandalyesinin yanındaki kanepeye oturdu.

“Seni doğru mu duydum? Jillian’ı tanıyorsun.”

“Evet.”

“Bunu sizinle paylaşmam mı gerekiyor?” diye sordu Dodge, bir elinde kahve bardağını tutup diğer eliyle tatlıyı ağzına tıkarken.

“Adın ne genç adam?” Lilith, kocasını görmezden geldi.

“Luke.”

Kadının zaten bembeyaz olan yüzündeki tüm kan çekildi. “Aşağı, Dodge. Şimdi.”

“‘Lütfen.’ Bana emir vermek yerine kibarca rica etmeyi hiç düşündün mü?”

“Git!”

Dodge torbayı kapıp merdivenlere yönelirken aralarında ‘yaşlı yarasa’ ve ‘otoriter inek’ gibi şeylerin bulunduğu birkaç küfür homurdandı.

“Dr. Jones,” dedi Lilith.

Luke gözlerini kısarak başını salladı. “Nasıl...”

“Bana her şeyi anlattı. Başta bilerek değil. Dodge onu sağır olduğuma inandırmış. Öyle düşünmesine izin verdim çünkü şimdiye dek duyduğum en romantik aşk hikâyesini dinlemek istiyordum... Ve bunu paylaşmaya, o anıları yeniden yaşamaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Sanırım ben de seni seviyorum, ama huysuz yaşlıya söyleme. Ya da söyle.” Lilith göz kırptı.

Luke, içinde bir şeyler aydınlanırken gülümsedi. Jessica onun gitmesine izin vermemiştir. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Aman Tanrım. Onun peşine düştün... Parlak zırlı bir şövalye gibi cesur atına binip onu kurtarmaya geldin.” Gözleri yaşlarla dolarken elini göğsüne bastırdı. “Bu... Çok romantik. Haklıyım, değil mi?”

“Gerçek bir zırhım yok ve buraya kadar önce uçakla, sonra da kiralık bir arabayla geldim.”

Lilith öne uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. Gözlerini bir kez kırpmasıyla birlikte gözyaşları serbest kaldı. Gözleri ve gülümsemesi umut doluydu.

Luke da onun gülümsemesine karşılık verdi. “Evet. Onun için geldim.”

Lilith iç çekerek arkasına yaslandı. “Sen onun için teksin. Bunu biliyorsun, değil mi? AJ’in ona ihtiyacı vardı, ama sen... Sana her zaman ihtiyaç duydu. Sana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı olmalı.”

Yaşlı kadının sözleri canını yaktı. Zaten bildiği şeyleri doğruluyorlardı; Jessica’nın ona ihtiyacı vardı. Ama onu bulamıyordu.

“Nerede olduğunu biliyor musunuz ya da ondan haber alıyorsunuz mı?”

“Hayır. Üzgünüm. Greta Housby, sokağın karşısındaki komşuları, Jillian’ın kendine biraz vakit ayırdığını söyledi. Ama sanırım Jackson’la konuştuğun için bunu zaten biliyorsundur.”

“Evet. Ancak telefonunu evde bırakmış ve Jackson da onun nerede olduğunu bilmiyor, bu yüzden onunla iletişim kurabilmemiz mümkün değil. Onun için endişeleniyorum. Anlıyorum, o...” bunu söylemek düşünmekten daha zordu “...onu sevmişti. Bu yüzden yas tutuyor olmalı.”

“Bu senin için de çok zor olmalı. Onu nasıl buldun? Hâlâ hayatta olduğunu nasıl öğrendin?”

“Onu Houston’daki bir otelde gördüm.”

“Aman Tanrım. Bir hayalet gördüğünü sanmış olmalısın.”

Luke başıyla onayladı. “Sanırım Portland’da gitmeliyim. AJ’in ailesine karşı duyarsızlık etmek istemem. Perişan bir halde olduklarına eminim. Ama belki de cenazeden sonra onlara bir şey söylemiştir.”

Lilith başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil.”

“Neden öyle söylüyorsun?”

“Çünkü Jillian cenazede yoktu.”

“Se-sen neden bahsediyorsun? Jackson onun cenazeye gittiğini söyledi.”

“Hayır. Orada değildi. Sanırım AJ’in ailesi biraz hayal kırıklığına uğradı, ama onu anlıyorlardı. AJ onunla birlikte olmak için tedavisini yarıda kesti. Onu canlı gören son kişi Jillian’dı. Hepimiz AJ’in ailesinin vereceği tepkiden endişelendiğini sandık, ama ona kızgın değillerdi. Jillian onu değiştirdi ve bunu herkes gördü. Beynindeki tümöre rağmen, Jillian onu daha iyi bir adam yaptı.”

“Şey... Ah... Müsaadenizle. Gerçekten gitmem gerekiyor.” Luke korkusunu kontrol altında tutmaya çalıştı. “Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim.”

Lilith başını salladı. “Luke?”

“Evet?” Luke ceketinin fermuarını çekti.

“Onu nerede bulacağını ya da nasıl bir durumda olacağını bilmiyorum, ama kesin olarak bildiğim tek bir şey var. O kız seni dünya tarihinde hiçbir kadının bir erkeği sevmediği kadar çok seviyor. Sana kalbim dedi. Ben de ona inandım.”

Jessica'ya olan sevgisini tarif etmeye kelimeler yetmezdi. Luke, hissettiği acıya rağmen gülümsedi.

KNIGHT

SONSUZLUK BİR MESAJLA gelmemiştir; kapının çalınmasıyla gelmiştir. Sevdği kadının, kollarına atlayıp onu şevkle öpmesini içeriyordu. Ancak Ryn, Jackson'a mesaj attı.

Bana gelebilir misin?

Jackson ona mesaj atmadı ama on dakika içinde kapısının önündeydi.

Sonsuzluk, onunla temas kurmayı reddeden kırmızı gözleri içermiyordu. Jackson içeri girdi. Ryn ona baktı. Titrek bir nefes alıp nefesini tuttu ama bir şey söylemedi. Sanki onu bir arada tutan tek şey sözleriydi ve onları söylerse Jackson'ın ayaklarının dibinde paramparça olacaktı.

“Bu bir veda,” dedi Jackson.

Ryn titreyen dudağını ısırdı ve onu başıyla onayladı. Güzel yüzünü acı kapladı ve kendini genç adamın kollarına attı, ama bu da sonsuzluk değildi. Jackson onu o kadar sıkı kucakladı ki kaburgalarının kırılacağından korktu. Birkaç gün içinde, sonsuzluk bir hiçe dönüşmüştü.

“Maddie benden ne-nefret ediyor. Be-ben onu bırakamam. O... Bizimle gelmeyecek. Se-seni o kadar çok seviyorum ki... İçten içe ölüyormuş gibiyim. Ama o-o benim çocuğum. Eğer gidersem... O ölmüş gi-gibi olacak.” Göğsünden bir hıçkırık koptu. “Eğer sen gidersen... Sanki... Sen ölmüşsün gibi olacak.”

Jackson ne söyleyeceğini bilemedi. Eğer kalırsa onun hayatını tehlikeye sokacaktı. Luke’un Omaha’ya gelişi, geçmişlerinin onları bulmasına bir kapı aralamıştı. Orada kalıp da herkesin güvenliğini garanti altına almanın bir yolu yoktu. Onu terk etmek-tense ölmeyi yeğlerdi, ama ona bir şey olursa asla yaşayamazdı. Ryn’in bir an önce onunla gelmesi gerekiyordu ya da onun Ryn’den mümkün olduğunca uzaklaşması –kadının güvenliği için kendini onun hayatından tamamen silmesi– gerekiyordu.

Ryn, gömleğinin arkasını kavrayıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü boynuna gömdü. “Bir şey söyle. Lütfen.”

“Geri geleceğim.”

Ryn başını iki yana salladı. “Bana söz veremiyorsan böyle söyleme.” Jackson’ın boynunu kavradı ve alnını onunkine yasladı. “Geri döneceğine dair bana söz verebilir misin?”

Gözyaşları aralarında akıyordu. Jackson onun saçlarını avuçladı.

“Söyle.” Ryn burnunu çekti. “Söz ver bana.”

“Yapamam.”

Jude, o anın –hayalleri paramparça eden yürek burkan o anın– duygusal açıdan birine bağlanmamak için iyi bir sebep olduğunu söylerdi.

Ama Jackson değil.

Jackson, Ryn Middleton’ı kalbinden çok daha büyük bir şeyle seviyordu. Ryn derinlere dalıp ruhunu bulmuştu ve sonsuza dek onun bir parçasına sahip olacaktı.

Jackson, tattığı son şeyin o olmasını isteyerek onu öptü. Ellerinin hissettiği son şeyin onun teni olmasını isteyerek ellerini tişörtünün arkasına kaydırıldı.

“Dur.” Ryn öpüşmelerini kesmek için başını çevirdi. Tek vücut olmuş gibi durdular, birbirine yapışmış iki vücut dünyaya onları ayırmaması için yalvarıyordu.

“Seninle olmama izin ver... Son bir kez. Seninle sevişmeme izin ver,” diye fısıldadı Jackson onun kulağına.

“Yapamam.” Ryn’ın vücudu onun kollarında titriyordu. “Zar zor nefes alıyorum. Canım çok acıyor.”

Ryn ona baktı. Parmakları genç adamın dudaklarının üzerinde tüy gibi gezindi. Sonra gözlerini kapattı.

“Sevişmek... Bunun son kez olduğunu bilerek sevişmek, kelimenin tam anlamıyla Kalbimi. Durdurur.”

Birinci Adım: Önce merhamet cinayetini itiraf et.

İkinci Adım: Ryn’in, Jackson’ın başka birinin canını alma becerisine alışmasını bekle.

Üçüncü Adım: Sana öyle derinden âşık olmasını sağla ki suikast itirafı bile onu uzaklaştıramasın.

Dördüncü Adım: Üçüncü Adım’ın gerçekleşmesi imkânsız olduğu için, kaçınılmaz sinir krizinden kurtulana kadar onu nazikçe esaret altında tutmaya hazır ol.

Beşinci Adım: Götmesine izin ver.

“Peki.” Jackson gerçeğin her zerresini yuttu ve bir adım geri attı.

Ryn kendine sarıldı. Jackson, ona bir daha asla dokunamayacaklarından nefret ederek ellerini yumruk yaptı. Sonra kapıyı açtı.

“Jackson?”

Jackson ona döndü.

“Seni beklememi söyle.”

Kırk. Karşısındaki büyüleyici kadın kırk yaşındaydı. Yıllarca süren istismardan sağ çıkmıştı. En iyi arkadaşı bir köpekti. Kızı ondan nefret ediyordu. Dünyada gerçek mutluluğu hak eden tek bir kişi varsa, o da Ryn'di. Bir belkiyi, karanlık bir ihtimali beklemek, yalnızca daha fazla acıya yol açardı. Jackson onu çok seviyordu.

Uzun, yavaş bir iç çekiş, yaşamın kendisi vücudunu terk etmeye çalışıyormuş gibi ciğerlerinden kopup gitti. Jackson ona bakmayı reddederek çenesini göğsüne indirdi. “Beni bekleme.” Son sözlerini boğuk bir sesle söyledi ve ardından kapıyı kapattı.

Otuz Birinci Bölüm

JACKSON'IN BİR ŞEYİ ya da birini kırmaya ihtiyacı vardı. Evren bu ihtiyacını duymuş gibi, Luke'un kiralık arabası evlerin arasında park etmiş duruyordu. Jackson garaja girdi ve Luke arabadan inip garaja yaklaşırken arabadan dışarı fırladı.

"Jess..."

"İçeri gir." Jackson onun sözünü keserek adamı eve yönlendirdi. "Jillian uzun süredir yok. *Egzersiz* yapmam lazım. Yumruk atmayı biliyor musun Jones? Ya da yumruk yemeyi?" Jackson içten içe sırıttı. Bir şeyleri yok etmeye ihtiyacı vardı. Neden Ryn'i terk etmesine neden olan kişiyle başlamıyordu ki?

"Seninle dövüşmeyeceğim."

Jackson gömleğini çıkardı ve yatak odasına girdi. "Sorun değil. Bana tek gereken bir beden. Sadece kemiğe çarpan ellerimin acıdığını hissetmeye ihtiyacım var. Senin için bir sakıncası yok, değil mi? Ne de olsa birdenbire ortaya çıkıp bütün hayatımı mahvettin."

"Knox'u ara."

Jackson bir şort aldı ve sonra kot pantolonunun düğmelerini çekti. “Aradım. Ama geri dönüş yapmadı. O her şeyi kendi zamanında yapan bir pislik.”

“Jessica cenazeye gitmemiş.”

Jackson donup kaldı. “Ne dedin sen?”

“Lilith ile konuştum. Jessica cenazede değilmiş.”

Jackson cebinden telefonunu çıkardı ve Knox’u tekrar aradı. Bir kez daha sesli mesaja düştü. “Nerede bu kız?”

Sonra Knox’a mesaj attı.

Senin için geliyorum pislik.

Jackson küçük bir çanta aldı ve içine, bilgisayar ve şifonyer çekmecesinden aldığı bir tomar para da dahil olmak üzere birkaç şey tıkmaya başladı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Ben kız kardeşimi almaya gidiyorum. Sen de eve gidiyorsun ve seni bir daha görmek istemiyorum. Anlaştık mı?”

“Ya ben de seninle gelirim ya da beni öldürmek zorunda kalırsın. Biri ya da diğeri.”

Jackson çantasından başını kaldırıp yukarı baktı. Luke’tan nefret etmiyordu. O hayattan nefret ediyordu. Luke hepsini geri getirmişti.

“Onsuz yaşamaktan yoruldum.”

Jackson başını salladı. Kollarında duygusal açıdan paramparça olmuş Ryn’in taze anılarıyla, Luke’un nasıl hissettiğini biliyordu ki bu da onun ıstırapına son vermenin en iyisi olduğu anlamına geliyordu. “Boynunu kırabilirim ya da bıçakta da iyiyimdir. Seçim senin.”

Çalan kapı, Luke'un infazını geçici olarak durdurdu. Jackson içini çekti, ön kapıyı menteşelerinden sökmeye gitgide yaklaşıpken siniri tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı. Ölümcül dozda adrenalin kan dolaşımına yayıldı.

"Aç kapıyı." Preston Iverson, kapının diğer tarafından seslendi.

Jackson yavaşça gözlerini kırpmak dışında bir tepki vermedi. Preston, hak etmediği havayı ciğerlerine çeken takım elbiseli minik bir pislikten başka bir şey değildi.

"Maddie beni görmeye geldi. Biraz sıkıntılıydı ve kafası karışmıştı. Görünüşe göre, benim sevgili Ryn'im paylaşmaması gereken bazı şeyleri paylaşmış. Onu buna senin ikna ettiğini düşünüyorum."

Jackson bir kez daha gözlerini yavaşça kırttı.

Preston, cam kapıya bir fotoğraf yapıştırdı. Jackson hafifçe öne eğilerek gözlerini kıstı. Patlamış dudağı, şişmiş gözü ve morarmış yüzü yüzünden neredeyse tanınmayacak haldeki Ryn'in bir fotoğrafıydı.

Jackson, Preston ile göz göze geldi. Takım elbiseli küçük pislik sırttı ve ceketini açarak iç cebindeki silahı ortaya çıkardı.

"Yerinde olsam beni içeri alırdım pislik."

Noel o yıl Jackson Knight için erken gelmişti. Yanılmıştı, çaresiz ihtiyacına evrenden gelen yanıt Luke değildi. Preston Iverson'dı.

Jackson cam kapıyı açtı ve Preston cebindeki silahı çıkarıp ona doğrultarak içeri girerken bir adım geri attı.

"Karımın bedenini ve kızımın aklını becerdikten sonra bundan paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Bir geçmişin olmadan şehre gelip benim olanı alabileceğini mi sanıyorsun?"

"Neler oluyor?"

Preston, Luke'a baktı ve silahını ikisi arasında salladı. "Mısır firi olduğunu bilmiyordum. Kim bu adam? Sevgilin mi?" Preston güldü. "İbneler."

Jackson tek kaşını havaya kaldırdı. "Bizi vurduktan sonra cesetlerimizi ne yapacaksın?"

"Sizi bağlayıp nehre atacağım."

Jackson başını salladı. "İyi bir nokta mı? Nehir yeterince derin mi? Henüz donmadı mı?"

Preston silahını tekrar ona doğrulttu. "Sana ne ki?"

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşti. Jackson, şapka-dan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi silahı Preston'ın elinden kaptı.

Preston'ın gözleri kocaman açılırken elleri havaya kalktı. "Sakin ol. Seni gerçekten vurmayacaktım."

"Vuracaktın." Jackson şarjörü boşaltıp sola attı ve sonra silahı da sağ tarafa attı. Silah Luke'un ayaklarının dibinde durdu.

Preston, ikisini de alabilecek fırsatı olabilmış gibi hem şarjöre hem de silaha baktı.

"Beni vurmayacak mısın?" diye sordu.

Jackson başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Ellerimi kullanmayı daha çok severim."

"Bu da ne... Siktir!"

Jackson, Preston'ın burnuyla başladı; parmak boğumları kemiği kırma hissinin tadını çıkardı. "Acil ilgilenmem gereken bir ihtiyacım vardı..." önce sağ, ardından sol gözüne bir yumruk indirdi, sonra da çenesine indirdiği aparkatla onu yere serdi "...ama Ryn'in o resmini gördükten sonra, sanırım ona yaptığın her şeyi hissetmen için fazladan altmış saniye ayırabilirim." Jackson yere eğildi ve adamın başını tutup dizini suratına geçirerek birkaç dişini kırdı. Preston inleyerek nefesini tuttu. Jackson'ın arkasından bir klik sesi duyuldu.

“Bu kadar yeter.” Luke silahı tekrar birleştirmiş ve Jackson’ın sırtına dayamıştı. “Sen onu öldürmeden önce polisi arayalım.”

“Beni vurmayacaksın Jones.” Jackson ayağıyla Preston’ın birkaç kaburgasını kırdı.

“Ah! Siktir!”

“Dur!” diye bağırdı Luke.

Jackson, Ryn’in fotoğrafını Preston’ın cebinden aldı ve Luke’a verdi. “Bu Ryn ve bu da Ryn’in eski kocası.” Preston’ın kolunu tuttu ve kırılana kadar geriye doğru büktü. İşkence gören havyanın feryatları devam etti.

“Bunu Ryn’a o yaptı. Fotoğraftaki Jessica’ymış gibi davranman gerekiyorsa öyle yap. Fotoğrafa bak ve bana ne zaman duracağımı söyle, ben de durayım.”

Kemik üstüne kemik kırıldı. Bilgi almaya ihtiyacı olmadığı sürece birine işkence etmek ona göre değildi. Preston bir istisnaydı. Luke başka tek bir kelime bile etmedi. Jackson, Preston Iverson’un hayatını sona erdiren son darbeyi indirdikten sonra bile, Luke yerinden kılmıdamadı. Sessizce fotoğrafa bakmaya devam etti.

Biraz yorulmuş, ama bir o kadar da rahatlamış olan Jackson ona döndü. Elini Luke’un omzuna koydu. “İyi haber şu ki dostum. Beklenmedik ziyaretçimiz sayesinde yaşamaya devam edeceksin.”

Luke’un yanından geçip gitti ve üzerine bir gömlek giyip çantasını aldı. “Unut gitsin Jones. Düşüncelerini duyabiliyorum. Fotoğrafa tekrar bak. Ben bir adamı öldürmedim, bir kadının hayatını kurtardım.”

Mutfığa giderken, fotoğrafı Luke’un elinden aldı. Hareket etmediler, Luke hareket etmedi.

“Söylesene, sevdiğin kadını kurtarmak için ne yapardın?”
Buzdolabından bir Red Bull aldı ve kapağını açtı.

Luke, bakışlarını cansız bedenden uzaklaştırarak Jackson’a odaklandı. “Her şeyi.”

Jackson başını salladı ve Luke’un, kız kardeşine olan sadaka-tinden memnun kalarak içeceğinden bir yudum aldı. “Nerede olduğunu bilmiyorum ama AJ’in cenazesini kaçırmayacağını bi-
liyorum. Knox telefonlarıma cevap vermiyor.”

“Onu ele geçirdiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır.”

“Sence Knox onun nerede olduğunu biliyor mu?”

“Belki.”

“Öyleyse neden sana cevap vermediğini düşünüyorsun?”

“Telefonunun onun yanında olduğunu sanmıyorum. Telefonu
bir başkasının elinde.”

“Öyleyse nereye gidiyoruz?”

Jackson, Luke’un *biz* yorumuna güldü. “Onun için ölmeye
hazır mısın?”

“Evet.”

Jackson, Red Bull’unu bitirdi ve ardından boş kutuyu labo-
nun içine attı. “Son soru ve sakın tereddüt etme. Sadece cevap ver.”

Luke sarsılmaz bakışlarını Jackson’a dikti.

“Onun için öldürmeye hazır mısın?”

“Evet.” Luke’un gözlerindeki karanlık, Jackson’ın gözlerinin
bir yansımasıydı. Tüm vicdanı –tüm mantığı– yok eden, intikam
ihtiyacıydı.

“Öyleyse gidip onu alalım.”

Jackson, Preston’ın ceketinin yakasından tutup onu kapıya
doğru sürüklerken aşıp zeminde kanlı bir iz bıraktığında, Luke
kendine gelmiş gibiydi.

“Cesedi ne yapacaksın?”

“Nehrin dibinin iyi bir nokta olduğuna dair bir ipucu aldım.” Aynı anda hem tetikçi hem de temizlik ekibi olmaya alışık değildi, ama Knox ortalarda yoktu. “Kanın üzerine basma. Sadece... Kıpırdama.”

“SAN FRANCISCO’YA MI gidiyoruz?” diye sordu Luke, Jackson’ın havaalanındaki bilet gişesinden iki bilet almasını bekledikten sonra.

“Evet.”

“Eve gitmen güvenli mi?”

“Hayır.”

“Sence orada mı?” Luke, Nebraska’ya gidip de Jessica’nın San Francisco’da olduğunu keşfettiğini hayal bile edemiyordu.

Jackson, Luke’a kimliğini ve biletini uzattı. “Bence cevap orada.”

“Neden Portland’da değil?” Luke çantasını omzuna astı ve Jackson’ı güvenliğe kadar takip etti.

“Sadece bir önsezi.”

Luke, uçağa binmeyi beklerken, pistte ilerleyen uçakları izledi. Jessica’nın Dört’ü öldürmesi de dahil olmak üzere birçok cinayet hikâyesini ilk ağızdan dinlemişti ancak Jackson’ın, gözünün önünde bir insanın canını almasını izlemek çığır açan bir deneyimdi. Jackson haklıydı. Nefret ettiği bir adamı öldürmemişti, sevdiği kadını kurtarmıştı.

Luke da aynısını yapardı. Jessica için öldürdü. Onun için öldürürdü. Bir kişinin hayatını kurtarmak için on kişinin canına kıyardı, tabii eğer o bir can Jessica’ya aitse. Bu hiç mantıklı değildi.

Makul olmaktan çok uzaktı. Ama bu aşktı ve gerçek aşk, tamamen koşulsuzdu ve cılgıncaydı.

“İşte başlıyoruz.” Jackson telefonunun ekranına odaklandı ve sonra onu Luke’a gösterdi. “Bunu bekliyordum.”

O benimle. Bu sefer geç kalma.

“O aşağılık herifin onu kaçırdığını biliyordum.”

Jackson başını iki yana salladı. “Bu Knox değil, sadece onun telefonu.” Elini saçlarının arasından geçirdi, ardından ensesini sıktı. “Lanet olsun,” dedi iç çekerek.

Luke koltuğun kollarını kavradı. “Bu da ne demek oluyor? ‘Bu sefer geç kalma?’”

Jackson mesaja baktı. “Bilmiyorum.”

“İyi düşün, lanet olsun!”

Etraflarındaki herkes sessizleşirken Jackson irkildi. Meraklı gözler onları ilgi odağı haline getirdi.

“Sakin ol,” diye fısıldadı Jackson. “İhtiyacımız olan son şey dikkatleri üzerimize çekmek.”

“Daha önce neye geç kaldın? Bu mesaj bir şeye atıfta bulunuyor. Bize onun tam olarak nerede olduğunu söylüyor.”

“B-ben bilmiyorum.” Jackson bir cevap yazdı.

“Sen ne halt ediyorsun?”

“Kapa çeneni. Ne yaptığımı biliyorum.”

Meşgulüm. Gelecek hafta için bir şeyler ayarlayabilir miyiz?

“Bu geri tepebilir.” Luke ekrana bakarak yüzünü buruşturdu.

Jackson başıyla onayladı. "Olabilir."

Telefonu başka bir mesajla titredi.

Korkarım ki o kadar dayanamaz.

"Tanrım..." Luke gözlerini kapatırken Jackson başka bir cevap daha yazdı.

O, senin düşündüğünden çok daha güçlü. Gelecek hafta. Sonra görüşürüz.

"Ve şimdi bekliyoruz." Uçağa binış için ilk anons yapılırken, Jackson ayağa kalktı ve telefonunu cebine koydu.

"Beklemek mi? Sen deli misin? Neyi bekliyoruz?"

"Konumunu. Eğer oraya gitmemi gerçekten istiyorlarsa, bana 'bu sefer geç kalma' cümlesinden çok daha fazlasını verecekler. Ama az önce onları kızdırdığıma ve başka bir mesaj göndermeden önce yeni bir plan yapmaları gerektiğine eminim."

"Ya o buradaysa? Neden uçağa biniyoruz? Cevap gelene kadar beklemeliyiz."

Jackson başını iki yana salladı. "Bu, Jackson Knight ile ilgili değil. Jude Day bir şeye geç kaldı ama Omaha'ya hiç gitmedi, dolayısıyla Jessica burada değil."

Otuz İkinci Bölüm

BUZ GİBİ BİR yağmur, Jillian ve Knox'u hayata döndürdü.

"Kalkma vakti. Ah, bu kadar huzursuz görünmeyin. Bunu bir banyo gibi düşünün. İkiniz de kokuyorsunuz."

Knox, astım spreyinden bir nefes çeken Irene'e baktı. Onun en sevdiği işkence biçimini ilk kez yaşıyordu. Su sadece soğuk değildi. Rocky Dağları'nın zirvesindeki karla beslenen bir nehirden alınmış bir kova su gibiydi, kalbi durduracak cinsten bir şoktu. Jillian bunu sığağa ya da daha da kötüsü, Luke ve Jackson'ı onun cehennemine getirme konuşmasına tercih ediyordu.

"Kahvaltı ister misin, sevgilim?" Knox'un yanına bir tabak köpek maması koydu.

Knox'un öfkeli bakışları sarsılmadı.

"Keyfin bilir." Irene omuz silkti, ardından dört adet beş galonluk boş kovayı üst üste koyup merdivenlerden yukarı taşıdı.

Onları aşağı taşımak, astım spreyini kullanmak için verdiği molalarla birlikte bir saatini almış olmalıydı. Jillian ve Knox'un,

soğuk su yüzlerine çarpana kadar uyanmamaları fiziksel durumları hakkında ne söylüyordu?

“Omzun enfeksiyon kapmış gibi görünüyor.”

Jillian’ın bakışları Knox’un omzuna kaydı. “Muhtemelen seninki de öyle, ama bilemiyorum. Görünüşe göre sadece *benim* çıplak olmam gerekiyor. Bence o bir lezbiyen.”

“Onunla evliydim.”

“Tekrar etmeme izin ver, bence o bir lezbiyen.”

“Belki de sadece seni savunmasız, zayıf hissettirmeye çalışıyordur.”

“Belki. Lezbiyen senaryosu daha gurur verici.”

Knox kıkırdadı. “Ölüyorsun. Halüsinasyon evresindesin, seni tutsak eden kişiye âşık oluyorsun.”

“Stockholm sendromu. Halüsinasyon değil ve öyle bir şey yok.”

Knox yan tarafına döndü. Jillian yüzünü buruşturdu ve ardından gözlerini kapattı. Knox, tıpkı Claire’in yaptığı gibi köpek mamasını yedi.

“Muhtemelen içine zehir koymuştur.”

Knox yemeye devam etti. Homurdanarak oturma pozisyonuna geçti ve geçirdi, kahverengi mama yüzüne yapışmıştı. “Zehir koymadı. Bu onun tarzı değil.”

“Neymiş onun tarzı?”

“Seni, kardeşini ya da Luke’u kurtarmak arasında bir seçim yapmaya zorlayacak. Sonra kurtardığın kişinin kendisini öldürmesini sağlayacak, eğer bunu yapmazlarsa seni öldürmekle tehdit edecek. Büyük final için de seni tüm bunların benim hatam olduğuna ikna edecek, dolayısıyla beni öldüreceksin ve tabii ki... En son sen öleceksin.”

Knox’un sözleri, trajik bir filmin sonundaki jenerik gibiydi.

“Bunlar çok öngörülebilir şeyler. Öngörülebilir olmaktan nefret eder.” Jillian sırttı.

“Senden, benden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyor. Beni öldürmeni sağlayacak, sonra Jackson’ın işkence görmesini izleyecek ve sonunda seni öldürecek.”

“Ve Luke?” diye sordu Knox.

“Luke yaşayacak.”

“Neden?”

“Çünkü tek masumun o olduğunu biliyor. Irene bir canavar olarak doğmadı, bunu ona Edgar yaptı. Sen yaptın. Eylemlerini haklı çıkarabilmesinin tek yolu, bir şekilde bu dünyayı gûnahtan arındırıyormuş gibi hissetmesidir. Luke yaşayacak. Tek yol bu.”

Sessizce birbirlerine baktılar. Jillian’ın asıl söylemek istediği, söylemediklerinde saklıydı. Luke yaşayacaktı... Bunun gerçekleşmesi için kimin ölmesi gerekirse gereksin. Diğer herkes harcanabilirdi.

“Şimdi... Babama gelelim. Annemin kalbini nasıl kazandı?”

Knox kıkırdadı. “Kazanmadı.”

SUNNY

YAŞAM VE ÖLÜM, Sunny ve Mickey’yi farklı yönlerle gönderdi ancak aşkları asla sarsılmadı. Knox, eğitim karşılığında ülkesine hizmet etmeyi kabul etti. Birlikte sınırlı zamanları vardı. Sunny, otelin barında tam zamanlı çalışıyordu, hatta odaları temizlemek için fazladan vardiya yapıyordu.

Knox, hafta sonları ülkesine hizmet ederek dört yılda diplomasını aldı. Mezun olduktan sonra üst üste iki göreve çıktı.

Görevler arasında eve geldiğinde ona “bir yıl daha” diye söz verdi. Tutulmayan sözler, rütbesini yükseltmeye çalışırken dört yıl daha devam etti. Mektuplar, telefon görüşmeleri ve çalıntı hafta sonları onları bir arada tuttu. Knox, Sunny’nin ondan nefret ettiğini biliyordu, bunu mektuplarında söylüyordu. Ama onu kollarına aldığı anda nefret kayboluyor ve sevgileri her zamanki gibi güçlü bir şekilde geri dönüyordu.

“Buraya nasıl geldik?” diye sordu Sunny. Çıplak bedeni onunkinin üzerine yayılmıştı. “Mezun olduktan hemen sonra benimle evlenecektin. Futbol, gece dersleri ve kampüs dışında tek yatak odalı küçük bir daire, hatırladın mı?”

Knox onun başını öptü, parmak uçlarını sırtında gezdirirken kusursuz teninin verdiği hissin tadını çıkardı. “Hatırlıyorum. Üzerinden koca bir ömür geçmiş gibi geliyor. Babam, senin baban. Hayattan nefret ediyordum, sen hariç her şeyden.”

“Mickey?”

“Hımm?”

“Neden teklif etmedin? *Kazadan* sonra evlilikten bir daha hiç bahsetmedin bile.”

“Babamın sana yaptığı şey bir kaza değildi. Kendimi suçladım. Hâlâ da suçluyorum.”

Sunny doğrularak onun kucağına oturdu. Sunny güzel bir kızdı. Knox, onu gördüğü ilk günden beri bunu biliyordu. Ancak dönüştüğü kadın, her ne kadar imkânsız görünse de, çok daha çarpıcıydı.

“Böyle söyleme. Senin suçun değildi.”

“Ben yapmamalıydım...”

“Ne? Beni evine davet etmemeli miydin? O öğleden sonra benimle sevişmemeli miydin? Ne, Mickey?”

Knox ellerini onun bacaklarından yukarı kaydırıp kalçasının ince kıvrımına yerleştirerek derin bir nefes aldı. “Seni sevdiğim için kendimi suçladım. Tanıdığım akıllı ve güzel melek, onu sevmeyen biriyle asla birlikte olmazdı. O zamanlar seni hak etmiyordum ve şimdi de...”

Sunny başını iki yana salladı, kestane rengi uzun saçları göğüslerinin –sadece onun dokunduğu göğüslerin– üzerine süründü. Elleri, genç kadının vücudunun her bir santimine sahip olmuştu.

“O zamanlar beni hak ediyordun, şimdi de ediyorsun. Sen ve ben yok, sadece biz varız. Her zaman biz olduk. Bunu nasıl göremezsin? Altı ay. Görevin sona erecek ve ardından resmen *biz* olabiliriz. Bayan Knox McGraw olmak istiyorum. Yapacağımız bebeklerin çırpınışlarını hissetmek istiyorum.” Knox’un elini karnına bastırdı. “Bir hayat istiyorum, Mickey ve bunu seninle kurmak istiyorum. Nefes almayı beklemekten çok yoruldum.”

“Ben de istiyorum bebeğim. Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum. Sadece biraz sabırlı olursak, her zaman hayalini kurduğumuz hayata sahip olabiliriz. Tekrar terfi aldım ve eğer bir tane daha...”

“Hayır!” Sunny onun üzerinden kalkıp sabahlığını üzerine geçirdi ve sabahlığın kuşağını yumruklarının içinde sıktı. “Bir göreve daha gitmeyeceksin. Sadece altı ay, bir gün daha fazla değil.”

“Anlamıyorsun.”

Sunny’nin kısılan gözlerindeki hayat bir öfke bulutu altında kayboldu. “Bana anlamadığımı söyleme. Üniversiteye gitmedim ama bir aptal değilim. ‘Anlama’ yeteneğim gayet iyi. Hayattaki her şeyin bir anlamı olmak zorunda değil, Mickey. *Biz* de mantıklı değiliz. Asla olmadık, ama bu çılgın dünyada doğru *hissettiren* tek şey biziz. Nasıl bu kadar aptal *olabilirsin*, bu kadar... Kötü olabilirsin?”

Sunny'nin gözleri yaşlarla doldu. Knox doğrularak oturdu; metodik düşünceleri, vücudunun onu yakalama, gözyaşlarını öpme ve sadece onunla birlikte olma arzusuyla savaşıyordu.

"Mickey..." Sunny'nin sesi çatladı "...*sen* şimdiye kadar istediğim her şeysin. *Sen* her zaman hayalini kurduğum hayatsın. Para istemiyorum. Zaman istiyorum. Sonsuza dek birlikte olmayı istiyorum, başka bir tutulmamış söz istemiyorum."

"Biliyorum... Gerçekten biliyorum bebeğim. Peki, ama benim istediklerim?"

Sunny yumruğunu dudaklarına bastırarak hicrıkırıklarını zapt etti, sonra burnunu çekti. "Üzgünüm." Başını iki yana salladı. "Son yirmi yıl içinde, *beni* istediğin izlenimine kapılmıştım."

İşte bu derinden yaralamıştı. Knox başını yana eğdi. "Seni istiyorum ama..."

"Hayır. Ama falan yok. Artık beklemek yok. Artık vaatler yok. Altı ay daha, tutulmayan onca sözden sonra üzerinde anlaştığımız şey buydu. Sonsuza dek senin olmak istiyorum, senin aptalın olmak değil." Babasının öldüğü ve *sonsuzluğun* sonsuza dek değiştiği günkü gibi öfkeyle giyindi. "Altı ay, bir. Gün. Daha. Fazla. Değil, Knox."

Yatak odasının kapısı kapandı. Altı ay. Onun gibi kokan örtülere sarılmış halde yatan Knox'un, askeri kariyerini altı ay içinde sonlandıracağından hiç şüphesi yoktu.

Bir yıl sonra...

TERFİ ETMENİN, MÜKAFATLARIN, övgülerin, prestijin getirdiği keyif... Sunny'yi özlemenin acısını uyuşturdu. Altı ay geçmişti, ama Knox onu geri alacağını biliyordu. Ona beklemeye

değdiğini gösterecekti... Kendisinin beklemeye değer olduğunu gösterecekti. Başka bir yılın önemi yoktu. Asıl beklemediği, kalbini sadece altı santimle kaçıran şarapneli yemesine neden olan bombalamaydı. O gün adamlarından dördü ölmüştü.

Knox, iyileşmesi için Amerika'ya gönderildi. Sunny'yi endişelendirmek istemiyordu, bu yüzden taburcu olana kadar bekledi. Kadere bakın ki narkotik ajanı olarak çalışmak için ordudan ayrılan eski üstlerinden biri, Knox'un da uyuşturucuyla mücadele dairesine katılmasını tartışmak istiyordu. Sunny bu yeni iş fırsatını duysa çok sevinirdi. Sunny'nin dizlerine kapandıktan ve bir sürü seks -Sunny ile bir sürü seks- yaptıktan sonra sonsuz mutluluklarına başlayabilirlerdi.

"Çavuş Day." Knox elini uzatırken, Çavuş Day masadan kalktı ve sandalyesinin arkasından geçmeye çalışan garson kıza kibar bir şekilde başını salladı.

"Artık Ajan Day, ama bu akşam sadece Grant. Nasılsın Knox?" Yanındaki sandalyeyi başıyla işaret etti.

Knox sandalyeye otururken hâlâ içinde olduğu acıyı belli etmemeye çalışarak dişlerini sıktı. "İyiyim. Sadece hayatta olduğum için minnettarım."

Grant başını salladı. "Umarım sakıncası yoktur, ama nişanılım bize katılacak. Bir ay önce bu geceki senfoni için bilet almış..." saatine baktı, "...doksan dakika sonra başlayacak. Yaklaşık yarım saat önce beni arayana kadar unutmuştum. Sadece birazcık sinirlendi. Her neyse, sadece seninle sohbet etmek, planların hakkında bir fikir edinmek istedim. Bence harika bir ajan olursun. Akıllısın, korkusuzsun -gerektiğinde acımasızsın- ve emsal niteliğinde liderlik becerilerine sahipsin, yıllarca süren taktiksel eğitimden bahsetmiyorum bile. İşe alım açısından bakıldığında, bundan daha iyisi olamaz."

"Bana resmi olarak iş mi teklif ediyorsun?"

Grant birasından bir yudum alarak güldü. “Hayır. Ben o adam değilim, ama biraz nüfuzum var. Etrafımı güvенеbileceğim adamlarla çevirmek istiyorum. Yakın zamanda bir ajanı kaybettik. Yeri doldurulamayacak biriydi ve senin tekrar Amerika’ya döndüğünü öğrendiğimde, mükemmel bir zamanlama gibi geldi. Bunu düşünmeye bile karar verirsen, amirimle konuşmanı çok isterim. Senin için şimdiden iyi şeyler söyledim.”

“Evet, kesinlikle ilgileniyorum. Artık burada kalmak için çok fazla nedenim var.”

Grant’in kaşları hafifçe yukarı kalktı. “Bir kadın mı?”

“O kadın.”

Grant sırtıttı. “Daha da iyi. Lafı gelmişken...” Ayağa kalkıp Knox’un omzunun üzerinden arkaya baktı. “İşte hayatımın aşkı.”

Knox ayağa kalktı ve arkasına döndü. *Onun* pırl pırl gözleri, *onun* uzun kestane rengi saçları, *onun* Sunny’si. Gözleri buluştuğunda, Sunny durdu ve şimdi ile geçmiş arasındaki görünmez duvara çarptı. Grant ona sarılıp saçlarını bir kenara çekerek Knox’a ait olan yumuşak tenine dudaklarını bastırırken pembe yanakları bembeyaz kesildi. Göğsüne saplanan şarapnel parçaları bile onu ilk kez başka bir adamın kollarında görmek kadar acıtmıyordu.

“Knox, Sunny’mlle tanışmanı istiyorum.”

Onun Sunny’si *değildi*.

“Sunny, bu Knox McGraw. Bu adam lanet olası bir kahraman. Son iki yılmda onu emrim altında çalıştırma şerefine nail oldum.”

“Bay McGraw.” Sunny elini uzattı.

Knox onun elini sıkmak istemiyordu. Dudaklarını onunkilere yapıştırmak, kıyafetlerini çekip çıkarmak ve ‘sen ya da ben değil... sadece biz’ olduğunu hatırlayana kadar içine girmek istiyor-

du Bay McGraw mu? O da kimdi? Mickey. Sunny ona Mickey derdi.

“Sunny.” Onun adını söyleyen zayıf ses kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. Bu onun tanımadığı bir şeydi. Bu onun *onsuz* haliydi.

Eğer bir Tanrı varsa, avucundaki eli hissetmesini engellerdi ama her şeyi hissediyordu. Her dokunuşu. Her öpücüğü. O tek tokalaşmada vücudunun her santimini hissediyordu.

“Grant?” Sunny zorla gülümsedi.

Grant fark etmemiş olabilirdi, ama Knox fark etmişti. Knox o kadınla ilgili her şeyi biliyordu. Grant onunla sonsuza dek yaşayabilirdi ve Knox’un kıkırdayan meleğini gerçekten tanımanın yanına bile yaklaşmazdı.

“Bi-birkaç dakika izin vererseniz bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor.”

“Tabii.” Grant onu yanağından öptü.

Sunny’nin bakışları onunkilere kilitlenirken Knox dişlerini sıkı.

Sunny arkasını dönüp masaların arasında ilerlerken beyaz elbisesi arkasından dalgalanıyordu.

“Ben artık kalkayım, siz ikiniz akşamınızın tadını çıkarın.”

Grant elini uzattı. “Eee, görüşmeye gelmeyi düşünecek misin?”

Knox onun elini gereğinden fazla sıkı. “Elbette.”

Sunny’nin gittiği yolu izledi ve yaşlı bir kadının dışarı çıktığı kadınlar tuvaletinin kapısında durdu.

Kadın gülümsedi ve onu başıyla selamladı. Knox içeri girdi. Aynada yaşlı gözlerle karşılaştı. Bakışlarını onunkilerden ayırdı ve başka biri var mı diye etrafı kontrol etti. Yalnız olduklarını onayladıktan sonra kapıyı kilitledi.

Sunny ona döndü, rimeli yanaklarından aşağı akıyordu. "Mickey..."

"Kes sesini." Knox iki adım attı. "Sadece kes sesini." Kadının ensesini tutarak dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Sunny parmaklarını gömleğine geçirerek onu kendine çekti, dilleri yeniden birleşmek için can atıyordu. Onun gitmesine izin vermedi. Veremezdi, yumuşak iniltileri hıçkırıklara dönüştüğünde bile. Sunny ona aitti. Bunu kanıtlamak, ona hatırlatmak için öpmeye devam etmesi gerekiyorsa... Bunu yapacaktı.

"Du-dur!" Sunny onu uzaklaştırmak için mücadele etti. "Yapamam." Rimel bulaşan yanaklarını elleriyle sildi.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm. Her şeyi berbat ettim. Kalmalıydım, ama şimdi buradayım ve geri dönmeyeceğim."

Sunny başını iki yana salladı. "Bunun önemi yok. Artık çok geç."

Knox onun yüzünü avuçları arasına alarak dudaklarından bir nefes uzakta durdu. "Saçmalık! Geç falan değil. Nasıl... Onunla nasıl birlikte oldun? Bu ne zaman oldu?"

"Neredeyse altı ay önce," dedi Sunny acı dolu bir sesle. Sözleri kalbine hançer gibi saplanıyordu. "Tek başıma uyandım. Yastığımın altında tuttuğum resmini çıkardım ve senin kalbime yaptığın gibi onu parçalara ayırırken, 'Siktir git Mickey' dedim. O gece, Grant ile otelin barında tanıştım."

Knox gözlerini kapattı ve alnını onunkine yasladı. "Çok üzgünüm. Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Hayatımın geri kalanını seni ne kadar çok sevdiğimi kanıtlamakla geçireceğim. Sen bana aitsin. Ben sana aitim. Bu biziz. Kendin söylemiştin."

"Artık çok geç."

Knox alnını onunkine sürttü. "Hayır. Asla geç değildir."

"Öyle."

“Seni seviyorum, Sunny. Seni sonsuza dek seveceğim. Sadece...”

Sunny ellerini onunkilerin üzerine koydu. Parmaklarını onunkilerle kenetleyerek ellerini yanaklarından çekti ve gözle-riyle buluşacak kadar geri çekildi.

“Mickey, ben de seni sonsuza dek seveceğim.”

Knox’un göğsünde bir umut kıvılcımı alevlendi ve kalbini ye-niden hayata döndürdü.

“Ama... Çok geç.”

“Sunny, şunu söylemeyi kes...”

“Ben hamileyim.”

KNIGHT

“HAMİLE OLMASAYDI BABAMLA evlenmezdi.”

Knox omuz silkti. “İnanmak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum, ama ben buna inanmak zorundaydım. Beni 45 kalib-relik bir mermiyi yutmaktan alıkoyan tek şey buydu.”

“Yani bu kadar mı? Bana ve Jude’a hamileydi. Sen kariyerini seçtiğin için o da babamı seçti. Uyuşturucuyla mücadele daire-sindeki işi kabul ettin ve hayatını alan adamla yan yana çalıştın. Hayat acımasız bir kaltak, değil mi?”

“Aynen öyle.” Knox sırtıttı. “Ama işin gerçeği? Aşk sonsuzdur, ancak kimseyi beklemez. Grant onunla evlenip bebeklerine sa-hip oldu... Ama ben onun kalbine sahiptim. Her zaman.”

“Bu yüzden mi kızına tecavüz ettin?”

“Jude doğuştan gelen katil içgüdüsünü kanalize etmeden önce, aynı oydu... Tamamen oydu. Ama sen... Sen her ikisine de

benziyordun. Sadece görünüş olarak değil, kişilik olarak da. Bir gün baban, ertesi gün annen oluyordun. Benim olması gereken bir şeyi paylaştıklarına dair sürekli bir hatırlatıcı oldun. Benim bebeklerimi doğurması gerekiyordu.”

Knox güldü. “Zayıflık gösterdiğin için senden nefret ettim. Bu, annenin şefkatinin yansımasıydı.” Başını iki yana salladı. “Görmek istemedim. Onu sende görmek istemedim çünkü o benim en büyük zaafımdı.”

Jillian gözlerini kapattı. Adamın sözleri geçmişini çalarak geride büyük bir boşluk bıraktı. Belki de öfke barındırmaktansa her şey hakkında hiçbir şey hissetmemek daha iyiydi.

“Bir şeyler değişti. Eğitimim sırasında bana bok gibi davrandın, ama kaçırılmamdan sonra yaptıkların... Farklıydı. Çok daha fazlasıydı. Neden?” Jillian’ın, *Jessica’nın* bir şeyleri anlamlandırması gerekiyordu. Knox’un hikâyesi onu birçok yönden mahvetmişti.

“O kaldı.” Knox gözlerini kapattı.

Jillian, onun açtığı kapıdan, onu bir insan olarak görmesine yol açan o kapıdan nefret ediyordu. Bir kadına âşık bir adam. Kırık bir ruh. Jillian bu duyguyu biliyordu. Buna izin yoktu. Ona tecavüz eden adamla empati kuramazdı. Hayat çok acımasızdı, çünkü o anda kalbinin minicik bir parçası bu canavar için bir şeyler hissediyordu ve bu, nefret değildi. Belki de sadece korkunç derecede feci şeyler yapmış başka bir canavar bunu hissedebilirdi.

Otuz Üçüncü Bölüm

JACKSON, LUKE’TAN TEK bir kelime duymadan San Francisco gezisinden sağ çıktı. Bu, ona uçaktan inecek olan adamın kimliğini düşünmesi için zaman verdi. Havaalanından çıktığında nemli hava ciğerlerini dağlarken, ikiliğin artık var olmadığını fark etti. Geçmişi ile bugünü arasındaki çizgi ortadan kaybolmuştu. Jackson, Jude’du ve Jude, Jackson’dı.

“Halletmem gereken birkaç iş var. Eve gitmek istiyorsan, seni daha sonra alabilirim.”

Luke gözlerini kıstı. “Benim canımı sıkma.”

“Eğer ölürsen, beni suçlama.”

“Bunu aklımda tutarım... Öldüğümde.”

Şehrin içinden geçen bir dizi otobüse bindiler, sonra birkaç sokak yürüdüler.

“Burası da neresi?” diye sordu Luke.

“Kemiklerimi sakladığım yer.” Jackson eski bir bankı devirdi ve Golden Gate Park’taki bir tepenin üstündeki toprağı kazmaya başladı.

“Kemikler mi?”

“Toprağı kazdığım için köpek referansı yaptım. Bir köpeğin olduğu için anlayacağını düşündüm. Belli ki anlamamışsın.”

“Paraya ihtiyacın varsa...”

“Hayır.” Jackson kazmaya devam etti.

“Jess için takip cihazı mı?”

Jackson sırtıttı. “Yani sen de mi bir takip cihazına ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun? Eh, bu konuda hemfikiriz.”

“Hayır. Sadece onu nereye götürdüklerini öğrenmemiz gerekirken neden ‘kemikler’ için kazdığını anlamaya çalışıyorum!”

“Nerede olduğunu biliyorum.”

“Ne?”

Jackson parmaklarını bir kayışın etrafına sardı ve kayışı çekeerek bir çanta çıkardı.

“Bana cevap ver! Nerede? Nereden biliyorsun?”

Jackson çantadaki çamuru sildi. “Uçaktan indiğimizde bir mesaj aldım.”

“Peki, neden bir şey söylemedin? Ne diyordu?”

“Hiçbir şey.”

“İçinde hiçbir şey yazmayan bir mesaj mı aldın? Bu hiç mantıklı değil.”

“Bir fotoğraftı.”

Jackson açtığı deliği yeniden doldurdu ve bankı eski yerine geri koydu.

“O zaman bana şu lanet resmi göster.”

“Hayır.” Jackson kendini yukarı çekip banka oturdu ve pantolonundaki tozu silkeledi.

“Hayır mı? Az önce bana hayır mı dedin?”

Jackson başını kaldırıp iç çekti. Görüntünün ağırlığı onu ne-redeyse yığıyordu ve o yıkılmazdı. Luke'u ise yok ederdi.

"Bence bunu halletmeme izin vermelisin. Preston? Öldürdüm adam? Yüzündeki şoku gördüm. Tiksintini hissettim. Ve o sadece çöpü çıkarmak gibi basit bir durumdu. Ama onun için üzüldün. Çok insancıldın."

Luke, Jackson'ın gömleğinin yakasını kavradı ve onu kendine yaklaştırdı. "Beni dinle," diye hırladı. "Ne hissettiğini *sandığını* bilmiyorum ama tiksinti değildi. Karısını döven o pislik hak ettiğini buldu. Ama onun hakkında konuşmak istemiyorum. Benim istediğim. O. Lanet. Olası. Fotoğrafi. Bana. Göstermen."

"Hayır." Jackson, Luke'un cesaretini sessizce alkışladı, her ne kadar boşuna olsa da.

"Eğer ölürse suç senin, pislik."

Jackson dişlerini sıktı. "Nedenmiş o?"

"AJ'i öldürdün. Onun yalnız gitmesine izin verdin ve sonra da doğru insanlara doğru soruları sormakta başarısız oldun. Ama senin için ne hissettiğimle ilgili tartışacak vaktimiz yok, bu yüzden bana o kahrolası fotoğrafı göster yeter."

Jackson çantayı kapıp ayağa kalktı ve bakışlarını Luke'unakilere dikerek gözlerini kırpması için ona meydan okudu. Telefonunu çıkarıp ekrana tıkladı ve fotoğrafı Luke'un gözüne soktu.

Luke ağzına kadar gelen midesini geri yutarken, yüzündeki ve gözlerindeki tüm hayat çekildi. Bu *insani* bir tepkiydi. Ama Jackson ona hakkını teslim etmek zorundaydı, gözünü bile kırpmamıştı.

LUKE NEFES ALAMIYORDU. Öfke normal bir insani duyguydu, ama hissettiği şey öfkenin çok ötesindeydi. Öldürmek istiyordu.

Onun öldüğünü zannederken daha az acıtıyordu. Onu çıplak, bir deri bir kemik kalmış, elleri kolları bağlı, morarmış ve kanlar içinde görmek... Hayal edebileceği en kötü kâbusun bile ötesindeydi. Genç kadının çukurlaşmış gözleri kameraya odaklanmıyordu hayatta olduğuna inanmazdı.

“Eve git. Gidip onu alacağım. O yaşamıyorsa kimse yaşamayacak”

“Ben de gidiyorum.”

Jackson gülerek çantayı omzuna astı ve Luke’tan uzaklaştı. “Evet, gidiyorsun... Bundan eminim. Ama benimle değil. Onu gördüğünde benden bahsetme.”

“Bekle.” Luke’un bacakları hayata döndü.

“Doğruca eve git Jones... Ve oraya gittiğinde, onunla savaşıma. Seni alacaklar ve sen de onlara izin vereceksin. Seni bekliyorlar... Bundan eminim.”

“Ne demek istiyorsun...” Trenin bağlantı basamaklarına vardığında, Jackson çoktan gitmişti. Ardında ne bir ayak izi ne de sallanan bir yaprak bırakarak ortadan yok olmuştu.

Jessica’nın erkek kardeşinin esrarengiz kişiliği güvene pek yer bırakmıyordu, ama Jessica ona güveniyordu. Ona hayatı pahasına güveniyordu. Luke, Jude’a güvenemeyecekse bile Jessica’ya güvenmek ve ona doğruca eve gitmesini söyleyen sesini dinlemek zorundaydı.

Ev, aslanın inine dönüşmüştü ama yine de oraya koştu. Jessica’ya ulaşma ihtiyacı, diğer tüm duyguları, kendini koruma hissini gölgede bırakıyordu. Asansör kodunu üç kez girdi. Bu, kapıların daha hızlı açılmasını sağlamadı ama arkasında bekleyen insanlardan birkaç kötü bakış almasına neden oldu.

Asansöre bindi ve diğer insanların katlarını seçmesini sabırla bekledi.

“Dr. Jones, sizi bir süredir görmüyoruz.” Kendisinden kısa bir süre sonra binaya taşınan eski hastası Kim, kıvrıkcık siyah buklelerini omzundan geriye atarken takma kirpiklerini kırıştırdı.

“Meşguldüm.” Kırmızı sayıların, bir dağa meşakkatli bir dikey tırmanış yapan bir tren gibi tırmanmasını izlerken ayağını yere vurdu.

“Biriyle görüşüyor musunuz?”

Gerginliğini gizli tutmak için savaşıırken bakışları hızla ona döndü. Eski bir hastasıyla randevu ayarlamak şöyle dursun, yirmi dört saat sonra hâlâ yaşayacağından bile emin olmadığını bilmesi mümkün değildi. Hem bunun hiç de etik olmadığını bilmiyor muydu?

“Evet, görüşüyorum.”

“Ah... Tamam.” Kapılar kendi katına açılırken gülümsedi ve el salladı.

Bir sonraki kat onunkiydi. Her senaryoyu kafasında canlandırdı. Birisi onu dairesinde bekliyordu. Kaçırılmaya hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu. Jude’un kastettiği buydu. Öyle olmalıydı. Onları öldürmek istiyordu. Öldürmek istediği birine nasıl boyun eğebilirdi?

Kapılar açılırken derin bir nefes aldı. Koridorun karşısında yaşayan komşusu önce çıktı. Yanındaki çift onun dışarı çıkması için geri çekildi ya da Luke öyle sandı.

“Burası sizin katınız değil, Dr. Jones.” Yüzünün yarısını gizleyen bir beyzbol şapkası takan adam, silahın namlusunu Luke’un sırtına dayadı ve böbreğini hafifçe dürttü.

Pembe bir kapüşonlu giyen ve güneş gözlüğü takan kadın, güvenlik kamerasına beyaz köpüklü bir madde püskürttükten

sonra adamın karşısına geçip Luke'un arkasında durdu. "Tatlı rüyalar, Dr. Jones."

MHKM'NİN BİR PARÇASI olmanın olumlu yönleri çok azdı ancak yıllar boyunca insani yardım çabalarına sızan yozlaşmış taraf, uyuşturucu parasıyla dolu derin cepler sunuyordu. Hiçbir miktarda çek ve para, herhangi bir resmi veya gayri resmi kuruluşa "haklı" hırsızlıktan uzak tutmazdı. Bazı araçlar on yıldan fazla bir süredir orada duruyor, evsizleri beslemek veya başka herhangi bir Robin Hood fedakarlığına hizmet etmek için nakde çevrilmiyordu.

O gün, Jackson, ölen uyuşturucu lordlarının ve haydutların el konulan araçlarının durduğu Oakland'daki depoya ve içeri girmek için kullanılan güvenlik koduna şükretti.

Jillian olsa hız ve motor gücü hakkında işe yaramaz istatistikler kusarak hangisini seçeceğine karar vermek için saatler harcardı. Jackson önüne ilk gelene atladı, düz kontak yaptı ve hızla binadan çıktı. Jillian, siyah Escalade hakkında ve sadece pezevenklerin siyah Escalade kullandığı hakkında başının etini yedi. En azından bu konuda başının etiğini yiyeceğini umuyordu. Diğer seçenek, düşünülemez kadar dayanılmazdı.

Lanet olası köpek maması. Jillian'ı kaçıran kişinin gönderdiği fotoğrafın köşesinde onu görmeseydi, kardeşinin yerini bilemezdi. Dört ölmüştü, Trigger da öyle. Birinin sadistçe bir mizah anlayışı vardı. Onu kim kaçırdıysa, geçmişini ve onu San Diego'daki o küçük bodrum katına geri götürmenin ne kadar işkence verici olacağını biliyordu. Geç kalmamakla ilgili mesaj da dahil olmak üzere her şey yerine oturmuştu. Jessica ve Claire'i kurtarmaya

gitmeden önce babasını beklediğini bilen biriydi. O birkaç saat, Claire'in hayatına ve Jessica'nın akıl sağlığına mal olmuştu.

Jude, sürpriz unsuruyla saldırmaya alışkındı. Jackson ise sürpriz unsuruna sahip değildi. Yolda olduğunu biliyorlardı. Takip edilmiş olması da mümkündü, ama kesin değildi. Saçlarını sarıya boyadığı ve tüm dövmelelerinin gizlendiğinden emin olmak için kıyafetlerini değiştirdiği Wal-Mart gezisi de dahil olmak üzere San Francisco sokaklarında ilerledi.

Zaman lüksü yoktu, belki saatler, hatta belki bir gün vardı, ama bunun ötesinde vakit yoktu. Beklemek, dolu silahlarla soygun yapmak gibi bir kumardı. Sıfır noktasından birkaç blok ötede yakıt –birkaç bidon benzin ve bir kasa Red Bull– almak için durdu.

Filmli camlar, eski barakanın bir sokak ötesindeki bir ağacın altındaki park yerinde ona mahremiyet sağlıyordu, ama aynı zamanda tek arabalık garajdan veya ön kapıdan girip çıkan herkesi görmesine de olanak sağlıyordu. Güneş battıktan sonra, açıkta kalan tüm derisini siyaha boyadı ve çantasındaki silahları, el bombalarını ve bıçakları yanındaki koltuğa boşaltarak hepsini teker teker yeleşine ve kemerine yerleştirdi.

Sonra bir işaret bekledi.

SON YAKINDI. JILLIAN sonun ne olacağını bilmiyordu, ama Irene'in onları sürekli kontrol etmesinden ve astım spreyinden sürekli nefes çekmesini gerektiren gergin tavırlarından yaklaştığını hissediyordu.

“Onunla nasıl evlendin?”

Knox'un ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalktı. “Bu bir çıkar evliliğiymi, neredeyse gerçek bir görücü usulü evlilik sayılırdı. Edgar, asla sahip olamayacağım bir kadının peşinden koşarak

geçirdiğim yıllar boyunca dibe vurmamı izlemekten bıkmıştı. İki bağımlılığım olduğunu biliyordu: Sunny ve güç. Bu yüzden ikincisini besledi. Edgar'ın kaybı MHKM'nin yaratılmasına yol açtı, ancak onu bugünkü haline getiren benim bilgim, bağlantılarım ve komuta etme yeteneğimdi.”

“Yozlaşmış.”

“Etkili.”

“Seni ve annemi nereden biliyordu?”

“Aşk pervasızdır. Biz de pervasızdık. Grant'in teklif ettiği işi almasaydım daha kolay olurdu. Yine de kabul ettim ve bu da Sunny'yi hayatımda tuttu, yollarımızın kesişmesini sağladı. Konu asla seks değildi, kadınlar tuvaletindeki o gece gibi –tatillerdeki, doğum günlerindeki ve pikniklerdeki– çalıntı anlarla dolu yıllardı. En gerekli işkenceydi. Sadece tek bir öpücük, tek bir aşk fısıltısı için yaşadım. Edgar o pervasız, çalıntı anlardan birine tanık oldu. Grant'e söylemedi, ama o andan itibaren bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlamaya kararlıydı. Irene bir çeşit hediye idi, bir gün MHKM'yi kontrol edeceğime dair bir vattı. Yeteneklerimiz birbirini tamamlıyordu.”

Knox güldü.

“Ne aşk ama? Irene zekiydi ama güvensizdi. Tek yapmam gereken gülümsemekti, her şeye memnuniyetle evet dedi. Edgar'ın ona verdiği işten dolayı huzursuz hissetmeye başladı. Ama anlamadığı şey, hiç kimsenin MHKM'den ayrılamayacağıydı, en azından gönüllü ve genellikle de sağ olarak. Edgar onun kontrol altına alınmasına ihtiyaç duyuyordu ve bunu en büyük kontrol manyağından daha iyi kim yapabilirdi? Onunla evlendim. Onu evcilleştirdim.”

“Sonra?”

“Sonra, Sunny'ye yazdığım ama asla göndermediğim mektupları buldu.”

“Neden göndermedin?”

“Onları babanla evlendikten sonra yazdım. Hayatıma onları gönderemeyecek kadar değer veriyordum. Her neyse, Edgar, Irene’e bir ilişkim olmadığına dair güvence verdi. Irene elbette ona inanmadı, bu yüzden aylarca beni takip ettirdi. Sunny’nin yanına bile yaklaşamadım, ama o mektuplar... Irene’i mahvettiller. Edgar, akli dengesi açısından değerlendirilmesi konusunda ısrar etti. MHKM’nin, üyelerinin herhangi bir akıl hastalığından mustarip olma riskini göze alamayacağını herkesten daha iyi biliyorsun. Antidepresan almasını tavsiye ettiler. Irene bunda pek başarılı olamadı. Paranoyası daha da kötüleşti.”

“Ama haklıydı, bu yüzden gerçekten paranoya değildi.”

Knox başıyla onayladı. “Ama bunu bilen sadece Edgar ve bendik.”

“Sonra onu akıl hastanesine mi gönderdin?”

“Hayır. Edgar bunu yapmazdı. Ona ihtiyacımız olduğunu düşünüyordu. Irene yaptığı işte iyiydi. Onu elimizden geldiğince idare ettik... Yıllarca. Ama Irene’den daha öngörülemez –daha yıkıcı– olan tek şey Sunny ve Mickey’ydi. Hayatım boyunca sevdiğim kadınla birlikte olmak için on yedi yıl bekledim. On yedi yıl boyunca başka bir adamla bir aile kurmasını izledim, ama bir kez bile ona olan sevgim sarsılmadı. Ona yakın biri bizi öpüşürken gördükten sonra, Grant’e bizden bahsetmeye karar verdi. Ona, sen ve Jude üniversiteye başladıktan sonra onu terk edeceğini söyledi.”

“Hayır.”

“Doğruydu. Bir an için... Doğruydu. Grant ve ben bir kadının yüzünden neredeyse birbirimizi öldürüyorduk. Benim olması gereken aileyi çaldığı için ondan nefret ediyordum ve o da Sunny’nin kalbini çaldığım için benden nefret ediyordu. Sonunda ikimiz de kazanamadık. Sen kaçırıldın ve bir daha asla

eskisi gibi olmayacaktın. Bu yüzden senin için kaldı. Benim yerime onu seçti. Benim yerime seni seçti. *Bizi* tamamen mahvetti.”

Grant ve Sunny Day, kızları için birlikte kalmışlardı. Annesi tabii ki Cathy’nin ilişkisini savunurdu. Kendisinin de ilişkisi vardı. Seks olup olmaması önemli değildi. Sadece bedeni olsaydı bazı açılardan daha affedilebilir olurdu, ama değildi. Annesi kalbini –gerçek aşkını– Knox’a vermişti, babasına değil. Grant’e iki çocuk, bir ev ve zaman vermişti. Boşa harcanan zaman.

“Ondan nefret ettin.”

“Onu sevdim.”

“Onunla... Benim için kalmaya karar verdikten sonra bana tecavüz ettin. Ondan *nefret* ediyordun.”

Knox yere, geçmişe ya da belki de bir zamanlar ruhunu barındıran kalbindeki boşluğa bakıyordu. Jillian’ın sözleri ona acı vermişti. Bunu görebiliyordu. Knox bunu hak ediyordu.

Merdivenlerin tepesindeki kapının gıcirtısı onları geçmişten çıkardı. Irene muhtemelen her şeyi duymuştu ve geçmişle ilgili görüşlerini eklemeye hazırды.

“Müsait misiniz?” diye seslendi merdivenlerin tepesinden, sorusunu bir kıkırdamayla noktalarak. “Tabii ki değilsiniz. Pekâlâ, saygın konuşumuzu ağırlamanın zamanı geldi.”

Jillian nefesini tuttu, bir daha nefes alıp almayacağından emin değildi.

“Bana bak,” dedi Knox dişlerini sıkarak. Reddedilmiş âşk gitmiş, otoriter adam geri dönmüştü. “Sakin kendini kaybetme. Yapacakları, sana yaptığım her şeyden daha çok acıtacak. Anlıyor musun?”

Irene yeni mahkûmun merdivenlerden indirilmesine eşlik ederken, suç ortaklarını ilk kez gördüler. Jillian onları tanımadı. Belki de onlara bakmadığı içindi.

Otuz Dördüncü Bölüm

GÖZLERİ BİRBİRİNE KİLİTLENDİ. Uyuşturulmaktan ağır-
laşan göz kapakları acıyı gizleyemiyordu. Jillian bu bakışı daha
önce sadece bir kez görmüştü. Ona tecavüzden bahsettiği za-
mandı. Süper gücü tepkisini maskelemek olan adamın bile bir
kırılma noktası, bir kriptoniti vardı. Luke'un ki Jessica'ydı.

"Onu oraya koy." Irene başıyla Knox'u işaret etti. "Göz teması
kurabilirlerse doğruluk mu cesaret mi oynamak daha kolay ola-
caktır. Ayrıca o çok daha uzun zamandır altını pisliyor, *kimseyi*
buna maruz bırakmaya gerek yok."

Irene onu küçük düşürmek istiyordu. Jillian'ın, daha önce
hiç bu kadar kötü görünmediğini veya kokmadığını bilmek için
aynaya ihtiyacı yoktu. Luke'un terk edildiği için ondan nefret
etme olasılığıyla karışan bu kesinlik, dayanılamayacak kadar
fazlaydı. Jillian'ın bakışları masanın üzerindeki yay ve oklara
kaydı. Belki de Irene biraz merhamet gösterir ve Jillian'ı sefale-
tinden kurtarırdı.

“Kendi aranızda sohbet etmekten çekinmeyin. Sabah döneceğim.”

Gıcirt. Küt. Kapı, acı bir sessizlik bırakarak kapandı. Jillian, Knox ile yalnızken bunu hiç fark etmemişti. Konuştular. Konuşmadılar. Hiç fark etmiyordu. Annesi olmasaydı, konuşacak bir şey olmazdı. Ama Luke ile... Söylenecek çok şey vardı.

Jillian her ikisinin de bakışlarını üzerinde hissetti. İkisinden de tek bir kelime gelmeden geçen her saniye bir lütuftu. Belki her ikisi de uyurdu, belki, sadece belki, bedeni gecenin bir yarısında ölüme teslim olurdu.

“Jessica, bana bak.” Luke, kalbine ilk bıçağı sapladı. Adamın çatlak sesi bile onu ölüme bir nefes daha yaklaştırdı.

Luke’a bakmadı. Bakışları Knox’a yöneldi. Cehennem resmen onu karşılamak için ayaklanmıştı. Onu *su götürmez* bir şekilde seven adama bakma cesaretini düşmanından almasının tek açıklaması buydu.

Knox hiçbir şey söylemedi, “topla kendini” ya da “seni kırmasına izin verme” demedi. Bunun yerine gözlerini kapattı ve başını duvara yasladı, ruhen odadan çıkmıştı.

“Bilmek zorundayım...” O ses.

Jillian derin bir nefes aldı –ciğerleri izin verdiğince– sonra gözlerini ona çevirdi. Bu çok acıttı.

“Hamile miydin?”

“Luke...” diye fısıldadı, o unutulmuş tek bir ayrıntı yüzünden yüzünü acıyla buruşturarak. “Nasıl...”

“Hamilelik testinin fişi çantadaydı. Tanrım... Lütfen söyle bana.”

Bir anda ölmenin dezavantajı, yarım kalan ayrıntılardı: Buzdolabındaki yarım kutu süt, kuru temizlemecide sahipsiz kalan kıyafetler ve paylaşılmayan hamilelik testi sonuçları.

DAY

LAKE BACAĞINI KAYBETTİ. Kazadan bir hafta sonra, tıpkı doktorun da öngördüğü gibi, bacağındaki enfeksiyon hayatını tehdit etti. Korkunçtu, ama gerçek endişenin yanında sönük kalıyordu: Kazadan beri komadaydı.

Jones ailesi bir araya geldi; bildikleri tek şey buydu. Tom ve Felicity, kızları komadan çıkana kadar hastaneden ayrılmayı reddettiler, bu yüzden diğer çocukları butik oteli ayakta tutmak ve işletmek için sırayla Tahoe'da kaldılar. Luke yarım gün işe gitti ve günün diğer yarısını hastanede geçirdi. İyi bir günde, annesiyle babasını duş almak ve düzgün bir yemek için evine geri dönme-ye ikna etmeyi başardı.

Jessica en iyi yaptığı şeyi yaptı; kendini koşulsuzca onlara adadı. Yemek pişiremiyordu, ama yemek sipariş edebiliyor, teslim edebiliyor, ellerini tutabiliyor, kahve alabiliyor, sarılabiliyor ve Lake'in onlara geri döneceğine dair güvence verirken en derin korkularını dinleyebiliyordu.

Hem o hem de Luke, çalışma dışı saatlerini Luke'un ailesine adadılar. Neredeyse gerçekleşmek üzere olan düğün hiç günde-
me gelmedi, kısmen ölüm kalım meselesi dolayısıyla bir önemi kalmadığı için ve kısmen de birbirlerini çok az gördükleri için. Genellikle biri ya da diğeri, her geçen gün biraz daha umudunu kaybediyormuş gibi görünen ebeveynlerinin yanında olmak için hastanede kalıyordu.

Liam ve Lara iki günlüğüne geldiler ve hastaneden bir sokak ötedeki bir otelde kaldılar. Jessica, Felicity'nin böyle bir öneride bulunduğundan şüphelendi, çünkü onlar geldikten kısa bir süre sonra, onun ve Luke'un kendilerine birkaç gün ayrılmaları konusunda ısrar ettiler.

Jessica ve Luke sessizce eve döndüler. Bu bir kural haline gelmişti. Akıl almaz olaylar hakkında söylenecek fazla bir şey yoktu.

“Duş alacağım,” dedi Luke, yatak odasının kapısından geçerek geçmez. Sesi yenilgiyle doluydu. Jessica’nın gelinliğinin asılı olduğu dolabın önünde durdu. Birkaç saniye sonra, çökmüş omuzları ve öne eğilen başıyla banyoya girdi.

Jessica onu takip etmek istedi.

Ona dokunmak istedi.

Bir geceliğine de olsa geçen haftayı yok etmek istedi. Ancak bu trajik durum, onu da herkes kadar şaşkın ve felç bırakmıştı; sadece günlük yaşama ayak uyduruyordu. Sorun şu ki, o anda bu yaşamın nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

Gelinlik. Gelinlikten kurtulmak zorundaydı. Onu kapıp misafir yatak odasına götürdü ve dolabın içine fırlattı. Odaya geri döndüğünde, Luke duştan çıkmıştı; beline sardığı havluyla lavaboya eğilmiş dişlerini fırçalıyordu.

Jessica soyunma odasına girip kot pantolonunu ve sonra da tişörtünü çıkardı. Sutyenini açmak için arkaya uzandığında, Luke’un elleri onunkilerle buluştu. Jessica, onun vücudunun sıcaklığını arkasında hissederek durdu. Luke askıları tutarak sutyenini çıkardı. Dudaklarını omzuna bastırdı. Dokunuşu altında Jessica’nın gözleri ağırlaştı. Kollarını gevşeterek sutyeninin yere düşmesine izin verdi.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Luke teninin üzerine; ellerini beline koyarak kaburgalarından yukarı doğru kaydırды ve göğüslerinde durdu.

Onun dokunuşunun çok daha fazlasına muhtaç olan Jessica’nın nefesi hızlandı. Nazikti, çok nazikti. Ellerini onunkilerin üzerine koyarak sıktı.

“Evet,” diye inledi, dokunuşuna doğru yükselerek. “Daha sert.” Luke, göğüslerini çok daha sert bir şekilde sıkıp çekti.

“Ah. Tanrım. Evet.” Sağ eli genç kadının karnından aşağı kayarak nefesinin kesilmesine neden oldu. Bir önceki haftanın uyuşukluğu, dokunuşunun altında kayboldu. Titreşen bir acı –ihtiyaç– bacaklarının arasına yerleşti.

“Beni istediğini söyle.”

Luke’un eli külotunun altına kayarken, Jessica’nın gözleri geriye yuvarlandı. Parmağının ucu klitorisinin üzerine sürtündü.

“Seni istiyorum.”

“Bana *ihtiyacın* olduğunu söyle.” Parmağını biraz daha ileri kaydırarak kaygan girişiyle alay etti.

“Sana ihtiyacım var... Çok fena.”

Jessica inlerken, Luke onun omzunu ısırp parmağını sonuna kadar içeri kaydırды.

Bir an sonra eli kayboldu ve genç kadının ihtiyaçtan sarhoş hissetmesine neden oldu. Jessica ona döndü ve elini tutup onun ağzına götürdü. Luke parmağını emerek onun tadına baktı, ardından Jessica parmağını onun ağzından çekip kendi ağzına götürdü. Parmağını emerken, Luke’un mavi gözleri siyaha büründü.

Jessica tek bir hamleyle belindeki havluyu çekti. Avuçlarını adamın çıplak göğsüne bastırarak onu geriye gitmeye zorladı, ta ki bacaklarının arkası yatağa çarpana kadar. Elini ereksiyonunun etrafına sardığı an, Luke onu öptü. Yumuşak ya da sabırlı değildi. Öfkeliydi ve acıyla doluydu. Kadını yatağa çekti ve üzerine yuvarlandı. Ağzı onunkine saldırdı ve Jessica bu saf ihtiyacı memnuniyetle karşıladı.

Tek istediği, yıkılmış bu adamın onu kontrol etmesiydi çünkü Luke’un buna ihtiyacı vardı. Jessica bunu gözlerinde görebiliyordu. Luke’ın kazası herkesin kontrol duygusunu elinden almıştı. Lanet olası dünyalarının ortasında, Jessica ona bunu verebilirdi, geçici bir süreliğine olsa bile.

Luke tek eliyle bileklerini kavrayıp başının üstüne kaldırdı ve genç kadının sağ dizini göğsüne iterek içine daldı. Sonra onu becerdi, dünyayı becerdi, hayatın adaletsizliğini becerdi. Tüm öfke, fiziksel ihtiyaç ve kör edici duygular arasında onunla sevişti. Onunla olabildesinin tek yolu buydu; eksiksiz, koşulsuz, dünyayı sarsacak türden bir sevgi. Bittiğinde, kendini onun üzerine bıraktı ve yüzünü boynuna gömüp... Ağladı.

Kontrol hiçbir zaman uzun sürmezdi. Sonunda zaman yanılması, yerçekimi ve felaket olayları herkese ölümlü olduklarını ve kocaman dünyada ne kadar önemsiz olduklarını hatırlatırdı. Hayat uzun bir göz kırpmışından başka bir şey değildi. Bugün vardı, yarın yoktu.

“BUNU YAPAMAM.”

Jessica gözlerini açtı, Luke’un ağlamayı ne zaman bıraktığını hatırlayamıyordu. Zihni, dünyanın geri kalanına kapandı ve vücudu, Luke’un içindeki her şeyi serbest bırakması için güvenli bir liman haline geldi.

“Neyi yapamazsın?”

Luke onu da kendisiyle birlikte çekerek yana yuvarlandı. Adamın dokunuşu bir noktada kendi teninin bir uzantısı haline geldi.

“Onun ölmesini izleyemem.” Ruh, kırmızı gözlerine yansımıştı.

Jessica’nın elleri, onun sözlerinin kalbine yaptığı gibi saçlarını kavradı. “O zaman yapma.” Luke’un saçlarını serbest bıraktı ve gözlerini kapatan sevgilisinin yüzündeki çizgileri takip etti. “Onun yaşamasını izle.”

Luke gözlerini açarak kaşlarını hafifçe çattı.

"O güçlü, tahmin edebileceğinizden çok daha güçlü. Senin ve ailenin bunu görmediğini biliyorum, ama ben görüyorum. Bu gücü tanıyorum. Benim bir savaşçı olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama ona kıyasla ben bir hiçim. İyileşiyor... Sadece sabırlı olun ve vücudunun iyileşmesine izin verin. Uyandığında kalbini iyileştirmeye yardım etmek için yanında olacaksınız."

"Bu onu mahvedecek."

Jessica başını iki yana salladı. "Ben'in ölümü ve bacağı... Onu parçalayacak, ama onu tamamen yıkmayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceksin." Onu öptü. "Ve eğer yanılırsam, eğer bu onu parçalarsa... Onun her bir parçasını seveceğiz."

Luke gülümsedi. "Bunlar benim sana söylediğim sözlerdi."

"Kelimelerle aran iyi."

"Seninle aram iyi."

Jessica onu sırtüstü itti ve vücudunu kendi vücuduyla örttü. Sinsi bir şekilde sırtarak alt dudağını dişlerinin arasına aldı. O kadar yol almışlardı ki onun güzel teninden tek bir damla kan akıtmadan önce kendi bileklerini keserdi.

"Benimle aranın iyi olmasını istemiyorum." Jessica oturdu, Luke da öyle. Kalçasını kaldırıp kendini ona yaklaştırdı, her ikisinin de nefesi kesilirken zamanın durmasını dilediler. "Beni götürmeni istiyorum."

Ve Luke bunu yaptı.

Hafta sonunun geri kalanında, tüm kıyafetleri ve dış dünyayla etkileşimi yasakladılar. Luke'un telefonu hariç... Sadece ailesinin araması durumunda cevap vermeyi kabul ettiler, ancak hiç kimse aramadı.

LAKE'İN DURUMU İKİ hafta boyunca daha değişmedi. Jessica, Lake'in yaşayacağına tüm benliğiyle inanıyordu. Luke da onun iyimserliğini benimsedi ve annesiyle babasına da her gün bunu aşıladı. Ona, tıbbi geçmişine, sabrına ve güvenine ihtiyaçları vardı. Luke onların can simidi oldu. Jessica harika bir hafta sonu geçirdikleri insanları özlese de ailesinin ona *ihtiyacı* olduğunu biliyordu.

Bir Cuma sabahı erken saatlerde, iş yerindeki bilgisayarının tuşlarının üzerinde parmaklarıyla tempo tuttu. Neredeyse gerçekleşmek üzere olan düğün ve Lake'in kazası derken, işten geri kalmıştı. Konsantrasyonu sıfırdı ve Cuma günü olması gerçeği, motive olmasını daha da zorlaştırıyordu.

Sabırsız vuruşları, takvimini ekrana getirdi. Düğün gününe kadar süren randevulara ve işaretlenmiş tarihlere iç çekti. Bir sonraki hafta sonu "balayı mı?" diye yazılarak bloke edilmişti, çünkü Luke ona sürpriz yapmak istiyordu. Jessica onu nereye götürmeyi planladığını ona hiç sormadı. Artık önemli değildi.

R gününe baktı. S günleri saç randevuları içindi. D günleri nefsi müdafaa dersleri içindi. V günleri Jones'u veterinerine götürmek içindi. Ancak R günü, takvimine göre on gün gecikmiş olan reglinin başlangıcıydı.

"Kahretsin." Luke'tan çocuk sahibi olmak hayatının öncelikleri arasında en tepedeydi, ancak zamanlama tamamen yanlıştı. Bu haberi onunla Luke'un küçük bir kız gibi ciyaklayıp yukarı ve aşağı zıplayabileceği bir zamanda paylaşmak istiyordu. Bu asla gerçekleşmeyecekti, ama bu görsel yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve bu gülümseme çok iyi hissettirdi.

İşten erken çıkan Jessica, hamilelik testi için eczaneye uğradı. Eğer pozitif çıkarsa Lake komadan çıkana kadar Luke'a söyleme-

yecekti, eğer negatifse ona hiç söylemeyecekti. Bu yüzden satın aldığı üç testin üçünü de eczanenin tuvaletine götürdü. Eve giderken yanında kanıt götürmesine gerek yoktu.

İşe, bekle.

İşe, bekle.

İşe, bekle.

Çiş bitti. Test bitti. Bekledi.

Otuz Beşinci Bölüm

KNIGHT

“HEPSİ NEGATİFTİ.”

Luke gözlerini kırpıştırarak bakışlarını ondan kaçırды. Jillian onu okuyamıyordu. Ne hissediyordu? Hayal kırıklığı? Rahatlama?

“Çocuğuna hamile olsaydım seni bırakıp gitmezdim. Böyle bir şeyi senden almazdım.”

“Ama bunu yaptın.”

Jillian irkildi. Kalbine bir bıçak darbesi daha.

“Üzgünüm. Öyle demek istemedim.”

“Bunu hak ediyorum.”

“Etmiyorsun.”

“Gittim, ama dahası, seni geride bıraktım. Buna mecbur değildim, bunu yapmayı seçtim.”

“Anlıyorum.”

“Anlamamı istemiyorum.” Sözlerinde alevlenen öfke, pişmanlık yaşlarının gözlerinden akmasına neden oldu. “Merhametini istemiyorum, affını istemiyorum, senin...” Dudaklarını ısırdı.

“Neyimi istemiyorsun? Aşkımı mı?”

Jillian gözlerini sıkıca kapatarak başıyla onayladı.

“Bu senin seçimin değil. Benim seçimim. Benden seni sevmememi asla isteme.”

“Çok yorgunum,” diye fısıldadı, gözlerini kapalı tutmaya devam ederek.

“Jess?” Luke’un sesi çatladı.

Daha fazla gözyaşı akmaya devam etti.

“Yaşamana ihtiyacım var.”

“Ben çoktan öldüm. Bunu biliyorsun. Seni gördüm... Cenazemde.”

DAY

ÜÇ NEGATİF TEST.

Zamanlama tamamen yanlış olmasına rağmen, Jessica’nın kalbine bir hayal kırıklığı sancısı yerleşti. Hamile kalmaya çalışmadıkları için bu çok saçmaydı. Yine de Luke’u aradı, ama sesli mesaja düştü. Sadece sesi bile üzüntünün bir kısmını ortadan kaldırdı.

“Selam bebeğim. Eve dönüş yolundayım. İş çok fazla... İş gibi geliyor.” Güldü. “Sadece sesini duymak istedim. Sanırım ses kaydınla yetinmem gerekecek. Seninle daha sonra hastanede buluşmamı istersen beni ara. Seni seviyorum.”

Anahtarını kapaıya soktu, ama kapaı kilitli değildi. Kapaıyı aralarken, Jude'u görününce rahat bir nefes aldı.

"Bir anahtarın olduğunu bilmiyordum." Kapaıyı kapattı ve Jones'u başından öptü. "O yüzünün hali ne yle? Kim ld?"

"Ebeveynlerin," dedi Knox görüş alanına girerek.

"Ne?" şakaları zalimdi ve bu boktan günün ardından hiç de hoş karşılanmıyordu.

"Jess." Jude gözlerinde yaşlarla ona doğru ilerledi.

Dünyası yavaşladı, resmi darbeden önce kaderin yönünü değiştirebilecekmiş gibi dönmemeye inat etti. Knox'un ağzı hareket etti. Jessica, kalp atışlarının yankısından ve kıyametin gümbürtüsünden başka bir şey duymadı.

"Hayır. Hayır. HAYIR!" Jude'un kollarına yığıldı.

Çok fazlaydı; Claire, Ben, Lake, annesiyle babası. Hiç kimse bu kadar büyük bir trajediye dayanamazdı. Adil değildi.

"Gitmemiz gerek."

"Gitmek mi?"

"Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. zgnm. Bir karar vermeli ve bunu hızlı bir şekilde yapmalısın."

Jessica, Jude'dan uzaklaşarak Knox'a baktı. "Bir karar mı?"

"Babam bugün işe gelmedi. Knox onları evde buldu. Birisi onları vurmuş."

"Hayır. Konuşmayı kes."

"Sıradaki sizsiniz. Bu hayat bitti," dedi Knox.

Jessica başını iki yana salladı.

Jude onun yznn tuttu. "Bana bak."

Jessica ona bakmak istemedi. Onun güçlüymüş gibi davranđını görmek istemiyordu. Onun yüzünde de en az kendisinininki kadar gözyaşı vardı.

“Babam bizi bunun için eğitti.”

“O... Bizi savunmamız için eğitti, bizi...”

“Hayatta kalmamız için eğitti.”

“Hayır.”

“Evet. Bitti. Gitmek zorundayız. *Fin de journée*.”

Babaları, Fransız annesi sayesinde akıcı Fransızca konuşuyordu. Bunu bir tatil gibi gösteriyordu. Can güvenlikleri için kaçmak zorunda kalırlarsa Paris’e taşınmaları konusunda şaka yapıyordu. Geçici yaşamları, işinin bir yan etkisiydi. Gail Brighton öldükten sonra her şey ve herkes geçici hale gelmişti.

“Luke...”

“Bizimle gelebilir, ama ailesi onu öldü bilecek.” Knox ona bakmadı. Kendi duygularıyla savaşıyormuş gibi görünüyordu. Jessica onun bu tarafını nadiren görmüştü. Belki de canavar olmakla çok meşgul olduğu içindi.

“Ne? Hayır. Bunu yapamam. Lake komada. Bu, annesiyle babasını öldürür. Şu anda bile güçbela ayakta duruyorlar.”

“O zaman sadece sen mi geliyorsun?”

“Hayır. Onu terk edemem. O benim... Benim...” Göğsünden bir hıçkırık koparak kalbini yok etti. “O benim her şeyim.”

Knox saatine baktı. “Beklediğimiz her saniye, sizi ölüme bir adım daha yaklaştırıyor.”

“Seçimini yap Jess.”

“Jude... Yapamam. Lütfen yapma...” Kardeşinin gömleğini kavradı. “Benden bunu yapmamı isteme. Yapamam.”

“Yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Eğer kalırsan öleceksin, o ve ailesi de ölebilir. Kalmana izin vermeyeceğim. Gerekirse seni sürükleyip götürürüm.”

“Veda etmek zorundayım. Ona bir not bırakmak zorundayım. Mecburum...”

Knox onun çantasını alıp tezgâhın üzerine attı. “Üzerindeki kıyafetlerle gideceksin. Hepsi o kadar.”

“Hadi, gidelim.” Jude kolunu beline dolayıp onu kapıya götürdü.

Jessica onun elinden kurtulup arkasına döndü ve Jones’a sarıldı. “Seni seviyorum. Babana onu da çok sevdiğimi söyle. Ona iyi bak, Jones.” Sesini bir fısıltı seviyesine indirdi. “Ona çok üzgün olduğumu söyle.”

Jessica etrafına son bir kez daha baktı. “Kendimi... Uyuşmuş... Cansız... ölmüş hissediyorum.”

“Sabaha kadar ölmüş olacaksın.” Knox önden ilerledi.

Jessica, ardına bakma isteğine direnerek onu takip etti. Bir daha asla ardına bakamazdı.

KNIGHT

“NEDEN İNTİHAR?”

Jillian, Knox’a baktı, gözleri kapalıydı.

“Tek yol buydu. Birbiriyle ilişkisi olmayan iki cinayet çok fazla şüphe uyandırır. Rüşvet alan bir adli tabip tarafından onaylanan intihar daha inandırıcıydı. Trajik ama inandırıcı.” Jillian öksürdü.

“Tanrım, Jess...” Luke, Jillian’ın bacaklarına sıçrayan kana odaklandı.

“Boğazım acıyor. Daha... Fazla konuşmak yok.”

Metalik tadı yutkunarak gözlerini kapattı. Luke daha fazla bir şey söylemedi, en azından zindanda.

Hayallerinin devreye girmesi uzun sürmedi. Ölmeye ne kadar yaklaşırsa, hayalleri o kadar canlanıyordu. Rüyalarında, Luke onunla sevgiyle konuşuyordu. Jones, beyaz bir beşikte yatan küçük bebeğin başında nöbet tutuyordu. Luke'un gülümsemesi ve "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diyen sesi kulaklarına ulaştı. Rüyasındaki kamera yön değiştirdi, ama bebeğin diğer tarafında duran kişi Jessica değildi. Luke'un sonunda birlikte olacağını bildiği, hak ettiğini bildiği kadındı. Elleri kar beyazıydı, başka bir insanın kanına bulanmamıştı.

"Aman Tanrım... Bu hiç iyi değil."

"Jessica! Lanet olsun! Kes şunu!"

Irene. Luke.

Gözleri açılmak için mücadele etti. Dişleri takırdadı. Sesler yankılandı. Jillian yorgundu ya da ölmüştü. "Bitti mi? Öldüm mü?" diye fısıldadı. Bir ışık hayal etti. İnsanlar bir ışıktan bahsediyorlardı. Belki de gittiği yerde bir ışık yoktu.

"İşte burada." İlk gördüğü, Irene'in mahvolmuş yüzü oldu. Elinde beş galonluk boş bir kova vardı. "Korkarım seni kaybediyoruz. Çıplak vücuduna beş galonluk buzlu su boşalttım ama kılını bile kıpırdatmadın."

"Onu rahat bırak."

"Luke..."

"Buradayım bebeğim."

"O iyi."

Knox.

"İyi falan değil."

"Bebeğim mi?" Irene kıkırdadı. "Kız kardeşinin fizyoterapistini becermeye karar verdiğin an ona bebeğim deme hakkını kaybettiğine eminim. Adı neydi? Charlie mi?"

“Kapa çeneni Irene.”

Irene, Knox’a öfkeyle baktı. “Şunun ağzını bantla. Konuşma sırası onda değil.”

Beyzbol şapkalı adam, Knox’un ağzına koli bandı yapıştırdı. Knox ona öleceksin bakışı attı. Jessica o bakışı daha önce birçok kez görmüştü.

“Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet, sanırım Charlie hakkında konuşuyorduk.”

Jillian, Luke’un gözlerine baktı. O gözlerdeki suçluluk duygusundan nefret ediyordu.

“Tesadüfe bakın ki... Elimde onun bazı fotoğrafları var.” Irene, masanın üzerinde duran üç büyük zarftan birini açtı. Çene hizasında koyu renk saçları ve mavi gözleri olan bir kadının fotoğrafını havaya kaldırdı. “Epey çekici. Sence de öyle değil mi?”

Jillian fotoğrafa baktı ama hiçbir şey söylemedi.

“Sana bir soru sordum. Cevap vermek için teşvike mi ihtiyacın var?” Irene, yardımcısına başıyla işaret etti.

Adam uzun bir bıçak çıkardı ama bu herhangi bir bıçak değildi. Dört’ün Claire üzerinde kullandığı bıçağın aynısıydı. Luke’a doğru bir adım attı.

“Çok çekici,” diye yanıtladı Jillian, Luke’a bakarak.

Luke’un yüzü acıyla gerildi.

Irene başını sallayarak adamı Luke’tan uzaklaştırdı. “Peki, ya bu?” Jones’u yürüyüşe çıkarmış Luke ve Charlie’nin el ele tutuşurken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Her ikisi de gülümsüyordu. “Nasıl görünüyor?”

Jillian, elinde bıçak olan adamı izledi. Adamın eli bıçağı sıktı.

“Mutlu,” dedi Jillian.

Tek bir kural: Luke yaşayacak.

“Mutlu görünüyor, değil mi? Sence burada nasıl görünüyor?”

Luke’un iskelede Charlie’yi öptüğü bir fotoğrafı kaldırdı; adamın elleri kadının saçlarına dolanmıştı ve kadının elleri de adamın gömleğinin arkasını kavramıştı.

“Bana cevap ver.”

“Aç.”

Luke ona bakamıyordu. Bu onu çok sinirlendirdi. Suçlu hissetmek için hiçbir nedeni yoktu ama yüzündeki ifade, Irene’in akıl oyunlarına devam etme arzusunu besliyordu.

“Aç mı? Bu hoşuma gitti. Dilinin ne kadar derinde olduğuna bakılırsa açlıktan ölüyor. Açlıktan ölüyor muydunuz Dr. Jones? Ağzınız o kadının vücudunun her santimini yalayıp yuttu mu?”

“Onu becermedim.”

Irene bıçaklı adama başını salladı ama adam, Luke’un yanına gitmedi, Jillian’ın yanına geldi.

“Hayır. Hayır! Dur!” Luke’un gözleri kocaman açıldı, vücudu onu tutan bağlara karşı direndi.

Jillian sadece Luke’a baktı. Bıçağın keskin ucu göğsünün derisini delerken bile gözünü kırpmadı. Bir santimlik kesikten kan sızdı.

Luke gözlerini sımsıkı kapatarak başını yana eğdi. Jillian’ın, onun kendisine odaklanmasına ihtiyacı vardı. İyi olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı, acı çekmeyi hak ediyordu ve eğer onu kurtarmak anlamına geliyorsa *her şeye* katlanırdı.

“Dr. Jones, belli ki bu oyunda yenisiniz ve Jessica –ya da Jillian, artık hangisini seçersen– kadar deneyimli değilsiniz. Kuralları gözden geçirelim: Sizinle konuşulmadıkça konuşmayın. Sadece sorulan soruyu cevaplayın. Ve dürüst olun.” Irene cıkcıkladı. “Kuralları bir an önce öğrenmezseniz, korkarım *bebeğiniz* uzun süre dayanmayacak. Anlaşıldı mı?”

Luke başıyla onayladı.

“Sizi duyamıyorum.”

Bıçaklı adam bir kez daha Jillian’a doğru adım attı.

“Evet.”

“Böylesi daha iyi. Şimdi... Ne yazık ki Charlie ile çekilmiş daha fazla fotoğrafınız yok, ama sanırım sizinle birlikte olmak için Houston’a uçtu. Haksız mıyım?”

“Haklısın.”

“Anlamaya başladınız. Sıradaki soru. Sevgili eski kocamın planlarınızı bozduğunu biliyorum ama kaynaklarım yanılmıyorsa, Charlie sizin kaldığınız otele gidiyordu. Doğru mu?”

“Evet,” diye cevapladı Luke dişlerini sıkarak.

“İkiniz aynı odayı mı paylaşacaktınız?”

Luke bir kez daha yaptı... Bakışlarını kaçırdı. Jillian, bakışlarını kaçırmaması ve Irene’e daha fazla kontrol vermemesi için sessizce yalvardı.

“Evet.”

“Peki, onu becerecek miydiniz?”

Luke’un gözleri yaşlarla doldu.

Jillian onun cevap vermesini istemiyordu ama kendisi için değil, onun için. Luke’un acısını dindirmek için gerekirse... Kırk dört kez bıçaklanırdı.

“Cevap verirken ona bak. Doğruyu söylediğini anlamasının tek yolu bu.”

Luke, Jillian’ın gözlerine baktı ve yanaklarından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü. “Evet.”

Irene, Jillian’a döndü. “Bu sana nasıl hissettiriyor? Yalan söyleme. Yalan söylediğini anlarım.”

Jillian, Luke’un gözlerinde acı ve pişmanlıktan daha fazlasını aradı ama görebildiği tek şey buydu. “Empatik.”

Gözlerini kısıan Irene dudaklarını büzerek Jillian'ı incelerken odaya sessizlik çöktü. "Bunu görebiliyorum."

Irene döndü ve diğer iki zarfı aldı, hangisini açacağına karar veremiyormuş gibiydi. "Knox, tatlım, sıradaki sensin."

Adam bandı ağzından çıkarırken Knox homurdandı.

"İş birliği yapmayan insanlardan bilgi almak için kullanılan fiziksel işkence tekniklerini öğrettiğini biliyorum, ancak onları hiçbir zaman psikolojik işkence kadar etkili bulmadım. Fiziksel yaralar iyileşir. Duygusal olanlar bunu yapmaz. Siz de buna katılmıyordunuz Dr. Jones?"

Luke ona öfkeyle baktı.

"Sorun değil. Buna şimdi cevap vermeyin. Daha sonra tekrar gözden geçireceğiz." Zarfı açtı. "Jessica kaçırıldıktan sonra onunla yaptığın özel antrenman seansının video görüntülerinden bazı fotoğraflar çektim."

"Irene..."

"Knox ..." Irene onu sert bir bakışla hizaya getirdi. "Önce Sunny, sonra Jessica. Bana vurabilir, beni kesebilir ya da fiziksel olarak bana herhangi bir şey yapabilirdin ve ben de iyileşirdim. O yaralar iyileşirdi ama bunun yerine bana zamanına, ilğine ve sevgine layık olmayan bir fahişe gibi davrandın. Ve sonra evli bir kadınla takıldın. Bunun benim için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Benim için ne kadar acı verici olduğunu? Ve sonra bu..." Birkaç siyah beyaz fotoğraf çıkardı ve herkesin görebilmesi için onları yere fırlattı.

Luke gözlerini kapattı. Knox ve Jillian bunu yapmadı. Onlar oradaydı. Onlara yeni bir şey göstermiyordu.

"Sunny seni reddettiği için sen de... Ne? Kızını becerdin. Bu senin için nasıl sonuçlandı? Ah, evet... Sedyeyle ayrıldın. Ve sen..." Dikkatini Jessica'ya çevirdi. "Sana tecavüz ettiyse, neden

kimseye söylemedin? Tecavüz olmadığı için mi? Rızaya dayalı olduğu için mi? Kaseti tekrar tekrar izledim ve ikinizin birbirinize neler yaptığınızı gördüm. Bence ikinizin yaşadığının BDSM fetişi olmadığına herhangi birini ikna etmekte zorlanacaksınız.”

Eğilip fotoğraflardan birini aldıktan sonra Luke’un saçlarını avuçladı ve o gözlerini açana kadar başını geriye çekti. “Bunu görüyor musun? Bundan ucuz kurtulduğun için kendini şanslı say. Neredeyse hasta bir kaltakla evleniyordun.”

Jillian gözlerini dikip Knox’a baktı.

Tek bir kural: Luke yaşayacak.

Jillian, onun saçının tek bir teline bile zarar gelmesini istemiyordu ve Knox’un orada oturup da Irene’in Luke’a dokunmasına izin verdiğini görmek onu çileden çıkarıyordu. Kadının burnunu daha fazla parçalamak ya da dişlerini şahdamarına geçirmek niyetiyle Irene’in neredeyse üzerine atlayacaktı. Knox ise öylece oturuyordu.

“Bu çok üzücü. Sizce de öyle değil mi, Dr. Jones? Videoyu izledikten sonra bu adamın karısını –beni– kendini tamamen kaybettiği için gerçekten suçlayabilir misiniz? Kendinize bir bakın. Bunu gözlerinizde görebiliyorum. Onu parçalara ayırmak istiyorsunuz. Bu *sizi* bir deli mi yapar?”

“Evimi havaya uçurdun.”

“KAPA ÇENENİ! Beni aldattın! Sunny’ye yazdığın mektupları okudum. Bu videoyu gördüm.”

Fotoğrafı Knox’un gözüne soktu. “Beni hezimete uğrattın. Beni SEN delirttin. Sen ve lanet olası Edgar, sen ve lanet olası gezgin penisin konusunda ‘sakinleşmem’ için antidepressana ihtiyacım olduğunu düşünerek beni uyuşturdunuz! Sonra beni bir akıl hastanesine gönderdin. Beş. Yıl. Boyunca. Ziyarete bile gelmedin, sadece boşanma evraklarını gönderdin.” Geri adım attı,

astım spreyine ulaşmak için masanın üzerindeki malzemeleri karıştırırken yüzü mavimsi bir renk aldı.

Bıçaklı adam elini onun omzuna koydu. “İyiym,” diye fısıldadı Irene derin bir nefes aldıktan sonra. “Biraz havaya ihtiyacım var.” Adam onun merdivenlerden çıkmasına yardım etti ve Knox’un Jessica’ya tecavüz ettiği fotoğrafları yere saçılmış bir halde bıraktı.

“Eğer buradan çıkarsak, seni öldüreceğim.”

Knox, Luke’un tehdidi karşısında güldü. “Sıraya gir dostum.”

Otuz Altıncı Bölüm

JACKSON'IN TELEFONU AYDINLANDI. O bok çukurunu yerle bir etmekten saniyeler uzaktaydı. Luke'un bir gece önce refakatçi eşliğinde içeri götürüldüğünü gördükten sonra, bir mesaj gelmesi için sabaha kadar beklemeye ve mesaj gelmediği takdirde içeri girmeye karar verdi.

A, B veya C?

"Lanet olası amatörler," diye mırıldandı.

P, R veya ST? diye cevap yazdı.

A o zaman.

Arkasına yaslanıp biraz daha beklemesi için gereken tek şey buydu. Alfabedeki harflerden daha iyi bir işaret istiyordu. Luke

ona zaman kazandıracaktı. Onları yakalayan her kimse, ebeveynlerinin cinayetiyle ilgisi yoktu. Uyuşturucu baronlarının oyun oynayacak zamanı ve sabrı yoktu.

Mermi.

Kafa.

Tamam.

Uzun menzilli keskin nişancı tüfeğini topladı. Sonra bir pizza ısmarladı, pencereyi araladı ve bekledi. Kırk dakika sonra pizzası geldi. Jackson pizzanın parasını telefonla ödedi ve pizzayı verandaya koyması, kapı zilini çalması ve oradan hemen ayrılması için kuryeye çok özel talimatlar bıraktı. Şansına adam tam da istediği gibi yaptı.

Kurye arabasına geri dönerken bir kadın kapıya geldi. El sallayıp kuryenin dikkatini çekmeye çalıştı, ama adam çoktan kaldirimdan uzaklaşmıştı.

Jackson dürbünüyle baktı. Kadını tanımadı, ama kafasına taktığı pembe kapüşonu ve yüzünün çoğunu gizleyen büyük güneş gözlüğü ile herhangi birinin onu tanıması imkansızdı. Ancak vücudunun yapısı Jessica'ninkine benzemiyordu ve önemli olan da buydu. Tetiği çekti ve kadın yere devrildi.

"İnanılır gibi değil!" Dürbünüyle üç arabanın geçmesini izledi, biri evin önünde yavaşladı ama sonra yoluna devam etti. Dört'ün bu mahalleyi seçmesine şaşmamalıydı. Kafasından vurulmuş bir halde ön verandanın basamaklarında yatan bir kadın, sokaktaki bir sincaptan daha fazla dikkat çekmiyordu.

Birkaç dakika sonra, kapıdan dışarı bir kol uzandı ve kadının bacağına tuttu. Cesetten biraz daha akıllı olan biri siper alarak cesedi içeri sürükledi ve en az iki kişinin dahil olduğunu doğruladı.

Bir kez daha, bekleme zamanı gelmişti.

“EVİNİ HAVAYA MI uçurdu?”

Knox güldü.

Luke gülmedi. Hiçbir şey söylemedi ve kimseye bakmadı. Jillian onun içini rahatlatacak bir şeyler söylemek istedi, ama en kötüsünün henüz gelmediğini biliyordu. Üçüncü zarf ona aitti. Öyle olmalıydı. İçinde her ne varsa, Luke’u sonsuza dek yok edeceğine dair hiç şüphesi yoktu. AJ, Luke’u sonsuza dek yok edecekti.

“Evet. Haberlere çıkmadı. Edgar bundan emin oldu. Ama onu hastaneye yatırmak için ihtiyacımız olan tek şey buydu... En azından bir süreliğine.”

“Neredeydin?”

Knox kıkırdadı. “Evde. Ofisim bodrum katındaydı. Irene, ofisimin aynı zamanda bir bomba sığınağı olduğunun farkında değildi. Korkudan ödüm patladı, ama bir silah dolabının ve masamdaki birkaç şeyin devrilmesi dışında yara almadan uzaklaştım. MHKM’ye geldiğimde yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Ağzından çıkan ilk sözler, “Burada ne işin var?” oldu. Yani ‘Nasıl oldu da hayatta kaldın?’ demek istemişti. Şehirde yaşıyor olsaydık üç mahalleyi yerle bir ederdi. San Andreas fayını tetikleemesi epey şaşırtıcıydı.”

“Tamam çocuklar. Plan değişikliği.” Irene soğukkanlılığını koruyarak merdivenlerden aşağı indi. “Sevgili kardeşin partiye katılmak istemiyor. Öyleyse biz devam edelim. Onunla daha sonra ilgileneceğim.”

Jackson yakındaydı. Jillian bunu biliyordu.

Bıçaklı adam Jillian’ın kanını bıçağının ucundan temizlerken, Irene geriye kalan zarfı aldı. “Zarfin içinde ne var Dr. Jones?” Zarfı Luke’un önünde salladı. “Unutma, bir kereden fazla sormaktan hoşlanmam.”

“Fotoğraflar,” dedi Luke.

“Evet, elbette, ama kimin?”

“Jessica.”

Irene birkaç kez *cıkcıkladı*. “Sanırım senin özgeçmişine sahip biri, onu Jessica olarak düşünmenin senin için ne kadar tehlikeli olduğunun farkındadır. Bence onu Jillian olarak *düşünmelisin*.” Luke’un alnına düşen birkaç saç telini geriye çekti. “Charlie konusunda kendini suçlu hissediyorsun. Değil mi?”

Luke başını kaldırarak Jillian’ın gözlerine baktı.

“Aslında buna hiç gerek yok. Sizi temin ederim, Dr. Jones. Bir fahişe olan eski nişanlığınıza kıyasla siz fazlasıyla ahlaklıydınız.” Çizmesinin ucuyla yerdeki fotoğraflardan birini Luke’a yaklaştırdı.

Bu, Luke’un Knox’a öfkelenmesine neden oldu, ama Jillian’a öfkelenmesine neden olacak bir şey görmek üzereydi. Jillian bunu iliklerinde hissediyordu.

“Bu kim?” diye sordu Luke’a.

Luke, AJ’in üniformalı fotoğrafına baktı; elini şakağına dayamış birini selamlıyordu. Jillian daha önce görmemişti, ama sadece onun fotoğrafı bile nefesini kesti. Luke bakışlarını ona çevirdi.

“Aric... Sanırım.”

Jillian, eski sevgiliyle ölü sevgilisini sessizce tanıstırıyormuş gibi başını salladı.

“Edwin Harvey ile yaşadıklarından sonra üniformalı birine çekilmesi ne kadar berbat? Sadece... Bir ila on arasında bir ölçek vermeniz gerekirse?”

Irene adını kaybetmişti. Yine Psikopat Sürtük ismine geri dönmüştü.

Luke iç çekti. “Beş.”

Jillian gözlerini hafifçe kısarak Irene'e baktı. Luke'un bunun berbat olduğunu düşünmesi bile canını acıtıyordu. Onun kararı-na güvenmiyor oluşu canını acıtıyordu.

"Ben olsam on derdim ama... Neyse." Irene başka bir fotoğraf çıkardı.

Knox sırtıttı, belki Irene'e ya da belki de tüm bu durumun saçmalığına.

"Ah... Bu benim favorilerimden biri."

Jillian'ın, kırmızı çizmeleri, yıpranmış atleti ve külotuyla postayı almaya çıktığı bir fotoğrafı.

"Onu seksi buluyor musun?"

"Evet."

"Onun dışarıda bir fahişe gibi dolaşmasını onaylıyor musun?"

"O bir..."

"Cık-cık... Bu basit bir evet ya da hayır sorusu."

"Hayır." Luke gözünü kırpmadı.

Ona bakan adam Dr. Jones'tu. Jillian, bu bakışı ve onun abartılı hareketlerini görmezden gelme yeteneğini biliyordu. Ancak onun onaylamaması yine de canını sıktı.

"Tanrı da onaylamıyor," diye mırıldandı Irene, fotoğrafı Luke'un kucağına fırlatarak.

"Burada bir motosiklet üzerindeler." AJ motosiklet sürerken Jillian'ın ona arkadan sarıldığı bir fotoğrafı gösterdi. "Jessica'yı hiç motosiklet gezisine çıkardın mı?"

"Hayır."

"Bu utanç verici. Onun hobilerine daha fazla ilgi göstermeliy-din. O zaman belki seni terk etmezdi. Ay... İşte iyi bir tane daha." AJ ve Jillian'ın, AJ'in Jeep'inin yanında durdukları bir fotoğrafı kaldırdı. Kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir halde öpüşüyorlardı.

Portland'a gittikleri gündü ve Al'ye, onu becerdiği gibi öpmesini söylemişti. Hâlâ onun dudaklarının tadını alabiliyordu... Dilini hissedebiliyordu.

"Birlikte nasıl görünüyorlar?"

Jillian çenesini sıkı ama hiçbir şey söylemedi. Konuşma sırası ona gelmemiştir. Luke hiçbir tepki göstermedi. Yüzü hâlâ tamamen Dr. Jones'tu; tarafsız, profesyonel, ilgisiz.

"Çaresiz."

Irene dönerek fotoğrafı Jillian'a yaklaştırdı. "Bu fotoğraf çekilirken çaresiz miydin?"

"Evet." Gerçek buydu.

"Peki, ya burada?" Başka bir fotoğrafı havaya kaldırarak sadece Jillian'a gösterdi.

İşte bu kadardı, son gelmişti. Jillian önce fotoğrafa, sonra Luke'a baktı. Gözlerini kırıştırdığında yaşlar dökülmeye başladı, görmek üzere olduğu şey için Luke'tan sessizce özür diliyordu. Irene haklıydı, psikolojik işkence fiziksel herhangi bir şeyden çok daha fazla yara açıyordu.

"Seni seviyorum."

Irene başını hızla çevirdi. "Dr. Jones. Konuşma sırası sizde değil."

Bıçaklı adam bıçağını kınından çıkardı.

"Dur! Özür dilerim, bir daha söylemeyeceğim!"

Bıçağın ucu Jillian'ın şakağını deldi ve yüzünün yan tarafından kan aktı. Dr. Jones ortadan kayboldu. Karşısındaki adam, kırmızı ve kızgın gözleri yaşlarla dolarken tüm soğukkanlılığını kaybetti.

Jillian'ın bu iki kelimeyi duymaya ne kadar ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı Jillian.

Luke başını iki yana salladı.

“Tekrar. Söyle.”

Luke başını sallamaya devam etti. Irene’in gözleri ikisi arasında gidip gelirken dudaklarında bir gülümseme zevkle dans ediyordu.

Psikopat sürtük fotoğrafı Luke’a göstermek için döndüğünde, Jillian boğuk bir hıçkırık çıkardı. “Lütfen...” daha fazla gözyaşı dö-küldü, “...bir kez daha söyle.” Bunu duymaya ihtiyacı vardı çünkü bu iki kelimeyi Luke’un ona son kez söyleyeceğini biliyordu.

Yüzü acıyla çarpılan Luke başını sallamaya devam etti. “Seni seviyorum.” Bıçak Jessica’nın omzunda yeni bir delik açarken gözlerini sıkıca kapattı.

Jillian, kalbinde yankılanan o iki kelime dışında bir şey hissetmedi.

“Bunu gördükten sonra da aynı şeyi söyleyebilir misin?” diye sordu Irene, AJ’in Jillian’ı becerdiği fotoğrafı göstererek.

Motosikletiyle gezmeye çıktığı ve AJ’in de onu şehre bakan bir kayalığın tepesindeki terk edilmiş toprak yola kadar takip ettiği gündü. Zehirli sözleri yüzünden ona çok kızgındı. O gün, ilişkilerinde bir dönüm noktasıydı. Birinin onu takip ettiğini... Fotoğraflarının çektiğin nasıl bilmezdi? Pantolonu ve külotu ayak bileklerine kadar inmiş olan AJ açık kapının önünde duruyordu. Jillian yolcu koltuğundaydı, bacaklarını genişçe açarak AJ’i araya almıştı ve gözleri kapalı bir halde adamın sırtını pençeliyordu.

Luke’un vücudundaki her şey çekildi; kanı, haysiyeti, geçmiş, tüm hayatı.

Mağlubiyet.

Artık kimin yaşadığı ve öldüğü önemli değildi. Irene kazanmıştı. Sunny’nin değerli kızını mahvetmişti. Jillian’ın zayıf noktasını bulmuş ve hançeri oraya saplamıştı.

“AJ ile sevişirken zevk aldın mı?” diye sordu Irene, dikkatini Luke’un üzerinde tutarak.

Bıçaklı adam Luke’a yaklaştı.

“Evet,” dedi Jillian zayıf bir sesle.

Luke’un gözlerinde ihanete uğramış gibi bir bakış vardı.

“AJ’i sevdin mi?”

Bıçak onun canını daha az yakardı. Luke bunu anlar mıydı?

Bir önemi yoktu çünkü Jillian, AJ’e olan sevgisini inkâr etmek istemiyordu. Çok önemli bir şey paylaşmışlardı ve aksini söylemek AJ’in anısını lekelerdi.

“Kardeşinin sabırsız tetik parmağı, bıçaklı arkadaşımın kız arkadaşının kafasına bir kurşun sıktı. Arkadaşım hepinizi öldürmeye hazır. Sizin yerinizde olsam onu zorlamazdım.”

Adam, Luke’un başını geriye çekip bıçağın ucunu şahdamarına bastırdı.

“Evet. AJ’i sevdim.”

Luke’un gözleri kapandı. Sağ gözünden tek bir damla yaş aktı.

Knox kaşlarını çatı. Luke’un acısını, *sonsuza dek* sürmesi gereken bir şeyi, *birini* kaybetmekten kaynaklanan türden bir acıyı hissetmesi mümkündü.

“Yukarı.” Irene, suç ortağına başını salladı.

Adam, Luke’u ayağa kaldırdı. Jillian, onu dizginleyen bağlarla savaşmak için kalan azıcık enerjisini de kullandı. “Onu nereye götürüyorsun?”

“Balık tutmaya.”

“Luke!” Jillian, öksürük nöbeti ile daha fazla kan tükürene kadar çığlık attı. “O... O...” sesi kesildi.

Kapı çarparak kapandı.

“Evet. Jackson seni kurtarmak için onu öldürecek.” Knox’un sözlerindeki kesinlik havayı doldurdu ve onu diri diri gömdü.

Jillian yan tarafına döndü ve yanağını soğuk betona bastırdı.
Protokol.

Irene, Jackson'ın teslim olması için Luke'u yem olarak kullanacaktı.

Jackson teslim olmazdı.

Asla.

Ne kadar kararlı olduğunu göstermek için bir rehineyi vur ve on tanesini kurtar.

Jackson bencildi. Her ne pahasına olursa olsun Jillian'ı canlı istiyordu. Yaşadığı sürece yalnız ya da kırılmış olması önemli değildi.

“Sen kendi işlevsiz hayatına dalıp MHKM'ye öylece gidip gelirken, Jackson öldürmeye devam etti ve bunda çok iyiydi.” Knox başını salladı. “Herkesten çok daha iyiydi. Her şey siyah ya da beyaz olmak zorundadır. Gri, tereddütten başka bir şey değildir. O yaşıyor... Sen de öyle, çünkü Jackson asla tereddüt etmez.”

Otuz Yedinci Bölüm

“JONES... SENİ İNTİHARA meyilli herif.” Jackson, Luke’un ön bahçeye girmesini dürbünüyle izledi.

Görünürde başka kimse yoktu, ancak Luke’un sırtına doğrultulmuş başka bir silah olmalıydı.

Protokol.

Rehineyi vur. Blöflerini gör ve sonra saldır.

“Seni uyarmıştım Jones.”

“Onun için ölmeye hazır mısın?”

“Evet.”

Hedef kolaylaşmamıştı. Luke tamamen hareketsiz duruyordu, hayatını sona erdirecek yer, kırmızı bir noktayla işaretlenmişti. Jackson yavaş bir nefes aldı. Claire’in cansız bedeni gözleminin önünde belirdi.

“Bırak gitsin,” diye fısıldadı. Yüzünden bir ter damlası yuvarlandı.

Luke tam bir teslimiyetle gözlerini kapattı.

"Onun için ölmeye hazır mısın?"

"Evet."

Jackson alnındaki teri koluyla sildi ve sonra yeniden konum alarak lazeri hedefe doğrulttu.

"Atışını yap."

Gelinliği içindeki Jessica,

"Luke'un yanındayken sadece bir kızım. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama onunla güvende hissediyorum... Birlikte olmadığımız zamanlarda kendimi yaşıyormuş gibi hissetmiyorum. Nefesimi tutuyormuş gibiyim."

AJ.

"Seni affedip affedemeyeceğimi anlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, çünkü yaptığın şey şu anda bana affedilemez geliyor."

Ryn.

"Senin hakkında sevemeyeceğim hiçbir şey yok... Eğer bana izin verirsen."

"Siktir!" Jackson geri çekildi, soluklarını düzene sokmaya çalışırken tüfek kucağına düştü.

Tüfeği bir kenara attı ve dışarı çıktı. Her adımda nabzının her bir damarında gümbür gümbür attığını hissetti. Caddeyi geçerken kurşun geçirmez yeleğini çıkarıp Luke'un birkaç metre uzağına fırlattı ve ardından silah kemerini çözdü.

"Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile kötülükten korkmam; çünkü sen benimlesin, çomağın ve değneğin güven verir bana."

Luke gözlerini açtı. "Neden?"

"Dünyada benden nefret edeceğine cehennemde beni sevmesini tercih ederim."

“KOLLARINI VE BACAKLARINI hareket ettir.”

Jillian gözlerini kırptırdı. Merdivenin altındaki örümcek ağları görüş alanına girdi.

“Seni dövdüm. Sana tecavüz ettim. Seni arkadan becerdim. Masumiyetini çaldım. Ama. Sen. Hayatta. Kaldın. Kollarını ve bacaklarını hareket ettir, lanet olası.”

Jillian homurdandı ve kollarını hareket ettirdi.

“Çok fazla zamanın yok. Kendini kurtar. Öldür ya da öl.”

Jillian sırtüstü yuvarlanarak kıvrandı ve bağları her yöne çekti. Kilo kaybına ek olarak her gün soğuk suyla ıslanmak, koli bandını gevşetmişti. Bacakları hâlâ kablo bağı ile bağlıydı ama elleri birbirine bağlı değildi. Irene, serum takmak için onları vücudunun iki yanına bantlamak zorunda kalmıştı.

“Geliyorlar.”

“Yapamam,” diye fısıldadı.

“Herkesi öldürecekler. Luke için yap. Jude için yap. Claire için yap.”

Knox motivasyon konusunda her zaman çok acımasızdı. Claire’den bahsetmek bel altı vurmaktı.

Bir kolunu ve sonra diğerini bağlarından kurtararak serumu çıkardı. Ayak bileklerinin etrafındaki bağları parçalayamayacak kadar zayıftı.

“Önce adamı indir.”

Jillian, çıplak, ayak bileklerinden bağlı, hırpalanmış, kan revan içinde kalmış ve bir ceset kadar güçlü olduğunu kabul etmesini bekleyerek ona dik dik baktı.

“Ama Irene...” Var olmayan sesinin duyulup duyulmayacağından emin olamayarak öksürdü.

“Hayır. Adam. Irene seni öldürmeyecek. Onun doğasında yok, adam bu yüzden burada. Seni öldürecek. Oklar.” Knox başıyla masayı işaret etti. “Jilet uçlular.”

Jillian vücudunu beton zemin üzerinde sürükledi. Bağları kesmek için oku kullanmak bile zordu. Gücü yoktu. Bacakları serbest kalır kalmaz, Knox başıyla masayı işaret etti. “İç.”

Jillian yarısı boş su şişesini aldı ve boğazı yanmasına rağmen içindeki her şeyi içti.

Tam da Knox’u kurtarmak için harekete geçtiğinde, ayak sesleri kapıya yaklaştı.

Knox başını iki yana salladı. “Beni bırak.”

Jillian ondan nefret ediyordu ve bunun nedenini hatırlatan fotoğraflar hâlâ yerdeydi, ama kısa bir an için istenmeyen bir keder hissetti. “Sen...” yutkundu, fısıldamak bile canını acıtıyordu, “...itiraf ettin.” Tecavüzü itiraf etmesinden bahsediyordu.

Knox omuz silkti. “Meleşimi gördüğümde, ona hatalarımı düzeltmeye çalıştığımı söyleyebilmek istiyorum. Özür dilerim Jessica.”

Kapı açıldı. Jillian jilet uçlu oku yumruğunun içinde sıkarak ayağa kalktı. Köşeye saklanırken, bayılmamak için derin nefesler aldı ve başını dik tuttu. Nabızı da dahil olmak üzere her şeyi çok zayıftı. Adamı öldürecek gücünün olup olmadığını bilmiyordu. Ama ne olursa olsun bunu denerken ölecekti.

“Gözlerim.”

Jessica başıyla onayladı.

Dört kere göz kırpış. Hedefi merdivenlerden inen dördüncü kişi olacaktı. Irene’in kaçınıcı sırada olduğunu bilmek isterdi ama doğaçlama yapacaktı. Kalbi biraz hayat bularak ellerine ve ayaklarına kan pompaladı. Dört kez göz kırpış. Dört insan. Luke hayattaydı.

Köşeyi ilk dönen o oldu ve biraz önce Jillian'ın bulunduğu boş noktayı görünce donup kaldı. Knox hafifçe başını salladı. Luke konuşmadı. Irene, Jillian'ın yokluğu görüş alanına girmeden önce onu iterek yere düşürdü.

“Hangi cehenneme...”

Jillian'ı ilk gören Jackson oldu. Gözleri genç kadının vücudunu hızla taradı. Hislerini belli etmeme ustasının koyu gözleri cinayet diye bağıırıyordu.

Knight, Day ile buluştu.

Esaret altında geçirdiği saatlerin ağırlığı, AJ, Luke, Knox ve ebeveynleri ile karışmıştı. Bu çok fazlaydı.

Hayat çok fazlaydı.

Gün, geceye dönüştü... Mutlak bir karanlığa büründü.

ARTIK OYUN YOKTU.

Artık herkesi kurtarmaya çalışmak yoktu.

Jillian'ın fotoğrafı Jackson'ın midesini bulandırdı, onu orada bir iskelet gibi dikilirken görünce vicdanında suçluluk duygusu alevlendi. Gözleri içe çökmüştü, bir hayaletinki kadar bembeyaz teni kanla ıslanmıştı, vücudu neredeyse kemiklerinin titrestiğini duyabileceği kadar titriyordu.

Hayat birden yavaşladı. Jessica'nın nefesi kesildi. Solmuş bedeni yere düşerken gözleri geriye doğru yuvarlandı. Eğer bu onun son nefesiye... Herkes ölecekti.

Jackson'ın düşünmesine gerek yoktu. Jude geri dönmüştü. İçgüdüleri kontrolü devraldı.

Silahları olan adam silahsızlandırıldı, beş saniyeden kısa bir süre içinde beynine bir kurşun isabet etti. Jackson'ın, Omaha'da

ölmesi gereken piyano öğrencisi Meredith Baker olarak tanıdığı kadın, kız kardeşinin yere düşen vücudu yüzünden dağılan yayı ve okları almak için ileri atladı.

Bam.

Başından akan kan, Jillian'ın elinin etrafında birikti. Jackson, Luke ve Knox'a doğru bir adım attı, ama sonra durdu ve neye bastığını görmek için ayağını kaldırdı. Gözlerini kısarak fotoğrafa bakarken kaşları çatıldı.

Knox McGraw, Jessica'ya tecavüz ediyordu.

Çenesindeki kas, geri sayım yapan bir bomba gibi seyirdi. Başını yukarı kaldırdı. Knox'un gözleri fotoğraftan Jackson'a kaydı.

Güm.

Silahı yere atarak çömeldi ve botundan bir bıçak çıkardı.

"Acele et," dedi Luke, gözlerini Jessica'nın üzerinden hiç ayırmadan.

Jackson onu serbest bıraktı.

Luke, Jessica'nın yanına koşarak nabzını kontrol etti. "Hemen bir ambulans çağır, şimdi!"

Jackson, Jessica'nın burnunu tıkayıp ağzına nefes üfleyen Luke'un yanından koşarak geçti. Telefonunu, milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi hissettiği Escalade'de unutmuştu. Kız. Kardeşi. Nefes. Almıyordu.

Otuz Sekizinci Bölüm

LUKE BEKLEME ODASINDA oturuyordu. Hemşire, Jillian Knight'la ilişkisini sorduğunda verecek bir cevabı yoktu. Gerçek şu ki, Jillian Knight'ı tanımıyordu. Sadece ailesinin onu görmesine izin veriliyordu. Jackson, onun tek ailesiydi.

Bir yıl.

Onunla evlenmesine bir saatten az bir süre kalmıştı ve bir yıl içinde, onun her şeyi olmaktan çıkıp bekleme odasında yalnız başına oturan bir hiç kimseye dönüşmüştü. Birini –Lake, ailesi, Gabe– arama dürtüsü çok cazipti, ancak Jackson birileriyle iletişim kurmanın güvenli olmadığını söylemişti.

Sağlık görevlileri hastaneye giderken onu iki kez hayata döndürmüştü. Acil serviste geçen bir üç saat ve kan naklinden sonra, onu bir odaya taşıdılar. Uyandığında, Jackson'ın onu görmesine izin verdiler.

Luke bekledi.

“İyi olacak.”

Jackson kapılardan içeri girerken, Luke ayağa kalktı. “Onu görmem gerek.”

“O... Hazır değil. Üzgünüm.”

“Hazır değil de ne demek?”

“O bodrum katında her ne olduysa, bu onu mahvetti.”

“Ben bir psikiyatristim, eğer konuşması gerekiyorsa...”

Jackson elini onun omzuna koydu. “Sen onun psikiyatristi değilsin. Hiçbir zaman da öyle olduğunu sanmıyorum.”

Luke geri adım atıp sandalyeye çöktü ve başını elleri arasına aldı.

“A”ın cenazesine giderken kaçırılmış. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onu sevdi ve şimdi yas tutmak için zamana ihtiyacı var. Sanırım onun ölümünden çok daha fazlasına yas tutuyor, ama şu anda benimle de konuşmuyor.”

Dr. Jones anlıyordu. Luke bundan nefret ediyordu.

“Şimdilik onu şiddetli susuzluk ve açlıktan geri kurtarmaya çalışıyorlar. Daha sonra birinin gelip onu değerlendirmesini sağlayabilirler.”

“Ne için?”

Jackson dudaklarını ısırды ve bir an için tavana baktı. “Pek fazla arzusu yok...”

“Ne için?”

Luke’un gözlerinin içine baktı. “Yaşamak.”

Luke konuşmadı. Jessica’nın olmadığı bir dünya asla hayal etmemişti ve Jessica’nın onunla birlikte yaşama arzusuna sahip olmadığı bir dünyayı kesinlikle hayal etmemişti.

“İstemiyorum ama bazı şeylerle ilgilenmek için San Francisco’ya geri dönmem gerekiyor. Hemşireler benimle nasıl iletişim kuracaklarını biliyorlar. Sana onun hakkında herhangi bir bilgi vermeyeceklerini anladığın sürece kalabilirsin. Ya da seni eve götürebilirim.”

“Kalıyorum.”

Jackson başıyla onayladı.

LUKE BEKLEDİ VE nöbetçi değişimini izledi. O akşam saat on birde gelen hemşirelerin hiçbirini tanımadı ki bu da onların da onu tanımayacakları anlamına geliyordu.

Önce kafeteryadan kahve aldı, sonra oda numarasını bilmesine rağmen tam olarak nereye gittiğini biliyormuş gibi hemşirelerin yanından geçti.

“Affedersiniz efendim. Birini görmeye mi geldiniz?”

Luke gülümsedi. “Evet. Jillian Knight’ı görmeye geldim.”

“Aileden misiniz?”

“Evet. Ben Jackson, kardeşiyim.”

Hemşire, Jillian’ın adını bilgisayara yazdı. “Tamam, Bay Knight. Şu anda muhtemelen uyuyor ama aile ziyaretleri için bir kısıtlamamız yok, bu yüzden onunla oturabilirsiniz.”

“Teşekkürler... Ah, önceki vardiyadaki hemşirelerden biri onu farklı bir odaya taşıyabileceklerinden bahsetti. Odası değişti mi?”

Hemşire ekrana baktı. “Emin değilim. Burada 420 numaralı odada olduğu yazıyor.”

Luke omuz silkti. “O zaman vazgeçmiş olmalılar. İyi geceler.”

Sakinliğini korumak için birkaç dakika kapısının önünde durdu. Sonra kapıyı açtı.

Yan tarafına uzanmış bir halde bir top gibi kıvrılmıştı, yastığının üzerine uzanmak yerine ona sarılmıştı; kolları bir şeye sarılmak, güvende hissetmek için çaresizdi. Luke onun kendisine sarılmasını istiyordu.

Kahveyi pencere kenarına bıraktıktan sonra, koltuğu yatağa mümkün olduğunca yaklaştırdı. Oturarak öne eğildi ve kollarını bacaklarına dayadı. Elleri ona dokunmak için sızlıyordu ama dokunmadı.

Bunun yerine, ona sadece baktı. Birçok yönden, tanıdığı kadına hiç benzemiyordu. Sarı saçları, zayıf bir vücudu ve yeni yara izlerinden oluşan bir yol haritası vardı. Ama gözleri ona ne kadar uzun süre bakarsa, o kadar çok tanıyordu. Sol kulak memesinin altındaki küçük ben, burnunun ara sıra kendi kendine seğirmesi, kirpiklerinin yanaklarının üzerinde kıvrılması, nefesinin ritmi ve elleri. Onların gücünü biliyordu ama dokunuşlarında sevgiden başka bir şey hissetmemişti.

Genç kadın sızladı.

Luke donup kaldı.

Ama gözleri hiç açılmadı. Yumuşak bir ses çıkardı, yürek burkan bir ses. Sonra yastığına sokularak sessizce hiçkırkı, ama uyanık değildi. Luke elini ağzına bastırarak ona dokunma dürtüsüyle savaştı.

Genç kadın tekrar sızladı ama bu sefer gözleri açıldı, nefesi göğsünde tıkanıp. Luke hareket etmeyi reddetti, onun nefesi de genç kadının bir şeyler yapmasını ya da söylemesini bekliyordu. Kadının gözleri yaşlarla doldu ve yüzünü yastığa gömdü, minik bedeni titriyordu. Luke onun acısını ortadan kaldırmak için kendi canını verirdi, ama genç kadının acısı artık ona ait değildi.

Elini onunkine yaklaştırdı. Parmağının sadece ucunun onunkinin ucuna dokunmasına izin verdi. Yumuşacık bir dokunuşla parmağını hafifçe yukarı kaydırarak. Genç kadın, küçük bir çocuk gibi, parmağını tuttu ve sıkı. Luke onun dokunuşunu kalbinin en derin derinliklerinde hissetti.

Kırmızı gözler onunkilerle buluştu, çenesi titriyordu. Genç kadın oturdu ve her iki kolunu da açarak ona uzandı.

“Hi-hiçbir şey söyleme. Sa-sadece sarıl ba-bana. Lütfen.”

Luke onun yanına uzandı ve ona mutlak bir saygıyla sarıldı. Genç kadın ona yeterince yaklaşmıyormuş gibi bacağına bacaklarının arasına kaydırды. Kelimeler Luke’un boğazında düğümlendi. Söyleyecek çok şey vardı ama sessiz kaldı. Onu kollarında tutmak için her şeyi yapardı. Kendi gözyaşları da beyaz çarşafı döküldü. Nasıl bu kadar yakın ama bir okyanus kadar uzakta olabilirdi?

HAYAT. ACIMASIZDI.

Jillian, Luke’un kolları arasında uyandı. Bunun nasıl hissettirdiğini anlatmaya kelimeler yetmezdi. Ama hissettiği utancı, suçluluğu, pişmanlığı ve acıyı anlatmaya da kelimeler yetmezdi. O acı, aldığı her nefesi zorlaştırıyordu.

Luke göz açıp kapayıncaya kadar tekrar gidecekti. Hayatının gerçeği buydu. Hayatta kalmak için Jillian Knight olmak zorundaydı ve belki de bu yüzden yaşama arzusunu sorguluyordu. Jillian Knight olmak, AJ Monaghan ile katlanılabiliyordu. Onsuz, Jillian Knight yer ve zaman kaybı gibi hissettiriyordu.

“Beş dakika.” Sesi hâlâ hırıltılıydı, ama en azından bir sesi vardı.

Luke ona bakmak için biraz geri çekildi, kaşlarını çatmıştı.

“Beş dakika boyunca bizden başka bir şey hakkında konuşalım. Sadece beş dakikalığına yeniden normal olmama izin ver.”

Luke ona bakmaya devam etti, sonra başını salladı.

“Jones nasıl?”

“Hâlâ büyük.”

Jillian güldü. Bu minik bir yaşam kıvılcımı gibiydi. Sessizlik onları tekrar sardığında, Luke’un ona herhangi bir sorusu olma-

dığını fark etti. Hem zaten ne soracaktı ki? Jillian Knight'ı tanımıyordu.

"Lake nasıl?"

Luke güldü. Bunu duymak da çok iyi hissettirdi. "Asi."

"Yani harika?"

"Hemen hemen."

"Peki, ya bacağı?"

"Yüksek topuklu ayakkabılar giyebileceği bir tane yaptırmak için can atıyor."

"Bunu onun için gerçekleştirmelisin."

"Öyle mi dersin?"

Jillian yanağını onun göğsüne dayadı ve gömleğinin yakasıyla oynadı. "Kesinlikle. O genç bir kadın. Bacağını kaybetmesi, seksi hissetme hakkını da kaybetmesi gerektiği anlamına gelmez."

Luke, belki aynı fikirde olarak ya da sadece düşünerek sadece bir hım sesi çıkardı.

"Eee... Demek Lascivio satıyorsun." Luke sınırı dürttü, çok garip bir sınırı.

"Evet. Artık ne yapacağımdan emin değilim. Ama evet ve bu konuda iyiydim."

"Beni şaşırtmadı."

"Lascivio satmam mı, yoksa bu konuda iyi olmam mı?"

"Her ikisi de."

"GTO'm hâlâ duruyor mu?"

"GTO'm hâlâ duruyor."

"Onu özledim."

"Şanslı GTO."

Jillian geri çekildi ve doğrulurken zorla gülümsedi. Göğsündeki ve omzundaki dikiş yerlerine bir acı saplandı. Hiçbir şey, Luke'un onu özlemediğini düşünmesi kadar acı vermiyordu.

"Öyle demek istemedim..."

"Sorun değil. Sanırım beş dakikamız doldu." Jillian parmaklarını boğazına götürdü.

"Sana biraz su getirebilir miyim?"

Jillian başıyla onayladı.

"Hemen dönerim."

Jackson'ın sesi, içeri bakmadan birkaç saniye önce koridorda yankılandı. "Giyinik misin?"

"Siktir git."

"Demek kendini daha iyi hissediyorsun." Jackson gülümsedi ama samimi değildi. "Rahat davranıyorum ama kötü haberlerim var," diyordu.

"Bok gibi hissediyorum. Ama dürüst olalım, herkesin önünde çıplak bağlandım. Zaten yoktu ama yine de itibarımı kaybettim."

"Luke sana su getiriyor."

"Üzerime atmadığı sürece sorun yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç." Başını yastığa yaslayıp gözlerini kapattı. "Kötü haberi söyle."

"Kötü haberlerim olduğunu düşünmene neden olan nedir?"

"Anne karnında birlikte dokuz ay geçirmemiz. Dökül bakalım."

"Irene, Knox'un eski karısıydı."

"Bayat haber."

"Aynı zamanda Meredith Baker'dı."

Jillian tek gözünü açtı. "Ciddi misin?"

Jackson başıyla onayladı.

“Bana beni nasıl görmezden gelmen ve onu öldürme içgüdülerini takip etmen gerektiği konusunda ders vereceğin yer burası mı?”

“Programımda var ama bugün değil. Beş yılını akıl hastanesinde geçirmiş.”

“Biliyorum.”

“İki suç ortağı da onunla birlikte akıl hastanesindeymiş. Kendisi iyi halden taburcu olmuş, ama çıktıktan sonra diğer ikisinin kaçmasına yardım etmiş. Özgürlükleri karşılığında, intikam almasına yardım etmeyi kabul etmişler.”

“Neden içerdelermiş?”

“Adam on altı yaşındayken iki erkek kardeşini öldürmüştü... Çıplak elleriyle. Dikkat eksikliği ilaçlarını suçlamış. Kadın da maaşına zam yapmayan patronunu öldürmüştü.”

“Başka bir şey var mı?”

“Evet.”

Jillian her iki gözünü de açtı. Jackson garip davranıyordu, onun için bile.

“Annem ve babamla ilgili.”

“Ben... Biliyorum.”

“Bildiyiğini sanmıyorum.”

“Annemin Knox’la bir tür ilişkisi varmış.”

“Evet, biliyordum.”

Jillian’ın başı yukarı kalktı. “Biliyor muydun?”

Jackson başıyla onayladı. “Onları lise son sınıftaki bir bağış kampanyasında öpüşürken gördüm.”

“Ve bana söylemedin mi?”

“Denedim. Bana Claire ile planladığın yolculuktan bahsettiğin gün sana anlatacaktım, ama eve dönene kadar beklemeye karar verdim. Sonra...”

“Ama ne? Claire öldü ve ben de delirdim mi? Bu bana *asla* söylememeni açıklamıyor.”

“Hayallerini onlara, ilişkilerine, evliliklerine göre inşa ettin. Hangi noktada hayallerini yok etmem gerekiyordu?”

“Olan buydu... Bütün o yıllar boyunca. İçinde bir şey sakladın. Bana bir şey söylemediğini her zaman biliyordum. Ve kadınlar... Ben büyük hayaller kurdum, ama Tanrım... Senin hiç hayalin yoktu. Annem yüzünden... Bu yüzden kadınlardan bu kadar nefret ediyordun.”

“Kadınlardan nefret etmiyordum.”

“Irene’i becerdin ve sonra aletini onun içine soktuğundan bi-haber ona piyano derslerini verdin.”

“Bunu yapmadım.”

“Yaptın. Bir barda. Demek istediğim de bu.” Jillian öksürdü ve parmağını tekrar boynuna bastırdı.

“Tüm bunlar geçmişte kaldı. Zaten sana söylemek istediğim bu değildi. Artık ilişkileri, evlilikleri ya da herhangi bir şey umurunda değil. Onlar öldüler. Knox öldü.”

“Onu öldürdün mü?”

“Gördüm...”

“Neyi?”

“Hiçbir şey. Sadece şunu söylememe izin ver, tamam mı?”

Jillian başıyla onayladı.

“Knox, annem ve babamın öldürüldüğünü söyledi. Babamın kimliğinin açığa çıktığından şüpheleniyorlardı, ama bunu kesin olarak kanıtlayamadılar.”

“Evet.”

“MHKM’deki birinin Irene’in tüm telefon kayıtlarını, e-postalarını, mesajlarını bulmasını sağladım... Akıl hastanesinden

çıkıldığından beri sahip olduğu her şeyi. Sadece MHKM'de değil, uyuşturucuyla mücadele dairesinde de babama karşı yapılan tehditlerle ilgili bir söylenti başlattı. Söylentiler başladıktan birkaç gün sonra Amanda ve Robbie'ye mesaj attı."

"Amanda ve Robbie de kim?"

"Akıl hastanesinden çıkardığı çift. Onlara annemle babamın adresini ve güvenlik kodunu kırmayla ilgili adım adım talimatlar gönderdi. Ayrıca her ikisine de MHKM'den elli bin dolar havale etti ve bunları seyahat masrafları –çeşitli yolculuklar, jet yakıtı ve aslında hiç işe alınmamış pilotlar– adı altında sakladı."

"Beş yıl kilitli kaldıktan sonra MHKM ile çalışmaya geri mi dönmüş?"

"Hayır. Ancak istihbarat ve güvenlik arkasındaki beyin gittiğinde, tüm sırları da beraberinde götürür. MHKM'nin bilgisayar sistemine gözleri kapalıyken bile girebilirdi."

Jillian başını salladı. "Bütün bunları bana neden anlattığını anlamıyorum. Tüm bunların amacını anlamıyorum."

Jackson iç çekti. Jillian bundan nefret ediyordu çünkü kulağa sempati dolu bir iç çekiş gibi geliyordu.

"Anlıyorsun, sadece duymak istemiyorsun."

"Hayır." İnkâr, tutunabileceği tek şeydi.

"Üzgünüm. Bilmiyorduk."

"*Bilmiyorduk* mu? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sen ve Knox ortaya çıkıp tüm lanet olası hayatımı mahvettiniz. *Her şeyi* bıraktım, sahte ölümümü ayarladım, sevdiğim adamın mezarımın üzerinde yas tutmasını izledim ve sen üzgün müsün? Çekip giderken bile kalacağım zamanki kadar tehlike altındaydım. Peşimizde olan tek kişi, kim ve nerede olduğumuzu biliyordu. Bunun ne kadar berbat olduğunu görüyor musun? Hayatımı mahvetmeden önce nasıl olur da lanet olası araştırmanızı yap-

mazsınız? Sen geride hiçbir şey bırakmadın, ama ben bıraktım!” Öksürdü, yine biraz kan geldi.

“Neler oluyor?” diye sordu Luke, su, buz ve smoothie dolu bir tepsiyle içeri girerek.

Jillian, Jackson’a baktı. “Git.”

“Özür dilerim.”

“Özrüne hazır değilim... Hiçbirine.” AJ’in adını söylemedi ama Jackson’ın merhamet cinayeti aklından çıkmamıştı. Aklından asla çıkmayacaktı.

“Dün öldüm... Sen nefes alamazken. Öldüm. Hatalar yapabilir ve düşünmeden davranabilirim, ama bunları seni sevdiğim için yapıyorum. Sen anne ve babanın ‘mükemmel’ hayatının peri masalıyla yaşarken, benim senden başka hiçbir şeyim yoktu. Luke’la tanıştığında, senden başka hiçbir şeyim yoktu. Ama dün –ambulansta– gerçekten hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden benden nefret et. Buna her gün katlanırım çünkü bu, senin hayatta olduğun anlamına geliyor. Sevgine ihtiyacım yok. Benim sadece... Sadece sana ihtiyacım var.”

Jillian dişlerini sıktı ve gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırdı. Pek çok yönden hayatının en büyük aşk hikâyesi Luke ya da AJ ile değildi... Jackson’laydı. Hayatında değişmez olan tek şey oydu. Onun sevgisi koşulsuzdu. Bir gün bunu ona söyleyecekti... *Bir gün.*

Jackson gitti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

“SANA SERUM VERMEYİ ne zaman bıraktı?”

Jillian, Luke'un sesini duydu ama düşüncelerine asıl hükmeden Jackson'ın sözleriydi.

“Günler önce olmalı. Sıvı kaybını ve elektrolitleri yenilemek için seni birkaç gün burada tutacaklar. Kalbinin atmasını ve böbreklerinin düzgün çalışmasını sağlamak için epey önemliler. Elin ve omzun da enfeksiyon kapmış. Antibiyotikle tedavi ediyorlar.”

“Tamam,” diye fısıldadı.

“Söylediğim herhangi bir şeyi duydun mu?”

Jillian, önündeki tepside duran suya ve smoothie'ye baktı.

“Bunu bir hayır olarak kabul ediyorum.”

“Üzgünüm.” Jillian onun gözlerine baktı.

“Yapma.” Luke, yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. “Bana bir konuda söz vermeni istiyorum.”

Luke'a herhangi bir söz vermek imkânsız geliyordu. Birlikte yaşadıkları hayat, tutulmamış sözlerden –paramparça olmuş hayallerden– ibaretti.

“Benden asla özür dileme.”

“Luke...”

“Ciddiyim.”

Jillian cevap vermedi. En iyisi havada bırakmaktı. İmkânsız bir istekti.

“Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var,” dedi Jillian.

“Ne istersen.”

“Eve gitmene ihtiyacım var.”

Sözlerinin verdiği acı Luke'un yüzüne yansıdı, ama Jillian özür dilemedi. Çünkü Luke bunu yapmasını istemiyordu.

Luke başını iki yana salladı. “Yapamam. Ortadan kaybolacaksınız. Seni bir daha kaybedemem.”

Jillian ona hüzünle gülümsedi. “Beni henüz gerçekten bulmadın ki.”

Luke'un gözleri onunkileri aradı. Sözlerindeki karmaşayı sadece Luke anlayabilirdi.

“Gitmek zorunda değildim. Geçen yıl? Gitmek. Zorunda. Değildim. Annemle babamın ölümünden Irene sorumluydu. Babamın işiyle ilgisi yoktu.”

Öfke. Luke'un yüzündeki ifade sertleşti. Jillian anlıyordu.

Jillian, yanaklarına düşen gözyaşlarını sildi. “Ama mesele şu ki... Ben gittim. Ve o yıl bir sürü şey oldu. Artık Jillian Knight olmak zorunda değilim ama Jessica Day gibi hissetmiyorum. Sadece kaybolmuş ve öfkeli hissediyorum ve acı... *Dayanılmaz*. AJ öldü ve sen hayattasın, yanımdasın ama yine de... İkinizin de kaybının yasını tutuyorum.”

Jillian'a tanıdık gelen bir şey varsa, o da karşısındaki adamın Luke olma arzusu ve Dr. Jones olma ihtiyacı ile savaştığı zamandı.

Dr. Jones, Luke'u sandalyeden kaldırdı. Luke gözyaşlarını bastırdı. Dr. Jones gülümsedi ve elinin tersiyle genç kadının yanağını silip gözyaşlarını yakaladı. Sonra doktor ve milyonlarca yıl boyunca seveceği adam kapıya doğru ilerledi.

"Jessica?" Luke ona dönmedi ve Jillian bunun için minnettardı, çünkü sonunda onları yok edecek olsa bile kalması için yalvarmaktan bir nefes uzaktaydı.

"Evet?"

"Bitti mi?"

Jillian yumruğunu kalbine bastırdı ve hıçkırıklarını yuttu. "Asla bitmeyecek."

ÜÇ GÜN.

Düşüncelerinden ve kederinden başka hiçbir şeyin olmadığı en uzun üç gündü. Jillian inatçı gururunu bir kenara bıraktı ve doktoru ona eve gitmesi için izin verdiğinde Jackson'ı arayıp onu hastaneden alması için çağırdı.

"O üzerindeki evde de giyecek misin, yoksa başka kıyafet ister misin?" Jackson elinde bir çantayla kapıda duruyordu.

Jillian onun yanına gitti, hastane önlüğünün altından çıplak poposu görünüyordu. "Sanırım benim kıyafetleri reddedecek..." çantayı kaptı "...ama yine de bir şans vereceğim." Ayak parmakları üzerinde yükselerek kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. "İhtiyacın olmadığını biliyorum, ama sevgim... Ona sahipsin."

Jackson hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Jujube, sen sevdiğim ilk çocuktu."

Gülümsemesi genişledi.

Jillian giyinmek için banyoya girdi. "MHKM ile durumlar nedir?"

"Bir durum yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ebeveynlerimiz öldü, katilleri de öyle. Narkotik büro ya da herhangi bir devlet teşkilatı için çalışmıyoruz... Kahretsin, var olduğumuz bile bilinmiyor. Son birkaç hafta içinde yaşananları 'temizlediler'. Çıkmak istediğimizi söyledim."

"Temizlediler mi? Oranın temizlenmesini istemiyorum."

"Endişelenme. Yerle bir edildi. Yerine bir park yapılmasını istedim."

"Seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Evet."

"Yine de hâlâ anlamıyorum. Hiç kimse MHKM'den ayırlamaz."

"Biz ayrılırız. Knox öldü. Onun yerine bir başkası geçecek ama biz yokuz."

Jillian banyodan başını uzattı. "Sen ciddi misin?"

"Ölümüne."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi kim olmak istediğimize karar vereceğiz. Kanunlar çerçevesinde yaşayacağız ve... Bilmiyorum."

"Kanunlar çerçevesinde yaşayabilir misin?"

Jackson sırtıttı. "İdare ederim."

"Öldürmek yok."

"Biliyorum. Listemdeki herkesi çoktan öldürdüm."

"Bir 'öldürmek istediklerimiz' listen mi vardı?"

"Sanırım 'istemek' biraz hoşgörülü kalıyor. Daha çok bir hal-
ledilecekler listesi gibiydi."

“İşin bitti mi yani?” Jillian onun önünde durdu.

“Bitti.”

“Hadi, gidelim o zaman.”

YENİ KAZANDIKLARI ÖZGÜRLÜKLERİ ile San Francisco’ya geri döndüler. Tüm özgürlükler gibi, bu da kanla ve akıl almaz kayıplarla lekelenmişti.

“Seni nereye götürüyorum?” diye sordu Jackson.

“Havaalanına.”

“Portland’a mı?”

“Evet.”

“Noel’de evde olacak mısın?”

Jillian omuz silkti. “Ev neresi?”

“Sanırım biliyorsun.”

Biliyordu ama ev değişmişti. Özgürlüğü gibi, o da lekelenmişti.

“Sen nereye gidiyorsun?”

Jackson sırtıttı. “Eve.”

“O iyi bir ev.”

“O en iyi ev.”

Jackson, Jillian’ı havaalanına bıraktı.

“Seç.” Ona iki zarf uzattı. Birinin üzerinde Day, diğ erinin üzerinde Knight yazıyordu.

“Nedir bu?”

“MHKM’nin veda hediyesi. Kimliğin ya da paran olmadan uçağa nasıl bineceksin?”

“İyi bir noktaya değ indin.”

“Seç.”

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı ama belki de zaman, vereceği kararı daha fazla kolaylaştırmayacaktı. Kardeşinin sağ elindeki zarfı seçip gülümsedi. “Yeni yıl arifesinde Omaha’da buluşuyor muyuz?”

“Omaha.”

BİR TAKSİ ONU Willamette Ulusal Mezarlığı’na götürdü. Nerede olduğuna dair bir fikri yoktu ama onu bulmak, yolculuğunun bir parçasıymış gibi geliyordu. Bulutlarla kaplı gökyüzünün altında eldivenli elleriyle kabanına sarınarak arayışa başladı. Her mezar taşının bir hikâyesi vardı, bazıları hayatındaki her şeyden çok daha trajikti.

Ve sonra onu gördü.

Aric J. Monaghan

Gözleri yaşlarla dolarken eldivenli elini dudaklarına götürdü. “Merhaba, Aric James.” Yere çömeldi ve granite kazınmış harfleri okşadı. Duygularını koruduğu günler sona ermişti. İlerlemenin tek yolu gözyaşlarıyla onun mezarını ıslatmaktı.

“Peçete... Tanrım... Peçete. Senden nefret etmeliyim... Yine de etmiyorum. Seni affediyorum. Biliyorum... Muhtemelen üzgün değilsin ama olmalısın.” Dudaklarını ısırarak sertçe yutkundu. Kalbi onun yakınlığını hissediyormuş gibi göğsünde güm güm atıyordu.

“Seni sevmek istemedim, ta ki sevene kadar. Sonra mükemmel bir an için senden başka kimseyi sevmek istemedim.”

Dizlerinin üzerine çöktü. “Benim seni özlediğim kadar sen de beni özlüyor musun? Çünkü özlüyorum, seni her gün özlüyo-

rum.” Gözlerini kapatarak gözyaşlarının akmasına izin verdi ve acıyı memnuniyetle karşıladı. Bu ona sonsuza dek aşkı hatırlatacaktı.

“Yolumu bir daha gerçekten bulup bulamayacağımı bilmiyorum ama eğer bulursam, her zaman en sevdiğim rota olacaksın.”

“Jillian?”

Arkasını döndü. Yanaklarını silerek ayağa kalktı. “Merhaba.”

AJ’in ailesi ona sempatik bir şekilde gülümsedi.

“Bize Portland’a geleceğini söylemeliydin.” Char ona sarıldı.

“Bu akşam ayrılıyorum. Bu sadece günübirlik bir gezi.”

“Nasılsın? Senin için çok endişelendik.” Char geri çekilerek kolunu Jim’in beline doladı.

“Şey... Cenazeyi kaçırdığım için kendimi ne kadar berbat hissettiğimi anlatamam.”

Char’ın gözleri kesiklere ve morluklara kaydı. “Sen... Ne oldu?”

“Ben... Cenazeye gelirken bir şanssızlık yaşadım.”

“Bir araba kazası falan mı?” diye sordu Jim.

“Evet, onun gibi bir şey,” diye mırıldandı. “Hastanedeydim.”

“Aman Tanrım... Hiçbir fikrimiz yoktu.” Char, Jillian’ın elini tutup sıktı. “Çok zayıf ve kırılgan görünüyorsun.”

Char’a başını salladı. “İyi olacağım. Ben sadece... Onunla konuşmam gerekiyordu.”

AJ’in mezarına baktılar. “Her gün geliyoruz, ama biraz daha yalnız kalmaya ihtiyacın varsa daha sonra geri gelebiliriz.”

“Hayır. Ben...” cesaret dolu bir nefes alarak gözyaşlarını sildi “...söylenecek her şeyi söyledim.”

Son bir kez arkasına baktı. “Hoşça kal, Aric James Monaghan,” diye fısıldadı.

Kırkıncı Bölüm

KAPIDAKİ KADIN, UÇAĞA binmeden önce biletini aldı.

“Uçuşunuzun tadını çıkarın, Bayan Day.”

Jessica başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Her köşede, mutluluk ondan kaçmıştı. Sonra tam yakalamışken, hâlâ hak etmediğini hissediyordu. Luke hastaneye gelmişti ona sarılmıştı, Jessica onun gözlerindeki sevginin derinliklerini görmüştü ama... Hâlâ çok fazla ama vardı.

Otelde kalmak akıllıca bir seçim olurdu ama Jessica, neredeyse gece yarısı kendini Luke’un kapısında buldu. Neden oraya gittiğinden ya da ne beklediğinden emin değildi.

Kapı açılarak nefesini kesti.

Luke, üzerindeki beyaz tişört ve pijama altı ile kapıyı açtı. Uykulu gözlerini ovuşturarak ışık karşısında gözlerini kıstı. “Merhaba,” dedi boğuk bir sesle.

“Merhaba. Ben... Ben sadece...” Jessica başını salladı. “...neden burada olduğumu bilmiyorum.”

Luke kapıyı genişçe açtı. “Çözmeye çalışırken içeri girmek ister misin?”

Jessica kapıdan içeri girdiği an, Jones onun kırmızı *sweats-hirt*’ünü ağzında taşıyarak koridordan koşup geldi.

“Merhaba Jonesy.” Gözlerinden yaşlar akarken ona sarıldı. “Seni çok özledim.” Jessica onu bıraktıktan sonra, Jones kırmızı kapüşonluyu aldı ve onun dönüşünden memnun olarak misafir yatak odasına çekildi.

“Hastaneden ne zaman çıktın?”

Jessica, eskiden onun da evi olan bir yerde yabancı gibi hissederek kendine sarıldı.

“Bu sabah.”

“Nasıl hissediyorsun?”

Derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça bıraktı. “Yaşayacak mıyım gibi.”

“Buna sevindim.” Luke’un gözleri onu inceledi.

Jessica kendine sarılarak kıkırdadı. “Ben de.”

Aralarına rahatsız edici bir sessizlik yerleşti.

“Nerede kalıyorsun?”

“Ah... Ben...”

Luke gözlerini kapatıp iç çekti. “Nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum. Burada kalabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ben... Artık hiçbir şey bilmiyorum. Bu akşam yalnız olup olmayacağını bile bilmiyordum.”

Luke irkildi.

“Zalimlik etmiyorum ya da en azından zalimlik etmeye çalışmıyorum. Öldüğüm gün, evine davetsizce girme hakkımdan

feragat ettim. Ne yaptığını ya da kiminle olduğunu bilme hakkımdan feragat ettim.”

“Buradayım, Jones’la birlikte.”

“Hayatına devam etmeni istedim. Benim için ya da herhangi bir suçluluk duygusu yüzünden değil. Sadece senin mutlu olmanı istedim. O gün soyunma odasında, bana mutlu olacağına söz vermiştin.”

Luke omuz silkti. “Denedim, ama sonra bir hayalet gördüm.”

Jessica ona her şeyi anlatmak istedi ama yapamadı. Henüz vakti değildi. AJ hâlâ kalbinde yaşıyordu ve o vakti Luke ile paylaşmak, AJ’i tamamen bırakmasını gerektirecekti. Kendini Luke’a açtığı zaman, Luke kalbinin her bir köşesine akacak ve her şeyi ele geçirecekti. Onunla birlikte olabilmesinin tek yolu buydu.

Her şey.

Sonsuza dek.

“Kalabilir miyim? Bu gece?”

“İstedığın kadar kal.” Luke döndü ve yatak odasına doğru ilerledi. “Misafir odasındaki yatak örtüleri temiz, Jones yatağın üstüne çıkmadığı sürece. Nerede rahat hissediyorsan orada uyu.”

AJ’e veda ettikten sonra, yanında sıcacık bir vücut olmasından daha fazla istediği bir şey yoktu. Onu koridorda takip etti. Luke ana yatak odasına döndü ve Jessica da misafir odasına devam etti.

Üzerindeki kıyafetlerden başka bir şeyi olmadığı için iç çamaşırlarına kadar soyundu ve örtülerin altına girdi. “Gel buraya, Jonesy.”

Köpek yatağın üstüne atlayarak büyük bir kısmını kapladı. Jessica, kolunu ve bacağını onun iri bedeninin üzerine atarak

burnunu boynuna sürttü. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

SABAH ÇOK ERKEN geldi. Luke uyanmadı, sadece yataktan kalktı. Jessica ile yine aynı çatı altında olmak uyumayı imkânsız hale getiriyordu. Jackson, onu havaalanına bıraktıktan sonra aramış ve Luke'tan onun 'yanında' olmasını istemişti. Jessica, A'le veda etmek için Portland'a gitmişti. Luke bir noktada kendi duygularının yüzeye çıkmasına izin vermeyi planlıyordu ama biraz daha bekleyeceklerdi.

Duş aldıktan sonra kahve yapmaya karar verdi. Mutfağa giden köşeyi döndüğü anda durdu. Yabancı sarışın, tanıdık kırmızı kapüşonludan başka hiçbir şey giymeden masada oturuyordu. Bacaklarını uzun *sweatshirt*'ün içine tıkmıştı ve kolları kahvesi için tutacak görevi görüyordu. Arkası dönük bir halde dışarıyı seyrederken, dumanı tüten sabah kahvesinden ara ara bir yudum alıyordu.

Luke onun yeni saç renginden nefret ediyordu. Başka bir adamın onun vücudunu ve kalbini sevmiş olmasından nefret ediyordu. Üç adım ötede oturmasına rağmen ulaşılmaz olmasından nefret ediyordu. Nefret ettiği her şeyin üzerinde dursaydı, onu sevmesi imkânsız hale gelirdi. Ve hayatının geri kalanı boyunca tek bir şey yapmayı seçseydi... Bu da onu sevmek olurdu.

"Bu manzarayı özlemişim." Elbette orada olduğunu biliyordu.

Arabasını, köpeği ve manzarayı özlemişti. Onu özlemiş miydi?

"Manzara bugün nefes kesici." Luke bir fincan kahve doldurdu ve ayağını diğerinin üzerine atarak tezgâha yaslandı. "Jones neredeyse bir yıldır o *sweatshirt*'ün üzerine salyalarını akıtıyor."

Jessica ona bakmak için döndü. “Öylece üzerime geçirdim. Sadece dün giydiğim kıyafetlerim var. Bugün benim için alışveriş günü olabilir.”

Luke, yüzündeki suçluluğu, *sahip olduğun her şey dolabımızda, bıraktığın yerde* bakışını görmesin diye fincanının arkasına saklandı.

“Bugün Cuma. Umarım benim yüzümden izin almamışsındır.”

Luke’un sırtışına nefes kesici bir kahkaha eşlik etti. “Bütün hafta izinliydim. Bir hafta önce bugün Chicago’ya gittim.”

Jessica gözlerini kıstı.

“Sonra bir araba kiraladım ve Omaha’ya geçtim.”

“Omaha’da ne vardı?”

Luke kahvesinden bir yudum aldı, sonra dudaklarını birbirine sürüttü. “Görünüşe göre... Pek bir şey yokmuş.”

“Beni bulmalıydın. Sana on sentlik bir şehir turu verebilirdim.”

“Hımmm... Bunu neden düşünmedim?”

Jessica kahvesine baktı. “Benim için geldin,” diye fısıldadı.

“Senin için geldim.”

“Ölebilirdin.” Jessica başını kaldırdı.

Luke başıyla onayladı.

Jessica kahvesini bırakıp ayağa kalktı. “Duş alacağım, sonra giyecek birkaç bir şey almaya gideceğim. Belki yara izlerimi gizlemek ve biraz kilo alana kadar çökmüş yüzümün görünümünü yumuşatmak için biraz makyaj malzemesi de alırım. Korkunç görünüyorum.”

“Sen...”

“Tanrı şahidim olsun Jones... Eğer görünüşüme iltifat etmeye kalkarsan, senin yüzünün de benimkiyle aynı hale gelmesini sağlarım.”

Luke onun ne kadar kas kaybettiğine dikkat ederek vücudunu tepeden tırnağa inceledi. "Sanırım ilk kez seni alaşağı edebilirim."

Jessica gözlerini kıstı. "Beni sınama."

Luke başıyla koridoru işaret etti. "Arsızlığını kaybetmediğine sevindim. Git duş al. Seni alışverişe götüreceğim."

Kırk Birinci Bölüm

CUMA.

Ryn'ın sert bir içkiye ve bu haftayı atlattığı için bir başarı rozetine ihtiyacı vardı. Pazartesi günü kaçmayı planlamaktan tutun da geçmişini en çıplaklığıyla Maddie'ye anlatmaya ve kızının ondan nefret etmesine kadar her şeyi yaşamıştı. Bu da yetmezmiş gibi, Jackson gitmişti, sonsuza dek.

O gün gittiği iki evi temizlerken, Omaha'ya daha fazla kar yağdı ve günün geç saatlerinde eve dönüş yolunu zorlaştırdı.

Kürenmiş ve buz çözücülerle kaplanmış olan araç yolunu görünce, yüzünde çok ihtiyaç duyduğu bir sırıtış belirdi. "Çok komik Drew." Komşusunun, Jackson'ın abartılı buz çözücü olayıyla dalga geçme girişimi karşısında gözlerini devirdi. İntikam eğlenceli olacaktı.

Çizmelerinin altındaki buz çözücüleri silkeledikten sonra kapıyı açtı. "Selam bebeğim," dedi Gunner'a. Sonra ışığı açtı.

“Aman. Tanrım.” Sözlere bir fısıltıdan ibaretti. Biraz daha yüksek sesle konuşmak, ciğerlerine hava çekmesini gerektirirdi.

Nefesi kesilmişti.

Duvarlar boyanmıştı, mobilyalar yenilenmişti. Kitaplıklar, lambalar, kilimler. Ancak asıl şok edici olan, tüm bunların hepsini daha önce görmüş olmasıydı; çünkü her ayrıntı, Pinterest panosundaki bir fotoğrafta yer alıyordu.

Mutfığa ilerledi, ama köşeyi dönmeden önce nasıl görüneceğini biliyordu. Yeni beyaz eşyalar, aplikler, hatta şarap rafları... Hepsi Pinterest panolarındandı.

Arka kapının yanındaki küçük, beyaz masanın üzerinde yeni bir bilgisayar duruyordu. Ekran koruyucuda Ryn'ın, Maddie'nin ve hatta Gunner'ın fotoğrafları dönüyordu. Fareye tıkladı ve ana ekranında bir mesaj belirdi.

Fikrimi değiştirdim... Beni bekle.

Ryn yutkunarak arkasını döndü. Şimdiye dek gördüğü en şık siyah takım elbise ve kravat ile karşısında duruyordu.

“Bekledin mi?”

Milyonlarca kelime, bir sürü soruya dönüştü. Neden? Nasıl? Sen gerçek misin? Başını iki yana salladı.

“Beni beklemedin mi?” Jackson'ın gözleri kocaman açıldı.

Ryn başını tekrar salladı. “Beklemedim. Sen gittikten sonra bir sürü adam kapımda sıraya girdi.”

“Hiç şüphesiz hepsi gençti, değil mi?” Jackson gözlerini kıstı.

“Daha bebeklerdi.” Ryn sırtıttı.

“Jude öldü. Bu sefer sonsuza dek.”

“Üzgünüm.”

“Ben değilim. Seninle olmama engeldi.”

Ryn gözyaşlarını silerek umudunu yuttu ve bilinmeyeni bekledi. Hayatının bir noktasında, nasıl hayal kuracağını unutmuştu... Kalıcı bir mutluluğa sahip olmayı nasıl hayal edeceğini unutmuştu.

Ama... İşte orada duruyordu.

“Öyle misin?”

Sadece birkaç yavaş adımla, Jackson’ın muhteşem varlığı aralarındaki mesafeyi kapattı. Başparmağının ucu, kadının ilk gözyaşını yakaladı.

“Benimle misin?” diye fısıldadı Ryn çaresizce, Jackson’ın onu üzerine çöken şüphe gölgesinden çekip çıkarması için.

“Sonsuza dek.”

“Jackson...” Ryn kollarını onun boynuna doladı. Ona tüm gücüyle sarıldı, onu tekrar alıp götürmesi için hayata meydan okudu.

Jackson, onun yüzünü avuçları arasına alıp dudaklarını öptü. Birlikte olabilmeleri için kaç kişinin öldüğü Ryn’in umurunda değildi. Adamın dokunuşu onu bencilleştiriyordu. Neden orada olduğunu umursamıyordu. Geçmişi önemli değildi. Jackson onun geleceğiydi.

Geçmişi siktir et.

“Pinterest hesabımı ele geçirip bir ordu dolusu insan tutmuşsun,” diye mırıldandı.

Jackson’ın ellerinden biri poposunu, diğeri göğsünü kavrar-ken dudakları da boynunun her santiminin tadına baktı.

“Evet.” Jackson pantolonunu çözdü.

“Hayatımızın geri kalanı boyunca özelime mi gireceksin?”

Dudaklarında bir sırıtış beliren Jackson onun omzunu ısırdı. “Evet. Senin ya da hayatının girmeyeceğim, hükmetmeyeceğim... *Benim* olarak sahiplenmeyeceğim tek bir parçası bile yok.” Ayağa kalktı.

“Peki ya...”

Jackson onu öperek itirazını yuttu.

Onu kollarına alarak yeni paslanmaz çelik buzdolabına dayadı. Sonra onun nefesini keserek geri çekildi.

“Kıyafetlerini çıkar.”

Ryn’in teninde tanıdık bir pembelik belirdi. Eskiden bundan nefret ederdi, ama artık değil. Bu, karşısındaki adamın, vücudunu görmek istediği anlamına geliyordu. Çılgınca, olasılık dışı ve son derece gurur vericiydi.

“Önce sen.”

Jackson sırtıttı. Kravatına uzandı.

“Kravatını bırak... Gözlüğünü de.”

Jackson tek kaşını kaldırdı, ukala gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıştı.

Jackson onun için soyunurken Ryn eriyip bir su birikintisine dönüştü. Jackson bacaklarını genişçe açarak kollarını siyah kravatı dışında çıplak olan göğsünde kavuşturdu.

“Senin sıran.”

Ryn’in zihninin *benim, benim, benim* diye mırıldanmayı kesmesi birkaç saniye sürdü. Karşısındaki dövmeli kusursuzluk abidesi ona aitti. Bu... Bunu asla tam olarak anlamayacaktı ama kırk yaş üstü kadınların –ve çoğunluğun– iyiliği için, hayatının geri kalanını bunu anlamaya –onu anlamaya– çalışarak geçirecekti.

Peluş çoraplar, dar kot pantolon, V yakalı pembe bir tişört... Ryn onun için soyundu. Jackson, başka hiçbir erkeğin yapmadığı bir şekilde ona kendini seksi hissettiriyordu. Sutyeninine yere

düşmesine izin vererek külotunu çıkardı ve onu da ayaklarının dibine bıraktı.

“Külotunu yerden al.”

Ryn kıpırdamadan durdu, sadece şaşkınlıkla dolu gözleri hareket ediyordu.

“Al hadi.”

Ryn daha fazla açıklama bekleyerek gözlerini ondan ayırmadan yere eğildi ve külotunu aldı.

Jackson ona yaklaştı, o kadar yakındı ki Ryn onun naneli nefesini ve baş döndürücü duş jelinin kokusunu alabiliyordu. Ryn limonlu yüzey temizleyici koktuğundan emindi, ama o an umurunda değildi.

“Avcuna alıp elini yumruk yap.”

“Ah...”

“Sadece yap.” Jackson eğildi ve talebini vurgulamak istercesine ne kulak memesini ısırdı.

Bu ona henüz açıklamadığı bir fetiş olmalıydı, Ryn buna emindi. Jackson onu becerirken, çığlıklarını bastırmak için külotunu ağzına tükmesini isteyecekti. Sert bir şekilde yutkundu ve yeni hayatını kabullenerek külotunu avcuna aldı.

Jackson’ın beklenti dolu yüzü, konuşmayla işinin bittiğini söylüyordu. Ryn ne yapacağını biliyordu ve Jackson da onun bunu yapmasını bekliyordu.

Yavaşça... Külotunu yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarını araladı.

Jackson gözlerini kıstı. “Ne yapıyorsun?”

“Ee... Ne yapmamı istiyorsun?”

Jackson buzdolabının kapısını birkaç santim araladı ve Ryn’in bedenini kendine çekti. “Onu buzdolabının içine fırlatmanı istiyorum, ateşli taze.”

Teni utançtan kıpkırmızı olan Ryn'in gözleri irileşti. Biraz önce kendi külotunun tadına bakmamış gibi davranmaya çalışarak külotu buzdolabına attı.

Jackson anlıyordu. Poposunu avuçlayıp onu kucağına aldı. Ryn bacaklarını beline dolarken, onu öptü.

"Sen..." diye mırıldandı Jackson öpücükler arasında "...benim için külotunu ağzına tıkacaktın." Ryn cevap veremedi. Böyle bir şeyi asla kabul etmeyecekti.

"Bu çok ateşli."

RYN SONUNDA NE kadar seksi olduğunu kabullenmişti. Jackson Knight bunun şanslı alıcısıydı ve hiçbir şey, sevildiğini, arzulandığını, *yaşadığını* hissetmediği yirmi yılı telafi etmeye yararlı bir kadınla kıyaslanamazdı.

Jackson onu üzerinde sadece siyah kravatı ve gözlüğü varken becerdi. Sonra onu yeni yatağına taşıdı ve onunla sevişti.

"Bana kalacağını söyle."

Jackson kollarını başının üzerine uzatarak güldü. Arkasından sarılan Ryn, yanağını omzuna dayayarak parmağıyla dövmele tenini takip etti. Çıplak Ryn ona dokunurken, onun yatağından ayrılmayı hiç istemiyordu.

"Sanırım bunu çoktan geçmiştik."

"Biliyorum, ama sana orgazmın eşiğindeyken sordum ve sen de göğsümün yarısı ağzının içindeyken cevap verdin. Belki de artık cinsel açıdan ayık olduğumuza göre bunu tekrar konuşmalıyız."

"Çıplaksın, sırtıma yaslanıyorsun ve tırnaklarınla kıcımlı okşuyorsun. Bunun 'cinsel açıdan ayık' olarak nitelendirildiğinden emin değilim."

“Bir gün uyanıp da ‘Hımm... Bugün kıcıma ejderha dövmesi yaptıracağım,’ diye mi düşündün?”

“Hayır. Daha çok bir önseziydi. Bir gün bunun Ryn Middleton’ı kıcıma dokunmaya teşvik edeceğini biliyordum.”

Ryn yüzünü onun boynuna gömererek kıkırdadı. “Öyle mi?”

“Evet.”

Dudakları adamın ensesine sürtündü. “Bana kaldığını söyle,” diye fısıldadı.

“Sonsuza dek.” Jackson dönerek onu üstüne çekti. “Bana Pinterest evini sevdiğini söyle.”

Ryn genç adamın dudağının kenarını öperken saçları yüzünü gıdıkladı. “Bu çok fazla. Nefesimi kesti.” Ryn’in yumuşak mavi gözleri onunkilerle buluştu. “*Sen* nefesimi kesiyorsun. Tüm hayallerimi gerçekleştiriyorsun... Ve bunun bütün bunlarla hiçbir ilgisi yok. Sadece... Sensin.”

Jackson parmaklarını onun saçlarının arasından geçirerek yüzünü kendine yaklaştırdı. “Umarım bebeğimiz senin çillerini alır.”

Ryn’in gözleri yaşlarla doldu. “Ya yapamazsam...”

“Şşşt...” Jackson onu öptü, elleri güzel vücudunun mükemmel kıvrımlarından aşağı kaydı. “Merak etme. Bunu başarabilirim. Paskalya’da bütün yumurtaları Jessica’dan önce bulurdum.”

Ryn gözyaşları arasında kahkaha attı. “Yumurtaları bulmadan önce göletimde boğulma yeter.”

Kırk İkinci Bölüm

SEVGİLİ KARDEŞİ, RYN ile yeniden bir araya geldiği haberini paylaşmak için aradı. Bir haftadan az bir süredir ondan ayrıydı. Gerçekten onu unutup hayatına devam edeceğini mi düşünmüştü? Onun sözleriyle, mucizeler mevsimiydi. Ancak Jessica henüz bir tanesine tanık olmamıştı. Luke'la oda arkadaşı gibi on gün yaşadıktan sonra, içinde bir şeyin ölmeye başladığını hissetti: Umut.

Luke'un nezaketi ve sabrı durumu daha da kötüleştirdi. Genç kadına yemekler pişirdi, akşam yemeğine götürdü, Jones'la çıktığı yürüyüşlere eşlik etti, her şey ve hiçbir şey hakkında konuştular. Ama ona dokunmadı. Ona hastanede sarıldığı geceden beri herhangi bir fiziksel temas kurmamışlardı.

Her akşam ona iyi geceler diyerek yatak odasına –yatak odalarına– gidiyor ve kapıyı kapatıyordu. Ona “istediğin kadar kal” demişti; “sonsuz dek kal” dememişti. İlk başta, Luke ona yas tutması için zaman veriyormuş gibiydi ama bu zaman her geçen gün artıyor gibiydi.

“Ailem seni görmek için ölüyor. Kasıtlı kinaye yaptım.” Noel için Tahoe’ya gitmek üzere binadan çıkarken Luke gülümsedi.

Jessica, Lake dışında ailesinden hiç kimseyi görmemişti. Luke onlara Jillian Knight olarak geçirdiği bir yılı anlattı, ancak onu görmek için Noel’e kadar beklemlerini istedi. Bir kez daha, ona yas tutması ve hayatına alışması için zaman veriyordu.

Tahoe’ya yaptıkları yolculuk hem acı hem tatlıydı çünkü Luke, Noel’i ailesiyle birlikte geçirmek için gelmek isteyip istemediğini sormuştu. Jessica, onu o ailenin bir parçası olarak gördükleri bir zamanı hatırlıyordu.

“Eh, onları görmek için *yaşıyorum*,” diye yanıt verdi ölümle ilgili yorumuna.

“Noel için Omaha’ya gitmeye karar vermediğine şaşırdım. Beni yanlış anlama... Burada olduğun için mutluyum.”

“Birlikte geçirecekleri ilk Noel’de onları biraz baş başa bırakayım diye düşündüm. Görünüşe göre Jackson onu hamile bırakmak için gece gündüz çalışıyor. Onun sözleri benim değil. Ama burada olduğum için mutlu olmana sevindim. Eğer olmasaydın daha da garip olurdu.”

“Daha garip mi?”

Penceresinden dışarı bakan Jessica onun bakışını hissetti, ama görmezden gelmeyi seçti. “Daha’ demek istemedim.” Yalan söyledi. Ardından Tahoe’ya giden yolun geri kalanında Luke’un onu havadan sudan sohbet etmeye dahil etme girişimine razı oldu.

“Jones’u gezintiyeye çıkaracağım ve sonra çantalarımızı getireceğim.”

“Tamam.” Jessica, Luke’un ailesi onu kapıda yakaladığında en iyi gülümsemesini takındı.

Sarılmalar, öpücükler, gülümsemeler ve hatta birkaç gözyaşı. Bir an için kendini yine o ailedenmiş gibi hissetti.

“Size ilk ziyaretinizde kaldığınız aynı iki odayı ayarladım.”

İki oda.

“Teşekkürler anne.” Luke, Felicity’nin yanağına bir öpücük kondurdu.

“Çantalarımızı üst kata çıkaracağım.”

“Ben kendiminkini hallederim. İskelete dönmüş yüzüme biraz makyaj yapmam gerekebilir.” Luke’tan çantasını alırken tüm ailesine dişlerini göstererek sırıttı.

“Güzel görünüyorsun. Bizi düşünme bile,” dedi Felicity.

Luke onlara her şeyi –neredeyse her şeyi– anlatmıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse, zerre kadar yargılama hissetmedi.

“Bu yüzden sizi seviyorum.” Göz kırptı. “Geç kalmam.”

Odasına kaçarak kapıyı kapattı ve sırtını ahşaba yasladı. Duygularını yatıştıramadan, sırtında bir vuruş hissetti.

“Evet?”

“Benim.”

Jessica kapıyı açtı. “Selam Lake.”

Lake içeri girdi ve yatağa oturdu. “Luke seni kontrol etmemi söyledi.”

“Buraya gelesi... Beş saniye oldu.”

Lake omuz silkti. “Biliyorum... Ve merhaba...” bacağına işaret etti “...sahte bacaklı kız merdivenlerden çıkmayı sevmiyor. Son zamanlarda çok tuhaf davranıyor.”

Jessica kapıyı kapattı. “Nasıl yani?”

“Sen kaçırıldığından beri çok gergin ve paranoyaklaşmış durumda.”

“Gerçekten mi?” Jessica, Luke’un o tarafını henüz görmemişti ki bu da onun yanındayken rol yaptığı anlamına geliyordu.

“Evet. Bunu senin yaşadıklarınla karşılaştırmaya çalışmıyorum ki bu sadece... Korkunç derecede hayal edilemez. Ama sanırım tüm bunlar kafasını allak bullak etti. Bir psikiyatristin kafasını allak bullak etmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Biliyordu, bir zamanlar. Ayrı geçirdikleri bir yıldan sonra, Luke ile ilgili bir şey bilip bilmediğinden emin değildi.

“Sana bir şey söyledi mi?”

“Muhtemelen sana söylemediği bir şey söylememiştir.”

Luke, Jessica’ya hiçbir şey söylememişti.

“Ne gibi?”

Lake dudaklarını büktü. “Birlikte’ olmadığınız zaman seninle birlikte olmanın ne kadar zor olduğu gibi.”

“Bunu mu söyledi?”

“Evet, eminim senin için de öyledir.”

Jessica başıyla onayladı.

“Aşağı gel.” Lake ayağa kalktı. “Makyaja ihtiyacın yok. Üç ay komada kaldıktan sonra beni görmeliydin. Ayrıca seni geçen hafta gördüğümde çok daha iyi görünüyorsun. Yiyecekler kemiklerine iyi gelmiş gibi görünüyor.”

“ÇİRPİCİLERİ BEN YALAYACAĞIM,” dedi Lake, Jessica ile mutfığa girdiklerinde.

Lake çırpıcıları krema kasesinden çıkarırken, Felicity gözlerini devirdi. “Bazı şeyler asla değişmez.”

Lake inledi. Çırpılmış kremayı yalarken gözleri geriye yuvarlandı. “Çok iyi. Luke nerede?”

“Caleb’i sallayarak uyutmak için üst kata çıktı.” Lara gülümse-di. “Bebeklere fısıldayan adam olduğunu düşünüyor.” Başını iki yana salladı.

“Harika bir baba olacak,” diye ekledi Anne. Jessica’ya baktığında, içten gülümsemesi gergin bir gülümsemeye dönüştü. “Seninle olacak çocuklarını kastetmedim.” Gülümseme tam bir yüz buruşturmaya döndü. “Tanrım... Bunu da kastetmedim... Sadece çocukları olursa demek istedim...”

“Devirdiğin çamlar ne durumda?” Lake güldü.

Jessica, Lake’in bir başka garip durumu daha hafifletme girişimini memnuniyetle karşıladı.

“Sorun yok Anne.” Jessica gülümsedi. “Katılıyorum. Luke bir gün harika bir baba olacak.” Luke, Jones, bebek ve kendisi olmayan bir kadından oluşan kâbusu zihninde yeniden canlandı.

“Toplanın millet. Her şey hazır,” dedi Felicity, Martha Stewart’a layık hindiye masaya taşırken.

Yerlerini aldılar. Bebeklere fısıldayan adam Jessica’nın yanına otururken, Tom şükran duası etti. Amin fısıltılarından sonra Lane ayağa kalktı ve kadehini havaya kaldırdı.

“Jessica’ya. Sanırım hepimiz senin bu Noel’deki en büyük hediye olduğun konusunda hemfikiriz.”

Jessica duygularını bastırmaya çalışarak odaya baktı. “Teşekkür ederim. Her biriniz için aynı şekilde hissediyorum.”

Luke'un eli bir an için onun elinin üzerinde durdu. Jessica gözlerini kırptırdı ve o an geçti, ama adamın dokunuşu onu felç etti.

Yiyecekleri elden ele dolaştırdılar. Çocuklar, hava durumu ve futbol hakkında gevezelikler başladı. Jessica daha önce hiç görmemiş gibi patates püresine odaklandı.

"Jess, San Francisco'da kalmayı mı, yoksa Omaha'ya geri dönmeyi mi planlıyorsunuz?" diye sordu Tom.

Ve öylece... Tüm yanılsamaları yok oldu ve gerçeklik ona hâlâ tanıdık gelen beş galonluk buzlu su gibi sertçe çarptı. Luke kalmasına izin vermişti. Onu geri istemiyordu. "Birlikte" değillerdi ve onun dışında herkes bunu biliyordu.

Patatesler tekrar tüm ilgisini çekti. Yüreği ağzına gelmişken yemeğinden tek bir ısırık bile alamayacağını bilerek onları tabağında iteledi.

"Şey... Sanırım henüz... Demek istediğim..."

"Sorun değil. Sadece soruyordum. Eminim ne istediğini anlamak için henüz çok erken."

Bir bakış atmayı göze aldı. "Sanırım."

Jessica, bağlanıp dövüldüğünde bile kendini hiç bu kadar zayıf hissetmemişti. Luke'un içinde olmadığı bir gelecek düşüncesi, varlığının her bir zerresini emiyordu.

Tabağındaki yiyecekleri parçaladı ki Felicity'nin becerileri kendi annesinin yemek pişirme becerileriyle yarıştığı için bu utanç vericiydi.

"Yemeye devam et," diye fısıldadı Luke milyonuncu kez.

"Bunu bana bir daha söylersen bu çatalı gözüne saplarım," dedi dişlerini gıcırdatarak, hâlâ masada oturan herkese sahte bir

şekilde gülümseyerek. Ailenin yarısı oturma odasında tatil ko-
masına girmek için müsaade istemişti.

“Tath?” diye sordu Felicity.

Jessica, Luke’un *evet, tatlı istiyorsun* bakışını görmezden gel-
di. “Biraz bekleyebilir miyim?”

“Kesinlikle. Hem zaten çocuklar hediyelerini açmak için sa-
bırsızlanıyorlardır... Ve çocuklar derken Liam ve Lake’i kastedi-
yorum. Bence Gina’dan daha heyecanlılar ve Caleb neler olduğu-
nu anlayamayacak kadar küçük.”

Jessica sandalyesini geri itti. Luke ona baktı.

“Bana öyle bakma. Lanet turtanın tamamını sonra yiyeceğim,
sadece...” İç çekti.

Luke onun kaçmasına fırsat vermeden bileğinden tuttu.
“Bana kızgınsın.”

Hayır. Kızgın değildi. Tepesi atmış ve bir atom bombasının
yaratabileceğı yıkımdan daha parçalanmış demek daha doğru
bir tanımdı.

“Sadece sağlığına kavuştuğunu görmek istiyorum.”

“Ben iyiyim. Kızgın değilim. Sadece doydum. Tamam mı?”

“Üzgünüm.”

“Yapma.” Jessica sesinde bir keskinlik olmasını istememişti,
ama vardı. “Eğer benim özür dilemem yasaksa, senin özür dila-
men de yasak.”

“İyi.”

“İyi.”

ÜÇ GÜN KALMAYI planlamışlardı. Luke bunun çok uzun olup olmadığını sorguladı. Jessica mesafeli ve öfkeli görünüyordu, ama sadece ona karşı. Onu üzecek ne yaptığını anlayamıyordu.

“Şuna bakar mısın?” dedi Tom arka pencereden dışarı bakarak.

Luke esneyerek kendine bir fincan kahve koydu. Saat daha sabahın altısıydı ama aklında Jessica varken uyuyamıyordu. Kapısına geldiğinden beri fazla uyumamıştı.

“Ona bu hafta sonu biraz odun kesmeyi planladığımı söyledim. Bir günlük işi bitirmek üzere, yaklaşık... Lanet olsun, kaç saat olduğundan emin değilim. Sence saat kaçta kalktı?”

Jessica büyük baltayı arkasına götürdü ve sonra başının üzerinden savurarak önündeki kütüğü öldürdü.

“Sence üşümüş müdür?”

Rengi solmuş bir kot pantolon ince belinden sarkıyordu. Siyah bir tişört terli gövdesine yapışmıştı. İş eldivenleri ve kırmızı bir bere takıyordu. Hâlâ yabancı olan atkuyruğu yapılmış sarı saçları sağ omzunun üzerine dökülüyordu.

“Bundan şüpheliyim, ama bunu yapmamalıydı. Omzu hazır değil.”

Tom güldü. “Hemen yanında bunun aksini söyleyen bir buçuk metrelik bir odun yığını var.”

“Ona içeri gelmesini söylemelisin.”

“Ben mi?”

Luke kahvesini yudumladı. “Evet. Ben söylersem hoş karşılamaz.”

“Durumlar kötü mü?”

“İyi değil. Onunla nasıl konuşacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Gitmesinden çok korkuyorum.”

“Oğlumla konuşmalı. Onun harika bir psikiyatrist olduğunu duydum.”

“Bazı günler bir psikiyatriste ihtiyaç duyanın ben olduğumu düşünüyorum.”

“Neden gitmiyorsun?”

“Henüz kendimi düşünmeye hazır değilim. Onun iyi olacağını bilmem gerek.”

Tom elini Luke’un omzuna koydu. “Belki onun da önce senin iyi olmana ihtiyacı vardır.”

Luke cevap vermedi. Babasının sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu. Ama korkusu onu iyi olmaktan alıkoynuyordu.

“Onun sıksa kıcını içeri sürükleyeceğim.”

“Teşekkürler, baba.”

“TÜM O ODUNLARI kesersen, bu hafta sonu çamaşır yıkamaktan kaçmak için bir bahanem kalmayacak.”

Jessica baltayı bıraktı ve sildiği alnına kir bulaştırdı. “Üzgünüm. Formdan düştüğümü hissediyorum. Üstelik Dr. Yemek Ye ve Egzersiz Yapma sadece birkaç yara yüzünden hiçbir şey yapmama izin vermiyor.”

“Felicity onu çok şımarttı.” Tom barakaya yaslandı ve kahve fincanından çıkan buhara üfledi.

“Nasıl tepki verdi?”

Tom onu inceledi. “Öldüğünde mi?”

Jessica başıyla onayladı.

“Yıkılmıştı. Hepimiz öyleydik. Lake’i kaybetme korkusuyla boğuluyorduk ve senin haberin, birdenbire ortaya çıkan ve zaten bir enkaza dönmüş olan şeyi yararak ilerleyen bir yük treni gibiydi. Luke aylarca uyuşmuş haldeydi. Sadece yaşıyordu, zar zor. Sonra Lake komadan çıktı ve onunla her şeyi yeniden yaşamak zorunda kaldık: Düğün, kaza, Ben’in ölümü, bacağı, ebeveynlerin ve sen. İnsanların Tanrı’nın sana başa çıkabileceğinden daha fazla dert vermeyeceğini söylediklerini biliyorum, ama sanırım verdi. Oğlumun iyi olduğundan hâlâ emin değilim. Şu anda korkuyor. Bunu gözlerinde görüyorum, her an kırabilecekmiş gibi.”

“Neyden korkuyor?”

“Senden.”

Kırk Üçüncü Bölüm

LUKE, BİR GÜN erken ayrılmayı önerdi. Jessica itiraz etmedi. Ailesinin önünde kendini tutmaya çalıştıkça, daha çok parçalandığını hissetti. Bir önceki ayın olayları ona bir şey öğretmişti: Ölüm, sessizliğin masum kollarında geliyordu. Luke eve dönerken konuşmadı. Havadan sudan sohbet bile çok fazla görünüyordu.

“Jones’u yürüyüşe çıkaracağım.” Luke çantalarını yere bıraktı.

“Eşlik etmemi ister misin?”

Üç saniyelik gecikme her şeyi söylüyordu. Yalandan önceki gerçektir.

“Tabii. Eğer istersen.”

Jessica çantasını aldı. “Belki sadece çantamı boşaltırım.”

“Tamam.”

Jessica çantasını misafir odasına götürdü. Ön kapının çarpması, kalbine saplanan bir başka bıçak darbesiydi. Luke kapıları çarpmazdı. Her şeyi kontrol ederdi.

Yatağının kenarına oturup neredeyse yarım saat boyunca yerdeki çantasına baktıktan sonra, çantasını boşaltmamaya karar verdi. Belki de ziyaretini uzatıp işin tadını kaçırmıştı.

Bir içecek –gerçek bir içki– almak için mutfağa giderken, Luke'un çantasını fark etti. Bir şeyleri yerde bırakmak da onun yapmadığı bir şeydi. Luke'a ne olmuştu?

Luke'un çantasını alıp odasına götürdü. Çantayı yatağın ayakucuna fırlattıktan sonra orada durup tanıdık eşyaları inceledi. Bu aşinalık, bu rahatlık neden bu kadar acı veriyordu? Düşmana sinsice yaklaşır gibi soyunma odasına ilerleyerek kapıyı araladı ve ışık yandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Tüm kıyafetleri, giderken –öldüğünde– tam olarak bıraktığı yerdeydi.

Jessica ölmüştü.

Jillian yaşamıştı.

O bir başkasını sevmişti.

Ve Luke asla unutmamıştı.

"Yalan söyledim."

Jessica, arkasından gelen sesteki yenilgi karşısında gözlerini kapattı.

"Eğer ölürsen hayatıma devam edeceğimi ve tekrar seveceğimi söyledim... Yalan söyledim."

"Luke," diye fısıldadı.

"Hiçbir şey beklemiyorum."

Jessica ona döndü. Adamın söylediği her kelime, acısını artırıyor ve öfkesini alevlendiriyordu. "Tanrım, Luke... Gelinlik giydim, kiliseye gittim, tereddüt etmedim, düşünmeme bile gerek yoktu. Seninle birlikte olmak, nefes almak kadar kolay ve *gerekliydi*."

“Ne söylememi ya da ne yapmamı istediğini bilmiyorum...”

“Her şeyi beklemeni ve herhangi bir şey söylemeni istiyorum.”

Luke başını iki yana sallarken alnı gerildi. “Yapamam.”

“AJ hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Yapamam.” Luke yutkundu, çenesini sıkarak bakışlarını yere kilitledi.

“O fotoğraf...”

“Dur.” Luke başını sallamaya devam ederken yüzü sertleşti. “Yapamam.”

Gözlerini kırkıştıran Jessica’nın gözyaşları serbest kaldı. Irene, Sunny ve Knox için değerli olan her şeyi yok etmek istemişti. Jessica’yı yok etmek istemişti. Ve bunu başarmıştı. O resmi Luke’a gösterdiği an, her şeyi almıştı.

Sahip olduğu tek şey, AJ’i sevdiğine dair sözlü bir itiraf ol-
saydı bir şansları olurdu. Ama o fotoğraf sonsuza dek zihnine
kazınmıştı ve yavaş bir ölüm gibi onu –onları– yiyip bitirecekti.

“Bana ne hissettiğini söyle.”

“Yapamam.” Luke’un sesi çatladı. “Bizi bitirirdi.”

“Biz diye bir şey yok! Hastanede bana sarılmanı istediğimden
beri bana dokunmadın. Sen mutsuzsun, ben de öyleyim. Bundan
daha kötüsü olamaz. Eğer bizi kurtaramıyorsak, o zaman en azın-
dan kendini kurtar. Ne hissettiğini söylemezsen, bu seni öldürür.
Üstesinden gelebilirim. Düşündüğünden çok daha güçlüyüm.”

Luke hiçbir şey söylemedi.

“Beş dakika.”

Luke yukarı baktı.

“Her şeyi söylemen için sana beş dakika vereceğim.
Düşünme... Sadece söyle. Bir kez olsun beni koruma. Bana en
çok acı çeken yanını ver. Ve sonra bir daha asla hiçbirinden bah-

setmeyeceğiz. Ama aramızda olanlar herhangi bir ölümden çok daha kötü hissettiriyor ve ikimizin de bir kapanışa ihtiyacı var.”

Jessica onu kaybetmişti, ama dahası... Luke da kendini onun içinde kaybetmişti. Luke onu asla kabul etmeyecekti. En çok bu acıyordu.

“İyi,” diye fısıldadı. “Bana söyleme, ama lütfen biriyle konuş. Sonra tüm eşyalarımın kurtul ve *yaşamayı* seç, çünkü sen... Böyle değilsin.” Jessica onun yanından geçerek yatak odasının kapısına doğru ilerledi. Aşk yeterli değildi... Ne Mickey ve Sunny için ne de Jessica ve Luke için.

“Henüz beş dakikam dolmadı.”

Jessica nefes almayı kesti. Arkasındaki buz gibi sesi tanıımıyordu. İçinde sevgi yoktu, sadece onu iliklerine kadar parçalayacak bir yıllık öfke vardı.

Arkasını döndü ve gözyaşlarına rağmen başını dik tuttu. Söyleyeceklerini içinde tutmanın neden olacağı acıyı ona yaşatmaktansa onun sözlerinden ölmeyi yeğlerdi. Ellerini yumruk yaptı ve onların bantlanarak Jude’un merhametsiz yumruklarına hazırlandığını hayal etti. Aradaki fark, karşılık vermeyecek olmasıydı. Luke, ona dokunmadan onu yere sermek üzereydi.

“Bana seçim şansı vermeden öldüğünde *bizi* yok ettin. Knox seninle gelebileceğimi söyledi. Bunu ailem için yaptığını biliyorum, ama sorun da bu. Seçimi *sen* yaptın. Kulağa ne kadar bencilce geldiğini biliyorum ama ben olsam *bizi* seçerdim. Lake komada olsa bile seninle gelirdim.”

Jessica gözlerini kırıştırdı.

Kelimeler kesti.

Duygular gözyaşları gibi aktı.

Luke onu devirdi. Jessica tekrar ayağa kalktı.

“Bu fotoğraf hafızama kazındı ve onu fiziksel olarak benimden söküp atmak istiyorum. Başka bir adam sana dokundu.

Başka bir adam seni sevdi. Başka bir adam senin *hissetmeni ve sevmeni* sağladı ve o adam ben değildim. Sana sahip olmasına izin verdin ve o ben olmalıydım. Onu hiç tanımadım, ama yanında mezara götürdüğü kalbinin bir kısmı da dahil olmak üzere onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum. O parçaya asla sahip olamayacağım. Ve bencillik ediyorum, çünkü *her şeyi* istiyorum.”

Jessica kan tadı alana kadar titreyen dudağını ısırdı.

“Saçının renginden nefret ediyorum. Jillian Knight isminden nefret ediyorum. Kahrolası Nebraska eyaletinden nefret ediyorum.” Luke’un sesi yükseldi. En ham, en derin, en acı verici duygularını paylaşıırken her kelime derin kesikler açıyordu. Jessica’ya doğru bir adım attı.

“Duymak istediğin bu mu? Seni sevmek beni bencil bir piçe dönüştürdü.” Luke gözlerini kırıştırdı ve öylece... Onun duyguları da yüzünden akmaya başladı.

“Bu şekilde hissettiğim için kendimden *nefret ediyorum*. O fotoğrafı beynimden söküp atana, onun dokunuşunu unutana, her parçanı geri kazanana kadar kıyafetlerini yırtıp seni becermek istediğim için kendimden *nefret ediyorum*.” Luke ona dokunmadan yaklaşılabildiği kadar yaklaştı. “Yaptığının ne kadar özverili ve harika olduğunu... Ona en güzel hediye verdiğini biliyorum. Ve mantıklı tarafım, başından beri gördüğüm yanını bulduğun için seninle gurur duyuyorum.”

Jessica sertçe yutkundu, Luke ona ne kadar sert yumruk atarsa atsın geri çekilmeyi reddetti.

“Ama söz konusu sen olunca, duygularım kafamdan değil, kalbimden geliyor. Sana olan sevgim bencilce, çünkü artık buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Hâlâ onun yasını tutmandan, onu özlemenden, ona ihtiyaç duymandan öyle korkuyorum ki diken üstünde duruyorum. Dokunuşumun seni korkutup kaçırmamasından korkuyorum. Ama. Çok. Bencilim. Çünkü artık sevgime ihtiyacın olup olmaması önemli değil...”

Luke'un göğsünden bir hıçkırık koptu, Jessica'dan da öyle.

"Çünkü *benim* seni sevmeye *ihtiyacım var*." Kesik bir nefes alarak omuz silkti. "Tek bildiğim bu," diye fısıldadı.

Jessica nakavt oldu.

Luke göğsüne uzanıp kalbini çıkarmış ve "Eğer ona sahip olamazsam, kimse sahip olamaz," demişti.

Ona, AJ'e olan sevgisinin gerçek olduğunu söylemek istedi. Ona, hiçbir şeyden pişman olmadığını söylemek istedi. Ona, AJ'in sadece bir nefes için bile olsa ona daha çok ihtiyacı olduğu için kaderin onları uzaklaştırdığını söylemek istedi. Ama yapmadı, çünkü önemli değildi. AJ ölmüştü... Jillian Knight da öyle.

"Zaman doldu," diye fısıldadı.

Beş dakika. Luke onu beş dakika içinde öldürmüştü.

Yenilgi, Luke'un bakışlarını yere çevirdi. "Ne yapmamı istediğini bilmiyorum."

Jessica onun elini tutup kalbinin üzerine koydu. "Dokun bana."

Luke'un gözleri onunkilere kilitlendi. "Jess..."

Jessica onu öptü. Zaman dolmuştu.

Hayatının en uzun beş dakikasıydı. Hayatının en acı verici beş dakikasıydı. Yaşamındaki diğer tüm gariplikler gibi, hayatta kalmıştı ve bir daha bunun hakkında konuşmayacaklardı. Jessica, AJ ile birlikte olmak için ölmüştü... Ama Luke ile birlikte olmak için *yaşıyordu*.

"Kahretsin, Jones!" Luke'un saçlarını kavradı, çünkü adam elleri yanlarında öylece duruyordu. "O beni ödünç aldı, ama ben *sana aitim*. Ben. Sana. Aitim. Senin olanı geri al ve gitmene *asla* izin verme."

Luke onu öptü, gerçekten öptü. Hevesli eller kıyafetleri yırttı. Yatağa devrildikten saniyeler sonra, acı verecek kadar duygusal bir iniltiyle onu doldurdu.

"Luke..." Jessica her şeyini teslim etti.

Luke onun dudaklarını yakaladı ve her zaman kendisine ait olan kadını geri aldı. O anda, Jessica, AJ'in dokunuşunu hatırlayamadı. Onun hatırasının ölmesine izin verdi. Luke'un onu silmesine izin verdi.

Canavarlarla dolu bir hayatta, aşkları hayatta kalmıştı.

Sonsöz

Bir Yıl Sonra

“İYİLEŞTİM Mİ?”

Dr. Harper kırmızı çerçeveli okuma gözlüğünün üzerinden ona bakarken, kır saçları alnına döküldü. Jessica sandalyesinden dönerken koyu renk saçları arkasında dalgalandı.

“İş görürsün.” Dr. Harper dizüstü bilgisayarını kapattı ve masanın üzerine kaydırды.

“Peki, ya Luke?”

“Diğer hastalarımı seninle tartışamayacağımı biliyorsun.”

“Neden bize birlikte danışmanlık yapmayı hiç önermedin?”

“İkiniz de yanlış bir şey yapmadınız. Bu, özür dilemek ve uzlaşmak ile ilgili değil. Kabullenmekle ilgili, ama birbirinizi değil. Geçmiş kabul etmekle... Değiştiremeyeceğiniz şeyleri kabul etmekle ilgili.”

*Tanrım bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenmek için sabır;
değiştirebileceğim şeyleri değiştirmek için cesaret;
ikisi arasındaki farkı anlamam için akıl ver.*

Jessica başıyla onayladı. “Sabır Duası. Sanırım benim mant-
ram haline geldi.”

Dr. Harper gözlüğünü bilgisayarının üzerine koydu. Ağzının kenarında bir sırıtış belirdi. “Kariyerim boyunca birlikte çalıştığım en sorunlu kişi sen değilsin, ama kesinlikle en güçlüsün. Bazı şeyler vardır ki öğretilemez. Ya sende vardır ya da yoktur.” Yavaşça başını salladı. “Sende var.”

Jessica ayaklarını yere koydu ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. “Ne var?”

“Koşulların ve hatta muhtemelen mantığın ötesine geçen bir yaşama isteği. Yoktan bir şey var edersin ve ondan beslenirsin. Sen bir dağın çorak yüzeyindeki bir çatlaktan filizlenen o çiçeksin. Diğer herkesin inanmak için görmesi gereken şeyleri hissediyorsun. Işığı görmeyen önce güneşi hissediyorsun ve bunu bilinçsizce yapıyorsun. Bu bir armağan. Bu yüzden hâlâ burada-sın –hayattasın– bugün benimlesin.”

Jessica’nın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Siz deli doktorlarının kelimelerle arası çok iyi. Luke yıllar boyunca bana çok anlamlı şeyler söyledi ve sözlerinin beni bu şekilde etkilemesini beklediğini bile sanmıyorum. Az önce söylediklerin? Rahatsız edici ama gurur verici ve...”

Dr. Harper ayağa kalktı. “Gerçek.”

Jessica çantasını aldı ve masanın etrafından dolaştı. “Hayatımdaki erkekler işte o yoktan var ettiğim *bir şey* idi.”

Dr. Harper, Jessica'yı son bir kez kucakladı. "Onlara ve anılarına sıkıca sarıl. Mutluluk seni ileri taşır, ama acı seni dengede tutar." Onu bir kol mesafesinde tuttu. "Tamam mı?"

"AJ beni dengede mi tutacak?"

Dr. Harper başını iki yana salladı. "Onun hatırası bir söz. Sevgili Luke'una bir şey olsa bile hayatta kalacağına... Hayatın devam edeceğine dair bir söz." Tek gözünü kısarak işaret parmağını havaya kaldırdı. "Mickey ve Sunny... O anılar seni dengede tutacak."

Jessica kaşlarını çatı. "Mickey ve Sunny..." İç çekti. Ne diyebilirdi ki? Yıllar önce bir gün, küçük Knox McGraw oyun alanında kırmızı Mary Jane ayakkabılar giymiş kıkırdayan bir melekke karşılaştığı için pek çok hayat etkilenmişti.

"Annem bir keresinde, 'Aşk pervasızdır çünkü gerçek duygular mantığa karşı bağışıktır. En güzel aşk hikâyeleri genellikle en trajik olanlardır,' demişti."

"Hımm..." Dr. Harper gülümsedi. "Annen sana hayatının hikâyesini sadece iki cümleyle anlatmış."

YAKIŞIKLI AMA KENDİNİ beğenmiş bir piç, Samovar'ın girişinde, göğsündeki kırmızı Ergo taşıyıcıya yerleştirilmiş en güzel kız bebekle duruyordu.

"Onu bana ver." Jessica ellerini uzatıp açgözlü parmaklarını oynattı.

"Mümkün değil." Kapıyı açtı.

Jessica, restoranın içine girerken ona ters bir bakış attı.

"İki kişi misiniz?" diye sordu garson.

"Evet." Jessica köşedeki bir masayı işaret etti. "Şurası lütfen."

Paltosunu çıkardıktan sonra ellerini tekrar uzattı. “Ciddiyim. Onu bana ver.”

Kendini beğenmiş piçin kıkırdaması, başını iki yana sallarken gülümsemesine eşlik etti. “Hayır. Üzgünüm. Onu uyandırırsan ikimiz de mahvoluruz.”

Jessica masaya oturdu. “Paylaşma konusunda her zaman berbattın.”

Dövmeli kollar, oturmaya kolaylaştırması için küçük bebeğe sıkıca sarıldı. “Ryn’ın birkaç işi var. Göğüslerini de yanına aldı, bu yüzden Livy uyanırsa elimde hiçbir şey yok.”

“Biberon bırakmalıydı.”

“Üç hafta daha biberon kullanmayacağız. Meme ucu karışıklığı.”

Jessica güldü. “Kardeşimin meme ucu karışıklığı konusunda uzman kesildiği günü görecektik kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.”

Jackson dudaklarını Livy’nin minik başına bastırdı. Babasının koyu renk saçlarını almıştı ve bir sürü saçı vardı. “Yakında anlar-sın.” Onunkiyse aynı olan gözleri yukarı baktı. Livy’nin başına bastırmaya devam ettiği dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Göreceğiz. Dr. Aşırı Korumacı, doktorum onay verene kadar bebek olmaması konusunda ısrar ediyor. Görünüşe göre tüm bu açlık ve ölme olayının ardından altı ay boyunca âdet görmemem, beni hamile kalmak veya sağlıklı bir hamilelik geçirmek için zayıf bir aday haline getiriyor.”

Garsona siparişlerini verdiler. Jessica’nın bakışları Livy’nin üzerinden ayrılmadı. Ona tapıyordu.

“San Francisco.” Başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Ryn’ın evine yaptığın onca şeyden sonra orayı sattığına hâlâ inanamıyorum, ama bunu yapmana sevindim. Tekrar burada yaşadığın için çok mutluyum.”

Jackson, Livy kıpırdanırken onu nazikçe salladı. Minik bebek babasının kucağına tekrar yerleşip yanağını göğsüne yasladı ve küçük yumruğunu ağzına dayadı.

“Annesiyle babası taşındığımız her yere taşınmaya istekliydi ancak Maddie, Baltimore’daki işi kabul edene kadar zor bir süreçti.”

“Asla sormak istemiyorum, ama nasıllar?”

Jackson omuzlarını silkti. “Maddie... Maddie. İnatçı. Genç. Toy. Asi. Ve merhametsiz. Ama zeki olduğu için işini iyi yapacak, tavırlarına tahammül edebilecek biriyle evlenecek. Bir gün kendi çocuğu olursa, Ryn’a sürünerek geri döneceğini tahmin ediyorum.”

“Ve Ryn da onu kollarını açarak karşılayacak çünkü bir annenin sevgisi koşulsuzdur.”

Jackson sert bir ifadeyle Livy’ye baktı. “Onu hâlâ affedemiyorum.”

Jessica, anneleri hakkında her konuştuklarında göğsünde beliren o tanıdık sancıyı hissetti. Dr. Harper’ın sözlerini düşündü. *Annen sana hayatının hikâyesini sadece iki cümleyle anlatmış.*

“Annem öldü. Öbür dünyadaki hayatını senin onu affetmen için endişelenerek geçirdiğini sanmıyorum, çünkü hiçbirinden –Knox’dan, babamdan ya da bizden– pişmanlık duyduğunu sanmıyorum. Aynı şekilde ben de yaşadıklarımın pişman değilim.”

“Koşulsuz sevgi mi?” Jackson ona baktı. “Yürek parçalayıcı.”

Jessica gülümsedi. Livy bir gün onu mahvedecekti... Her seferinde bir erkek arkadaşla. “Evet, evet öyle.” Pencereden dışarı baktı. “Ah, işte geliyor... Ver bana, ver bana, ver bana.”

Jackson, Jessica’nın bakışlarını takip etti; Ryn’ı görünce gülümsemeye başladı. Jessica, ikiz kardeşinin Ryn’a bakışlarını seviyordu; Jackson her seferinde ona yeniden âşık oluyor gibiydi.

Jackson itiraz edemedi, Jessica, Ergo'nun kayışını çözüp Livy'yi kollarına almıştı.

"Tanrım... Kokusuna bayılıyorum." Jessica, yeğeninin kokusunu içine çekerek onu kendine bastırdı. Livy yumruğunu emerken mavi gözleri kırpışarak açıldı.

"İşte benim güzel karım." Jackson ayağa kalkıp taşıyıcıyı üzerinden çıkardı ve Ryn'a sarıldı. Orada sadece ikisi varmış gibi poposunu avuçlayıp onu öptü. Ama yalnız değillerdi ve onlara bakan çok sayıda şaşkın göz vardı.

"Babacık sana bir erkek kardeş vermeye şimdiden hazır... Hem de Samovar'da," dedi Jessica, Livy ile bebek sesiyle konuşarak. "Belki gidip bunu özel olarak hallederler ve biz de Jonesy'i ziyaret ederiz."

Jackson'ın aç dudakları hâlâ kendisinininkiler üzerinde olan Ryn kıkırdadı. "Selam, Jessica." Kendini kocasının elinden kurtardı.

Jackson, Ryn'ın yanına oturmadan önce pantolonunun üzerinden kendisini düzeltti.

Jessica başını iki yana sallayarak gözlerini devirdi.

"Ne var?" Jackson, ukala piç gülümsemesini gizleyerek çayından bir yudum aldı. "Dr. Harper ile son günün nasıl geçti?" diye sordu Ryn, Jackson'ın sandviçini çalıp kocaman bir ısırık alırken.

Jackson ona ters ters baktı.

"Üzgünüm bebeğim. Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı. "Kızını besliyormuş gibi düşün."

Jessica, gözlerini kocaman açarak Jackson'a baktı. Jessica'ya boyun eğdiği için yıllarca Luke ile dalga geçtikten sonra, orada karısına ve Jessica'nın kollarındaki ufaklığa tamamen âşık olmuş bir halde öylece oturuyordu.

“İyileştim. Benim sözlerim, onun değil.”

“Luke da hâlâ onunla görüşüyor mu?” Jackson sandviçinin kalanını geri alırken, Ryn ağzını sildi.

“Evet.” Jessica güldü. “Adam, Goodwill’e götürmek için çoraplarını ütöletti. Bu tür çılgınlıkları bir gecede düzeltemezsin.”

İkizler bakıştılar. Luke’un başa çıkması gereken sadece AJ değildi, aynı zamanda Jackson’ın, Preston Iverson’ı şiddetli bir şekilde öldürmesine dair anıları da vardı. İki ay sonra Preston hâlâ ortaya çıkmayınca, Ryn, Jackson’a Preston’ı öldürüp öldürmediğini sordu. Jackson tam da Jackson tarzında, “Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordu.

Ryn başını iki yana salladı ve bir daha asla konuşmadılar.

“Delilikten bahsetmişken...” Jessica tabağının yanındaki telefonuna baktı. Luke’un yerde Jones’un altına sıkışmış bir fotoğrafı ekranını aydınlattı ve ekranda, “Oyun zamanı. Neredesin anne?” yazısı belirdi.

“Görünüşe göre Livy’yle benim eve dönme zamanımız geldi.” Ayağa kalktı.

Jackson boğazını temizledi, ama sesi daha çok bir hırıltıya benziyordu.

“İyi.” Livy’yi Ryn’a verdi.

“Kendinizinkini yapın.” Jackson sırtıttı.

Ryn ona dirsek attı. “Kabalaşma.”

Jessica telefonuna bir mesaj yazdı. “Hayır, haklı. Eve döner dönmez bu durumu düzeltmeyi planlıyorum.”

Jessica: Yoldayım. Penisini dışarı çıkar. Ben de bir Livy istiyorum.

Jones: Hâlâ doktorunun onay vermesini bekliyorum.

Jessica: Kahretsin Jones! Yirmi dakika içinde benimle GTO'da buluş. Penis. Dışarı. PREZERVATİF YOK!

“İşte. Az önce Luke’a bir aşk mektubu gönderdim. Bana şans dileyin. Livy’ye bir kuzen yapacağım.”

Jackson ve Ryn güldüler.

“Hoşça kalın.” Jessica göz kırptı ve hayali bulutu üzerinde eve doğru yola çıkmadan önce onlara öpücük gönderdi.

“SÖYLESENE... NEDEN HÂLÂ evlenmemişlerdi?”

Jackson, Livy’yi Ryn’in kucağından alırken kıkırdadı. “Kadın dilinden anlamadığımı biliyorsun.”

“Evet, evet... Ve ben de Jackson dilinden anlamıyorum ama yine de sana bir şey aldım.” Ryn çantasından bir kutu çıkardı.

“Çok geç kaldın. Noel geçen haftaydı.” Jackson, Livy’nin parmaklarını emdi.

“Taşınırken gözlüğün kaybolduğu için kendimi çok kötü hissediyorum.” Ryn sırttı.

“Kaybetmek derken, fırlatıp atmanı kastediyorsun sanırım.”

“Gözlüğünü atmadım. Her neyse...” Sırttı.

Jackson o sırtışı, o çilleri, sadece onun için parlayan gözlerini ve kollarında tuttuğu mucizeyi seviyordu. Ama hiç şüphesiz... Gözlüğünü onun attığını biliyordu.

Ryn kutuyu açtı ve içinden parlak, siyah bir Clark Kent gözlüğü çıkardı.

“Birine hediye olarak gözlük alamazsın. Reçetemi bile bilmiyorsun.”

“Off... Numarayı bırak. Gözlük numarasızdı ve ikimiz de bunu biliyoruz. İçine baktım... Reçeteli değildi.”

“Küçüktü.”

Ryn yeni gözlüklerini onun yüzüne kaydırды. Sonra başını yana eğerek dudaklarını büzdü. “Bant olmadan aynı görünmüyor.”

“Eğer ve varsayımsal bağlamda soruyorum... Eğer gözlüklerim numaralı değilse, o zaman neden bana yenisini aldın ki?”

Ryn omuz silkti, ardından Livy’nin tombul yanağını öpmek için eğildi.

“Tabii... Gözlükler senin için değilse.”

Ryn alayla güldü. “Gözlükler neden benim için olsun ki?”

“Çünkü seni...” parmaklarını Livy’nin kulaklarına bastırarak fısıldadı “...üzerimde o gözlük dışında hiçbir şey olmadan becermeme bayılıyorsun.”

Yaklaşık bir yıllık evlilikten ve ilk çocuklarının doğumundan sonra bile, onun tepeden tırnağa kızarmasına neden olabiliyordu.

“Ve o günden bir hafta uzağız.”

Ryn boğazını temizledi. “Hangi gün?”

“Son birkaç gündür banyoya girdiğini, özellikle duş aldığın saatte çekmeceleri açıp kapattığını fark ettim. Gözlerini dikip bana bakmanı izledim.”

“Livy’nin bebek bezleri banyomuzda ve *duş aldığın* için sana dik dik bakıyorum. İki hafta önce işe geri döndüğünden beri üç kez duş aldım.”

“Üzgünüm, yeni işim biraz zorlu.”

“Sen bir bilgisayar meraklısısın ve evden çalışıyorsun.”

Jackson başını iki yana salladı. “Ne yaptığımı bile bilmiyorsun ve daha fazla yardımcı olmayı teklif ederdim ama benim memelerim yok.”

“Günün yirmi dört saatinde yemek yemiyor.”

“Evet, ama kolayca yaygara koparıyor.”

“Yani?”

“Yani... Bana kızması hoşuma gitmiyor.”

Ryn güldü. “Sana kızmıyor. O bir bebek. Bebekler ağlar.”

“Çünkü meme isterler.”

“Aman Tanrım... Hadi gidelim.”

Livy sanki bir işaret almışçasına ağlamaya başladı. Ryn onu alıp göğsüne yasladığı an ağlamayı kesti.

Jackson bir eliyle kapıyı açtı, diğer elinde bebek bezi çantasıyla taşıyıcıyı tutuyordu. Ryn yanından geçerken ona gözlerini kıstı. “Memeler,” diye fısıldadı Jackson.

“Kapa çeneni,” diye fısıldadı Ryn.

Jackson, kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve birkaç saniye daha orada durarak Ryn’in arabaya giderken Livy’nin üzerine bir battaniye örtmesini izledi. Uzun bir iç çekişle, akşamüstü gökyüzündeki parlak ışığa baktı. Her şeyin ötesinde bir Tanrı olduğunu biliyordu, sayı tutmayan bir Tanrı. Jackson’ın aldığı onca cana rağmen, onun *her şeyi* hak ettiğini düşünen bir Tanrı.

LUKE ONU SEVİYORDU. Hayır... Ona tapıyordu. Jessica eve geldiğinde Luke'un GTO'nun kapısına yaslanmasının tek açıklaması buydu.

"GTO'mda seks yapmıyoruz."

Jessica sırttı. "Ama yine de... İşte buradasın."

"Sadece sana bunu söylemek için geldim." Luke sırtını dikleştirerek kollarını kavuşturdu.

"Bugün Dr. Harper'la son günümdü."

"Biliyorum."

"Geçen hafta vajina doktorumun bana hamile kalmam için yeşil ışık yaktığını da biliyor muydun?"

"Dr. Brannon'ın bir 'vajina doktoru' değil, bir jinekolog olduğunu biliyorum."

"Dedi deli doktoru." Parmaklarını Luke'un kot pantolonun ön ceplerine soktu.

"Lake'in kazasından bu yana benimle evlenmenin kötü şans olduğunu düşünüyorsan, nasıl bebek sahibi olabiliriz?"

Jessica, henüz evli olmamalarının Luke'u rahatsız ettiğini biliyordu. Yüzüğü takıyordu ama henüz bir tarih belirlememişlerdi. Hayatındaki pek çok plan en kötü şekilde altüst olmuştu. Luke'la plan yapmayacaktı. Sadece günü yaşayacaktı.

"Tıp fakültesine gittin, ama nasıl bebek yapılacağını bilmiyor musun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ayrıca annemin Jackson ve beni doğurmadan önce babamla evlendiğini, hayatlarının -mutluluk anlarıyla masına rağmen- trajik olduğunu da biliyorum. Bir de Tom ve Felicity Jones'un hikâyesi var. Yıllar sonra bunu nasıl yapıyorlar?"

“Biz biziz. Bunu anlıyor musun?”

Jessica başını salladı ve yüzüğünü göstermek için elini kaldırdı. “Her seferinde bir gün. Oraya da geleceğiz. Ama şu anda bir Livy istiyorum. Jackson paylaşma konusunda berbat.”

Jessica onu görebiliyordu, düşündüğünü *hissedebiliyordu*. Luke’un zihni hiç durmadan çalışırdı ve mantıklıydı, ama onunlayken düşünceleri içgüdüselidi.

“Çok düşünme Jones. Arabanın arkasına geç bakalım.”

Luke etrafına baktı.

“Çok düşünüyorsun...”

Luke bir şey homurdandı ve Jessica bunun “asi” olduğundan emindi.

“Endişelenmeyin, Dr. Jones...” Luke arka koltuğa sürünürken kışına şaplak attı “...birinin arabayla yanımızdan geçmesi ihtimaline karşı dikkatli davranacağız. Binada koruman gereken bir ütülenmiş baklava desenli çorap ünün olduğunu biliyorum.”

“Üst katta mükemmel bir yatağımız var. Bu çok saçma.”

Jessica ayakkabılarını çıkardı ve belden aşağısını soyduktan sonra kucığına oturdu. “Nedenlerim var.” Aç dudaklarını onunkilere bastırarak kot pantolonunu çözdü ve eliyle okşadığı anda onu hayata döndürdü. Luke gözlerini kapattı ve inledi.

Pencereler buğulandığında ve onun tüm varlığına sahip olduğunu hissettiğinde, “Beni sevdiğini söyle,” diye fısıldadı Jessica.

Luke parmak uçlarını çıplak bacakları boyunca gezdirirken burnunu boynuna sürttü. “Sana tapıyorum.”

“Göster bana.”

Luke işi sağlama almak için ona iki kez gösterdi. Başı geriye düştü, gözleri kapandı. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti.

Jessica kıkırdayarak kulak memesini ısırdı. “Bu bildiğin kader.”

“Öyle mi dersin?”

“Öyle olduğunu biliyorum. Annenin sana hamile kaldığı aynı arka koltukta hamile kalmış olabilirim.”

Luke’un gözleri hızla açıldı.

Üzgünüm, Thelma... Ona söylemek zorundaydım.

Teşekkür

Tanrı sana bugün 84.600 saniyelik bir hediye verdi. Onlardan birini teşekkür etmek için kullandın mı?

—William Arthur Ward

BU ÇILGINCA, İNANILMAZ bir yolculuktu. Teşekkür etmem gereken çok sayıda gerçek hayattan karakter var.

Kocam ve üç oğlum: İçimdeki deliyi her gün ortaya çıkarmasaydınız, Jack & Jill serisini yazamayacak kadar akli başında olurdum. Siz benim kalbimsiniz –anlatmaya yıldızlar yetmez– size *tapıyorum*. <3

Anne: Kendim için ve şimdi de dünya için yazıyorum, ama senin *sayende* yazıyorum. Her zaman hayattaki en büyük hayranım oldun ve bunun için ben de senin hayranınım.

Dan (Baba) ve Roger: Kendiniz olduğunuz için teşekkür ederim! Gülünç maskaralıklarınız ve huysuz ihtiyarlıklarınız Peaceful Woods'a hayat verdi.

Kambra: Sana verdiğim her görevi üstlendiğin için teşekkür ederim –redaksiyon, ön okuma, Sosyal Medya Asistanlığı... Ve liste uzayıp gidiyor. Okuyucularımın seni daha iyi tanıması için sabırsızlanıyorum.

Jyl: Her zamanki gibi, en iyi arkadaşım, beta okuyucum, deneme tahtam ve seyahat arkadaşım olduğun için teşekkür ederim!

Sherri: Sözlerimi en kötü halleriyle okuduğun ve kömürün altındaki elması gördüğün için teşekkür ederim.

Shauna: Özel mesajlarımız ve rastgele itiraflarımız her gün günümün en önemli olaylarından biri! Sen gerçek bir isim kraliçesisin, gerçek bir hayransın, ama en önemlisi... Gerçek bir arkadaş oldun. Uzun yıllar boyunca önemli önemsiz her şey hakkında uzun uzun konuşacağımızı biliyorum!

Monique: Sen benim 1 numaralı sürtüğüksün. <—Bunu gerçekten yazdığımı inanabiliyor musun? Birinin seni çalacağını biliyorum çünkü sen harikası. Ancak seni geri almak için yorulmadan çalışmaya devam edeceğim. Dürüstçe söyleyebilirim ki, HİÇ KİMSE kitaplarımı okuyucuların eline geçirmek için bu kadar sıkı çalışmadı. Sana arkadaşım demek büyük bir onur.

Max: Kelimeler benim işim, ama yaptığın şeyi neden yaptığını sana hatırlatan bir şey yazmanın ne kadar inanılmaz hissettirdiğini ifade etmek zor. Bunlar senin sözlerin, benim değil. Sen gerçek bir öğretmensin ve senin öğrencin olmayı seviyorum. The Polished Pen'deki editörüm olduğumu belirtmeliyim, ancak hevesli yazarların seni işe almasını ve yoğun programındaki yerim için benimle rekabet etmelerini istemiyorum.

Kiezha: Librum Artis Editoryal Hizmetleri 2015'teki en iyi keşfim! Böylesine muhteşem bir yayın ekibine sahip olduğum için dünyanın en şanslı yazarıyım. Middle of Knight ve Dawn of Forever'ı düzelttiğiniz için teşekkür ederim.

Ella James: Aman. Tanrım! Yazarlık kariyerimde en çok ihtiyaç duyduğum anda benimle arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Rehberliğin paha biçilemezdi.

Okay Creations'tan Sarah, bu serinin son derece harika kapakları için teşekkürler.

BB eBooks'tan Paul, sen sihirli bir biçimlendirme cinisin. Müşteri hizmetleri, detaylara gösterilen özen ve mucizevi bir şekilde hızlı geri dönüşler EN İYİSİYDİ!

TRSoR Promotions'tan Lisa ve Ardent Prose'dan Neda, tanıtım ve promosyonları organize ettiğiniz için teşekkür ederim.

Bu seriye bir şans veren ve onu seven her blog yazarına teşekkür ederim! Ağzım hâlâ açık durumda. Kelimelerimi tüm dünyaya yayıyorsunuz!

Son olarak, zihinlerini ve kalplerini açan ve karakterlerimi kendi hayal dünyalarına davet eden her okuyucuya teşekkür ederim. Sizin için yazmak en büyük ayrıcalıktır.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!